

Павло Штепа

МАФІЯ І УКРАЇНА

Павло Штепа

МАФІЯ І УКРАЇНА

Львів
ВПК «Глобус»
2002

Книга „Мафія“ (1971) – вищий етап історико-філософського синтезу творчості Павла Штепи. У книзі на багатому історичному матеріалі, фактах, свідченнях розповідається про діяльність маніпулятора світової гри двох останніх третин двадцятого століття – всесвітньої мафії – страшної фінансової потуги, яка поєднує в собі наймахровіший фінансовий капіталізм з псевдосоціалістичною ідеологією і по суті становить собою єдине ціле, попри свій умовний розподіл на західний „ліберальний демократизм“ та московський комуністичний тоталітаризм.

Книга розрахована як на фахівців – істориків, політологів, так і на широкого масового читача.

**Висловлюємо щире подяку українцям Америки і Канади,
які найбільше спричинилися до виходу у світ цієї книжки.
Особливу подяку складаємо
Роману Пилип'яку та Роману Кравчуку.**

*Це видання присвячується в пам'ять
70-річчя сумної дати в історії Українського народу – голодомору 1932–1933 рр.,
а також всім борцям, що віддали своє
життя за волю України*

Передмова

З Павлом Штепою читач незалежної України мав можливість ознайомитись з 1996 року, коли вийшла в світ його книжка „Московство“*, яка відразу стала бестселлером. На підставі багатьох історичних джерел він зробив успішну спробу розкрити одну з найбільших загадок світу – що таке Росія і так звана „загадочная русская душа“. Народність, що сформувалася з десяти відсотків слов'янського населення і ввібрала в себе чи не весь генетичний фонд Золотої Орди, азіатської за своїм походженням, а також десятки племен угро-фінського та тюркського походження, накинувши їм слов'янську мову через насильницьке запровадження православ'я, яке стало і досі залишається в Росії деспотичною імперською релігією, створила велику агресивну імперію, яка від початків свого зародження і досі протягом більш, ніж п'ятисючоліття становила й далі становить велику загрозу всьому цивілізованому світові, а понадто Україні, яку поневолила після акту так званого „возз'єднання“ (1654 р.) і довела до передлетального стану.

Книга „Мафія“ – вищий етап історико-філософського синтезу цього солідного автора. Наш середній читач тільки по верхах знає історію ХХ сторіччя. Це як своєрідний ляльковий театр. Дитина тішиться, як ляльки граються, сперечаються між собою, але досвідчений дорослий читач знає, що це наслідок праці вправних маніпуляторів, які за лаштунками рухають цими ляльками. Таким збірним маніпулятором світової гри двох останніх третин двадцятого століття є всесвітня мафія – страшна фінансова потуга, яка поєднує в собі наймахровіший фінансовий капіталізм з псевдосоціалістичною ідеологією і по суті становить собою єдине ціле, попри свій умовний розподіл на західний „ліберальний демократизм“ та московський комуністичний тоталітаризм.

* Павло Штепа. Московство. Його походження, зміст, форми й історична тяглість.– Дрогобич: ВФ „Відродження“, 1996 (1-е вид.); 1997 (2-е вид.); 2000 (3-є вид.)

Ці протилежності в ключових моментах навдивовижу поєднуються, зокрема в своєму ставленні до України. Не було і нема в Росії більшого ворога, ніж Україна, без якої Москва не може існувати як імперія, але знищити українську державність у 1920 р. допоміг більшовицькій босоті саме „цивілізований“ захід з чотирнадцятьма пунктами американського президента Вудро Вільсона, які стали статутною основою міжвоєнної Ліги Націй. Державу – кожній європейській нації, тільки не Україні. Щось подібне трапилося і на наших очах кілька років тому. Ні в кого не було сумніву в тому, що страшнішої загрози, ніж Росія, Україна не мала і не матиме ніколи, і що Україна є одвічним захисним бар’єром Заходу від дикого Сходу. Але саме він, цей Захід наполіг на тому, щоб Україна – третя потуга світу – віддала свою ядерну зброю якраз Росії і то повністю. Зовні це виглядало як нахабні вимоги двох супердержав, з яких одна – Росія вже перестала бути такою, втративши свої найбільші колонії. А прикрили цей злочин так звані демократи в Парламенті, які нібито протистоять комуно-більшовицьким тоталітаристам (читай московським шовіністам, які поки що становлять більшість українського Парламенту), а насправді виявилися в антиукраїнській компанії заодно.

Цим Україна позбулася унікальної можливості стати ініціатором глобального ядерного роззброєння, про яке зараз ніхто й мови не веде. Тепер дехто з них ладен заднім числом лікті собі кусати, та поїзд уже пішов. Ніякої гарантії і безпеки від двох учасників трьохсторонньої угоди, а також і тих, що підтримали її збоку, як, скажімо, Англія, Україна, сподіватися не доводиться. Хіба не стоїть за лаштунками цієї лялькової гри з потисненням пальчика президента США першим президентом відродженої України в Бориспільському аеропорту як явлену благодать йому за скромний дарунок в 176 підземних ракетних установок міжконтинентального засягу дії якась незнана нам потаємна сила? В цьому вгадується той же почерк мафії.

На що вона сподівалася? На свою удавану біполярність між Заходом і колишнім СРСР, тобто гадали, що цей євразійський простір належить їй так само, як і цивілізований Захід, і до певної міри мала рацію. Тим більше, що мафія західного різновиду, хоч у вульгарному східному варіанті, виросла в гігантську силу з вутлих зародків перших років „перестройки“. Але, як сказав поет, „умом Россию не понять“. Коли вона відчує над собою загрозу, то враз зосереджується і дії її стають непередбачуваними. Вона готова піти на свій страх і ризик проти всіх і вся.

Історія повторюється. Але, якщо вона повториться і на цей раз, то планети Земля не буде.

Механізм світового суспільного процесу після Першої світової війни розвивався за певною схемою. Зовні виглядало, що світ соціалізму буде до кінця побивати світ капіталізму і врешті до кінця його перемаже. Настане царство всевітнього комуністичного благоденства. Мафія – а це групка світових банкірів з їх численними прислужниками – сподівалася, використовуючи економічно ефективні капіталістичні методи і дійову комуністичну пропаганду, створити світовий надуряд, впрягаючи по суті різнобічні сили, і тим утвердити владу над світом. Вона могла називатися і соціалістичною, але була б усе одно фінансовою олігархією. Зрештою, одне і друге в своїх вершинах сходяться. Вся суть у повному зосередженні влади, а далі маніпулювати нею не важко.

П. Штепа писав свою книжку на початку 70-их років в апогеї холодної війни. Стосунки між двома таборами тоді були вкрай загостреними. І здавалося, що соціалістичний блок ось-ось почне перемагати. Адже він розрісся до третини планети територіально і майже на стільки за людськими ресурсами, а державні структури західних потуг, зокрема США, були перенасичені більшовицькими шпигунами.

Так званий детант, тобто послаблення холодної війни, почався кілька років пізніше – в середині 70-их років і юридично оформився в гельсінських угодах. Останні виявили певну слабкість Росії, а прийнята світовим співтовариством так звана „розрядка міжнародної напруженості“ теж була не на користь останній, бо змагання двох світів зі сфери суперозброєнь перемістилося в сферу економічної конкуренції, в якій соцблок був набагато слабший.

Тож хай читач не бере за зле тривоги П. Штепи за долю західної цивілізації, яку все міцніше за горлянку бере північний ведмідь. Так тоді було і так здавалось усім. Але П. Штепі порівняно в меншій мірі, бо його аналітичний розум проглядав у набагато ймовірніше та оптимістичніше майбутнє світу. Провідна роль у ньому має належати Україні. І тут треба віддати належне нашому вченому. Він, виявляється, став провидцем. Ми не будемо відтворювати його концепції буквально. Дещо додамо й від себе, зважаючи на сам хід історії, який реалізується після написання пророчої книги П. Штепи.

Хід міркувань тут такий. Україна є батьківщиною світової цивілізації. На принципах цієї цивілізації творилася політична світобудова північної частини планети, яка, зрештою, набула

глобального характеру. Поки Україна існувала як держава, цивілізація, осередком якої була сама Україна, а відтак і вся Європа, успішно розвивалася. Першого краху Україна зазнала в XIII столітті у зв'язку з татаро-монгольською експансією. Україна в своєму розвитку була не тільки різко загальмована, але й відкинута назад. Значною мірою припинився і європейський розвиток, хоч Європа, власне кажучи, була врятована жертвою України. Проте, найбільшою нашою катастрофою стала Переяславська рада 1654 року. Відтоді Україна з суб'єкта історії перетворилася на її об'єкт, тобто стала ласим шматком у зубах Москви, забрати якого, або хоч відкусити його частину заглося чи не кожному із близьких і дальших сусідів.

Цим у Європі на цілі століття була створена перманентна вибухова ситуація, тобто спорадична війна або підготовка до неї. Україна прагнула визволитись і на цьому ґрунті формувала свою морально-духовну потугу і врешті-решт при першій же нагоді піднімалася на бій за визволення. Державці ж її території і зазіхальники на неї час від часу вели за неї війни, які з європейських у XVII–XIX ст. стали світовими в XX ст. Це турецько-польсько-російські війни XVII ст., шведсько-російська – початку XVIII ст., австро-німецькі війни з одного боку і російські з другого, в орбіту яких потрапила й Польща, які скінчилися перемогою Росії та скасуванням також і Польщі як держави – друга половина XVIII ст., Перша і Друга світові війни в XX ст.

В останньому розділі своєї праці „Мафія“ П. Штепа приходить до пророчого своєю суттю висновку, що в процесі протистояння двох голів по суті однієї мафії постане, вірніше воскресне давнє державне утворення Україна, що й стане початком нового витка світової історії. Захід аморальний такий же, як і Росія, може навіть бездуховніший, але не такий жорстокий. Україна замість підтримувати рівноправність, яка полягає в можливості перегризти один одному горлянку, якщо не в прямому, то в переносному змісті, не зважаючи на те, хто ти (право особи!), висуває право рівноправності національних спільнот, які розвивають свою духовність на глибоко гуманних колективних засадах моралі, справедливості, краси, патріотизму, високої естетики в побуті і мистецтві. Порушення прав людини стає тотальним, якщо воно спрямоване проти цілої нації. І не можна протиставляти права людини, тим більше, якщо ця людина опинилася в національному середовищі не своєї нації, тобто є зайвою, чужинцем. Не можна на чужому весіллі вимагати своєї музики і танців, яких не обов'язково мусять знати господарі.

Самі ж нації, шануючи себе, згідно з українським менталітетом мають шанувати іншу націю, і тільки на цій основі між ними встановиться злагода.

Перше право нації – непорушність її території, встановлення її територіальних меж у відповідності з історико-географічним принципом – територія як місце розселення та масового проживання. Друге невід'ємне право нації (в наших умовах воно стоїть зараз на першому місці) – право на рідну мову як знаряддя всезагального спілкування в межах своєї етнічної території, до якої має бути призведений державний кордон із сусідньою нацією. Йдеться не лише про право користуватися рідною мовою, але й про право на власне мовне середовище, яке може існувати лише в межах етнічно-державної території нації, поза якою його немає і не може бути. Росія і надалі намагається зберегти за собою це право на територіях її недавніх колоній, що є рівнозначним їх подальшому відмиранню, незважаючи на всілякі там „незалежності“.

У випадку, якщо етнографічна межа змінювалася внаслідок масової експропріації, як це мало місце в Криму, на Кавказі, в українському Закарзонні тощо, етнічний кордон, а в подальшій перспективі і державний, має повернутися до свого первісного стану. Розуміється, що тут не може бути й мови про денаціоналізованих виселенців кількасотлітньої давності.

В останньому розділі своєї праці, який має назву „Україна“, П. Штепа подав стислий нарис розвитку України за всі сім тисяч років її фіксованої історії. Він знаходить у духовних надрах української нації такі неоціненні резерви, які здатні відкрити світ і вивести його духовний розвиток на нові обшири шляхетних міжлюдських та міжнаціональних взаємин. Українські селяни – це аристократи духу, рівних яким нема серед простолюдинів інших країн. Обряди, пісні, шляхетну культуру взаємин, які вони створили, важко знайти в інших країнах світу. Здатність на самопожертву, яку в ім'я майбутнього виявили десятки тисяч героїв УПА, або п'ятсот українських жінок у Кінг'їрі, які голіруч кидалися під червонозоряні танки в 1954 році, не має аналогів у світовій історії середини XX ст., а русла глибинної народної естетики, які виявляються в усьому укладі національного життя українців (архітектурі, ноші, стравах, звичаях, способі господарювання, поетичних повір'ях тощо), теж випливають тільки з власних, українських національних джерел.

Від себе висловлюю скромні сподівання, що і в Росії можуть пробудитися національні сили гуманістичного спрямування, але поки що там панує державницький духовно-моральний розбій

і хаос. Глибоко ним уражене і новочасне українське суспільство. Це стосується зокрема Півдня і Сходу України і в більшій мірі міст, ніж сіл. Моральне звиродніння, зокрема певної частини молоді, йде в парі з русифікацією. Це по суті одне і те ж. Тому першочерговим завданням сучасного українства є повна реституція української мови на території всієї української держави та в тих державах, де українці проживають компактно на власних етнічних територіях чи становлять значну національну меншість в іншомовних та іншонаціональних містах (Москва, Санкт-Петербург, Новосибірськ, Тюмень, Мінськ тощо). Коли йдеться про ці місця, то українці, які там проживають, мають відновити свою мову як дисперсна національна меншість, що може здійснитися тільки засобами створення українських національно-культурних товариств.

На такі підсумки наштовхує унікальна праця П. Штепи „Мафія“. Від самого початку вона читається з неослабним інтересом. Книга П. Штепи широко документована. Він посилається на сотні, якщо не більше автентичних джерел. Чи не до кожної сторінки він подає по п'ять і більше відкличників. Ми пропускаємо їх у нашому виданні, тому що вони в своїй основній масі є посиланнями на англійськомовні видання, нашому читачеві недоступні. Але певна частина зносок україномовна. Ми зберігаємо їх повністю.

Омелян НИКОНЕНКО

ВСТУП

Не так давно, а саме на початку цього сторіччя селянин орав, сів, збирав урожай, платив податки, одружував своїх дітей і, бавлячи внуків, доживав свого віку у своїй хаті, у своєму селі на рідній землі. Міщани жили своїм тихим життям, заробляючи хто чим міг на свій хліб щоденний. Тоді кожна людина знала, що має робити завтра, позавтра, наступного тижня, місяця, року. Ніхто нікуди не квапився. Мало хто виїздив далі свого повіту, чужими краями та народами мало хто цікавився.

На сільськогосподарському Сході Європи були часом неврожаї, було чимало злидарів, але якось ніхто не вмирав з голоду та холоду.

В Америці люди розбудовували свої молоді держави і нітрохи не цікавилися подіями потойбіч океану.

Були війни, але й вони якось кінчалися, і життя саме входило у свої мирні береги.

Раптом 1914 року десь – не знати де – прорвало якусь величезну греблю, і жахлива повінь зміла геть із землі все старе життя. Воно перевернулося шкереберть. Упало кілька старих монархій; повстали нові держави; кордони, люди, мови переплуталися; замаяли нові, незнані прапори: на Сході Європи – червоний, кров'яний; країни мирних гречкосіїв обернулися в пекло пожеж.

Нарешті замовкли гармати. Війна ніби скінчилася, але чомусь та кров і далі лилася, і далі вітер зі сходу приносив жахливі зойки дітей і жінок. Там, на Сході Європи, конали мільйони людей з голоду, а на Заході люди спокійнісінько купували дешевий східний хліб, що його московський людоджер-потвора вивав з уст голодних українських дітей.

Так, і не війна і не мир. Ніхто не знав, де він буде завтра.

Раптом вибухло щось таке жахливе, чому нема назви в людській мові. Немов пекло виригнуло на землю всіх своїх пекельних потвор, що їх назбиралося там від Нерона, Чінгіс-Хана,

московських, німецьких та американських Іванів, Пйотрів, Леніних, Гітлерів, Сталіних, Рузвельтів, Хрущових. Увесь світ сказився і обернувся в щось гірше за саме пекло. Конали в жахливих муках десятки мільйонів дітей, жінок, дідів нараз. Великі країни обернулися у смердючі румовища. Голодом виморювали, живими спалювали мільйони невинних людей; лій з мертв'яків топили; гаманці з людської шкіри робили. Сам володар пекла перелякався.

Нарешті замовкли гармати. Життя на Заході мало вже входити в мирні береги. Але здивований світ побачив у Євразії більшу, як раніше, величезну криваву імперію і великий мур, що відгородив половину Європи. Вітер знову приносив з-за того муру жахливіші за колишні зойки катованих людей та ще якийсь кривавий сморід-пошесть. Почала та пошесть ширитися і поза мур у увесь світ. Перелякані люди безпорадно заметушилися, але пошесть щораз більше пожирала мільйони західних людей. Зневірені у своїй силі побороти її, західні люди перестали й метушитися, а проголосили „Бетер ред, тзен дед“, с.т. краще пошесть, ніж смерть. А що смерть вже наближається, то насолоджуймося життям, пиймо, гуляймо поки ще живемо. „Панем ет цїрцзнес“! (Хліба і видовищ). У всьому світі запанував матеріалістичний світогляд. Церкви стояли порожні, а голі повії танцювали не лише на вулицях, але й у церквах.

Направду, світ збожеволів. Усе переплуталося: слова, назви, імена; зло з добром, бруд із красою, приятелі з ворогами. Плутократію іменували на демократію, ошуканство – на соціалізм, пекло – на рай, війну – на мир, кривавих катів – на мирних реформаторів, шпигунів – на державних послів (амбасадорів), ніж у спину – на співіснування. Замурзані жиденята з Одеси, Варшави стали міністрами у великих державах. Українські селянки ніколи не чули назв Австралія, Венесуела, Бразилія тощо, а тепер вони стали громадянами тих нових „батьківщин“.

Справді, світ перевернувся горідном. Хто, чи що ж його перевернуло? Та ж і за попередніх сторіч були війни, революції, голоди, пошесть, і світ дуже мінявся, але ж не перевертався гориніж. Чому перевернувся у ХХ ст.? Чому тепер люди, заплющивши очі, біжать наввипередки до краю якоїсь безодні?

Відповідь знаходимо у Св. Євангелії. Євангеліст Марко оповідає, як диявольські духи вселилися у свиней, а свині кинулися з кручі в море та й втопилися. Люди поробилися в ХХ ст. свиньми, а до їхніх засвинених душ вселилися ті диявольські духи, про яких мова в Євангелії. Теперішньою мовою ці диявольські духи називаються „матеріалістичним світоглядом“.

Тепер у всіх цивілізованих країнах точиться незрозуміла загалові величезна війна, що захоплює всі царини людського життя і кидає людьми, як розбурхане море трісками. Направду, прийшли часи, пророковані в Апокаліпсисі. Мілкодуми називають цю війну „боротьбою демократії з деспотією“. Короткозорці не бачать, що ця назва є ні що інше, як димова завіса, штучно створена мряка, щоби люди не могли бачити, хто є їхній справжній ворог.

Ми, українці, повинні вже давно зрозуміти брехливість тої назви, бо ж ми пізнали її на власній шкурі. Згадати хоч би Версальський мир з його Вільсонівськими 14 пунктами, які визнавали всім народам право на самовизначення, а водночас прихильники тих 14 пунктів: США, Англія, Франція своєю збройною, політичною, економічною силою допомогли Московщині, Польщі, Румунії, Чехії поневолити Україну, яка пробувала здійснити ті 14 пунктів. Або демократична Ліга Націй, що проголосила у своєму статуті свій обов'язок боронити бодай морально права людини і народів, не хотіла чути зойків мільйонів українських дітей, жінок, дідів, що їх Московщина вигублювала голодомором 1933 року. Або ООН, яка визнала державну незалежність маленьких, дикунських народів, а водночас не визнає цього права старезному, другому в Європі щодо величини території і людності українському народові, який колись урятував європейську цивілізацію й культуру від знищення дикими монголами. Або як демократичні часописи, радіо всього світу криком кричать про знищення 4 мільйонів жидів Німеччиною, але ані одним словечком не згадують про екстермінацію 15 мільйонів українців Московщиною і про тисячі інших історичних фактів, які аж надто наочно показують як виглядає в дійсності ота „боротьба демократії з деспотією“.

Задурманений гарними, високопарними словесами, загал безкритично, як папуга, повторює облуду, мовляв, теперішня боротьба між СРСР та США є боротьбою християнських сил волі з диявольськими силами деспотії. Ні! Ця боротьба є боротьбою двох тотожних сил. Обидві борються за те саме: за СВІТОВЕ ПАНУВАННЯ, обидві виступають у личині інтернаціоналізму. Обидві є силами диявольськими, бо ж обидві борються проти християнського, ідеалістичного світогляду. Обидві побудовані на засадах деспотичної ієрархії пірамідальної доктрини – внизу піраміди безправні народи-раби, а вгорі – мала зграя всемогутніх, жорстоких, безвідповідальних, аморальних деспотів.

Але є й різниця поміж цими двома силами, і то різниця дуже велика, бо вирішальна. Одна сила – московська, друга –

світова. Провід московської сили спирається морально і матеріально на ПРИРОДНІЙ основі: на ВСЬОМУ МОСКОВСЬКОМУ НАРОДОВІ (нації). Московський народ, від першого дня свого зародження й досі, виховувався в духовному і фізичному РАБСТВІ. Психічна рівновага зродила і зміцнила в тому рабському народі ЗАГАРБНИЦТВО (імперіалізм), як психологічну винагороду (компенсацію). Отже, провід на горі московської піраміди має ПРИРОДНУ (значить, непохитну) основу піраміди – увесь московський народ (націю). Ідеї та ідеали московського національного і державного проводу цілковито ТОТОЖНІ з ідеями та ідеалами всього московського народу. А це робить московську силу далеко сильнішою за силу світову.

Піраміда світової сили стоїть на дуже широкій, але й дуже НЕПЕВНІЙ основі. Її основа не є природна, а є штучна, побудована на брехні, ошуканстві, горлопанстві (демагогії), людській дурноті та людській сліпоті, безкритичній ВІРІ. Підкреслюємо вірі, а не розумовому переконанні. Найвищий провід цієї світової сили складається з малої зграї світових (ню-йоркських) банкірів. Вони за свої мільйони вишколюють та купують виконавців своїх планів. Задля простоти викладу ми називаємо цю таємну силу СВІТОВОЮ МАФІЄЮ.

Європейці пролили море крові у боротьбі за вільну, критичну думку та слово. Виборені сторіччями особисті, громадські, політичні вольності увійшли у кров і душу європейця. Духовно вільний європейець, навіть і закований у кайдани, не буде рабом. „Ніколи, ніколи, ніколи англієць не буде рабом“ – співають англіїці.

Комунізм, соціалізм, інтернаціоналізм, космополітизм є не знанням, обґрунтованим критичним розумом, а безпідставною ВІРОЮ у можливість і потребу їх здійснити. Тим-то навіть волелюбний європейець сприйняв оті зміни не розумом, а душею. Широка демократизація всього життя призвела до того, що тепер не може примусити, навіть вояків, під страхом кари йти у бій. Тепер вояків у війську не лише навчають воювати, але також і пропагують потребу воювати. Дешеві, доступні всім часописи, що друкуються мільйонними накладками, щоденна радіопробанда всіляких ідей, 24 години у всі 365 днів року, з радіоприймачами в кожній хаті в усьому цивілізованому світі ПОЛОНИЛИ безкритичний розум і душу загалом (маси). Тепер пропаганда виросла вже на велику науку і мистецтво. Науковці досліджують психіку людини і винаходять способи та засоби виховувати СВІТОГЛЯД людини. А який світогляд матимуть люди, таке буде й їхнє життя. Так СЛОВО (правдиве і брехливе)

стало тепер справжнім володарем людства. Отже, в чийх руках будуть засоби поширення слова, в руках тих буде і ВЛАДА, бо загал (маси) „думають“ не розумом, а серцем. Тим-то мудрі китаїці мають приповідку: „Шлях до людського розуму йде через серце“. Людина очоче вірить у те, чого бажає. Кожна чесна людина бажає, щоби була воля, справедливість, мир, щастя, добробут усім людям. Коли такі гарні, шляхетні, піднесені слова хтось (понадто поважна людина) проголошує з почуттям непохитної віри, то вони ГІПНОТИЗУЮТЬ безкритичний розум. Московщина і світова мафія видали великі мільйони доларів на видання такої літератури. Громадські та університетські книгозбірні в усьому світі переповнені такою літературою. Щогірше, у рабській, деспотичній московській державі завжди була і тепер є жорстока і безглузда цензура. Волелюбний Захід давно вже знищив державну цензуру, але у ХХ ст. мафія запровадила в західному світі свою цензуру. Маючи великі мільйони доларів, мафія підкупила продавних політиків, науковців, істориків, журналістів, радіотлумачів, або загрозила невідкупних великою карою, навіть і таємним убивством. У США, наприклад, усі найбільші видавництва, всі найбільші радіомережі, всі найбільші мільйонні фундації є вже в руках світової мафії.

Яка молодь, таке й майбутнє народу (нації). Моральність, ідеалізм, побожність, патріотизм, націоналізм – це непереборні перешкоди на шляху до світової влади. Отже, щоб захопити світову владу, треба насамперед знищити ці чесноти. Тяжко знищити їх у старших людей, але легко у молоді. І ми є наочними свідками того, як по останній війні мафія щораз більше захоплює під свій вплив ВИХОВАННЯ МОЛОДІ, гіпнотизуючи молодий, недосвічений критично, розум великими, гарними, ніби ідейними словами та кличами. На видання і поширення безбожницької, статево розпусної (порнографічної), інтернаціоналістичної літератури мафія витрачає великі мільйони доларів. Кожна школа і парафія (понадто в США) може мати від мафіозних установ (залічкваних гарними назвами) безплатних викладачів та книжок на всілякі теми. І ми бачимо на власні очі, як щороку поширюється і поглиблюється серед молоді аморальність, розпуста, пияцтво, наркотики, взагалі схудобіння та озвіріння. Пояснити це лише комуністичною пропагандою не можна. Якби все таке спричинювала лише комуністична пропаганда, то справу можна було б розв'язати порівняно легко. Світовий комунізм має далеко менші пропагандні можливості, як їх має світова мафія. Коли пропагує знаний комуніст, то люди йому не вірять. Коли ж пропагує ТЕ САМЕ знаний НЕ комуніст,

то люди йому вірять. Справа не в дурноті державних мужів. Якби вони були аж такі дурні, то не були би на високих посадах. Їм просто НЕ СИЛА побороти мафіозну пропаганду, бо ж багато дуже високоставлених людей є фактичними слугами мафії. Якби якийсь уряд спробував вигнати їх з тих посад, то він негайно впав би, бо ж всі засоби творити громадську думку є в руках мафії.

Для мафії комунізм – це лише засіб зруйнування теперішнього державного і суспільного ладу, бо він є перешкодою на шляху до світової влади. Тим-то мафія підтримувала і підтримує комунізм у світі. Комунізм без її підтримки не мав би й одної мільйонної частини тої сили, яку тепер має у світі. Мафія дуже спритна і відважна. Вона боїться лише одного – вільної, критичної громадської думки.

Мафія має більше грошей, ніж усі держави разом узяті. Щогірше! Уряди всіх цивілізованих держав є „в кишені“ мафії, бо всі держави напозичали у мафії стільки грошей, що кілька наступних поколінь не зможуть їх сплатити. Мафія збагатіла лихварством. Тепер позички не конче треба давати готівкою. Вистачить переписати в банківських рахункових книжках (відкрити кредит). Мафія не лише позичає, але й скуповує збанкрутовані великі підприємства за безцінь і ставить їх на ноги. Керівниками тих підприємств завжди призначає загальновідомих, поважних осіб. Мафія взагалі діє таємно, не виступає ніде відкрито, наприклад, не захоплює високих державних посад, а посилає на ті посади своїх випробуваних слуг. Теперішніми, навіть великими, державами фактично керують не президенти та уряди, а не обрані ніким мафіозні слуги (свідомі і несвідомі своєї ролі), під личиною дорадників, знавців.

У минулих сторіччях деспоти не ховалися за личинами. Люди знали їхні імена, наприклад, Цезар, король, імператор, Ш. Талейран, О. Бісмарк, В. Ленін, А. Гітлер. А новітні деспоти заховалися за таємничими назвами як, наприклад, ООН, УОНК, АДА, КП СРСР тощо. Хто ховається за ними? Що за люди фактично керують в тих установах? А ці зашифровані установи видають закони, накази урядам багатьох держав; вони присуджують кари державам, як, наприклад, Іспанії, Південно-Африканській республіці, Конго. Без дозволу цих анонімів Канада чи Аргентина не мають права продати свою пшеницю. Ці аноніми визначають кому дати позичку (напр., СРСР, Югославії, комуністичним державам), а кому не дати (напр., Іспанії, Японії, Єгиптові).

В історії людства бачимо чимало політичних таємних убивств. Тепер вони є вже не окремими випадками, але звичайним явищем. Наприклад, таємне вбивство сербського короля Олександра, болгарського Бориса, грецького Юрія. Чому Англія та Франція не допустили, щоби Ліга Націй дослідила справжні причини і справжніх убивць? Король Борис казав англійському письменникові Д. Рідові: „Є у світі велика сила, яка не хоче миру і ладу на Балканах. Про її наміри я попередив Олександра. Вона його вбила, і вона ж уб'є колись і мене. Вона вже двічі пробувала вбити мене“. Та сила скидала з трону грецького Юрія три рази. Мафіозні часописи прозивали Юрія спершу запроданцем Англії, відтак запроданцем Німеччини, а потім фашистської Італії, з якою він воював. Не викликавши обурення грецького народу, вона сама отруїла Юрія.

Передові стежі американського війська були вже на передмістях Берліна, коли ген. О. Бредлі одержав наказ зверхників відступити на захід, щоби до Берліна першим увійшло московське військо. Чому?

А. Гітлер ніби покінчив життя самогубством. Єдиними свідками ніби спалення тіла Гітлера були: ад'ютант Гітлера Гайц Лінге та начальник охорони Гітлера полковник Ратенгубер. Московська команда в Берліні оголосила, що обидва ці свідки є в її руках. Американське та англійське командування Берліна хотіли їх бачити. Москвини не дозволили. Чому? Гадають, що тіло Гітлера спалено опівночі 30.04.1945 р., а саме тоді генерал Ганс Кребс виїхав на фронт до маршала А. Жукова сповістити про смерть Гітлера і бажання німців капітулювати. За 12 годин він повернувся, але потім і слід по ньому загубився.

Московське командування Берліна проголосило також, що Йозеф Гебельс покінчив життя самогубством і тіло його в руках москвинів. У жодному часопису не було фотографії мертвого Й. Гебельса. Чому?

У жовтні 1941 року німці могли взяти Москву големи руками і це знав німецький командувач фронтом. Але його зверхник наказав йому не брати Москви. Хто і чому?

Начальник німецького Генерального штабу ген. Людвіг Бек добре розумів, що починати війну проти будь-кого було би самогубством Німеччини, бо за тих обставин найменша війна в Європі сама собою перейде у світову війну зі згубними для Німеччини двома фронтами на сході і заході, і з гіршою, як за першої війни, облогою (блокадою) морів. З тих причин він таємно намовляв німецьких генералів повстати і скинути гітлерівський уряд, коли б А. Гітлер проголосив будь-яку війну. Цей

німецький патріот, разом із посадником Лейпціга Карлом Горделером повідомив ще 1938 року Британський уряд, що А. Гітлер планує розпочати війну. І вони радили Британському уряду твердо, поза всяким сумнівом, проголосити, що напад на Чехословаччину вважатиме за проголошення війни Британській імперії. У відповідь на те Англія та Франція порадили Чехословаччині піддатися Німеччині.

Президент Ф. Рузвельт умер наглою смертю за дуже таємних обставин. Вмер далеко від дому. Єдиним свідком його смерті була московка-малярка, що малювала його образ. На другий же день по смерті вона щезла. Звичайно труну померлого (а визначної особи понадто) лишають не закритою 2–3 дні, аби родичі та приятелі могли подивитися на нього в останній раз і попрощатися. Труну ж Ф. Рузвельта одразу закрили, віко забили цвяхами і не показали мертвого Ф. Рузвельта нікому. Не показали навіть його синів, який приїхав здалеку. Чому?

Президент Л. Джонсон доручив провадити слідство про вбивство президента Дж. Кеннеді відомому мафіозному босу, відкритому комунолюбіві судді Е. Уоренові, водночас забороняючи всім іншим слідчим установам вести своє розслідування. По кількох місяцях слідства 20 свідків убивства та приятелів, причетних до убивства осіб, померли наглою смертю. Навіть убивця вбивника президента Л. Освальда жид Дж. Рубінштейн умер наглою смертю у в'язниці. Чому?

Великий ворог комуністів і мафіозних поплічників, голова Сенатської слідчої лави Дж. Маккарті помер наглою смертю в лікарні від невідомої хвороби.

У ХХ ст. організації політичних таємних і нетаємних вбивств переходять вже межі однієї держави, їх метою стає вже не нищення осіб, а розправа з ідеями, що їх убиті сповідували й захищали. Ми тепер є наочними свідками всілякого нищення і то у світовому масштабі, насамперед нищення всіх без винятку ідей, що їх породило християнство. Чільне місце серед християнських ідей займає ідея вільної людини і вільного народу. Ця ідея породила ідеї гідності людини, вільної думки і слова, особистого почину, народоправства, відповідальність уряду перед народом і законом. „З народу, через народ, і задля народу,“ – так висловив ці ідеї президент США Б. Франклін, – одним з найголовніших здобутків вільного громадянина є незалежний суд, що має однакові закони для жебраків і для короля, що має право карати як короля, так і уряд. Тепер же, на наших очах, у всьому світі падає щороку влада парламенту і незалежність суду. Так поволі, але стало, навіть на батьківщині

парламентаризму в Англії, вільний колись громадянин стає лише безвільним коліщатком величезної, всесильної, бездушної державної машини. Навіть в Англії і культурних її точках у Північній Америці, Австралії відходить вже в царину спогадів вільний особистий почин (ініціатива), самоуправа, децентралізація уряду, права і вольності, що за них предки пролили море крові. А предки колись казали: „Найбідніший англійський жебрак у своїй безверхій халупці має законом забезпечені права НЕ виконати наказу найвищих можновладців Британської імперії. До похилої халупки англійського злидаря буревій може влетіти, але не сміє переступити її порогу без дозволу власника сам король. Вільна хата англійця – це найміцніша твердиня волі і могутності британських островів“.

Ці горді слова вільного народу сказав 200 років тому своєму королеві його міністр Вільям Піт. А 1947 року англійський же міністр К. Етлі сказав Парламентові, що урядовці в усій Англії мають право зайти до кожної англійської хати, не питаючись дозволу, аби подивитися чи власник бува не порушує наказів уряду. Тепер таке називається гарною назвою „планова державна економіка“. Горді англійці вже не мають моральних підстав співати колишній свій гімн: „Ніколи, ніколи, ніколи англієць не буде рабом“. Загубивши моральні підстави цього гімну, само собою загубили англійці моральне право і на свій колишній гімн: „Британія, пануй на морях“. Загубивши моральне право на цей гімн, – загубили і свою імперію.

Увесь світ є свідком якогось планового наміру накинути кріпацтво не лише малим, але й великим народам, всьому світові. І водночас якихось інстинктивних, відрухових зусиль народів вирватися з лабет, що їх затискують. Влада таємничих осіб над урядами навіть і великих держав – це вже факт, доведений подіями. Бюро розслідувань Конгресу США виявило навіть прізвища таких осіб в уряді і поза урядом. Ті особи захопити владу таким способом, що тепер політика кожної держави, а великої і поготів, пов'язана з політикою держав усього світу. Обсяг же світової політики є такий величезний, що її не в силі збагнути розум однієї чи кількох осіб, хоч би й геніальних. Тимто тепер президенти, голови урядів, міністри мусять мати біля себе дорадників, знавців окремих царин життя і то не лише в їхній державі, але й у всьому світі; мусять робити лише те й так, як радять ті дорадники. Так фактично державна політика опинилася в руках тих дорадників, а президенти, королі, міністри обернулися лише в гумові печатки. За останніх 50 років тими дорадниками щораз більше стають мафіози

різних забарвлень: комуністи, соціалісти, ліві ліберали, інтернаціоналісти.

Ці дорадники кажуть, що тепер у всьому світі запанувала тенденція до усупільнення та одержавлення всього життя. Щобільше! Появився нахил узгіднювати політику однієї держави з політикою всіх інших держав у світі. А це породило потребу збільшити багаторазово кількість міністерств. Перед 1914 роком навіть великі держави мали менше як 10 міністерств. Тепер навіть малі держави мають їх кількадесят, хоч і не всі називаються міністерствами. Але ж всякий суспільний нахил творять люди, а ніщо інше. Людина народжена вільною, і вона може вибирати: що взяти, а що відкинути. Вільна людина віддає свою долю та майбутнє в руки суспільства лише тоді, коли сама не може творити отого „нахилу“. Марксизм заперечує можливість духовно (а з того і фізично) вільної людини. Ця найбільша помилка марксизму веде його до упадку і забуття на смітнику історії. Його упадок вже бачимо на власні очі в СРСР і у світі.

Теперішні президенти, міністри, політики є в полоні сильнішої за них сили. А та захована сила може наказувати їм лише тоді, коли народ не має нагляду над своїм урядом. Щоб уникнути народного, парламентського нагляду, та сила видумала нову систему всіляких надзвичайних „повноважень“, „уповноважень“ урядові, чи окремим міністрам. Ця система щораз більше обмежує, зменшує права та свободи громадян, що за них сторіччями боролися їхні діди, прадіди. Уряд, міністри обертаються в диктаторів. Голова Великобританського уряду В. Піт казав 200 років тому: „Конечність, неминучість, крайня потреба і т. п. є лише виправдуванням порушення прав вільного громадянина. Всі вони є доказами (аргументами) всіх деспотів і всіх рабів“. І ніколи в історії людства не було так багато рабів, як є тепер. Їх найголовнішою проблемою нашої доби є НЕ порожній шлунок, а ПОРОЖНЯ ДУША. Раніше межа між добром і злом була виразно зазначена. Тепер же панує „нейтралітет“ між добром і злом. Зловісним є не саме зло, а БАЙДУЖІСТЬ СУСПІЛЬСТВА ДО ЗЛА. Одною з найголовніших причин теперішньої трагедії світу є те, що тепер 95 % людей не думають власним розумом. За них думають оті 5 %. Те, що називалося колись Людиною (з великої букви), зникло в ХХ ст. Людську істоту з подобиною Божою заступили хмари великих, середніх, малих і найменших лєнінів, гітлерів, рузвельтів. І не лише в політиці, але й у всій культурі та господарстві. Людство потратило понад 10.000 років часу, щоби від печерної півлюдини вирости на цивілізовану людину, яка вже летить на інші

планети. Та останнє півсторіччя показало – аж надто наочно – що теперішня цивілізована людина ДУХОВНО лишилася й досі печерною напівлюдиною. Найпереконливішим прикладом є сталінізм та гітлеризм.

Перша світова війна починалася, щоби запанувала у світі справедливості. А закінчилася вона найцинічнішою несправедливістю. Друга світова війна починалася, щоби у світі запанувала воля. А закінчилася вона найжахливішим в історії рабством півсвіту. Третя світова війна почнеться, щоби побраталися народи всього світу. А закінчиться вона ... смертю майже всього людства.

Війна, що розпочалася 1914 року, тягнеться без перерви досі. Лише від 1945 року по 1966 рік вибухло 40 нових війн: в Індонезії 1945–47, у Китаї 1945–49, у Кашмірі 1947–49, у Греції 1946–49, в Ізраїлі 1948–59, на Філіппінах 1948–52, Індо-Китаї 1945–54, у Мальві 1945–54, Кореї 1950–53, Кенії 1952–53, Синаї 1956, Мадярщині 1956, Квемой-Матсу 1954–58, Лебадоні 1958, Тибеті 1950–59, Кіпрі 1955–59, Алжирі 1956–62, на Кубі 1958–59, Лаосі 1959–66, Кувейті 1961, в Гоа 1959–66, Ємені 1962–66, Конго 1950–62, Кубі 1961, В'єтнамі 1959 і досі, Гімалаї 1959–62, Анголі 1960–66, Новій Гвінеї 1962, Колумбії 1960–66, Алжирі 1963, Венесуелі 1963, Малайзії 1963–66, Конго 1964–66, Таїланді 1964-досі, Домініканській республіці 1965, Перу 1965, Пакистані 1965.

Велика війна ще не вибухнула, бо Московщина і мафія виграли всі малі війни. А „холодна“ війна – це справжня війна. Вона коштує більше грошей, як гаряча. Вона поневолила більше людей, ніж гаряча. Вона принесла більше жертв, мук, біди, крові, як гаряча. „Холодна“ війна вже спричинила гарячі війни у Китаї, Малайзії, Індонезії, Алжирі, Конго, Кубі, Іраку, Кореї, Бірмі, Тибеті, В'єтнамі, Єгипті.

Зброєю „холодної“ війни є чарівні (магічні) поняття, як, наприклад, поступ, назадництво, демократія, фашизм, соціалізм, шовінізм, воля, мир, спільне добро, братерство народів, об'єднання, згода народів, розвій культури, щастя всього людства, наукова правда, напрям світового розвитку, потреба і неухильність суспільних змін тощо. Ці слова, а понадто слово „неухильно“ гіпнотизує, паралізує розум і волю людей, і вони покладають всі свої надії на всілякі мафіозні заходи, наради, угоди, ООН і т. п., не бачачи і не розуміючи справжньої дійсності. Повільно мафіозної літератури задурманює розум загалу, бере у свій полон колись вільну людську думку. Людина ж бо вільна доти, доки може думати власним розумом. Смертельна небезпека

людській культурі йде від ПОЛОНУ РОЗУМУ І ДУШІ людини. А народ (націю) робить сильним не те, що він має в руках, а те, що він має в ДУШІ.

Мафія і Московщина планують захопити світову владу не атомною війною, але мирним шляхом, полонивши душу народів. Мафіозний клич: „Ліпше жити в рабстві, ніж умерти вільним“ щораз більше поширюється у світі. Все теперішнє життя вказує, що Тегеран-Ялта-Потсдам – це не є минувшина. Це є не лише сучасність, але й майбутність.

* * *

Християнська віра вчить, що Творець дав людині найбільший її скарб – вільну волю. Вчить, що вільна воля є джерелом сили і щастя людини, але лише тоді, коли людина не порушує Божих законів. За порушення їх Бог карає, а Він всюди і все бачить і є всемогутній. Доти, доки люди твердо вірили в це, не було потреби ставити біля кожної людини сторожа, щоби пильнував її вчинки. Страх перед карою всебачного Бога стримував двоногого звіра від каригідних вчинків.

Християнська віра вчить, що людське щастя виходить із єдиного, невичерпного животворчого джерела. Цим джерелом є ЛЮБОВ. Поняття „любов“ тягнеться золотом, неперервною ниткою через усю „Євангелію“. Любити – і то чинно – все Боже, піднесене, високе, гарне, чесне, все, що пнеться до неба, до праджерела любові і життя, до Бога. Христос учив не робити людям того, чого не хочеш, щоб вони робили тобі. І християни, хоч і дуже поволі, проте почали розуміти потребу корегувати з власної волі свою поведінку супроти інших людей. Так зародився самострим, самодисципліна. Людина росла духовно, культурно. Ставала на шлях раю на землі. Та у ХХ ст. виявилось, що людина тим шляхом ще не йде. Це сторіччя показало, що цивілізована людина навчилася керувати величезними силами природи, але не навчилася ще керувати найменшою силою – людською природою. Цивілізована нація, що видала великих філософів, письменників, композиторів, як лишень держава дозволила, кинулася жорстоко катувати, вбивати мільйони безборонних дітей, жінок, дідів. Величезний вибух німецької звірчості показав, що понад 1.000 років Християнства в Німеччині не зробило німців християнами.

Звірчисть виявили не лише німці, але й увесь цивілізований світ. Наприклад, він БАЙДУЖЕ придивлявся 1933 року як

Московщина вигублювала голодомором МІЛЬЙОНИ українців. А тепер не лише байдуже придивляється, але й сам допомагає Московщині вигублювати ще більше мільйонів людей. Це звородіння всього цивілізованого світу є найбільшою перемогою світової мафії.

Мафіозні перемоги бачать вже багато людей, але вони зникаюча меншість у байдужому суспільстві. А все, що треба аби зло перемогло – це щоб чесні люди були байдужими до зла – сказав Е. Бурке. Так! Найголовніша причина мафіозних перемог – це байдужість суспільства до мафіозної діяльності. Збудити суспільство зможе хіба атомна війна, і вона стане початком духовного відродження людства, отже, і смерті мафії. Так, пхаючи людство до атомної війни щоб захопити світову владу, мафія стає Франкенштейном, тобто потворою, яка сама себе пожирала.

* * *

За Першої світової війни кличем США було: „Демократія в усьому світі“. За другої – „Воля в усьому світі“. Воєнною метою США було: зміцнити всюди у світі демократичний лад по 1-ій війні і забезпечити волю всюди по 2-ій війні.

У своїй промові до Парламенту США президент Ф. Рузвельт сказав: „Зовнішні буревії загрожують зруйнувати три – незамінні кожному американцеві – американські установи, а саме: набоженство, демократичний лад і міжнародну доброзичливість“. А 15.12.1941 р. він проголосив через радіо всьому світові, що американці, піднісши зброю на захист волі, вже не покладуть її аж поки воля не запанує в усьому світі. Такі були офіційні обіцянки президента найдемократичнішої, наймогутнішої держави у світі – США.

Славний французький державний муж Ш. Талейранд (1754–1838) казав: „Мова дана дипломатам задля того, щоби вони могли сховати свої справжні думки“.– Чи було метою 2-ої світової війни допустити Московщину аж на Ельбу? Чи зробити московським містом Кенінгсберг, що його заснували німці 700 років тому? Чи вигнати 10 мільйонів людей з їхньої прапрадідівської землі у світ за очі? Чи було метою передати Московщині ключі від Східної Європи і Східної Азії? Чи віддавати 800 мільйонів люду в комуністичну (фактично московську) неволю? Чи було метою 2-ої війни обернути десяток європейських держав у московські колонії? Чи поділити на дві ворогуючі половини другий десяток народів? Чи було метою 2-ої війни

закласти основи 3-ої світової війни, атомної, що може знищити нашу планету?

А все це і багато ще подібного – вже довершені факти.

Хто ж їх довершив?

Примха історичної долі поставила 1939 року США на провідника всього світу. Коли скінчилася війна, військова, технічна, господарча могутність США була така величезна, що посол США В. Буліт мав тверді підстави сказати: „Року 1945 США мали таку величезну силу, що легко могли накинати свою волю всьому світові“. І справді, тоді ніхто, крім США, не мав атомної бомби, ніхто не знав таємниці її виготовлення. Військова, економічна і політична сила Німеччини та Японії були тоді знищені геть. Виснажене війною все життя Великобританії залежало тоді від ласки чи неласки США, і то в такій мірі, що У. Черчилль змушений був поступатися Рузвельтовим вимогам, навіть і тоді, коли бачив їхню шкідливість для Великобританії. Тоді існування СРСР висіло на волоску. В СРСР руїна промисловості та рільництва була ще півбіди, москвини могли її направити, грабуючи новоагарбані землі. Війна принесла Московщині значно небезпечніші імперії наслідки, бо та війна знищила віру заляканих громадян СРСР у непохитність та непереможність „саветской власті“. Страх, що паралізував роками думку і чин рабів СРСР, – дуже змалів. Люди почали випростувати свої хребти. Безробітні, голодні, невідшкодовані, озлоблені військові інваліди почали відкрито критикувати „саветскую власть“, навіть погрожувати їй. Московська імперська влада примушена була дещо попустити віжки („відлига“). А по всій Україні були ще розкидані оті дріжджі, що роблять „вино революції“ – клітини ОУН. У західній частині її ще існувала добре налагоджена військова і політична українська сила – УПА та ОУН*.

За таких обставин США не потребували завоювати Московщину, щоби накинати їй свою волю. Вистачало би лише прилякнути, що скинуть атомну бомбу на Москву, Ленінград, Урал та інші осередки військової та політичної сили Московщини.

США мали повну можливість улаштувати Східну Європу і всю Азію так, як лише самі забажали би. А як „улаштувати“ – знаємо. Виникають запитання: 1) Чи вони хотіли так „уладнати“? 2) А якщо ні, то хто ж так уладнав?

* Українська Повстанська Армія і Організація Українських Націоналістів.

На перший запит відповідають самі американці. Посол США в Москві телеграфував до Вашингтона ще 1936 року: „Ми не сміємо ані на хвилину піддаватися омані ніби можна встановити на правду приятельські стосунки із саветським урядом, чи з комуністичною партією, бо ж мета обидвох – запровадити комунізм у всьому світі“.

Англійський банкір, що добре знав світові справи, Віктор Стасун сказав ще 1940 року: „Незадовго ми побачимо Московщину найгіршим ворогом Великобританії. Йї усунення А. Гітлера не зменшить московської ворожості до нас“.

Славний американський діяч о. Ч. Кофлін писав: „Ніхто не простить А. Гітлерові його злочинів, убивств, ані його союзу з Й. Сталіним. Але коли буде знищений гітлеризм, тоді комунізм оволодіє Німеччиною і посунеться під Париж та Лондон“.

Колишній президент США Герберт Гувер тиждень після нападу Німеччини на СРСР сказав: „Казати, що у спілці зі Й. Сталіним ми забезпечимо волю у світі – це глум та кпини з волі; це – заперечення волі“.

Член Парламенту США Роберт Тафт казав 29.07.1941 р. по радіо: „Чи ж можна повірити, що Московщина воює за демократичні ідеї? А наш президент щойно проголосив, що США дадуть для СРСР всю допомогу, що лише зможуть. Чи задля того аби поширити чотири волі в усьому світі треба давати комуністичній Московщині гармати, літаки, танки? Та жодна держава не спричинилася до цієї війни більше, як власне Московщина. Не було би угоди поміж Московщиною та Німеччиною – не було би нападу на Польщу. Отже, Московщина є такий самий нападник, як і Німеччина. А США має в ім'я демократії зробити союз із найжорстокішими деспотами у світі. Перемога комунізму у світі буде далеко небезпечніша для США, ніж перемога нацизму, бо нацизм не має найменших шансів поширитися в США, а натомість комунізм вже має чималі осяги в США, бо він виступає в демократичній личині“.

Сенатор Г. Джексон кричав у сенаті: „О, Боже! Чи ми, американці, падали колись так низько, щоби вибирати поміж двома катами? Та ж Й. Сталін був союзником А. Гітлера! А тепер ми самі постачаємо Сталінові зброю, яку він вжисе колись проти нас“.

Гурт патріотів зі США оприлюднив 5.08.1941 р. таку відозву до суспільства Північної Америки: „Американський народ мусить твердо вимагати від парламенту та сенату припинити теперішнє втягання США у війну. Так звана „позичка-винайом“ переходить встановлені законом межі. Вже наш флот чинно

виступив у війні; вже наше військо обсадило військові бази поза Америкою. Вже СРСР одержав від нашого президента обіцянку допомоги військовим спорядженням, хоч Парламент та Сенат не давали йому уповноваження на це. Вже є інші, виразно воєнні, кроки нашого уряду. Ця війна не є світовим зударом деспотії з волею. Отже, з огляду на те, що ця війна є війною лише за панування деспотів, наш народ не бажає брати в ній участь. Мало хто з чесних людей вірить, що Німеччина та Італія є тепер, чи можуть бути колись загрозою незалежності будь-якої частини американського континенту, якщо ми належно дбатимемо про охоронні заходи. Воля в Америці не залежить від наслідків боротьби інших держав за панування“. Цю відозву підписали: колишній президент США Г. Гувер, підпрезидент Чарлз Дейвіс, колишній міністр Гефорд Мек-Найдер, губернатор штату Ілінойс Френк Ловден, колишній посол Генрі Флетчер, колишній посол Йошуа Кларк, ректор університету Роберт Готчінс, редактор „Вашингтон Пост“ Фелікс Морлі, визначні письменники Ірвін Коб, Кларенс Вуланд, визначні діячі Олф Лендон, Джозеф Скатергуд та інші найвизначніші особи США.

Голова Великобританського уряду У. Черчилль писав: „Це була би безмежна катастрофа, якби московське дикунство знищило культуру і державну незалежність старих європейських народів“*.

Славний журналіст США К. Віганд писав 13.02.1944 р.: „Наступна Третя світова війна вже розпочалася; вже показує своє жахливе обличчя, хоч попередня (Друга) війна ще не скінчилася. Ця Третя війна – це війна між Сходом і Заходом, що її Московщина вже започаткувала. І дивна іронія долі! – США та Великобританія торують дорогу Московщині. Кінець теперішньої стрілянини та бомбування не буде кінцем війни. Крізь порохувий дим теперішньої війни вже видно зариси Третьої світової війни, що розгориться надобре за яких кілька десят років. Спочатку вона буде переважно ідеологічна та господарча (економічна)“. Це писав він за три місяці перед Ялтинською нарадою (конференцією).

Отже, бачимо, що в США були поважні люди, які попереджували про московську небезпеку. І не дивлячись на це, хтось чи щось зробило повоєнне, міжнародне життя таким, яким ми бачимо його тепер.

Хто зробив? Що зробило?

* Лист до міністра А. Ідена 21.10.1942 р.

Коріння всіх теперішніх нещасть Західного світу лежать у тому, що 1914 року Європа не мала ані одного державного мужа настільки далекогозорого, щоби побачити, що той 1914 рік започаткував нову добу в історії людства – добу НАЦІОНАЛІЗМУ, добу творення нових націй і відродження приспалих старих. Жодний європейський державний муж не добачив, що на Сході Європи повстали сили, які визначатимуть долю Європи і всього світу на наступні сторіччя. Європейські історики, соціологи, політики не зрозуміли, що азійський, хижацький, московський народ викинув 1917 року на смітник історії свою морально зігнилу, духовно знесилену провідну верству – дворянство, а покликав до влади нову, молоду, повну наснаги провідну верству – півінтелігенцію; покликав новітніх пугачових-разіних з університетськими дипломами і сповнених жадоби вести свій народ на нові, ще більші загарбання Європи та світу. Осліплені московськими істориками, європейські політики не добачили на Сході Європи свого єдинопевного союзника-рятівника – України. І хоч дорого заплатили 1935–45 рр. європейці за сліпоту своїх вождів, проте і досі не зрозуміли ані своєї помилки 1917–1920 рр., ані причин московських перемог. Не зрозуміли, бо 1917 рік прискорив також і духовне гниття європейської провідної верстви та занепад колишнього її творчого духу. По 1917 році європейці не видали ані одного державного мужа масштабу Наполеона, Бісмарка, Кромвеля. Щогірше! – По 1917 році до державної влади прийшла духовна і розумова дрібнота. А їй не сила (хоч би й хотіла) збагнути велич подій і сил, що започаткували 1917 року нову добу в історії людства.

Невігласи думають, що йде боротьба американських капіталістичних під личиною демократичних ідей з московськими соціалістичними комуністичними ідеями. А справді ж – навпаки. Йде боротьба американських соціалістичних ідей з московськими націоналістичними під личиною комуністичних. Яскравим прикладом того є Китай. Та ж історичним фактом є те, що комуністичний уряд в Китаї допомогли запровадити США, а не Московщина. Без допомоги США не було б й досі комуністичного уряду в Китаї*.

Політика Московщини є НЕ соціалістична, а чисто московська, націоналістична**.

* Про це див. розділ ІХ цієї книжки.

** Документальні доводи цього див. П. Штепа „Московство“.

Це політика США є соціалістична. США в політиці (понадто в домашній) вже викинули на смітник чимало капіталістичних ідей, вже запровадили чимало соціалістичних ідей та засад. Московщина – навпаки. Вона вже викинула деякі соціалістичні ідеї, а запровадила капіталістичні.

Радіокоментатор США Дін Меніон сказав: „США від 1917 року досі не мали жодної перемоги над комуністичною Московщиною ані на полі бою, ані за дипломатичним столом. Щогірше! – На військових заводах США працює понад 2.000 московських шпигунів. Найвищий Суд США від 1953 року до 1962 року ухвалив 20 разів на користь комуністів. Цей Суд уневажнив закон, який вимагав обов'язкову реєстрацію кожного комуніста в Америці. США дали комуністичній Югославії допомоги на два мільярди доларів; продали зацівдурно їй військові ракетні літаки; вишкололи в себе кілька сот югославських військових летунів. Уряд США заборонив своїм генералам провадити антикомуністичний вишкіл вояків. США вже готові віддати Московщині Берлін, підписавши з нею якусь угоду, хоч дуже добре знають, що Московщина з кількасот угод не дотрималася ще жодною, і напевно порушить угоду про Берлін (крок назад, щоби потім зробити два вперед), а США не вишлють свого війська боронити Берлін“.

Демократичний лад у США, хоч помалу, проте стало видроджується на соціалістичну, зосереджену (централізовану) диктатуру. Наприклад, Парламент (Конгрес) вже ухвалив надати президентові диктаторські права на випадок якогось великого нещастя, наглої війни, великих заворушень тощо. За таких обставин президент має право проголосити винятковий, військовий стан, і перебрати ВСЮ владу в свої руки. Чи той винятковий стан прийшов чи ні – визначає сам президент. Отже, від нього одного залежить: чи запровадити диктатуру, чи ні. А президент є водночас і Головнокомандувачем війська США. Так Парламент стає більш-менш „гумовою печаткою“ в руках президента. А потім і тому, що міністрів призначає сам президент, і вони підлягають лише йому. Проголосивши винятковий стан, уряд США перебирає під свою безпосередню владу ВСЕ життя США. Він перебирає всі шляхи і засоби перевозу, радіостанції, всі промислові підприємства, все рільництво з рільниками і машинерією, всі склади та крамниці харчів, всі запаси пального, мобілізує всіх громадян до обов'язкової праці там, де хоче уряд. Так уряд плануватиме і керуватиме ВСІМ життям, не лише громадським, але й особистим. Отже, буде той лад, який існує вже 50 років у СРСР.

Президент США Томас Джефферсон казав ще 165 років тому: „Ми, американці, створили майже досконалу республіку. Але чи наші нащадки втримають її? Чи дуже збагатівши, не забудуть про вартість волі? Високий бо добробут без високої моралі та любові до волі – це найкоротший шлях до руїни“.

Йому відповів 1952 року американський патріот ген. Д. Макартур, кажучи: „Наші політичні провідники ведуть США протісенько до комуністичної держави, і то так твердо, ніби політикою США керують самі кремлівські диктатори“.

Ген. Д. Макартур ясно бачив, що в США стало посилюється рух до диктаторської держави з її нищенням всіляких вольностей і прав громадянина та громади. А ці ж права та вольності були і є основою політичного, господарського, суспільного побуду та величі США.

Президент США Авраам Лінкольн казав сто років тому: „Якщо США колись впадуть зруйновані, то зруйнують їх не зовнішні сили, але внутрішні“. Це саме повторили 40 років тому президент Герберт Гувер та історик США Н. Ботлер. І справді, теперішні президенти США: Ф. Рузвельт, Г. Трумен, Д. Ейзенхауер, Дж. Кеннеді гостро ганили так званих „правих“, тобто людською мовою – патріотів США, а всі попередні президенти – навпаки – хвалили патріотів США. Риба від голови починає гнити. Отже, пророцтва Т. Джефферсона, А. Лінкольна, Г. Гувера, Н. Ботлера вже починають здійснюватися.

Патріотичний журнал США „Хрест і Прапор“ писав: „Якщо не буде глибокої зміни в американському народі, якщо не буде справжнього хрестоносного походу проти всіх злих сил руїни, безбожництва, безморальності особистої і громадської, то ми будемо свідками занепаду й упадку США. Культурне здичавіння всього суспільства США знизу й догори, розвал родини. Помилки, хитання, заляк, страх закордонної політики, нерозважна заборгованість – таке зруйнувало не одну державу в історії. В усьому житті нашому бачимо брак ідейності, брак засад правди та справедливості. Відкрита пропаганда розпусти, дикунського нищення заради нищення. Ми, американці, багато балакаємо про наше провідництво у світі, але, як показує життя, ми не спроможні дати те провідництво. Ми думаємо, що ми зможемо купити за наші долари пошану інших народів до США. А ті народи одною рукою беруть наші долари, а другою дають нам ляпаса“.

Нахил до морального упадку і соціалістичної диктатури бачимо не лише в США, але й у всіх цивілізованих і напівцивілізованих державах. По 2-ій світовій війні бачимо в кожній

країні т. зв. „вільного“ світу великі обмеження волі та прав людини і суспільства. Запроваджуючи ці обмеження заради потреб війни, уряди обіцяли скасувати їх по війні. Не скасували. Збільшене заради війни число державних урядовців не лише не зменшили, але навпаки – збільшили і в мирний час. А всім їм треба платити. Отже, податки ростуть щороку. Заборгованість держави росте щороку так, що й наступні покоління ніколи не виплатять і будуть рабами світових банкірів. Так соціалізована держава (у „вільному“ ніби світі) помалу, проте стало обертається у Франкенштейна (потвору, що сама себе пожирає).

Патріот США проф. С. Емрі пише: „Замість миру та добробуту без боргів, ми, американці, заборжені по вуха і маємо безперестанку війни. Банкірська мамона захопила уряд і панує над нашим народом. Вона остаточно зубожіє і поневолить наш народ. Її політична машина вся в напрузі, а її головною метою є провадити безконечні війни, щоб витягати гроші з народу і не випустити державної влади зі своїх рук. Обидві наші партії є її слухняними слугами, а наші міністерства обернулися в її канцелярії, що стягають з народу гроші задля неї“.

Малий гурт банкірів і промисловців США та Європи уклав на початку ХХ ст. далекосяжний план захопити у свої руки багатства і владу всього світу. Найголовнішим способом до того спланував замінити демократичні конституції США та інших держав на соціалістичні диктаторські закони світового уряду, який був би в їхніх руках. Далеко раніше (1776 року) німецький професор, жид А. Вайсгаупт уклав план захоплення світової влади, інфільтруючи своїми агентами уряди, підриваючи уряди зсередини, руйнуючи мораль і побожність людей, запроваджуючи всілякими способами безлад в культурне, господарче, громадське, політичне життя великих держав. Цей план повністю прийняв до дій той гурт банкірів. Маючи великі гроші, ця мафія захопила у свої руки способи і засоби, що ВИХО-ВУЮТЬ СВИТОГЛЯД людини, тобто школи, видавництва, часописи, журнали, радіо. Вона дарувала великі мільйони доларів на вибори президентів, сенаторів, членів Парламенту*.

Самозрозуміло, під умовою, що вони виконуватимуть накази мафії. Пізніше (1928 р.) мафія захопила у свої руки величезні гроші фундацій Форда, Рокфеллера, Карнегі та інших. З тих

* На вибори президента США витрачається понад 10 мільйонів доларів. На вибір сенатора – понад один мільйон, члена Парламенту – понад півмільйона доларів.

грошей вона дарує щороку мільйони доларів на дослідницьку та видавничу діяльність соціалістів.

Цей гурт змовників вже 1912 року мав великі перемоги. Наприклад, Парламент та Сенат США ухвалили 16-ту та 17-ту не-демократичні поправки до конституції США; ухвалили заснувати державний запасний банк, якому надали право випускати паперові гроші і взагалі керувати фінансовою політикою США.

Цей же гурт банкірів заснував у США за свої гроші соціалістичне товариство з найрозумніших і високопоставлених науковців та політиків під назвою „Дослід“, яке 1919 року перейменували на „Раду Закордонних Стосунків“. Таке саме товариство з такою ж самою метою він заклав в Англії, назвавши його „Королівський Заклад Міжнародних Справ“, у Бельгії – під назвою „Заклад Міжнародних Стосунків“, в Данії – „Датська Закордонна Політика“, в Індії – „Індуська Рада Світових Справ“ та під подібними назвами у Франції, Італії, Югославії, Греції, Туреччині. Як бачимо, назви різні, але засновник і найвищий керівник, що дає їм гроші, той самий гурт банкірів – світова мафія.

Рада Закордонних Стосунків цілковито опанувала Міністерство закордонних справ США. Усі найвищі посади у тому Міністерстві обсажені членами цієї Ради. Членами цієї Ради були президенти Д. Ейзенхауер та Дж. Кеннеді. Офіційним головою Ради був Міністр закордонних справ Д. Раск. Але прізвища справжніх голів знає лише начальник Політичної розвідки США. Так, наприклад, одним з них був банкір, голова Світового Банку та Фордівської Фундації Джон Мекклой.

Рада Закордонних Стосунків є лише однією (найвпливовішою) з багатьох установ мафії. Мафія не є якоюсь однією, докладно окресленою установою чи товариством з певним, знаним людям статутом, річними зборами тощо. Вона є радше таємним, ніде не записаним співтовариством дуже розумних, високоосвічених науковців, політиків лівих (переважно соціалістичних) переконань та банкірів. Кожний з них на своїй посаді намагається здійснити свої ідеї, насамперед ідею світової наддержави зі світовим диктаторським надурядом. Тепер іде боротьба за те ХТО мав би мати ВСЮ владу в тому світовому надуряді.

Маючи у своїх руках величезні мільйони доларів всіляких фундацій, маючи своїх однодумців на найвищих посадах в урядах, мафія має силу скеровувати в бажаному їй напрямі політику найбільших держав. Має силу навіть і в демократичних державах, бо має у своїх руках засоби творити громадську думку.

У США, наприклад, всі найбільші видавництва, радіомережі належать мафії. Головним мафіозним часописом є „Нью-Йорк Таймс“. Офіційним ідеологом мафії в США є проф. Р. Нібор, а жрецем – єпископ А. Дон. Мафіозними ідеологічними провідниками є професори Г. Ласкі, Л. Кейнес, С. Геріс та інші.

Англійський історик Е. Джібон подає п'ять найголовніших причин упадку Римської імперії. Це: 1) Хворобливе загнивання поваги і святості основ людської громади – родини. 2) Сталий ріст податків і марнотратство податкових грошей на даремний хліб та розваги юрбі. 3) Всенародна жага, шал до розваг, щораз більше неморальних, хтивих, жорстоких. 4) Безнастанна розбудова військової потужності і нехтування справжнім ворогом, тобто моральним гниттям, розкладом особистої відповідальності, якими ворог безупинно підкопував, підточував державу зсередини. 5) Розклад набоженства (релігії), упадок побожності. Віра обернулася лише в зовнішню обрядовість і втратила свою моральну, скеровуючу силу. Чи ж не такий стан є тепер у США?

І. ТАЄМНІ ТОВАРИСТВА

Ідея Єдиного Всемогутнього Божества, що створило Всесвіт, була і за доісторичних часів поширена серед більш-менш цивілізованих народів. Доктрина Єдиного Найвищого Божества, що складалося з трьох богів, була поширена серед стародавніх жреців Єгипту, Азії, Америки. Жреці тримали цю доктрину у великій таємниці від загалу людей.

Найстарший європейський осередок утаємничених був у Греції. Грецький філософ і математик Піфагор (580–500 р.р. до Різдва Христового) жив кілька років у Єгипті, де пізнав таємничу науку Ізіса. Повернувшись до Італії, він заклав свою секту, що поділялася на нижчу та вищу групу. Нижча знала лише менші таємниці, а вища – всі. Пізніше масони перейняли від піфагорійців їхні геометричні знаки.

У всій Азії від найдавніших часів був поширений міф, віра у „Великого Рятівника“, „Короля“, „Переможця“, „Законодавця“, який звільнить людство від зла і поверне рай на землі. Цей міф існував у Персії серед заратустрианців і серед жидів. Ще 500 років перед Христом провідник заратустрианців Зердачт пророкував прихід Месії, з народженням якого з'явиться нова зоря, і що його породить Непорочна Діва, і що волхви зі Сходу принесуть немовляткові-Месії дари.

Доктрину Єдиного Бога і Святої Трійці вчили рабини ще перед Христом. Так, стародавня Кабала оповідає про Катера-Батька, Біну-Матір, чи Святого Духа, і Гочма-Сина.

Стародавня (ще до нової ери) Кабала вчила, що прийде Месія, який дасть рай усьому людству. У пізнішій (по Різдву Христовому) Кабалі рабини виправили слова „всьому людству“ на „лише жидівству“. Щобільше! – Дописали, що Месія проголосить війну всім не жидам.

Той факт, що чимало християнських доктрин існувало ще перед Христом, як, наприклад, доктрина Святої Трійці, чудесного народження Бога-Сина, прихід Месії тощо,

не заперечує історичного факту життя Христа на землі. Народження, життя і смерть Христа є науково доведеною історичною дійсністю.

Глорифікація зла, якого так багато у теперішніх безбожників, комуністів, соціалістів, анархістів, – мала своїх попередників ще 500 років тому. Тоді існували секти гностиків, чорного чаклунства (магії), які обожнювали сатану, прославляли Каїна, Датана та Абірама в Содомі і Гоморрі, Юду Іскаріотського тощо. Вони були ворогами не лише християнства, але й всякого набоженства та релігії взагалі. Вони були ворогами самого Бога. Вони намагалися обожествити людину, як, наприклад, таємна гностична секта карпократіянців, яка існувала в Олександрії в II ст. Отже, й обожнення людини, людського розуму теперішніми соціалістами має корені у стародавніх таємних сектах.

Історична вага таємних сект полягає в тому, що вони як, наприклад, гностики, завжди перекручували набоженські та моральні ідеї, щоби спантеличити людей і звабити їх до своєї секти (тепер партії), якою керують невідомі членам провідники.

Крім жидів ворожі християнству секти, товариства існували вже у II ст., як, наприклад, гностики, карпократіянці, маністи. Секту гностиків заснував жид Симон Маґус, який був кабалістичним чаклуном. Секту маністів заснував у III ст. в Персії Корбікус, який, ставши провідником секти, змінив своє ім'я на Маніс. Від цієї секти пізніше масони перебрали свої знамена (символи) та обряди. Маніс учив, що все у світі є зло, що все життя збудовано на засаді зла, що Адам і Єва були дітьми диявола*, що Адам мав статеві стосунки з відьмами, а Єва з відьмаками, і так створилося покоління чортів. Це чортознавство (демонологія) перебрала в IV ст. секта євчитів, а пізніше секти павликанів, богомолів, люциферян. Гноствіство та маніхізм були першими спробами спотворити християнство.

Вчений мусульманин, вільнодумець араб Абдула ібн Меймун заснував 872 року в Персії таємне товариство батінів. Членство поділялося на сім ступенів. Ідеологія того товариства вважала набоженство за „вуздечку для народу“**, а побожних людей – за божевільних. Це товариство поставило своєю метою створити величезне, на весь світ об'єднання вільнодумців-безбожників***

* Жидівська Кабала вчить, що всі не жиди є дітьми диявола.

** Москвини кажуть: „опіум для народу“.

*** Таке створилося у XIX та XX ст. під назвою I-й, II-й, III-й Інтернаціонали.

з ієрархічно побудованим, дуже слухняним (здисциплінованим) членством, керованим диктатором*. Метою того величезного товариства було захоплювати всюди державну владу у свої руки, щоби державною силою здійснювати ідеї товариства. Засадою товариства було: „Мета виправдує засоби“. Отже, можна і треба вживати таємне вбивство, заляк (терор), брехню, ошуканство тощо.**

Абдула ібн Меймун уважав загаль суспільства за дурнів, що не мають стільки розуму, аби зрозуміти вищі ідеї та ідеали, тому керувати життям можуть і мусять самі лише мудреці, втаємничені у вищі провідницькі доктрини. Члени батинського товариства поділялися на сім ступенів. До I-го ступеня належали невтаємничені старники (кандидати), що їх навчали сябри (члени) вищих ступенів. Якщо старник був послухним і вірним, то його помалу підвищували до наступних вищих ступенів. Сябри зобов'язувалися не признаватися, що вони є сябрами товариства. Ідеї товариства пропагували лише сябри вищих ступенів, закриваючись якоюсь личиною, удаючи себе за однодумців тих, до кого промовляли, лише заховано додаючи своє „але“, тобто підсуваючи свою батинську ідею. Так роблять і тепер комуністи у країнах, де люди ставляться вороже до комуністичних ідей, наприклад, тепер є багато священників-комуністів, які приховано голосять безбожництво. Голосючи комунізм серед побожних мусульман, комуністи не чіпають набоженства. Хоч батинці вважали, що загаль дурний, проте запрягли дурнів до свого політичного воза. Тепер таких дурнів-некомуністів (часто з університетською освітою), які допомагають комуністам запроваджувати комунізм, називаємо московською шостою колоною***.

Ідеї та засади товариства батінів перебрав у XVIII ст. засновник таємного товариства втаємничених (ілюмінаті) німецький жид, проф. Адам Вайсгаупт.

Один з провідних сябрів, пройдисвіт та ошуканець, араб на ім'я Кармат заклав 896 року своє таємне, терористичне товариство на засадах батінів. Він намовив своїх прихильників віддати йому їхні маєтки і жити комуністичним життям, тобто мати спільне майно, спільних жінок, спільно працювати. Він сприяв відкритій статевій розпусті, поширював беззастережне безбож-

* Так побудована КП СРСР.

** Усе це бачимо в СРСР і в комуністичних партіях.

*** П'ятою колоною називаємо комуністів-немосквинів.

ництво. Він учив, що нема жодних моральних законів, отже, нема й жодного злочину чи гріха. Наприклад, нема нічого злого в тому, якщо ти заб'єш ворога чи противника, загарбаєш його майно. Внаслідок такого навчання його товариство обернулося у ватагу відкритих опришків, бандитів, які вбивали та грабували всіх і все. Карміти опанували велику частину Аравії, гирло Єфрату, а 920 року захопили Мекку.

Як захист від карматичного опришництва повстало 909 року нове товариство на батінських ідеях та засадах – фатімітів. Провідником був напівараб, напівжид Магді. Це товариство заснувало 1004 року в Каїрі свою таємну „Велику Ложу“, додавши до семи батінських ступенів ще два. Назовні та ложа додержувалася мусульманської віри, але сябрів від п'ятого ступеня навчали, що набоженство та набоженські обряди – це лише спосіб тримати людей у покорі, а всі набоженські доктрини є лише притчами (алегоріями). Ця ложа стала зразком ложі втаємничених (ілюмінаті) XVIII ст. Обидві трималися засади не вірити нічому і мати відвагу на все. Обидві нищили всі і кожну засаду, ідею моралі та набоженства. Обидві мали ту саму мету – панувати.

Турок Ізмаїл Даразі заснував 1021 року в Каїрі нову мусульманську таємну секту „Друзів“. Він проголосив каліфа Гакіма божеством. Той каліф був жорстоким тираном, єгиптяни його вбили, а тіло сховали. Це дало Даразові нагоду створити міф, мовляв, Гакіма не вбито, але він навмисно сам зник, щоби випробувати віру людей, а пізніше знову з'явиться, щоби покарати невірних, відступників. Нащадки тих друзів у Лебадоні й тепер святкують день „зникнення“ Гакіма. Сябри цієї таємної секти поділялися на три ступені: найнижчий – „невігласи“, середній – „учні“, найвищий – „мудреці“. Керували сектою лише „мудреці“. Обряди (ритуал) цієї секти були такі самі, як у пізнішій масонській ложі Великого Сходу. У своїй пропаганді друзі виступали серед мусульман як мусульмани, серед християн як християни. Тепер так роблять комуністи.

Перс Гасан Саба заснував 1090 року таємне ієрархічне товариство „Таємні вбивці“. Воно – як і Велика Каїрська Ложа – мало безбожницьку ідеологію, яку ховали під личиною побожності. Це товариство стало 700 років пізніше (1793) духовним батьком французького товариства якобінців. Гасан дуже зміцнив владу вищих ступенів. Хто противився, того таємно вбивали. Та той заляк поширився і на самих провідників товариства. Вони таємно вбивали один одного. Самого Гасана отруїли. Так робили і провідники французьких якобінців 1793 року.

Монгольська навала з Малої Азії 1250 року знищила владу „Таємних убивць“, але саме товариство існує і тепер. Це товариство стало зразком для пізніших європейських таємних товариств, як, наприклад, італійські карбонарії, ірландське Братство, французькі масонські ложі тощо.

Малий гурт французьких хрестоносців заклав 1118 року в Єрусалимі орден, який мав боронити святі місця від ворогів християнства. Палестинський король Балдуїн II подарував йому будинок біля храму Соломона, тому цей орден знаний в історії під іменем „Лицарі храму“, чи скорочено „храмовики“. Папа Римський благословив той орден. Храмовики склали присягу бути убогими, статеві чистими, слухняними. Напочатку храмовики дотримувалися присяги, але забагатівши від великих пожертв побожних добродіїв, забули за ту присягу і стали пияками, ненажерями, розпусниками, жадібні багатств. Війни з ворогами християнства вони обернули на збагачення ордену. Вони обернулися навіть у безбожників, блюзнірів, не визнавали божественності Христа. Маючи в усій Європі великі маєтки і багато золота та срібла, орден став великим європейським лихварем, позичаючи навіть королям, урядам. Це дало йому силу впливати на політику тих урядів. Орден набував великої політичної сили. Цю загрозу побачили французький король Філіпп та Папа Римський Климентій V. Вони наказали провести слідство. По слідстві і суді європейські уряди закрили 1312 року орден храмовиків.

Спартаківці

Німецький професор, жид Адам Вайсгаупт заснував 1776 року в Мюнхені таємне товариство „Ілюмінаті“ (освічені, втаємничені). Він мав приbrane прізвисько (псевдо) „Спартак“, отже, це товариство було більш відоме під назвою „Спартаківці“. За зразок він узяв Каїрську Велику Ложу. Остаточною метою спартаківців було об'єднати все людство в одній безбожницькій наддержаві з єдиним диктаторським світовим урядом. Щоби таку велику мету досягнути, треба було насамперед захопити владу в державах світу. А щоби захопити державну владу, треба полонити розум суспільства, накинати йому потрібний мафії світогляд; треба знищити мораль, християнські чесноти,

набоженство. Таку високу мету, як щастя всього людства оправдує засада „Мета виправдує засоби“. Отже, оправдані брехня, ошуканство, вбивство, муки, катування, зрада, бунт тощо. Треба мати своїх таємних спартаківців в університетах і церквах, серед професури і студентства, серед впливових священників, епископів, в урядах серед міністрів і президентів. Треба прославляти спартаківців письменників, журналістів всіма способами і всіма силами. Задля того треба мати якомога більше таємних спартаківців серед видавців і книгарів, критиків. Коли якийсь письменник напише твір, що має багато читачів, то треба вжити всіх можливих і неможливих способів, аби притягнути того письменника до спартаківської ідеології. Якщо він виявиться неспіддатливим, мусимо такого знеславити, оббрехати, щоб читачі йому не вірили, щоб він утратив вплив у суспільності“.

За А. Вайсгауптом загал людей (навіть і освічених) є такий дурний, що не може зрозуміти, де його власне щастя. Тим-то про остаточну мету спартаківців – світову наддержаву – їм не треба казати. Цю велику мету можуть знати лише кілька найвищих спартаківських провідників. Серед загалу ж спартаківців і не спартаківців треба голосити спартаківські ідеї під личиною християнської любові до покривджених, справедливості, добробуту всіх людей, потреби суспільного та господарчого поступу. Серед записаних обов'язків спартаківця читаємо, що спартаківець має шанувати державу, віру, мораль. Але вся діяльність спартаківців була нищенням держави, віри і моралі. А. Вайсгаупт так само писав, що спартаківці досягнуть своєї мети мирним способом, не проллявши й краплинки людської крові. А за французької революції 1793 року вони пролили її ціле море. Він писав: „Людина сама має привернути загублений рай на землі. Таємниця цієї мудрості лежить у самій природі. Прийде час, коли не існуватимуть окремі народи, а буде одна на весь світ людська родина розумних істот. Людський розум буде найвищим законом“.

А. Вайсгаупт добре знав лад та діяльність стародавніх і сучасних таємних товариств. Він належав також до масонської ложі в Мюнхені.

До спартаківців належали і дуже високопоставлені особи, як, наприклад, понад 30 французьких князів на чолі з Філіппом Орлеанським, барон А. Клуц, Г. Мірабо, жидівські банкіри М. Мендельсон, Веселі, Ітціг, Фредландер, Меєр тощо.

А. Вайсгаупт писав: „Найдивнішим є те, що священники та богослови, які належать до нашого товариства, вірять, що наша віра є справжньою християнською. О, люди! І в чому не

можна вас переконати? Через наші впливи у високих колах ми викинули єзуїтів з професорських кафедр. Всі професори у військовій школі належать до нашого товариства, багато спартаківців є серед священників, урядовців, учителів, тепер німецьке шкільництво є під нашим великим впливом, бо управителі шкіл є таємними спартаківцями. Добродійні установи також у наших руках. Сила нашого товариства в тому, що ми знаємо, під якою личиною (назвою) виступати та яким гаслом закривати справжню нашу мету“. Він писав це у XVIII ст. Чи ж не таке саме тепер у XX ст. в Америці та в Європі?

А. Вайсгаупт писав до провідників спартаківців, щоб вони притягали до спартаківського товариства людей високопоставлених і насамперед молодих, високоосвічених.*

Він писав їм: „Чи ви досить знаєте, що то є керувати взагалі, а таємним товариством і поготів? Керувати не лише більш-менш поважними людьми, але й найвище поставленими всіх народів і всіх вір. Керувати не фізичною силою (державною владою), а з'єднати їх нерозривно ідеологічно, духовно. Йдеться про людей, розкинутих по всьому світі“.

Серед спартаківців було чимало всілякого роду пройдисвітів, неморальних, розпусників, пристосуванців тощо. Але було також чимало і людей чесних, моральних, ідеалістів, мрійників, реформаторів. А. Вайсгаупт тримав їх усіх укупі поділом на ступені, де нижчі члени не знали остаточної мети спартаківського товариства, навіть не знали дійсних прізвищ своїх зверхників. А. Вайсгаупт використав знання та досвід усіх попередніх таємних товариств і з того всього зробив своє товариство (орден) дуже сильною політичною машиною. Від „Таємних убивць“ він перейняв їхні способи залякування, терору, від масонів – їхній організаційний устрій та таємність, від Н. Макіавеллі – його філософію політичної моралі.

Баварський уряд закрив 1786 року спартаківське товариство. У провідників Цваха та Басуса уряд знайшов таємні листи і документи спартаківців і оприлюднив їх. Ніякого розголосу не було.

По закритті товариства спартаківців у Німеччині спартаківці перенесли свою діяльність до французьких масонських лож. Пізніше вони відродили своє товариство в Німеччині під назвою „Німецький союз“ (унія), в Італії – під назвою Haute Vente Romaine. В Італії був їхній осередок від 1814 до 1848 року.

* Це бачимо тепер у США.

У Франції вони мали своє товариство під назвою „Якобінська громада“, притягнувши до неї багато високопоставлених осіб.

Спартаківці існували таємно і в ХІХ ст. Начальник німецької державної варті звітував ще 1813 року про їхню діяльність. В європейських подіях 1848 року бачимо поруч шляхетних ідей визволення із гноблення також ідеї і тактику спартаківців. Пізніше таємні товариства наслідували спартаківців.

Після того, як уряд закрити товариство спартаківців у Баварії, багато спартаківців на чолі зі самим Спартаком (А. Вайсгауптом) вступило до французьких масонських лож і там розвинуло дуже велику діяльність. Вони скоро захопили у свої руки фактичний провід французького масонства. Засліплення та дурман французів були такі великі, що багато з найвищої аристократії стали слугами спартаківців. Так спартаківці заклали і керували Громадою якобінців. Проте, були люди, які бачили справжню мету спартаківців (отже, і опанованих ними масонських лож) і попереджували про цю небезпеку державу і Церкву. Так, наприклад, кардинал Капрара попереджував 1787 року Папу Римського. Маріс Люше випустив книжку, в якій писав: „Обдурені люди, зрозумійте, що існує змова зла проти добра, брехні проти правди, деспотії проти волі, невігластва проти освіти. Метою тої змови є панувати у світі. Таке видається неможливим, неймовірним, але фактично це є цілковито можлива загроза величезного нещастя, якого не знав ще світ“. Він писав це 1789 року, отже, перед самою революцією.

Провідний масон граф Г. Мірабо був і провідним спартаківцем. У своїй „Історії Пруської монархії“ він пише, що метою спартаківців було знести кріпацтво, панщину, скасувати всі пільги аристократії, зменшити податки, запровадити волю слова, віри, згромадження, закрити ремісничі цехи та промислові об'єднання, відмінити мито. Баварські спартаківці виробили програму реформ, дуже подібних до того, що ухвалили пізніше (1789 року) Установчі Збори Франції. На перший погляд мета справедлива. Але чому вимагали закрити цехи та промислові об'єднання і знести мито? – Треба пам'ятати, що фактичний провідник німецьких масонів король Фрідріх Великий не цурався жодного способу ослабити французьку державу і розв'язати французько-австрійський військовий союз.

Та вимога цих справедливих реформ, як їх подав Г. Мірабо, була лише личиною, за якою ховалася справжня мета спартаківців – захопити владу, щоб знищити капіталістичний лад і запровадити анархічний, бездержавний, безстановий, без

права особистої власності, безбожницький, безкультурний, дикунський лад, де богом була би природа. Тож цілком правдиво соціаліст і масон ХІХ ст. Луї Бланк назвав А. Вайсгаупта одним із найбільших змовників.

Той же Г. Мірабо писав довірочно провідним спартаківцям таке: „Ми мусимо завалити весь лад, уневажнити всі закони, знищити всю владу, створити безлад. На початку ми мусимо дати людям волю, потурати їхній заздрості та писі, підтримувати їхні марні надії, обіцяти їм щастя, коли ми запровадимо новий лад. Але ми мусимо обережно відхиляти їхні примхи, їхнє бажання жити так, як вони хочуть. Загалом не може бути законодавцем, бо ж він керується не розумом, але почуттям, і не має належного знання. Проте, загалом є тим важелем, яким законодавці можуть керувати світом за своєю потребою та в своїх інтересах. Отже, ми примушені вживати той важіль, щоб піднести ненависть загалом до всього, що ми хочемо знищити, щоби посіяти серед загалом привабливі йому омани. Також ми мусимо підкупити всіх продажних письменників, щоб вони прославляли, хвалили наші накази і ганили наших противників та ворогів. Священники мають великий вплив на загал, тому їхній вплив знищити, малюючи їх як брехунів, ошуканців, галапасів, малюючи набоженство як дикунський забобон. Мусимо вигубити священників, ченців, роздмухуючи ненависть до них, перебільшуючи їхній добробут, ненажерливість, розпусту, брехливість, безбожництво. Мусимо стягнути наспід аристократію та шляхту. Мусимо проголосити засаду рівноправності всіх станів, хоч однаковості ніколи не існувало і не може існувати ніде і ні в чім у світі. Ми проголошуємо її, бо вона приваблює людей до нас. Упертих наших противників ми мусимо всіх вигубити, їхні макетки відібрати чи спалити, щоб налякати інших. Якщо ми не зможемо цілковито знищити старий світогляд, старі забобони, то зможемо дуже захитати віру в них. Зі своєї природи загалом є дуже жорстокий і нетямущий. Він бачить лише все зле і не добачає нічого доброго. Понад усе мусимо не допустити до будь-якої самоуправи міст та земель. Мусимо обіцяти загалом велику знижку податків, великий добробут усіх працюючих, справедливість, рівноправність. Хоч які би й не були химерні, фантастичні наші обіцянки, загалом їм повірять, бо він завжди легковірний на те, чого бажає. А повіривши, буде чекати дуже довго. Заради перемоги революції всілякі способи, всі жертви, страждання, кров, нищення – все виправдане. Н. Макіавеллі правду каже, що „мета виправдує засоби“. К. Маркс цей лист напевно читав.

Таке і багато ще жорстокішого писали московські соціалісти XIX ст. Вони напевно не читали цього Мірабовського листа. Отже, їхні жахливі думки підказувала їм їхня московська кровожерна, загарбницька душа. Можливо, що В. І. Ленін читав цей лист, бо він був за кордоном і багато читав про таємні товариства. Тим-то нема нічого дивного в тому, що московські соціалісти, захопивши 1917 року державну владу, здійснили все те, про що пише в цьому листі Г. Мірабо, додавши ще більше із своїх московських старих історичних традицій.

Масонство

Самі масони не знають, коли, де і як постало масонство з його обрядами. Вони мають лише здогади (теорії), що воно постало: 1) від біблійних патріархів; 2) з поганської міфології; 3) від будівничих храму Соломона; 4) від хрестоносців; 5) від храмовиків; 6) від римської Академії майстрів; 7) від фахових каменярів Середньовіччя; 8) від секти Рожевого Хреста XVI ст.; 9) від архітектора кафедри Святого Павла Христофора Врена; 10) від Олівера Кромвелля; 11) від князя Чарля Стюарта; 12) від др. Десагульєра та його приятелів з 1717 року.

Та всі ці здогади помилкові. Насправді ж теперішнє масонство повстало від злиття двох різних традицій: фахових каменярів-будівничих та філософії життя і смерті. Перші дали форму, а другі – дух масонства.

Будування великих палаців, храмів, твердинь було великою, відповідальною працею. Будівничі були об'єднані у свої союзи (цехи). У Римі існувала Колегія архітекторів. З огляду на важливість будівельних союзів їхніми опікунами були королі. Ті союзи мали свої закони, прапори, обряди, відзнаки. До союзу каменярів (масонів) пізніше стали приймати як почесних членів високоповажних осіб не будівельників. Ці не каменярі створили ідеологію каменярського союзу, обернувши союз у товариство вільних каменярів – масонську ложу. Ложа Святого Павла в Лондоні офіційно проголосила 1703 року, що приймає і не фахових будівничих.

Деякі історики масонства кажуть, що початків масонства треба шукати в Єгипті, Асирії, Індії, Персії. Але докладніший

аналіз масонських обрядів, кличів, знамен, символів, мовлення, фразеології показує, що всі вони є не єгипетські, не асирійські, не перські, а жидівські. Джерелом їх треба вважати жидівську Кабалу. І самі масони починають свій родовід від Адама, Ноя, Авраама, Давида і Соломона. А Кабала так само починає жидівський рід від цих людей. І Кабала є далеко старша за теперішнє масонство. Теперішні масонські обряди, знамена мають своєю основою жидівський переказ про жидівського святого, героя, будівничого храму Соломона – Гірама, якого вбили його вороги, але він воскрес і вознісся до неба. Жиди згадують і тепер цю річницю жалобою. Згадують його жалобою і масони. Щоправда, жиди позичили цей переказ у єгиптян. Єгиптяни мали переказ, що вбиті Озіріс та Адоніс воскресли і вознеслися до неба. Та масонська жалоба має форми жидівської жалоби, а не єгипетської.

Храмовики одержали від храму Соломона не лише свою назву, але й також чимало жидівських переказів, у тому числі і переказ про будівничого того храму Гірама. І коли уряди закрили орден храмовиків, вони запровадили жалобу по Гірамові, як своєрідну форму протесту проти знищення їхнього ордену. Багато храмовиків перейшло до масонських лож.

Жидівський письменник Б. Лазар пише, що жиди були повитухами масонства. Герб Великої Ложі зробив жид Яків Темпло, тим-то всі його знаки (емблеми) є жидівські: віл, людина, лев, орел. Вони позичені у Кабалі.

Світове масонство – це не є щось одне, об'єднане спільною всім ідеологією, статутом, обрядами. Навпаки, світове масонство є різноманітне, хоч і під одною назвою „масонство“. Та загалом можна поділити світове масонство на дві відміни: масонство у протестантських країнах, як, наприклад, у Британській імперії, США, Голландії, Данії, Швеції тощо та масонство в католицьких країнах. Назагал масонство в католицьких країнах не є революційне, воно менш безбожницьке, а масонство у протестантських країнах все безбожницьке, революційне, соціалістичне, як, наприклад, найбільша і найвпливовіша Велика Ложа Сходу в Парижі.

Ідеологія британського масонства – це світове братерство, людяність, мирне, еволюційне, не революційне удосконалення, насамперед моральне, починаючи від особистого, а далі громадське, державне, міжнародне. Ідеологія французького масонства пересякнена ідеями спартаківців, як, наприклад: „Мета виправдує засоби“, світова революція, безбожництво. Британські масони вірять у „Великого Архітектора Всесвіту“ і безсмертність

людської душі та вимагають від кожного масона щоби він був побожним (будь-якого віровизнання). Французькі масони навпаки, вони вже цілком відкрито проголосили війну всім набоженствам, уважаючи їх дикунськими забобонами, дурійкою. На місце Бога вони ставлять людолобство або гуманізм. Так офіційно, а в найвищих ступенях навчають тезу „Мета виправдує засоби“ і обстоюють світовий деспотичний уряд“.

Масонські ложі були засновані у Парижі 1725 року, у Мадриді 1728 р., у Гаазі 1731 р., у Гамбурзі 1733 р.

Цікава ніби дрібниця: до масонських лож не приймають незаможних людей.

Хоч британське масонство має однакові з французьким, іспанським обряди, ступені, знаки, проте британське дуже відрізняється від тамтих. Найголовніше, що британське масонство не займається політикою, а лише філантропією. Воно збирає щорічно понад 300 тисяч фунтів стерлінгів на добродійну допомогу убогим. Британські ложі забороняють навіть обмірковувати в ложах політичні справи.

Намагання втягнути британське масонство в політику (наприклад, у вибори), британські ложі вважають злочином і карають своїх членів за те. Англійське масонство в 1878 році відмовилося визнати французькі ложі і заборонило своїм членам їх відвідувати, саме ж не приймало гостей з французьких лож. Отже, порвало зв'язки з французьким масонством. Також британське масонство протривало об'єднанню світового масонства в один союз. Спроба об'єднатися провалилася 1889 року на всемасонському з'їзді в Парижі, але пізніше, 1902 року, масонський з'їзд у Женеві ухвалив створити Міжнародну Канцелярію Масонських Справ. Британські масони не приїхали на той з'їзд, пояснюючи тим, що британське масонство не дозволяє політики у своїх ложах. Проте британське масонство ніколи не засуджувало революційної, безбожницької діяльності французького, португальського та інших масонств. Британські масони не були аж до 1813 року безбожниками, як французькі та інші. Два з провідних засновників Лондонської Великої Ложі (1717 року) були священники: доктор Теофіл Андерсон та доктор Джем Десагуїлерс. У XVIII ст. у молитвах британських масонів згадувалося навіть Христа. Британські масони були толерантні до всіх набоженств. Це вже по 1813 році британські масони стали байдужі до християнства, а в XX ст. стали навіть на революційний, безбожницький шлях французького масонства.

Британські масони запровадили 1846 року найвищий, 33-ій ступінь посвячення – „Рожевий Хрест“. До цього ступеня мали

право належати лише побожні християни. Не християни такого права не мали. Цей ступінь мають і французькі масони, але до нього мають право належати лише безбожники та жиди.

Паризьку Велику Ложу заснував гурт якобінців на чолі з Ш. Радкліфом. Великим Майстром її був 1705 року князь Філіпп Орлеанський, пізніше правитель Франції.

У Франції було 1789 року понад дві тисячі лож, об'єднаних у Велику Ложу Сходу, з членством понад 100 тисяч осіб. В Установчих Зборах Франції всі революціонери були масонами. Французький історик пише, що всіма якобінцями керували провідники спартаківців. Кривавий терор якобінців, вибухи ненависті, нищення культурних скарбів, набоженства, жадоба крові таємних товариств тощо – все це було скероване не лише проти влади та аристократії, а має свої глибокі, кількатисячолітні корені в історії сатанізму. Збезчещення, заплюгавлення церков, нищення якобінцями хрестів – це лише наслідування товариств чорної магії, кабалістів, гностиків, спартаківців. „Христос був шахрайським пророком“ – цей вираз в устах якобінця Ж. Марата був лише відлунням висловлювань хратовиків.

Французькі масони послали в 1761 році до Америки жиду Степана Моріна, щоби він заклав там масонську ложу. Він заклав з 16-особовим проводом. З тих 16 було 7 жидів: Ісаак Лонг, Ісаак Коста, Мойсей Геес, Барух Спітсер, Мойсей Коген, Авраам Джакоб, Гітман Лонг.

Паризька Велика Ложа започаткувала 1737 року писання і видання (видано 1751 року) великої „Енциклопедії“, яка дуже поширила революційні ідеї у світі. Німецький король Фрідріх II зробив авторів Д. Дідро та Дж. Далемберта членами Пруської Королівської Академії і дав їм велику пенсію, незважаючи на те, що та „Енциклопедія“ пропагувала ідеї, спрямовані проти монархії і Церкви. Фрідріх передбачав, що та книжка зруйнує монархічні погляди французької аристократії і вона політично зігніє. Він не помилився. Французька революція вибухла всього лише 40 років після цього.

Член Великої Ложі Сходу Комін Альбанцелі осягнув найвищий ступінь – „Рожевий Хрест“ і пізнав справжню ідеологію та мету тої ложі. Хоч він був безбожником, проте був французьким патріотом, і та мета й ідеологія його так обурили, що він покинув масонство і написав правду про ту ложу. У своїй книжці він пише, що всі 33 ступені ложі можна поділити на три частини: 1) Три нижчі ступені, члени яких не знають жодної таємниці чи справжньої мети масонства. Ці ступені ідеологічно

підготовлюють лише кандидатів на членство. 2) Середні ступені, які ідеологічно вишколюють членів і випробовують їхню вірність масонству. Вони подають – у відповідній формі – дещо з ідеології масонства, але не подають справжньої політичної його мети. 3) Найвищі ступені – це невеликий гурт вже випробуваних, певних, вірних масонству провідних членів, справжніх прізвищ (всі мають прибрані), яких ніхто не знає, крім голови ложі. Лише вони знають справжню ідеологію і справжню мету масонства. До цього гурту належать не лише французи. В тому гурті є багато жидів.

Впроваджуючи К. Альбанцелі до 30-го ступеня („Лицарі калози“), його зверхник казав йому:

– Ти мусиш знати у чому є сила масонства. Вона не в числі членів, бо у Франції є лише 25.000 (1889 р.) масонів. І не тому, що масони є найрозумнішими людьми. Серед масонів є чимало розумової малечі. Сила масонів у тому, що ми добре згуртовані, беззастережно покірні перед проводом, маємо сильних керівників, а найголовніше тому, що наш провід ясно уявляє дуже високу, велику мету масонства. А також і тому, що ніхто нам не перешкоджає вести Францію й інші народи до тої мети.

Французька Велика Ложа Сходу стала світовим осередком поширення всіляких інтернаціоналізмів, соціалізмів, космополітизмів тощо.

Бельгійське масонство пішло шляхом французького. Іспанське та португальське пішло ще далі за французьке, бо творило і провадило португальську революцію 1908–21 років та таємно вбило іспанського короля Карлоса і його сина.

Масонські ложі Східної Європи опанували соціалісти та жи́ди. Після повалення комуністичного уряду Бела Куни в Мадярщині поліція знайшла архів масонської ложі Гіор. У ньому був протокол засідання членів найвищого ступеня. Великий Майстер ложі Др. Карлос казав на тому засіданні:

– Ідеальний світ ми називаємо масонським світом. Соціалістичний світ також буде ідеальним світом. Так, віра в масонство і віра в соціалізм – тотожні.

„Ми, масони, вітаємо соціалізм (комунізм) як щирого нашого товариша у наших зусиллях поліпшити людський добробут. Соціалізм і масонство, разом з комунізмом, вирости з одного того самого кореня“.

„Християнський Бог є Богом, але й Сатана є також богом. Правда віра – вірити і в Сатану, бо ж він не менший Бог за християнського“.

Між провідниками португальської революції 1921 року був Великий Майстер португальської масонської Великої Ложі Сходу Магакес Ліма. Ця ложа вбила португальського президента А. Паеса. На теперішніх португальських грошах надруковано масонські знаки: прямокутник та циркуль.

Уповноважений „Найвищого Догматичного Проводу“ європейського масонства (шотландського обряду) підписав 1874 року з уповноваженим американської жидівської ложі Бнаі Брітс братерський союз. Цей союз тримається в таємниці. Про нього можуть знати лише члени найвищого ступеня. Американська жидівська ложа Бнаі Брітс платить найвищому проводові європейського масонства річно 10 % своїх прибутків. Власні імена, знамена й обряди європейського масонства переповнені жидівськими ідеями та лексикою. Масонство шотландського обряду живляє жидівський календар і жидівську азбуку.

Французький жид Мартін Паскаль заснував 1754 року окрему масонську, таємничу, кабалістську ложу під назвою „Вибрані жреці“, що фактично була спартаківською. Вона дуже скоро поширилася по всій Франції. Ідеологія, обряди та статут її взято з жидівської Кабали з додатками поганської віри, дикунських забобонів, чаклунства. Провід її називався жидівською назвою Синедріон і найвищі ступені іменувалися жидівськими назвами. Члени не знали справжніх прізвищ своїх зверхників, але заприсяглися на все життя беззастережно виконувати їхні накази. Ці ложі стали осередками навчання кабалістичних догм та всілякого чаклунства. Вони об'єдналися 1771 року з Великою Ложою Сходу.

До німецької масонської ложі вступив 1738 року пруський король Фрідріх Великий і став навіть Великим Майстром. Він збільшив число ступенів до 33. Цим він об'єднав під своїм проводом усі масонські ложі в Європі, крім британських. Фрідріх запряг європейське масонство до пруського державного возу. З усіх масонських лож лише одна пруська не приймала до свого членства жидів. Німецькі масони, незважаючи на їхню інтернаціональну балаканину, були запеклими німецькими патріотами, націоналістами. Такими були і німецькі соціалісти. Тим-то О. Бісмарк і підтримував їх. К. Маркс і голови німецької соціалістичної партії Ф. Лассаль та Г. Фрітше вірно служили німецькому імперіалізові. Ідейним джерелом німецького масонства і загарбництва був макіавеллізм. І засновник німецького масонства А. Вайсгаупт та король Фрідріх – обидва мають своїм учителем Н. Макіавеллі. К. Маркс і Ф. Енгельс були макіавеллістами. Масони проповідували у Франції паціфізм

і гуманізм, але в Німеччині проповідували німецький патріотизм.

Папа Климентій XII викляв 1738 року масонство, а французький король заборонив масонські ложі. Проте, таємно вони діяли й далі.

Італійська фашистська партія не приймала до себе масонів.

Німеччина в ХІХ ст. і Московщина в ХХ ст. – обидві запрягли масонство і соціалізм до свого державного імперіалізму. Масонами були Фрідріх II, О. Бісмарк, у Франції – Г. Мірабо, Ж. Клемансо.

Теософія

Култ злої сили існував уже на світанку людської цивілізації. Існували таємні секти, що поклонялися сатані, як, наприклад, каїніти, євхїти, люциферяни. Секта люциферян поширилася в ХІІ ст. в Чехії, у ХІІІ ст. в Німеччині, в ХІV ст. в Італії та Франції. Ця секта вживала ворожбитство, чаклунство. Вона гидувала і помикала всіляким набоженством. До неї належали не лише неосвічені дурні люди, але й освічені, високі аристократи, як, наприклад, маршал Франції Гіль де Ре. Вона приносила сатані криваву жертву навіть дітьми. В чорній магії, у вірі сатаністів знаходимо багато впливів жидівської Кабали.

В ХІV ст. жиди мали дуже великі впливи у вищих колах суспільства: Іспанії, Португалії, Італії. Жид Ісаак Люрія заклав 1450 року у Флоренції кабалістичну школу чорного чаклунства. Ця школа поширила обожнювання диявола на всю Європу. В Талмуді читаємо: „Якби людське око могло бачити чортів, то неможливо було б людям жити. Чортів у світі далеко більше, як людей. Чорти всюди оточують кожну людину. Убрання рабинів скоро зношується, бо постійно третється об чортів“*.

Талмуд наводить також ієрархію чортів.

У ХVІІІ ст. по всій Європі дуже поширилося захоплення аристократії окультизмом. Всілякого роду пройдисвіти, чаклуни,

* „Гулін“ 143,144.

алхіміки, ворожки набули дуже великого впливу і заробляли великі гроші. Королі, найвищі аристократи, шляхта – всі шукали „філософського каменя“, „елексиру життя“ тощо. Французькі масони багато вживали всілякого чаклунства як параван масонської ідеології.

Теософію започаткував у ІІІ ст. Амонія Сакас. В ХVІ ст. існувало „Братство теософів Рожевого Хреста“. Теперішні теософічні гурти заклала 1875 року в Нью-Йорку московка Г. Блаватська. Вона казала, що таємничі доктрини пізнала в Тибеті і сама їх упорядкувала. Це була нахабна пройдисвітка і брехуха. Ті доктрини вона пізнала в Парижі від жидів-кабалістів, що видно з дуже великого впливу Талмуда на її писання. Наприклад, у її книжці, яку видало „Теософічне Товариство“ в Нью-Йорку, читаємо, що Христос був звичайним байстрюком, а мудрості навчився від жидівської секти есенів у Єгипті. Інші теософи навчають, що Христос ніколи не існував, а байку про його життя, смерть і воскресіння видумали ченці аж у ІІ ст.

Г. Блаватська видавала себе за буддистку. Вона писала, що її богопошук цілковито не цікавиться політикою. Але вона ж пробувала 1879 року відбудувати в Індії „Світове Братерство“. Одна з провідниць того братерства А. Безан дісталася до масонської ложі (єдиної, що приймала жінок). І це вона додала до масонського гасла „братерство“ ще й політично-соціалістичні „воля“ та „рівність“.

Теософська громада не є науково-дослідною установою, а лише пропагандивним гуртом, що має своєю метою замінити чисті, ясні, зрозумілі християнські доктрини на якусь нестравну саламаху східних забобонів, кабалізму і просто дурисвітства.

Люди та гурти, що хотіли, чи намагалися знищити набоженство та суспільний лад, існували вже на світанку людської історії. Всі таємні, руїнницькі гурти мали дві спільні всім прикмети: 1) жодна з них не була протижидівська; 2) всі вони ставилися вороже до християнства. Наприклад, і А. Вайсгаупт, і Ф. Вольтер, і Фрідріх Великий хоч і казали, що вони шанують християнство, але кожний з них все своє життя поборював християнські ідеї.

Панувати у світі мріяли: Олександр Македонський, Наполеон, Фрідріх Великий, А. Гітлер, всі московські царі разом з соціалістичними В. Леніним та М. Хрущовим.

Всі таємні та півтаємні товариства, гурти мали своєю метою захопити найвищу владу і панувати. Всі вони – і стародавні і теперішні – мали ті самі ідеї і ті самі способи їх здійснювати. Всі вони вживали підступ, брехню, залякування,

ошуканство, демагогію, підкуп, кривоприсяжництво, таємні інтриги, вбивства тощо. Всі вони керувалися засадою „мета виправдує засоби“. Всі вони поборювали, нищили набоженство, волю, особистість. Всі вони побудували свої товариства на засаді беззастережного, ієрархічного послуху, залізної дисципліни: ніяких виборів, а лише призначення згори, смерть зрадникам і відступникам, обов'язок кожного члена слідкувати за іншими членами і доносити зверхникам не лише про зрадливих, але й тих, що хитаються. Все це робили і маністи III ст., і каїрська ложа XI ст., і храмовики XII ст., і спартаківці XVIII ст., і лєнінська та гітлерівська партії XX ст.

Спартаківський архів, протоколи сіонських мудреців, тези III Інтернаціоналу, діяльність ООН, накази та література німецьких нацистів, московських більшовиків – всі вони доводять, що існує світова сила, яка нищить релігію, патріотизм, волю, права людини і народів. То сила, яка хоче знищити все божеське в людині й обернути людину в бездушну, бездумну, слухняну машину.

Після невдачі спартаківців з'явився 1847 року „Комуністичний Маніфест“ та „Капітал“ К. Маркса. В них читаємо те саме, що й в архіві спартаківців, а саме: знищення набоженства, знищення патріотизму, знищення родини, знищення волі, знищення індивідуальності, особистої власності, громадських прав – все знищення, знищення, знищення. А що мали збудувати – то подивіться на СРСР. У своїх основах марксизм є ні що інше, як удосконалений спартакізм.

У всіх писаннях, діях, наказах А. Вайсгаупта, К. Маркса, М. Бакуніна, С. Нечаєва, В. Леніна, А. Гітлера, вождів III Інтернаціоналу, жидівського Сангедрина тощо на першому місці стоїть вимога ЗАХОПИТИ ВЛАДУ (державну, світову). А про те, що вони будуть робити, коли захоплять владу, про майбутнє їхнє БУДІВНИЦТВО вони подають лише імлісті, загальні, порожні гасла. Нагомість їхня стратегія і тактика нищення відпрацьовані до найменших дрібниць.

В. Ленін не змарнував часу на еміграції. Він від ранку до ночі вивчав історію таємних товариств храмовиків, спартаківців, „Протоколи сіонських мудреців“, масонство. Духовність, владу, світогляд московського народу та інтелігенції він добре знав. І він зрозумів, що москвини розбудували свою імперію лише завдяки тому, що вживали стратегії і тактики таємних товариств. Зрозумів, що ідеї, протилежні ідеям товариств, зруйнують московську імперію. А московську інтелігенцію вже почали захоплювати такі згубні для імперії ідеї, як міжнарод-

ний соціалізм. І в його монгольській* голові зродився план порятунку московської імперії під виглядом гарної, привабливої личини інтернаціонального соціалізму. Йшлося про „світове об'єднання всіх гноблених і покривджених робітників для того, щоби визволитися з капіталістичного рабства“. Способи як це робити подали спартаківці. Про них оповіли москвинам В. Бакунін, С. Нечаєв та інші.

* * *

Масонське світове „братерство всіх людей“ – це омана, утопія. Образно кажучи, братами називаються люди, дуже подібні один до одного, чи щільно об'єднані заради спільної мети. Різні народи не лише не подібні між собою, а й дуже часто мають різні вдачі, протилежну мету. Отже, їхнє об'єднання заради світового миру – це будова підвалин на піску. Перший же буревій розвалить її. Біблійна Вавилонська вежа є символом такого об'єднання.

Найбільшою і найнебезпечнішою помилкою – успадкованою від масонства – є безпідставна, сліпа віра в те, що світовий мир може здійснити інтернаціонал, себто знищення національного патріотизму. Ця віра безпідставна, бо людина, яка не любить ближчих до себе людей, не може любити дальших. Але тільки любов, приязнь зближує людей.

Сталий світовий мир ледве чи коли здійсниться. Лише обопільна пошана до природних прав кожного народу може створити їхнє духовне зближення, приятельство. Отже, шлях до співжиття народів іде не через інтернаціоналізм, а тільки через націоналізм. Інтернаціоналісти, пацифісти мріють об'єднати людські противенства. А це безпідставна, бо протиприродна омана. Так „миролюбці“ своєю маячнею сприяють не мирові, а, навпаки, війні.

Масонська і соціалістична віра у можливість досконалої людини – це щось далеко гірше, як омана. Нема нічого бажанішого і потрібнішого людям, як їхнє прагнення до досконалості. Християнство вчить людей прагнути до Божої досконалості. Але коли людина повірить, що вона вже досягнула досконалості, то вона матиме себе за божество. Масони і соціалісти вірять, що новонароджена дитина є природно досконала, лишень життєві

* В. Ленін був з походження татариним Н. Ульяновим.

обставини її псують. Отже, маніпулюючи обставинами, скеровуючи і міняючи їх, можна зробити людину досконалою. А це призводить логічно до безбожництва. Безбожники не можуть відповісти на питання: „Чому вроджена досконалість людини не оберегла людину від зіпсуття недосконалим суспільством? Як же так сталося, що досконала з природи людина створила недосконале суспільство? Віра в природну досконалість людини, а з того і віра у всемогутність людського (не божеського) розуму і призвела до теперішнього здичавіння цивілізованих народів, призвела до великої духовної кризи.

Масонство, нищачи віру в Бога, обожняючи людський розум, нищить духовні основи людського життя. Масонство, підтримуючи соціалізм з його сталою ненавистю, нищить гуманізм. Отже, голос масонства, що воно керується людолобством, то брехня, ошуканство.

II. ЖИДІВСТВО

Жидівський народ належить до культурного кола кочовиків. Це відбулося на всій долі жидівського народу. Основна прикмета кочовика – нестримний потяг до мандрівки, нахил змінювати місце побуту. Кочовик не хоче жити стало на одному місці. Йому байдуже де жити. Він не знає і не хоче знати любові до своєї землі. Патріотизм йому цілковито чужий і не зрозумілий. Це є основна психологічна причина чому жиди розселилися по всьому світу. Історія людства не знає жодного народу – крім жидівського – що так розселився.

Кочовики не мають своєї землі, а тому й не мають любові до землі*. Вони ненавидять рільничу працю. Московський уряд до 1917 року і по 1917 році пробував зробити рільниками жидів та циганів. Він закладав жидівські та циганські села в Україні, будував їм хати, давав реманент, позики. За кілька років у тих селах не лишилося ані одного жида чи цигана. Тож нема нічого дивного в тому, що жиди почали переселюватися з Палестини по всьому світу, навіть ще й тоді, коли мали свою жидівську державу. Коли ж Рим вигнав жидів з Палестини, бо вони підняли 90 року повстання проти римської влади, то в Палестині лишалася жити лише маленька частина жидівського народу.

У грецькій, латинській і європейських мовах назва Юдея ніколи не означала приналежності до релігії. Вона означала землю, край. За часів Христа в тому краю не було релігії, що її називали „юдейською“.

Назва жид з'явилася в Європі щойно у XVIII ст. Походить вона від перекрученої латинської назви Iudseus. Так само і назва жидівської віри юдаїзм – недавнього походження. Цієї назви нема в жидівській Біблії, ані в Талмуді. У Біблії жидівська

* Нема в усьому світі такого народу, який так любить свою землю, як її любить народ український. Він обожнює свою землю.

віра називається „Тора Ягве“, „Іра Ягве“, що означає „Божа наука“. Назву „юдаїзм“ вигадав жидівський історик Йозеф Флавій (37–95 по РХ) на протилежність еллінізму.

Є жиди ізраїльські і жиди хозарські. Утікаючи від візантійського та мусульманського наступу на Палестину, 12 тисяч палестинських жидів переселилися через Персію, Туркестан до Хозарської держави на Волзі. Хозари були поганями. Їхній каган Булан III запровадив 966 року жидівську віру в Хозарській державі. Утікаючи від монгольської навали 1239 року, хозари переселилися на захід, до України, Польщі, Румунії, Мадярщини, а звідти – до західних країн. Серед теперішніх жидів 90 % є хозарського, а не палестинського походження. Дуже багато жидівських прізвищ хозарські, наприклад, Коган, Каган, Каплан.

Скільки у світі є жидів? Жидівська ліга та рада синагог подали 1933 року, що всіх жидів у світі було 16 млн. 500 тис. Чаюпис, що його власниками та редакторами є жиди, здійснив у 1947 році підрахунок усіх жидів у світі. Він установив, що тоді жидів було в усьому світі 19 млн. 200 тис. Жиди кричать, що А. Гітлер вигубив 6 мільйонів жидів. Якщо зменшити 19 млн. 200 тис. на ці 6 мільйонів, то матимемо, що жидів було 1933 року 13 млн. 200 тис., а не 16 млн. 500 тис., як подала жидівська ліга. Отже, від 1933 року до 1947 року жидів збільшилося на 3 млн. 300 тис. А де ж ті 6 мільйонів, що їх ніби вигубив А. Гітлер?

Жиди склали 1937 року 4 % людності США. З усіх переселенців до США за роки 1937–43 половина була жиди. Від 1877 року досі людність США збільшилася в чотири рази, а жидів у США збільшилося в 21 раз.

У всій Україні жило 1931 року 3 млн. 226 тис. жидів, тобто 19 % всіх жидів у світі. В Україні жиди склали 5,5 % усієї людності*. На Правобережжі всі шинки (за винятком кількох у Києві) належали жидам. Там з шинкарства жило 114 тис. жидів. На Буковині в 1871 році було 1592 жидівських шинків. На Закарпатті жидам належали 42 % господарств – понад 150 га, 75 % – 50–150 га, 67 % – 10–50 га**.

Всі країни, де оселялися жиди, приймали жидів радо, співчуваючи їхньому нещастю – втраті своєї держави. Майже в усіх країнах жидам ніхто і нічим не перешкоджав займатися усім – торгувати, мати свої школи, своїх суддів. Німеччина,

* В. Кубійович (ред.) „Енциклопедія Українознавства“.

** В. Мартинець. „Жидівська проблема в Україні“.

Англія, Франція та інші надали жидам однакові з корінною нацією громадянські права. Багато жидів у тих країнах були на найвищих посадах в уряді, торгівлі, промислі. Наприклад, особистим дорадником голови британського уряду Д. Ллойд Джорджа був жид Віктор Стасун. У голови французького уряду Ж. Клемансо таким був жид Мендель Ротшільд. У президента В. Вільсона – жид Адвард Гауз. У президента Ф. Рузвельта – жид Фелікс Франкфуртер. У президента Л. Джонсона – жид Бернард Барух. Та з бігом часу, коли люди пізнали хто такі жиди, вони зненавиділи їх за їхнє хижацьке лихварство та безсоромне ошуканство. І тоді ці країни почали виганяти жидів. Так, римський цезар Август незадовго до народження Христа вивіз із Риму до Африки 8.000 молодих жидів. Наступний цезар Тиберій вислав 4.000 жидів на каторжні праці до Сардинії. Людність міста Цезарея (в Греції) забила в I-му сторіччі до нашої ери 20.000 жидів за один день. Причиною того погрому було жидівське нещадне лихварство та ошуканство. Римський полководець Тит, зруйнувавши Єрусалим, вигубив один мільйон жидів у Палестині, а недобитих Рим вивіз 135 року до Азії, Африки та Європи.

Всі європейські держави виганяли жидів: Австрія – 1420 р., в XVI та XVII столітті, Англія – 1290, Баварія – 1551, Бельгія – 1370, Іспанія – 1492, Італія – 1450, 1550, Литва – 1495, Мадярщина – 1349, 1360, 1582, Голландія – 1444, Португалія – 1497, Норвегія – 1814, Прусія – 1350, 1450, 1510, Саксонія – 1348, Сардинія – 1492, Сицилія – 1492, Силезія – 1553, Франція – 1306, 1322, 1394, 1615, Чехія – 1320, Швеція – 1814. Та уряди всіх цих держав мусили позичати гроші у жидівських банкірів. А ті ставили передумову – дозволити жидам жити в їхніх державах. Отже, Англія дозволила 1664 року, Франція дозволила 1715 року.

Римський Папа Олександр III заборонив 1170 року християнам, під загрозою великої церковної кари, служити у жидів, вибирати жидів на громадські посади. Папа Іннокентій IV благословив 1200 року намір французького короля Луїса вигнати жидів із Франції.

Через усю свою історію жиди завжди стояли на боці сильнішого. По 1917 році комунізм, захопивши московську імперію, став величезною силою. Отже, жиди стали на боці комуністів. Нью-Йоркські жидівські банкіри одразу послали В. Ленінові 20 мільйонів доларів. З Нью-Йорку виїхало 1917 р. до Московщини понад 100 жидівських соціалістів, комуністів на чолі з Л. Троцьким-Бронштейном.

До речі, всі вони виїхали американським кораблем. Англійський уряд затримав тих жидів у Лондоні. Тоді президент В. Вільсон на вимогу жидівських банкірів запротестував. Запротестував також і голова московського уряду А. Керенський. Тоді англійський уряд дозволив тим жидам їхати далі до Московщини. Приїхавши до Петрограда, вони взяли провід революції у свої руки, поставивши свого Л. Троцького головнокомандувачем усім червоним московським військом і обсадивши міністерські та інші керівні посади в уряді. В. Ленін казав, що без цієї жидівської допомоги партія більшовиків не змогла би так легко захопити державну владу як захопила.

Жиди дуже кричать про християнську несправедливість щодо них, зокрема про примусове жидівське гетто. А те гетто створили не християни і не мусульмани, але самі такі жидівські рабини, щоби врятувати жидів від асиміляції. Жидівський науковець, філософ XVIII ст. Мойсей Мендельсон зрозумів, що, не виходячи зі свого гетто, жиди засуджують себе на повільну смерть, бо не ведуть себе культурно, як того вимагає поступ усього культурного людства. І він закликав жидів брати чинну участь у прогресі людства, вивчаючи мову тих народів, серед яких живуть, беручи чинну участь у всьому їхньому житті – культурному, господарському, політичному. А щоби не асимілювалися, він вчив жидів твердо триматися своєї віри, мови, національних традицій. М. Мендельсон переклав жидівську Біблію німецькою мовою, надрукувавши переклад жидівським алфавітом.

Більшість тодішніх жидів, переважно старих віком, поставилася дуже гостро проти М. Мендельсона, проклинаючи його, називаючи його зрадником жидівства. Меншість же жидів, переважно молодих, підтримала ідею Мендельсона і почала її здійснювати. Цей рух названо „гаскала“, що означає „освіта“. Тепер майже всі жиди роблять так, як учив М. Мендельсон. В Україні рух „гаскала“ поширювали у XVIII ст. жидівські науковці Ісаак Левінсон та Авраам Гаркавий.

Московщина, від початків своєї державності й досі, намагається змосковщити всі немосковські народи, що їх захопила під свою владу. Московський цар Микола I пробував змосковщити і жидів, витягаючи їх з їхнього духовного та культурного гетто. Він наказав приймати жидівських дітей до московських шкіл і побудувати більше московських шкіл в Україні*. Його

* Жиди жили лише в Україні. В Московщині їм заборонялося жити.

наступник Олександр II надав більше громадських прав жидам, щоби притягнути їх до московської культури і життя. Та всі ті заходи не змосковщили жидів. Ті, з вигляду „змосковщені“ жиди, взяли не лише чинну участь, але й провід у всіх московських революційних партіях, рухах, які і завалили 1917 року московську імперію.

Жидівська релігія

Вчений рабин писав: „Кожний жид непохитно вірить, що сам Бог є жидом“. Інший рабин пише: „У всьому жидівському богослов'ї панує ідея угоди між Богом і людьми. Коли жид відчуває, що він виконав свій обов'язок супроти Єгови, то має право вимагати від Єгови нагороду. Якщо ж Єгова не дав йому належної заплати, то жид почувається покривдженим. Жид вірить, що ніхто з неба, але мудреці на землі мають полагоджувати набоженські справи. Отже, мудреці мають обов'язок пояснювати їх людям“. Інший рабин пише: „Жидівська релігія – це ніщо інше, як жидівський націоналізм“. Інший підтверджує: „Жидівський націоналізм є найголовнішим елементом жидівської релігії“. Голова сіоністів Н. Соколов казав на з'їзді сіоністів: „Жидівську релігію не можна відокремити від жидівського націоналізму, бо ж вони обидва є одне й те саме“.

Найголовніші жидівські святі книги є: перша – Талмуд, друга – Кабала і третя – Біблія. Талмуд подає переважно законни щоденного життя – купівлі, продажу, всіляких угод, релігійних обрядів тощо аж до безглуздя, як, наприклад, чи дозволено вбити блощицю або муху в суботу. „За двохтисячну історію свого існування Талмуд не загубив, не змінив ані одного рядка. Він досі панує в голові і душі жидівського народу, який має його догми за непохитну Божу правду“, – пише рабин Ісаак Вайс у своїй передмові до „Історії Талмуда“ М. Родкінсона. Теперішнє жидівство виховане на Талмуді і Кабалі. Біблія – на третьому місці.

За часів Христа Талмуд був жидівською конституцією, грамотою прав, декларацією незалежності – все разом. Найпитомнішою прикметою Талмуда є його всеохоплююча жорстока

деспотичність. Ані в Талмуді, ані в Кабалі, ані в Біблії нема жодного натяку на потребу якоїсь любові чи милосердя. Навпаки, всі три переповнені вимогами жорстоких кар, помсти.

Сто років тому рабин Арсен Дарместерер писав: „Юдаїзм знайшов свій вираз у Талмуді. Талмуд – не є далеким, тихеньким відгомінном юдаїзму. Навпаки, юдаїзм знайшов у Талмуді свої відчутні форми, перейшовши з царини абстракцій у царину дійсного життя. Вивчати юдаїзм – це вивчати Талмуд, як і вивчення Талмуда є вивченням юдаїзму. Обидва вони – нероздільні. Радше обидва є тим самим. Талмуд – це праця розуму кількох поколінь вчених рабинів. І справді, нема твору, що дорівнює своїм впливом на жидів Талмудові. Тим-то всі жида вивчають Талмуд, починаючи від 10-річних дітей аж до смерті.

Талмуд учить, що по приході Месії він збере зі всього світу всіх жидів до Палестини і зробить велику учту. Тоді гої побудують жидам безплатно міста, будуть обробляти жидам безплатно поля та виноградники. Гої, що лишаться живими, віддадуть жидам всі свої багатства. Всі жида житимуть у багатстві і насолодах, носитимуть одяг, оздоблений найдорожчими самоцвітами. Королі й аристократи-гої будуть у жидів слухняними слугами.

Жида виховують свою молодь на Талмуді. Кожний жид повинен прочитати щось із Талмуда щосуботи протягом усього свого життя. А Талмуд є найшовіністичнішим підручником із жидівського націоналізму. Отже, жид не може бути не націоналістом. І це ми бачимо на власні очі у щоденному житті. Це є причиною причин того справді чуда, що малий, гноблений, розпорошений по всьому світі жидівський народ за кілька тисяч років ще не денаціоналізувався.

Автори Талмуда жили і писали десь між другим сторіччям до нашої ери і V ст. після Різдва Христового. Перший друкований Талмуд видано 1475 року в Іспанії. Перша редакція Талмуда називалася „Мішна“. Вона з'явилася десь у II–III ст. Трохи пізніше до неї додано тлумачення, що називається „Гемара“. Ці два твори називаються Єрусалимським Талмудом. Його зредагували в III–V ст. і назвали Вавилонським Талмудом.

Талмуд складається з 63 книг правничих, моральних, етичних, історичних праць стародавніх рабинів. Це є збірка жидівських законів, що творить основи жидівських релігійних доктрин. Талмуд є обов'язковим підручником у школах, в яких навчаються рабини.

Від народження Христа по сьогоднішній день не з'явилося ще ніде у світі лютішого, підлішого, огиднішого, брехливішого блюзнірства, ніж усе те, що написано в Талмуді. Він учить, що

мати Христа Марія була повією, а батько – римський воєн Пандера. Талмуд учить, що Ісус був бабієм, мав статеві стосунки з тваринами, був ошуканцем і не сповна розумом. Талмуд учить, що Ісус заслужив на п'ять смертельних кар: занурити його у гноївці аж по пахви і задушити; налити в рота розтоплене олово; відтяти голову; побити на смерть камінням і, нарешті, розп'яти на хресті.

У Нью-Йорку є жидівська Богословська Академія, а в ній – окрема кафедра талмудизму. В Цинциннаті (США) є жидівський університет, де талмудознавство викладають як окрему дисципліну.

Група найвизначніших учених рабинів переклала 1935 року всі 63 книги Талмуда англійською мовою. Вона додала свої примітки, які витлумачують малозрозумілі місця. Цей переклад надруковано в Лондоні дуже малим накладом, і в книгарнях він не продавався*. Очевидячки, цей переклад зроблено заради тої жидівської молоді, яка не знає гебрейської мови. Перекладали доктори богослов'я: І. Епштейн, С. Дейчиз, І. Стоткі, А. Коган, М. Сімон, Я. Шатер, А. Мішкон. Передмову до перекладу написав найвищий рабин Англії др. Й. Гертц.

Римські Папи наказували палити Талмуд, наприклад, Григорій IX – 1239 року, Іннокентій IV – 1247 р., Олександр IV – 1261 р., Климентій IV – 1268 р., Гоноріус IV – 1286 р., Іван XII – 1320 р., Юліан III – 1553 р., Бенедикт XI – 1750 р., Пій VI – 1780 року.

Друга по Талмуді жидівська свята і таємна книга називається Кабала, що означає „перекази“. Це є збірка теософських жидівських доктрин. Вона складається з двох книг: „Сефер Етзіра“ та „Зогар“. „Сефер Етзіра“ (тобто книга про створення світу) написана десь у 6-му ст. до нашої ери, „Зогар“, тобто „Книга Світла“, – це збірка переказів від Адама через Мойсея, Соломона і далі.

У писаній формі Кабали не було аж до нашої ери, коли її записав рабин Симон бен Йочаї. У XVIII ст. іспанський рабин Мойсей де Леон ніби знайшов записане Симоном і переписав, додаючи ще інші перекази. У Кабалі та Талмуді нема неузгодженостей. Навпаки, дослідники називають Кабалу серцем і душею Талмуда.

У Кабалі є теоретична релігійна філософія та практичні чаклунські обряди. У самій Кабалі написано, що її зміст не може

* В Талмуді написано: „Гой, що читає Тору (Талмуд), заслуговує на кару смерті“.

зрозуміти невтаємничений. Наприклад, вираз: „Бог створив людину“ треба читати „Бог створив жида“, бо ж Бог дав душу лише жидам, а не жидам душу дав диявол. Отже, лише жиди мають право називатися людьми, а не жиди – це щось гірше навіть за звіра.

Жидівська Кабала мала величезний вплив на ідеологію, лад, діяльність всіх антихристиянських сект, груп, як, наприклад, масони.

Кабала пише, що коли прийде Месія, то він вигубить усіх гоїв у світі. Кабала описує Христа та Магомета такими гидкими словами, що їх жодний цензор не дозволить друкувати.

Чи Кабала має вплив на теперішніх жидів? Жидівський письменник відповідає: „Кабала так глибоко просякла жидівську релігію, що багато ідей Кабали та молитов перейшло у кров і тіло жидів, і жидам не сила їх покинути, хоч би й намагалися“. А вони й не намагаються, бо ж вони їхні рідні, споконвічні, національні традиції.

Третью по Талмуді і Кабалі святою жидівською книжкою є Біблія. Науковий аналіз Біблії цілком твердо встановив, що теперішня Біблія є дуже пізнім і дуже перекрученим твором давніших за Біблію творів. Та й пізніші редакції самої Біблії мають багато відмінностей, порівняно зі старішими редакціями. Первісно Біблія була написана старосемітським письмом без позначення голосних і без поділу на слова. Десь у VII ст. до нашої ери масорети, тобто опікуни священних книг, переписали Біблію, запровадивши підрядкові знаки на голосні. У I ст. до Різдва Христового Біблію переписали арамейським квадратним письмом.

Філософ В. Спіноза (1632–1677), жид, довів, що „П'ятикнижжя“ та „Книга Ісуса Навина“ написані у V ст. до нашої ери, а книга „Параліпоменон“ – у II ст. до Христа. Він установив, що „Книгу Псалмів“ написав не Давид, вона була складена значно пізніше. Професор Й.де Вітте встановив тотожність „Книги Другозаконня“ з „Книгою Закона“, а остання була написана 622 року до Христа. У своїй великій розвідці „Вступ до історії Ізраїля“ проф. К. Велгаузен довів, що пізніша частина „Шестикнижжя“ („Жрецький Кодекс“) написана після Вавилонського полону.

Найстаріша частина Біблії написана в IX ст. до нашої ери. Вона називається „Елогіст“ (від „елогім“ – боги). У VIII ст. до нашої ери була написана друга частина (перекази), в якій головного жидівського бога названо „Ягве“. Тому цю частину назвали „Ягвіст“. У пізніших редакціях цих обидвох частин жиди поробили багато змін.

Основну частину Біблії „П'ятикнижжя“ переклали у III ст. до нашої ери грецькою мовою 70 богословів. Тому цей переклад називається „Септугінт“.

З не жидів ніхто, крім дослідників, не знав змісту жидівської молитви „Кол Нідре“ („Звільнення від обіцянки“). Її урочисто промовляють тричі всі у синагозі щороку на свято Йом Кіпур (День Покути). Жиди моляться: „Всі обітниці, зобов'язання, присяги, клятви, чи вони називаються „конами“ чи „конас“, чи якоюсь іншою назвою, якими можемо обіцяти, чи присягнути, чи поклястися, чи зобов'язатися, і все те чим ми можемо бути зв'язані від цього річного Дня Покути до наступного, ми в усім тим каємося. Хай вони вважаються відпущені, прощені, забуті, уневажені і недійсні, намарні і без наслідків. Хай вони нас не зобов'язують. Хай не мають жодної сили супроти нас. Хай обіцянки наші не вважатимуться за обіцянки. Хай наші зобов'язання будуть необов'язковими для нас. Хай наші присяги не будуть присягами“.

Талмуд тлумачить цю присягу так: „Хто хоче, щоби жодна з його обітниць, що її зробить наступного року, була уневажена, не зобов'язуюча для нього, невикональна, той має на початку року проголосити таке: „Кожна присяга, що я її в майбутньому зроблю, хай буде фіктивна, незобов'язуюча для мене“. І вона справді буде незобов'язуюча, якщо він, присягаючись, пам'ятатиме ці слова“*. Цю молитву жиди тримають у таємниці від не жидів, бо держави, в яких вони живуть, вигнали б їх, адже ця молитва є свідомим кривоприсяжництвом. Таке передбачали німецькі жиди, і на з'їзді рабинів у Брунсвіку 1844 року запропонували викинути з богослужби молитву „Кол Нідре“. З'їзд не викинув.

Жиди не мають жінку за людину. У своїй щоденній молитві жид молиться: „Дякую Тобі, Боже, що Ти не зробив мене жінкою“. Талмуд учить, що починати богослужбу в синагозі можна, коли будуть присутні не менше як 10 чоловіків, бо тоді Дух Божий приходить до синагоги. Якщо будуть присутні самі жінки, хоч би й тисячі їх, служби Божої не можна починати, бо Дух Божий не приходить до жінок. Цього дотримуються і теперішні жиди.

Батько лорда Біконсфільда жид Ісаак Дізраелі, що вихрестився, пояснював цей свій крок тим, що юдаїзм рабинів відриває жидівський народ від усього культурного світу.

* Талмуд. Книга Надарім 23-а, 23-б.

Славний німецький поет, жид-вихрест Г. Гейне казав: „Жидівська віра – це не релігія, а божевілля“.

Хоч Талмуд учить, що кожного не жида, який читав Талмуд, треба покарати смертю, ми подамо тут кілька цитат із Талмуда.

„Кожного го́я, що вивчає Талмуд, і кожного жида, що допомагає йому в цьому, треба карати смертю“ (Сангедрін 59-а, Абода Зора 6, 8).

„Оповідати щось го́єві про жидівське набоженство – це те саме, що повбивати всіх жидів, бо ж якщо го́ї дізнались би про що навчає жидівська релігія, то вони повбивали би всіх жидів“ (Книга Давида 37).

„У ніякому разі не дозволяється жидові рятувати життя християнинові“ (Закон 50).

„Будьте немилосердними до християн“ (Гіхот Акум X. I).

„Не спілкуйтеся з християнами“ (Абгода Зара 25-б).

„Остерігайтеся християн на кожному кроці“ (Абдога Зара 25-б).

„Християни створені, щоб завжди бути слугами жидів“ (Мідраш Талпіот 225).

„До християн треба мати менший жаль, ніж до хворого поросяти“ (Орач Чаїм 57, 6-а).

„Християни – це худоба, віслюки“ (Зога 11, 64-б).

„Християни споганили весь світ“ (Зога 1, 131-а).

„Нежидівська душа походить від смерті і є тінню смерті“ (Емек Гамелеч 23-д).

„Християнські душі – брудного походження“ (Зога 1, 46-б).

„Мертвий робітник-християнин є меншою втратою для роботодавця, ніж мертвий віслюк“ (Іоре Деа 337, 1).

„Забороняється жидам продавати християнам жидівські набоженські речі“ (Абгода Зара 14-б).

„Жиди мусять триматися якомога далі від християнських церков“ (Іоре Деа 142, 10).

„Жиди не сміють відбудовувати зруйновані дома, які стоять близько до їх церков“ (Іоре Деа 143, 1).

„Християнські свята недостойні у Бога, марні, неправдиві, поганські, шкідливі“ (Абгода Зара 78-ц).

„У жидівські свята жид не сміє заходити до християнської хати“ (Гітін 62-а).

„Не зважаючи на його гріхи, жид завжди вартий пошани“ (Чагіта 156).

„Проливати кров не жидів – це значить дати жертву Богові“ (Іалкут Сімоні 245-ц).

„Всі жиди мусять допомагати вбити жидівського зрадника“ (Чожен Гам 338, 16).

„Не потрібно молитися, вбиваючи, в суботу“ (Песачім 49-б).

„Забороняється жидам рятувати життя не жида“ (Бага Кама 29).

„Хто перекручує слова рабина, того треба вбити“ (Ерубін 21, 8).

„Бог заборонив го́єві обкрадати, грабувати, обшахраювати жида, але дозволив жидові грабувати, обкрадати, обшахраювати го́я“ (Абода Зара 5, 8).

„Хто не вірить у Тору (Біблію), того треба вбити. Хто має силу, хай уб'є мечем. Хто не має сили, хай знищить хитрістю“ (Чожен Гаміспат 425, 50).

„Жид, що служить у християнському війську, не мусить іти у першій лаві, навпаки, має йти в останній лаві“ (Песачім 113-а).

„Жидівський народ є єдиний вибраний Богом, а всі інші народи заслуговують лише презирство та ненависть. Майно всіх народів належить жидівському народові, отже, він має право відібрати від них те майно“ (Чожен Гамішпат 348).

„Убий го́я, і цариця небесна буде до тебе така добра, ніби ти приніс їй жертву“ (Софер Ізраїль 177-б).

У Талмуді є така молитва: „Благаємо Тебе, Боже, покарай люто народи, які не вірять у Тебе. Побий їх, розбий їх на дрібні шматки. Відбери у них всяку надію, все добро. Знищ, Боже, всіх ворогів Твого народу жидівського“ (Крач Чаїм 480).

„Лише жид є людською істотою, а всі інші народи не є людськими істотами, лишень звірами“ (Бага Кама 11, 6).

„Коли Месія прийде, кожний жид матиме 2.800 рабів“ (Сімон Гадарсен 56-Д).

„Го́я маємо мати за худобу! (Іоре Деа 372, 2).

„Бог надав го́єві людську подобу, щоб жидам служив. Го́ї є худобина в людській подобі і приречений служити жидові денно і нічно“ (Мідраш Талпіот 225-л).

„Як тлумачити слово „грабунок“? – Го́єві заборонено красти у жидів. Але жидові не заборонено красти у го́їв“ (Тосефта Абда Зера 5, 6).

„За часу Шаламоє заборонено всілякий гешефт, але дозволено обдурювати го́я, бо обдурювання го́я приємне Богові“ (Орач Чаїм 539).

„Коли го́ї просить жида свідчити у суді проти жида, то заборонено жидові свідчити. Але коли проти го́я то дозволено“ (Чожен Гаміцпат 28, 34, 4).

„Жид не зобов'язаний додержуватися моралі щодо го́їв. Жид може порушити мораль, якщо це корисно для нього чи жидам взагалі“ (Чожен Гаміцпат 348).

„Завжди дозволено вбити того, хто доносить на жида, навіть перед тим, як доніс“ (Чожем Гаміцпат 248).

„Заборонено відкривати таємні жидівські закони. Хто таке зробив би, то повинився б так, ніби зруйнував увесь світ“ (Єктут Чадаш 171, 33).

„Жид може мати статеві стосунки з не жидівкою, але не сміє брати шлюбу з нею“ (Гад Шас).

„Дозволено згвалтувати понад трьохрічну не жидівку“ (Абгода Зара 37-А).

„Якщо гої вимагають у жида розтлумачити якусь частину жидівських святих книг, то він мусить розтлумачити неправдиво. Порушника цього наказу треба скарати смертю“ (Книга Давида 37).

„Шлюб поміж гоями не має законної сили, тому статеві стосунки між ними є такі самі, як у худоби, а їхні діти не є людськими істотами“ (Аруч Іоре 269).

„Християни є поганцями. Жиди не сміють спілкуватися з ними“ (Гілхот Маахалот 8).

„Намовляйте християн мати статеві стосунки з тваринами“ (Шабат 145-б).

„Спілкуючись із християнами, чиста жидівка забруднюється“ (Іоре Деа 198, 48).

„Не провинився в убивстві той, хто вбив християнина“ (МакоТ 7-б).

„Християни – це брудні тварюки“ (Кетубот 110-б).

„Шлюби християн з жидами є незаконні, недійсні“ (Ебен Гаезар 44, 8).

„Християнські діти – це діти Євиного гада“ (Зогар 1, 28-б).

„Християнські церкви – це поганські капища“ (Абгода Зара 78).

„Усі гоївські душі будуть у пеклі“ (Рош Гашана 17-а).

„Жиди не сміють слухати церковних пісень ані дивитися на образи“ (Іоре Деа 143, 15).

„Всі християнські книги треба спалити“ (Шабат 116-а).

„Християнські свята – це дні нещастя“ (Абгода Зара 2-а).

„Забораються жидам святкувати Різдво та Великдень“ (Гілхот Акум 9-ц).

„Всі жиди мають ангельську гідність“ (Чулін 91-б).

„Ударити жида – це дати поличника Богові“ (Сангедрін 58-б).

„Жид не сміє звертатися до християнського суду чи християнських законів“ (Чошен Гам 26, 1).

„Християнин не може бути свідком у жидівському суді“ (Чошен Гам 34, 19).

„Уникайте їсти разом з християнами“ (Іоре Деа 112, 1).

„Не пийте молока, що його надоїв християнин“ (Абгода Зара 35-б).

„Ніколи не переймайте християнських звичаїв, навіть зачіски волосся“ (Іоре Деа 120, 1).

„Вино, що його доторкнувся християнин, треба вилити геть“ (Абгоур Зара 72-б).

„Уникайте християнських лікарів“ (Іоре Деа 155, 1).

„Посуд, куплений у християнина, треба добре вимити“ (Іоре Деа 120, 1).

„Уникайте християнських голярів, стриживів“ (Іоре Деа 156, 1).

„Уникайте християнських повитух“ (Абгода Зара 26-а).

„Три дні перед християнськими святами уникай стосунків з християнами“ (Абгода Зара 2-а).

„Ніколи не хвали християн“ (Абгода Зара 20-а).

„На християнські свята треба дивитися як на поганські“ (Абгода Зара 78-ц).

„Давайте подарунки християнам лише тоді, коли вони не побожні“ (Гілхот Акум 9, 2).

„Той, хто зробив щось доброго християнам, ніколи не воскресне“ (Абгода Зара 1, 25-б).

„Згадуйте християнські набоженські речі з презирством, зневажливо“ (Іоре Деа 148, 15).

„Подарунки християнам забороняються“ (Іоре Деа 151, 11).

„Забораються навчати християн якогось ремесла“ (Іоре Деа 154, 2).

„Не повертай християнинові грошей, якщо він помилково переплатив“ (Чошен Гам 183, 7).

„Не віддавай знайдену християнську річ“ (Чошен Гам 226, 1).

„Дозволяється обдурювати християн, навіть присягаючись“ (Бабга Кама 113-б).

„Дозволяється вживати необмежене лихварство щодо християн“ (Іоре Деа 159, 1).

„Дозволяється брехати і кривоприсягати, щоби засудити християнина“ (Бабга Кама 113-а).

„Не є блюзнірством присягатися іменем Бога, брешучи християнам“ (Бабга Кама 113-б).

„Жид може кривоприсягати в християнських судах, перекручуючи зміст слів“ (Шабоут Гаг 6-д).

„Жид мусить завжди обдурювати християн“ (Зогар 1, 160-а).

„Не вилікуй християнина, хіба тим зробиш ворога жидівства“ (Іоре Деа 158, 1).

„Не рятуй християн від смерті“ (Гілхот Акум 10, 1).

„Жидів-зрадників треба вбивати“ (Абгода Зара 26-б).

„Вихрещених жидів треба карати смертю“ (Гілхот Акум 10, 2).

„Убивай жидівських зрадників, що беруть участь у християнських обрядах“ (Іоре Деа 158, 2).

„Тих, що не вірять в Тору, треба вбивати“ (Чошен Гам 425, 5).

„Християн треба вигублювати всіма способами, бо вони поганці“ (Зогар 1, 25-а).

„Полон жидів скінчиться тоді, коли умре останній цар на землі“ (Зогар 11, 19-а).

„Ізраїль визволиться тоді, коли зруйнується Рим“ (Обадаім 2).

„Дозволяється безкарно вбити навіть жидівського приятеля гоя“ (Абгода Зара 26-б).

„Вигуба всіх християн є найбільшою жертвою Богові“ (Зогар 11, 43-а).

Талмуд учить, що Бог є Творцем і Опікуном не всіх народів, а лишень одного народу – жидівського. Вчить, що Бог є ворогом усіх народів, а любить лише жидівський народ. Талмуд учить, що Бог не визнає за іншими народами людських прав і пошле

їм цілковиту поразку, щоб жидівський народ забрав усе їхнє майно і панував над ними.

Жиди запекло боролися проти перекладу Біблії на інші мови. Коли ж з'явився у третьому сторіччі до нашої ери переклад грецькою мовою, то жидівський провід проголосив це великим жидівським нещастям, тому заповів піст у всій Палестині.

Жиди пишуть самі про себе таке: „Ніколи, за жодних обставин жиди не будуть приятелями християн чи мусульман, аж доки не засіє в усьому світі світло жидівської віри, цієї єдиної, розумної релігії. Розпорошені поміж іншими народами, ворожими до наших прав, ми, жиди, бажаємо насамперед залишитися незмінними жидами. Наше громадянство – це віра наших предків. Жодного іншого громадянства ми, жиди, не визнаємо. Ми, жиди, живемо на чужих землях і не хочемо турбуватися справами чужими, коли вони не загрожують нашим, жидівським. Жидівські ідеї та ідеали мусять колись запанувати в усьому світі“.

„Жиди! Куди б не закинула вас доля, розкиданих по всьому світу, завжди майте себе за члена народу, обраного Богом. Усвідомлюйте, що вашим патріотизмом є лише віра ваших предків. Визнавайте, що в якій би державі ви не жили, яке б громадянство ви не мали, ви, жиди, належите до одного лише народу – народу жидівського. Наша жидівська справа велика і свята. Її перемога – певна. Сітка, що її жидівство закинуло на увесь світ, щоденно захоплює ще більші простори, здійснення пророцтв святих наших книг щоденно наближається. Недовго вже чекати, коли Єрусалим стане храмом усіх народів, і жидівський прапор замаюрить на всіх землях. Будьмо готові. Наша сила величезна. Вчіться її вживати задля перемоги нашої справи. Не бійтесь нічого і нікого. Недалекий вже той день, коли всі багатства світу стануть власністю дітей Ізраїля“.

Інший жид пише: „Жиди є пани над панамі, бо мають у своїх руках золото всього світу“.

Ще інший каже: „Народність (національність) визначає кров, а не віра чи місце народження. Особа жидівської крові лишиться насамперед жидом, хоч би й змінила віру чи паспорт. Думка, що, мовляв, жидівство є така ж релігія, як і католицизм чи протестанство, є помилкова. Ніхто не повірить, що вихрещений жид перестав бути жидом. Його кров, вдача, спосіб думання не зміняться від зміни віри“.

Сіоністський провідник каже: „Жидів зобов'язують лише жидівські закони. Жиди мають свої власні суди (Бетс Дін). Накинуті нам, жидам, закони ми вважаємо за утиск і тому

не зобов'язані їх дотримуватися. Ми, жиди, створили своє власне право і господарче об'єднання. Ми, жиди, побудували високу, непролазну стіну, яка відокремлює нас від решти нежидівського світу. За цією стіною панує жидівська держава“.

Усі жидівські школи в усьому світі виховують у своїх школярів гострий, жидівський шовінізм. Вони навчають школярів бути насамперед жидом, а потім кимось іншим. Навчають шанувати насамперед все жидівське, а до нежидівського ставитися з презирством. Навчають ставити жидівські потреби далеко вище за всі інші; вірність жидівству – понад усе.

Жиди проголосили себе на увесь світ запеклими ворогами будь-якого націоналізму, а самі є найзапеклішими жидівськими націоналістами. Наприклад, Ч. Діккенс у своїх романах „Олівер Твіст“ та „Венеціанський купець“ показав жидів такими, якими вони справді були в житті. За цими романами знято фільми. Автори фільмів уникали назви „жид“. Фільм „Олівер Твіст“ показували в Англії без жодних перешкод. Але в Німеччині поліція мусила охороняти ті кінотеатри, які показували стрічку „Олівер Твіст“, бо жиди збройно нападали на ті театри та били людей. У США тих фільмів не показували, бо всі кінотеатри були в жидівських руках.

В ухвалах з'їзду рабинів США від 24.09.1936 р. читаємо: „Найбільш небезпечним для жидівства наслідком світової війни 1914 року було народження нового націоналізму в Європі і посилення старого. Жидівство не може вижити в країнах зі своєю високорозвиненою національною культурою“.

У Талмуді читаємо: „Коли з'явиться Месія, він оберне Рим у румовище. Бур'яни ростимуть на місці папського палацу. Месія розпочне війну проти всіх гоїв і всіх поб'є. Він повбиває всіх королів, вигубить усі народи, оберне всю римську землю в пустелю. Тоді скаже жидам: „Я – ваш король, Месія, на прихід якого ви чекали. Заберіть від гоїв усе їхнє золото і срібло“.

Жидівський провідник писав: „Недавно жидівський народ дав світові нового пророка, що має два обличчя і два імені. Одне – Ротшільд, провідник капіталістів, а друге Карл Маркс – провідник пролетаріату“.

Один з провідників світового жидівства Барух Леві писав К. Марксові таке: „Увесь жидівський народ має бути власним Месією. Жидівський народ здобуде панування у світі шляхом знищення націй, знищення державних кордонів, знищення монархій і заснування світової республіки, у якій жиди будуть всюди на провідних посадах. Діти Ізраїля живуть тепер усюди у світі, і вони видадуть провідників усього світу, захопивши

провід над світовою сіромою. Завдяки перемозі сіроми у світі, уряди всіх держав опиняться в жидівських руках. У цей спосіб жидівські провідники зможуть скасувати право особистої власності і запровадити державну власність на все у світі. У вашій новій організації Інтернаціоналі сини Ізраїля безперечно стануть керуючим фактором, надто коли вони накинуть робітництву свій провід. Тоді провід тих народів, які творитимуть світову республіку, опиняться в жидівських руках. Так здійсниться пророцтво Талмуда: коли прийде Месія, то жиди матимуть багатства всього світу“.

Голова Світового Жидівського Союзу Адольф Кремо казав: „Надходить час, коли Єрусалим стане храмом, в якому молитимуться всі народи світу, а жидівський прапор майорітиме на всіх землях світу. Коли національні різниці щезнуть, а релігія буде знищена, лише єдиний жидівський народ та його релігія не зникне, бо жидівський народ вибраний Богом, щоби все те здійснити“.

Голова уряду Ізраїльської республіки Д. Бен-Гуріон пророкував: „За винятком СРСР, всі інші континенти з'єднаються у Світовий Союз, що буде мати міжнародне військо. Національних, державних військ не буде. ООН збудує в Єрусалимі святиню пророків задля служби Світовому Союзові. У ній (як пророкував Ісайя) буде осідок Найвищого Суду всього людства“.

Жиди США заснували 1966 року „Міжнародний Центр Прогресу і Миру“. В Єрусалимі вже побудовано будинок того центру.

Інший жид пророкував: „Європа морально зігниває. Але воскресає Дух у країнах на схід від Червоного моря. Чи ж ми, жиди, не мусимо молитися за нього? Коли минеться час нашого чекання Месії, увесь світ зміниться до невпізнання. Кістяки в Європі перевертатимуться в могилах. Америка повиганяє жидів. Жовтошкірі народи схоплять її за горлянку. Прийде жакликий провідник помсти. Жовта хмара впаде на Європу і європейці вигинуть. У Московщині лишаться лише немовлята і неписьменні. Польща й Україна обернуться в дике поле“.

Ще інший пророкував: „Всі народи зберуться, щоби уклонитися Божому народові Ізраїля. Всі багатства всіх народів перебере жидівський народ. Всі народи полонені, в кайданах, скоряться жидівському. Королі приведуть своїх синів, а королівни годуватимуть своїми грудьми жидівських немовлят. Жиди наказуватимуть усім народам. Багатство морів і народів будуть у жидівських руках. Народи і держави, які не скоряться жидам, будуть знищені впень“.

У редакційній статті жидівського часопису з 1883 року читаємо таке: „Розселення жидів по всьому світу зробило їх світовими громадянами, космополітами, вони мусять діяти і діють, нівелюючи національні та державні відмінності всіх людей. Великий ідеал жидівства не в тому, щоби жити всім жидам разом у якомусь кутку світу, бо то був би звичайний національний сепаратизм. Ні, ідеал жидівства полягає в тому, щоби захопити весь світ жидівською ідеєю світового братерства народів, де не буде окремих народів і їх окремих релігій. Будучи світовим народом, жиди вже переросли нижчий ступінь громадського життя – національну і державну самостійність народів. І жиди вже ніколи не повернуться назад до неї. Жиди вже зробили весь світ своїм домом і тепер закликають інші народи наслідувати жидівський народ. Ба, більше ніж закликають. Своєю діяльністю в літературі, науці, провідним становищем у всіх царинах людського життя жиди поступово впливають на нежидівську думку, на нежидівську систему, скеровуючи їх у жидівські форми. Все, що ми чуємо про жидівські впливи в минулому і сучасному житті – це лише досягнені ступені здійснення місії жидівського народу“.

Жидівський дух у світі не лише не зникає, але тепер запанував навіть там, де раніше його не було чути. „Ми, жиди, вже не потребуємо замикатися у своєму стародавньому ґетто, бо вже маємо владу, обіцяну нам нашими пророками. Тепер жодному володареві світу не сила щось зробити без нашої, жидівської згоди. Не сила, бо у наших жидівських руках є все світове золото. Тепер жодному видавництву не сила продати книжку, що нам не подобається, бо ж у жидівських руках всі великі видавництва з їхніми рецензорами і всі способи поширити щось друковане і навіть голошене на радіо“.

Жодна культурна людина не виправдає тих кривд та несправедливості, що їх заподіяно жидівству. Але було би брехнею казати, що жиди не завинили в тому. Вже одне домагання жидів на „дану Богом“ вищість жидівського народу над усіма іншими народами породжує обурення не жидів. Жидівський Талмуд не лише дозволяє, але й наказує жидам кривдити, вбивати ґоїв. Жиди переконані, що сам Бог дав жидівському народові право панувати над ґоями. Тим-то жиди вимагають не однакових з ґоями прав, але більших, ніж ґоям.

Змальовувати жидів як лишень тихих, мирних жертв – це перекручувати історію. А в історії жиди показали себе найжорстокішими катами, спраглими людської крові, які насолоджуються муками жертв. У садизмі жиди не перевищують хіба

єдиних москвинів. Пригадати хоч би московсько-жидівську ЧЕКА чи НКВД, або винищення арабів у Палестині.

Жиди своєю впертою, настирливою пропагандою осягли того, що тепер християнські соціалісти, демократи, ліберали відчують свою провину супроти жидівства. За їхніми поглядами критикувати жида – це ганебне людиноненавистництво. Євангеліє критикує жидів, отже, воно є джерельною книгою найбільшої ганьби – антисемітизму. Звідси висновок: християни повинні викинути Євангеліє на смітник, якщо хочуть справді світового братерства народів. А навіть жид пише, що „Жиди не задовольняються збайдужінням християн до християнської віри. Жиди очікують християнську віру тим, що накидають збайдужілим християнам жидівський ідеал життя, моралі, світового ладу. Жиди тим способом здійснюють стару жидівську мету – знищити християнство“.

Жидівська ненависть до християнства почалася ще в першому сторіччі нового стилю, ще тоді, коли християни не зробили жодної кривди жидам. Жидівська ненависть до Ісуса Христа палає негасимим полум'ям відтоді, коли кричали: „Розіпни Ісуса“, і по сьогоднішній день. Жиди мають Ісуса Христа за найбільшого і найнебезпечнішого ворога жидівства. Талмуд зі скаженою ненавистю називає Христа ошуканцем, брехуном, чаклуном, байстрюком римського вояка тощо. Оповідає, що його скаменували, повісили. Апостолів називає найбруднішими, нецензурними словами. Ці сповнені ненависті лайки на адресу Христа не надруковані в англійському та французькому перекладах Талмуда*. Переклади інших жидівських святих книг також неповні. А святі книги всіх інших вір, як, наприклад, Коран, Дамапада, Оута, Ніпата, Зенд Авеста, Ши Кінг, Ману Багавадгіта тощо перекладені на європейські мови повністю. Чому жиди не хочуть, щоби не жиди знали все, що написано в жидівських книгах?

Жид пише: „Християни мають Ісуса Христа за знамено всього найчистішого, святого, піднесеного, гарного. А жиди мають його за знамено антисемітизму, наклепу, жорстокості, смерті“.

Відомий голлівудський кінописьменник жид Бен Гетч в одному із своїх творів писав: „Одним з найгарніших вчинків, що його будь-коли зробила юрба, було розп'яття Христа. Це був прекрасний вчинок. Але та юрба спартачила справу. Якби я керував покаранням Христа, то я був би наказав

привезти його до Риму і кинути на розтерзання левам. Якби так було його покарано, то ніхто не міг би зробити Бога з купки роздертого м'яса“.

Жиди розпинають Христа ще й тепер. 1) Вони „промивають мозок“ навіть священникам, щоби вони не визнавали божественості Сина Божого. 2) Вони вимагають заборонити християнську молитву в громадських установах та школах. 3) Щоби зруйнувати церкви матеріально, вони вимагають накладати податки на церкви* і не звільняти від податків пожертви на церковні потреби. 4) Вони ширять думку, що Христос був шахраєм, який видав сам своє розп'яття, прикинувся мертвим і підробив своє воскресіння. 5) Вони вимагають заборонити чи збойкотувати Оберамергавську виставу „Муки Господні“ у Німеччині. 6) Вимагають заборонити молебень подяки випускників шкіл по закінченні школи. 7) Вимагають заборонити виставляти макети Різдва Христового на громадських місцях. 8) Вимагають заборонити спів християнських колядок у школах. 9) Вимагають заборонити хрести з військових цвинтарів та каплиць.

Жидівський Нью-Йоркський часопис писав: „Ми, жиди, хочемо щоби уся та різдвяна пропаганда скінчилася раз і назавжди. Жидівський народ у США має право вимагати, щоби ніякого Різдва не було у школах“. 66 жидівських гуртків у США призналися, що вони дали гроші на пропаганду заборони молитви в школах і громадських установах. Жиди вимагають від уряду США заборонити в школах навіть звичайне привітання „Бажаю тобі веселого Різдва“. Вимагають усунути хрести з громадських та державних будинків і площ. Уряд уже забрав хрести з військових церков. Щоби люди забули саме ім'я „Христос“, жиди вимагають на привітальних поштових картках, замість „Різдво Христове“, надрукувати „Сезонне Свято“. Це вже зроблено. Тепер різдвяних привітальних карток з набоженською тематикою дуже мало у продажу. Протестуючи проти християнської молитви та хрестів, жиди не протестують проти пропаганди безбожництва, проти розпусти, наркотиків тощо.

У США субота є вже обов'язковим святом для банків, шкіл, заводів і багатьох урядових установ. Але жиди не закривають своїх крамниць у суботу. Лишилося зробити ще один крок (зроблений у СРСР) – проголосити неділю робочим днем (буднем)**.

* У США і Канаді церкви всіх релігій (не лише християнських) звільнені від податків.

** Постанову цю вже давно відмінено.

* Повного перекладу Талмуда ще нема.

Не офіційно це є і в США. Там побачите в неділю відчинені шинки, крамниці. Поки що Канада тримається християнського закону. В Канаді в неділю все зачинено.

Про жидівську безпеку попереджували визначні державні мужі. Так, Цицерон назвав жидів злою, руйнівною силою, Магомет – п'явками, людожерами, Еразм – галапасами. Наполеон казав: „Я не хочу бачити жодного жида в моїй імперії. Я гіджуся цим найпідлішим народом“. Ф. Вольтер назвав жидів найогиднішими галапасами. Марія Тереза казала, що жиди роблять усе, чим чесна людина гидиться. Дж. Вашингтон казав: „Жиди шкодять нам більше, ніж вороже військо. Вони стократно небезпечніші для волі і добробуту Америки ніж всі ворожі війська. Дуже прикро, що Америка не повиганяла цих галапасів і ворогів американського добробуту“. Б. Франклін попереджував, що жиди зжеруть Америку, якщо вона їх не повиганяє. Президент Ю. Грант повиганяв жидів з державних посад. Г. Форд казав, що війн не було б, якби уряди не тримали у своїх руках 50 жидівських банкірів. М. Лютер писав: „Жадібнішого на гроші, жорстокішого і мстивішого народу за жидівський, ще не існувало. Жидівський народ перейнятий думкою вбивати, мучити не жидів“. Багато Римських Пап попереджували про жидівську безпеку. Наприклад, Папа Климентій VIII писав: „Увесь світ страждає від жидівського лихварства, ошуканства. Жиди зубожили багато людей, а надто селян, робітників, незможних“. Ф. Вольтер підкреслював: „Жиди є дикий народ, який поєднав найогиднішу скнарість з найогиднішими забобонами та незгасимою ненавистю до всіх народів, які терплять жидів і збагачують їх“. Провідна англійська соціалістка Беатриса Веб казала, що жадоба зиску є рушійною спонуюю всього жидівського народу. Всі жиди не мають ані бажання, ані здатності працювати фізично. Жиди не знають, що то є громадська і людська мораль. Е. Зільбернер, ідеолог соціалістів-фабіанців, поділяє цю думку.

Та послухаємо жидів, що вони кажуть про самих себе.

К. Маркс пише: „Яка духовна основа жидівства? Жадоба грошей. Хто є справжнім жидівським Богом? Гроші“.

Він же пише: „Жиди вже одержали однакові права з іншими громадянами. Але ця однаковість є на жидівський спосіб. Це значить, що, наприклад, віденські жиди (де їх ледве мають за людей) можуть своєю грошовою силою змінити майбутнє Європи. Жиди звільнилися від утисків і гноблення не лише тому, що стали володарями грошей, але й тому, що золото стало світовою силою. Жиди звільнилися в такій мірі, в якій христия-

ни стали жидами. Та навіть і позбавлені формально політичних прав, жиди мали і мають фактично величезну силу впливати на державну політику“.

Жидівський письменник пише: „Жид завжди незадоволений, завжди неспокійний, невгамований. Причини, що породили це, – внутрішні, пов'язані зі самою духовністю жида. Він вважає, що життя повинно приносити людині лише насолоди. Не вірячи у посмертне життя, жид не має надії на нагороду в небі, тому не хоче скоритися прогам життя. Ці проби бентежать його, і він протидіє супроти них не почуттям неминучості, як мусульманин, не покорою, як християнин, але ворохою, бунтом. Маючи матеріалістичний світогляд, жид хоче здійснити свій ідеал життя за всяку ціну, не перебираючи у засобах. Все, що затримує здійснення його ідеалу, викликає у нього люту ненависть. Духовність жида – істотно ворохобна. Свідомо чи несвідомо, жид є завжди ворохобником“ (Б. Лазар).

„Світова революція, яку ми тепер переживаємо, є і буде нашою жидівською справою і в наших, жидівських руках. Ця революція зміцнить наше жидівське панування над іншими народами“ (газ. „Пепль Жуїф“, 8.02.1919, Париж).

„Ми, жиди, є винищувачами, руйнівниками, і будемо ними завжди. Щоб ви християни не зробили, ніщо не задовільнить наших вимог. Ми нищитимо, бо хочемо панувати у світі“ (Г. Самуель).

„Ми, жиди, маємо намір переробити християн, як комуністи перероблюють їх у СРСР. Задля того треба часу трьох поколінь“ (Раві Броун).

„Ідеали комунізму є однакові з багатьма ідеалами жидівства. Тим-то багато жидів є комуністами“ („Жевіс кронікл“, 4.04.1919, Лондон).

„Жиди є рушійною силою і комунізму і капіталізму“ (Р. Пітт).

„Жидівську справу може розв'язати лише соціалістичне суспільство“ („Нью Масс“, 12.05.1936).

„Великим ідеалом жидівства є, щоби всі народи і віри зникли і було б одне світове, фактично жидівське братерство народів“ (Жевіс Ворлд“, 9.11.1883).

„Головна наша мета – панування жидівства у світі – ще не досягнена, але вона буде досягнена, і вона вже наблизилася набагато ближче, ніж християни думають. Московський царат, німецьке королівство вже скинені. Всі народи вже стали на шлях самогубства. Вже починається жидівське панування у світі“ (Й. Шульбух).

„Ліга Націй є жидівською ідеєю. Ми, жида, створили її 25-річною боротьбою. Єрусалим буде колись столицею всього світу“ (Н. Соломон).

„Ідеал Організації Об'єднаних Націй – це ідеал усіх жидів“ (Д. Бен-Гуріон).

„Теперішній світовий соціалізм є лише першим ступенем юдаїзму, лише початком світового здійснення пророцтв наших, жидівських пророків. Ми, жида, можемо розбудувати без перешкод нашу національну державу Ізраїль лише тоді, коли Ліга Націй з її військом буде спроможна захищати слабких у світі. Ми, жида, зможемо задовольнити наші національні та міжнародні потреби лише тоді, коли в Лізі Націй запанує соціалістична ідеологія. Тим-то всі жидівські громади, сіоністи і не сіоністи, соціалісти і не соціалісти мусять допомогти в здійсненні перемоги соціалізму у світі, якщо не з принципових причин, то принаймні з тактичних“ (А. Носсінг).

Жида витратили чимало мільйонів грошей та чимало років часу на те, щоб у всьому світі зробити тавро „антисемітизм“ (жидоненависництво) таким жахливим, щоби самого натяку (мовляв, ота особа є антисемітом) вистачало б аби суспільство скаменувало ту особу, що мало б її за найгіршого злочинця, вбивцю, ворога всього „прогресивного суспільства“. І справді, багато, аж надто багато не жидів бояться цього тавра більше як чуми, холери, вогню, потопу. Отже, коли комуністи хочуть знищити якогось ворога комуністів, то на всі заставки кричать, що він є антисемітом. Знаючи цю комуністичну тактику, антикомуністи навмисно не виступають проти жидівських злочинів, хоча ненавидять ті злочини. Але те їм не допомагає. І комуністи, і жида все одно таврують їх ярликом антисеміта.

Головною причиною нелюбові до жидів з боку християн і мусульман є жидівська захланність та лихварство. Навіть жид пише: „Наша жидівська найбільша вада за часів старих і теперішніх – паразитизм. Ми, жида, є народ хижаків, галапасів, що живляться пітом людей. Ми, жида, живемо брехнею, ошуканством, облудою і жорстокістю. Кожний народ радо приймав жидів до себе, бо, читаючи Біблію, співчував нещасній долі жидівства і шанував мудрість жидівських пророків. Народи, які прийняли жидів, дозволяли їм брати участь у всьому їхньому житті, вільно торгувати, давали жидам однакові громадянські права. Але з часом, пізнавши ліпше своїх жидів, ті народи змінили своє добре ставлення до жидів на погане, потім на ненависть, а потім і виганяли жидів зі своєї країни“ (С. Рот). Інший жид згоджується з цим, кажучи: „Загальні причини

жидоненависництва – це провина самих жидів, а не їхніх ворогів“ (Б. Лазар).

Історія аж надто ясно показує, що німецькі жида були німецькими патріотами*. Німецька культура, добробут, промисловість, торгівля дуже завдячують своїм високим рівнем саме німецьким жидам. І в Німеччині до А. Гітлера** не було жидоненависництва ані на макове зернятко. Історія не записала ані одного жидівського погрому в Німеччині, крім часів Середньовіччя, коли погроми жидів були по всій Європі внаслідок походів хрестоносців на Палестину. І німці не мали жодних причин, жодної навіть користі нищити своїх жидів. Щобільше! Німці розуміли, що їхнє жидоненависництво пошкодило б Німеччині, бо американські жида могли б викликати світовий бойкот німецької промисловості і торгівлі.

Там, де нема антисемітизму, жида самі його викликають і роздмухують, щоби, прикриваючись личиною „бий антисемітів“, фактично бити патріотів. Наприклад, в Англії в XVIII–XIX і на початку XX ст. не було де й понюхати жидоненависництва. У Британській імперії жида мали такі самісінькі права, що й решта громадян. Не було жодних утисків, чи зневаги жидів. Щобільше! Жида були на дуже високих становищах у суспільстві і державі, наприклад, головою Британського імперського уряду був жид Бенджамін Дізраелі (1804–1881). І не зважаючи на такий стан, англійські часописи розпочали по 1945 році великий крок, закликаючи боротися проти неіснуючого у Великобританії жидоненависництва. Чому такий крик? Що сталося?

Тепер нафта є кров'ю промисловості та торгівлі. Народ, що не має нафти, засуджений на поразки економічні, політичні і воєнні. Землі, заселені арабами, мають величезні запаси нафти. Отже, економічні і державні потреби Великобританії владно вимагають заприятельних стосунків з арабським світом. Жида зажадали від Великобританії, щоби вона вигнала арабів із Палестини і допомогла жидам створити в Палестині жидівську державу. Великобританія тоді відмовилася.

Лондонський часопис „Санді Експрес“ проголосив 27.09.1947 р., що буде в тижневому своєму додаткові друкувати ма-

* Українські жида були московськими патріотами.

** Були чутки, що бабка А. Гітлера була жидівкою. Московська історичка М. Шагінян ніби довела, що мати В. Леніна була вихрещеною жидівкою з роду Зендер-Бланк.

теріал про британський антисемітизм. А скільки було того антисемітизму тоді в Англії свідчить такий факт: жида в Ізраїлі жорстоко скатували і повісили вже мертвих двох англійських вояків. Всі англійські часописи писали про це, друкуючи фотографії повішених. Англійське суспільство не звернуло жодної уваги на цю подію. Ніде не було чути навіть балачок на цю тему. А який би то величезний рух зчинили б жида в усьому світі, якби англійці зробили те саме з двома жидами?

Народ США склався з переселенців – представників різних народів, сповідників різних конфесій. Вже ця одна обставина зробила американців дуже толерантними до всіх народів і всіх релігій. Всебічна воля у всьому житті ще більше зміцнила вирозумлість американців. У США нема жодного ґрунту на якусь ненависть до народу чи віри, отже, і до антисемітизму. Що більше! – Жида в США мають не однакові громадські права, а фактично мають навіть більші, як не жида, бо жида в США мають таку величезну силу, що можуть скидати навіть найвищу, небажану їм владу, і наставляти бажану. Жидоненависництва в США нема, понадто серед тих, що там народилися. Щоправда, є відроза, огида до жидів, але це ж далеко до ненависті. Жидам живеться в США аж надто добре, наприклад, хоч жида складають лише 3 % людності країни, проте серед мільйонерів їх є 20 %, серед лікарів – 20 %*, серед юристів – 10 %, серед студентів – 10 %. З усього багатства США жидам припадає 15 %.

І ось у цьому жидівському раю читаємо: „Американські жида мусять схопити за горлянку всіх антисемітів. Мусимо заповнити американські в'язниці цими жидоненависницькими бандитами. Мусимо посадити їх всіх до божевілень“. А в жидівському часописі читаємо: „Нью-Йоркська поліція ув'язнила п'ятьох жидів, які малювали нацистську свастику на будинку ізраїльського консулату в Нью-Йорку“. Чи треба щось тут пояснювати?

29 Пап Римських видали 57 антижидівських наказів (едиктів).

У московській імперії лише один народ мав національно-культурний самоуправ. Це був жидівський народ.

В Україні жида мали 1929 року 480 шкіль з жидівською викладовою мовою, з 76.000 учнів, 2.500 учителів у них.

* Лікарі і юристи, особливо адвокати, в США заробляють дуже багато.

В Україні жида складали 1929 року 5,4 % людності, але серед урядовців було 18,7 % жидів.

На 10.000 людності в Україні було у 1929 році у вищих школах 51 жид і 6 українців.

Сіонізм

Початком сіонізму можна вважати 1882 рік, коли Лев Пінскер видав у Берліні свою книжку „Самовизначення“. Та йому й не снилося, що жидівську державу створять не жида, але християни. Основник сіонізму Т. Герцель видав 1896 року свою книжечку: „Жидівська держава“. У ній він не вимагав, щоб жидівська держава конче була в Палестині. Він пропонував купити землю в Туреччині чи Америці. Він також не вірив, що в тій жидівській державі може бути державною мовою мова гебрейська. Т. Герцель пропонував 1901 року турецькому султанові велику грошову допомогу світового жидівства, якщо він дозволить закласти в Палестині жидівську державу під турецькою зверхністю. І він не хотів, щоб усі жида з усього світу жили в тій жидівській державі, але лише ті, яким не було місця в інших державах. Ті, що лишалися в інших державах, мали би мати свою самоуправу.

Перший світовий з'їзд сіоністів відбувався 29.08.1897 р. у Базелі (Швейцарія). Його голова Д. Мандельтам, відкриваючи з'їзд, сказав: „Ми, жида, маємо захопити світову владу“.

Провідник сіоністів Хаїм Вейцман ще 1920 року проголосив світові: „Ми, жида, заселимо Палестину, байдуже, чи це подобається кому чи ні. Ви, християни, можете прискорити наш приїзд до Палестини, чи сповільнити його. Але пам'ятайте, що задля вашого власного добра мусите допомогти нам, жидам, бо інакше наша жидівська конструктивна сила обернеться в руйнівну, яка переверне весь світ горидном“.

Голова світового об'єднання сіоністів Нагум Голдман казав 1947 року на мітингу в Монреалі: „Жида могли мати Уґанду, Мадагаскар та інші землі для заснування там жидівської держави, але вони не хотіли жодної, крім Палестини. І це не

з причин біблійно-історичних чи набоженських, і не тому, що висушивши Мертве море в Палестині можна здобути всілякі хімічні мінерали на мільярд доларів, і не тому, що в Палестині є далеко більше нафти, ніж в Америці. Ні. Не хотіли тому, що Палестина лежить на схрещенні шляхів Європи, Африки й Азії і є осередком світової політичної сили, а також і військово-стратегічним осередком світової влади“.

III. ЖИДИ В США І У СВІТІ

Внук Нью-Йоркського жидівського банкіра Якова Шіфта Іван Шіфт признався, що його дід Яків пожертвував московським більшовикам 20 мільйонів доларів. Інші жидівські банкіри ще додали. Дали не лише тому, що ненавиділи царат, але передусім тому, щоб ЗАХОПИТИ ВЛАДУ в московській імперії. Захопивши там владу, вони планували скерувати всі сили тої імперії на створення світового уряду на чолі з жидівськими банкірами. З цією метою жидівські банкіри запровадили в московській імперії марксизм. Але москвини інстинктивно відчули цю загрозу їхній імперії і вчасно запрягли марксизм до московського імперського возу. Нью-Йоркські банкіри-жиди програли, але не кинули надії та планів опанувати московську імперію і створити світовий уряд. Вони планують створити світовий уряд за допомогою москвинів, а потім викинути москвинів зі світового уряду.

Щоби захопити світову владу, банкіри вживають трьох способів: 1) ослаблюють державну владу міжпартійною і становою боротьбою; 2) нищать релігію парафіян (насамперед християнство), розкладаючи морально священиків і людей; 3) настановлюють на провідні становища своїх пахолків у всіх секторах життя: політичному, науковому, культурному, літературному, мистецькому, економічному, в школах, часописах, видавництвах, радіо. Німецький банкір жид Уолтер Ратенау казав: „Лише 300 жидів, які знають один одного, керують долею Європи й Америки. Вони мають силу скинути будь-який уряд в Європі й Америці. Вони мають величезні засоби і способи накинути свою волю кожному урядові. Вони самі призначають своїх наступників“.

Той У. Ратенау сам очолював найбільший у світі завод електричних машин та приладів. Другий жид Альберт Балін очолював дві найбільші у світі пароплавні лінії: Гамбург –

американську та Північно-німецьку. Третій, М. Варбург, був одним із найбільших світових банкірів. Взагалі європейські жи́ди були 1939 року власниками 75 % всіх банків, всіх найбільших торговельних підприємств, найбільших часописів та видавництва, театрів, кіно, служби інформації. Це саме і в США.

Московський письменник Ф. Достоевський писав 100 років тому: „Тепер панують в Європі жи́ди та їхні банки. Панують у царині освіти, культури і в соціалізмі. В соціалізмі насамперед і найбільше. З допомогою безбожницького соціалізму жи́ди вирвуть християнство з корнем і знищать християнську культуру. І коли не буде вже нічого крім анархії, жи́ди стануть володарями. Поширюючи соціалізм серед інших народів, жи́ди лишаються самі націоналістами. І коли європейці втратять все своє майно, лишаться лише жи́дівські банки“.*

Голова британського уряду жи́д Б. Дізраелі (лорд Біконсфільд) писав чотири роки перед революцією 1848 року таке: „Велика революція назриває у Німеччині. Про неї мало знають в Англії. Цією революцією керують жи́ди, що захопили всі університетські кафедри в Німеччині. Тепер світовою політикою керують не офіційні керівники, але незнамі, сховані за лаштунками історичного кону“.

Вісім років по тій революції він писав: „Вплив жи́дів виявляється в останньому вибусі нищівних сил Європи. Ця революція вибухла проти традицій, аристократії, релігії й особистої власності. Нищення віри, побожності, права особистої власності – все це очолюють жи́ди. Вони, що походять з Богом вибраного народу, співпрацюють з безбожниками. Вони, найспритніші збирачі особистого багатства, об'єднуються з ворогами особистої власності. Цей, вибраний Богом, вищий народ стискає руку голоті, шумовинню. І все це робиться тому, що ці жи́ди хочуть знищити християнство“.

Другий жи́д пише 1945 року те саме про таємний жи́дівський згурт ХХ ст. „Сангедрін“.

Датський посол у Петербурзі М. Удендик послав 6.09.1918 р. англійському урядові довгий звіт про стан у московській імперії. В ньому він писав: „Небезпека є тепер така велика, що вважаю своїм обов'язком звернути увагу всіх європейських урядів на той факт, що коли не покладеться тепер негайно край більшовизмові, то світова культура опиниться в дуже великій небезпеці. І це твердження не є перебільшенням, а вже факт.

* Ф. Достоевський, „Демократія або жидократія“.

Якщо не знищимо більшовизм у самому зародку, то він поширяться – в тій чи іншій формі – по всій Європі і по всьому світу, бо ним керує світове жи́дівство“.

Сам В. Ленін визнав велику участь жи́дів у революції. Він писав: „На майбутнього історика більшовицької революції припадає завдання належно оцінити роль жи́дів у жовтневій революції. Дуже ймовірно, що ми, більшовики, не змогли би перемогти без тої допомоги, яку дали нам жи́ди. Вони дуже допомогли нам скласти і зміцнити нашу комуністичну владу тоді, коли багато московських інтелігентів (а понадто урядовців та офіцерів) саботували, бойкотували нашу більшовицьку владу. Дуже багато жи́дівських інтелігентів стали вірними урядовцями і керівниками більшовицького уряду“.

Англійський журналіст Роберт Вільтон жив 15 років у Московщині перед 1917 роком і два роки по 1917 році. Він знав дуже добре московську мову, був наочним свідком революції 1917 року. Повернувшись 1920 року до Англії, він написав книжку про те, що бачив і знав під час революційних подій. Він пише, що 1918 року Центральний Комітет більшовицької партії складався з 62 членів. З них було 5 москвинів, 1 українець, 6 латишів, 2 німці, 1 чех, 2 вірмени, 3 грузини, 1 караїм і 41 жи́д. ЧЕКА складалася з 36 членів. З них було: 1 німець, 1 поляк, 1 вірменин, 2 москвини, 8 латишів і 23 жи́ди. Більшовицький уряд складався з 22 міністрів (називалися тоді комісарами). З них було: 3 москвини (В. Ленін*, А. Луначарський, Г. Чичерін), 1 українець (Н. Криленко), 1 грузин (Й. Сталін), 1 вірменин (В. Мікоян) і 16 жи́дів (Д. Ларін, Л. Троцький, А. Шліхтер, Д. Шмідт, Г. Зінов'єв, В. Володарський, М. Урицький та інші). З 556 найвищих урядовців було 15 москвинів, 2 українці, 11 вірмен, 35 латишів, 15 німців, 7 мадяр, 10 грузинів, 3 поляки, 3 фіни, 1 чех, 1 караїм і 457 жи́дів.

ЦК КП складався 1935 року з 59 членів. З них було 3 не жи́ди, але мали жінок жи́дівок (Й. Сталін, С. Лобов, В. Осинський), а решта 56 – жи́ди (В. Балицький, К. Бауман, І. Варейкіс, Ю. Гамарник, І. Зеленський, І. Кабаков, Л. Каганович, В. Хорін, М. Литвинов, І. Любимов, М. Каганович, Д. Мануїльський, І. Носов, Ю. П'ятаков, І. П'ятницький, М. Разумов, М. Рухимович, К. Риндін, М. Хутаєвич, М. Чудов, А. Шверник, Р. Ейхе, Г. Ягода, І. Якір, І. Яковлев, Ф. Грядинський, Г. Камінський, І. Уншліхт, А. Булін, М. Калманович, Д. Бейка, М. Зіфрінович,

* Насправді напівжи́д.

А. Трачер, Л. Бітнер, Г. Канер, Л. Кріхман, А. Лепа, С. Лозовський, Б. Познер, Т. Дерibas, К. Стриєвський, Н. Попов, С. Шварц, Е. Вегер, І. Мехліс, А. Угаров, Г. Благонравов, А. Розенгольц, А. Серебровський, А. Стейгарт, І. Павлуновський, Г. Сокольников, С. Бройдо, В. Полонський, Г. Вейнберг.

Жиди в уряді СРСР: М. Ахліс, В. Балицький, В. Володарський (Гольдштейн), Я. Гамарник, А. Гершуні, М. Горовіц, Д. Заславський, Г. Зінов'єв, А. Йоффе, Л. Каганович, М. Каганович, Й. Каганович, Р. Каганович, С. Каганович, (всі брати Сталінової жінки), С. Каменєв, М. Литвинов, Д. Мануїльський, Ю. Перец, Л. П'ятаков, К. Радек, Я. Свердлов, Л. Троцький, І. Еренбург, Г. Ягода та багато інших.

Зверхником ЧЕКа, НКВД була президія в складі: 2 москвини (К. Ворошилов і М. Калінін) і 4 жиди (М. Каганович, Г. Ягода, І. Мехліс, М. Френкель). Начальниками окремих відділів НКВД були: 3 москвини (Й. Агранов, А. Шанін, Л. Бельський), 1 поляк (В. Добродзінський), 1 німець (С. Шірвіндт) і 5 жидів (М. Гай, А. Трилісер, А. Слуцький, К. Паулер, Й. Йоффе). Керівниками будівництва каналу Волга-Москва були чекісти: 1 москвин (Н. Лускін) і 4 жиди (Берман, Коган, Серензон, Перлін).

Диктатором УРСР був Л. Каганович. Фактично головою уряду – жид І. Шелехес, Наркомом земельних справ – жид А. Шліхтер, Міністром скарбу – жид Я. Рехіс, Міністром здоров'я – жид Л. Кантарович. Начальником ЧЕКа (в УРСР) був жид В. Балицький. Його заступниками – жиди Карлсон та Кацнельсон. В Україні чекістами були жиди М. Лаціс, Ф. Кон, С. Фукс, Португаїс, Фельдман, Елянгрін, Грінштейн, А. Кочі, Бела Кун, Сайкінг, Дова, Л. Коган, Серензон, Марголін. Це лише найвищі. Менших було кілька тисяч.

Першим президентом СРСР був жид Я. Свердлов (Моїсейович). Першим головнокомандувачем армії СРСР був жид Л. Троцький (Бронштейн). Першим президентом III Інтернаціоналу був жид Г. Зінов'єв (Афельбаум).

Уповноваженими Московського Червоного Хреста були: М. Радек (Сабельсон) у Берліні, А. Берман у Відні, М. Коцман у Варшаві, Л. Гільберт у Бухаресті, Д. Баум у Копенгагені, Я. Свердлов у Москві (голова).

Центральний Комітет московської партії соціал-демократів складався з таких осіб: Діамант, Гіммер, Штраус, Ратнер, Лібер, Зон, Дан, Гоц, Раппапорт, Цедербаум (Мартов), Цедербаум (Левицький). Разом 11 членів. Всі одинадцять – жиди.

У Центральний Комітет московської партії соціал-революціонерів входили А. Керенський, Аранович, Ціплер, Львович, Давидович, Гуревич, Гольдштейн, Лихач, Хінчук, Берлінрут, Дістлер, Чернявський, Резенберг, Ратнер, Чайковський. Разом 15. З них жидів 14.

Редакцію часопису французьких соціалістів „Ле Популер“ представляли: Леон Блюм, Розенфельд, Герман, Гірш, Мох, Жиромський, Вайль, Ренталь, Коген, Гольдшільд, Ю. Донтш, Ліберман, Л. Ліві, Кантер. Всі – жиди.

Редакція часопису бельгійських соціалістів „Ле Пепль“ складалася з таких осіб: Люлешер, Скотінос, Леві, Годштейн, Блюм, Гольдцінгер, Епштейн, Кейфер, Фішер. Всі – жиди.

Перший соціалістичний часопис у Німеччині заклав жид Карл Гохберг. Кількаразовим головою соціалістичних з'їздів був жид Пол Зінгер. Теоретики соціалізму були жиди: К. Маркс, Е. Бернштейн, Адольф Браун, Яків Штерн. Першим президентом республіканської Німеччини був жид Фрідріх Еберт, а його уряд мав п'ять міністрів-жидів. Засновники комуністичної республіки в Мюнхені 1919 року були жиди: Курт Айснер, Ляндавер, Піалер, Аксельрод.

Незмінними дорадниками трьох президентів (Ф. Рузвельта, Г. Трумена, Д. Ейзенхауера) були жиди: С. Розенман, Б. Барух, Л. Брандес, Ф. Франкфуртер. Дорадником през. В. Вільсона був жид Едвард Гауз.

Редактором комуністичного часопису „Дейлі Уоркер“ в США був жид Джон Гейтс (Ізраїль Регенштріх).

Переговори про визнання СРСР вели уповноважений СРСР М. Литвинов та уповноважені США Ф. Франкфуртер і Б. Барух. Всі три – жиди. М. Литвинов – явний комуніст, Ф. Франкфуртер – соціаліст-комунолюб, Б. Барух – соціаліст-москволюб. І всі три були, насамперед, жидівськими націоналістами.

Жидів бачимо у провіді всіх революцій. Наприклад, у Москві Л. Троцький (Бронштейн) і тисячі інших, у Німеччині – К. Лібнехт, Р. Люксембург, К. Айслер, у Франції – Г. Гейне, Л. Борне, у Польщі – Я. Берман, у Румунії – Анна Паукер, у Мадящині – Б. Кун (Коген), М. Ракочі (Розенкранц), Е. Геро, у Чехії – Р. Сланський, в Україні – М. Каганович, в Іспанії – Замора, Азана, Розенберг. Провідниками 1-го соціалістичного Інтернаціоналу були жиди: М. Фрібург, Жан Коген, Арон Адлер, І. Френкель. З одинадцяти членів Політбюро КП США шість були жиди. Самі жиди кажуть: „Це не випадково, що серед соціалістичних провідників є дуже багато жидів“. Бо „жидівська духовність в основі є революційною, ворохо-

бливою. Кожний жид є революціонером, свідомо, чи підсвідомо“ (Б. Лазар).

Жиди кажуть: „Більшовицька революція – це витвір жидівського розуму, жидівського незадоволення, і вона спланована жидами з метою створити новий лад у світі. Що так майстерно здійснено в московській імперії жидівським розумом і плануванням, стане дійсністю в усьому світі також силою жидівського розуму“ („Американ Гебрей“). „Факт перемоги більшовизму, факт, що так багато жидів є більшовиками, факт, що ідеї та ідеали більшовизму так подібні до улюблених ідей юдаїзму – всі ці факти примушують нас, жидів, думати і діяти дуже уважно й обережно“ („Джевіс Уорлд“).

„Всі жиди в СРСР переконані, що упадок советської влади і захоплення влади кимось іншим було би найбільшим, що його можна уявити, жидівським нещастям“ (там же).

„Профашистська та пронацистська наволоч у США погрожує соціалістичному СРСР усім: від атомної бомби – до „демократичних“ виборів у СРСР. А ми бачимо, що в США кожний, хто ненавидить москвинів, завжди ненавидить і жидів. Чи хто колись бачив антисеміта, який не був би водночас і проти советського СРСР? Ми, жиди, вже пізнали своїх ворогів. Пізнаймо ж і своїх приятелів – советський народ“ („Сентінель“).

„Якщо б не було московського червоного війська, то тепер не було би жидів ані в Європі, ані в Палестині, ані в Африці, а в США час існування жидів рахувався би днями. То є безперечний історичний факт, що СРСР врятував жидівський народ від смерті. Американські жиди ніколи не забудуть історичного боргу рятівникові жидівського народу – СРСР“ (А. Біттельман).

„Кожний жид, що щиро цікавиться долею жидівства, мусить розуміти, що найліпші сини жидівського народу є жидівські комуністи, і що найліпшим союзником жидівства є комуністична партія“ („Йевіс Лайф“).

Високий офіцер військової Служби безпеки США пише: „Мої слідчі і я сам дослідили тисячі комунізуючих і комуністів – воєнків та старшин США. Серед них відсоток жидів був понад всі пропорції дуже високий. Серед воєнків-жидів було 75 % комуністів“ (Р. Г. Вільямс).

Рабин Бенджамін Шульц почав поборювати комунізм серед жидів. Рада рабинів Нью-Йорку, що складалася з 400 рабинів, вигнала його з посади рабина і закликала жидів бойкотувати його. На з'їзді американсько-жидівського об'єднання (Конгресу) 1938 року Авраам Левін запропонував додати до ухвал з'їзду

осуд комуністичних теорій. Увесь з'їзд із великим обуренням відкинув той додаток.

Московського шпигуна Олджера Гіса врятувала від смерті жидівка Гелена Ботенвайзер, жінка жидівського банкіра. Вона заклала велику грошову запоруку, щоби шпигуна Роберта Соבלена випустили тимчасово з в'язниці перед судом. Вийшовши з в'язниці, він утік до СРСР і запорука пропала.

Поборюючи комунізм, голова товариства імені Бьорча Роберт Велч цілковито не чіпав жидів. Незважаючи на це жиди вповіли війну тому товариству. Чому? Жиди відповідають: „Пошкрібайте запеклого антикомуніста – знайдете жидоненависника“.

Найменший натяк на те, що існує якась таємнича сила, яка має своєю метою панувати в усьому світі, викликає у жидівства великий крик спростування. І це спростування та обурення жиди зчиняють навіть і тоді, коли в тому натяку нема ані згадки про жидівство. Чому ж вони протестують? Бо жиди брали чинну участь і часто були керівниками всіх таємних гуртів, що мали таку мету.

У США виходить кілька жидівських часописів, журналів не-комуністичного, несоціалістичного напрямку. Ані один з них ніколи не виступав проти чогось соціалістичного, комуністичного. А проти патріотизму, релігії, зокрема християнства, виступали. Головний дорадник трьох президентів США жид Б. Барух казав: „Патріотизм – це нісенітниця“.

Об'єднання американських жидівських парафій на своєму річному з'їзді виступило проти існування Парламентської слідчої комісії антиамериканської діяльності.

Жиди в США вже не ховаються і пишуть відкрито таке: „Ми, жиди, ухиляємось від військового обов'язку під час війни, хоч ми маємо з війн більше користі як будь-хто. Ви, християни, багато кричите й обурюєтесь незаслуженим жидівським впливом у театрах та кіно. Припустимо, що ви маєте обгрунтовані причини. Але ж цей вплив і порівняти не можна з величезним, приголомшуючим нашим впливом у школах, книжках, урядах, законодавстві і навіть на ваш щоденний спосіб мислення. Так, ми, жиди, влізливі заколотники. Так, ми, жиди, головні винуватці воєн і революцій. У ваше особисте і громадське життя ми вносимо незгоду, чвари, розбиття. Ми, жиди, завоювали вас, християн, так, як жодний з ваших імператорів не завойовував Африки чи Азії. Ми, жиди, змінили напрям вашої історії. І зробили ми це лише силою нашого духу і розуму, силою наших ідей. І кінця нашого, жидівського впливу ще не видно“ (Маркус Елі Раваж у „Сентура Мегезін“, 11.1928).

Жиди в США мають 21 велику організацію, понад сто менших і тисячі малих з відділами чи уповноваженими в кожному місті, містечку і селі. Вони мають і головний провід, що об'єднує їх всіх та спрямовує їхню діяльність. Найбільші з них: Американське жидівське об'єднання, Американська жидівська колегія, Жидівська робітничка організація, Антитерористичне товариство.

Всі ці жидівські організації щороку збирають у США понад 625 мільйонів доларів на добродійну допомогу. З того на допомогу в США дають 10 %, а 90 % відсилають до Ізраїлю. Та й з тих 10 %, що витрачають у США, на справжню допомогу дають лише одну десяту, а дев'ять десятих витрачають на політичні жидівські справи, насамперед на пропаганду. За законами США пожертви на добродійні справи звільняються від державного податку. Всі жидівські дачки звільнені від того податку, бо ж офіційно вони збираються на нібито добродійні цілі. Фактично ж з усіх зібраних пожертв на добродійство жиди витрачають менше як 10 %. Уряд США знає про це і мовчить.

Як написано в статутах Американської жидівської комісії та Антитерористичного товариства, їхнім завданням є: 1) Впливати на політику уряду США, а задля того утримувати у Вашингтоні сталу, уповноважену жидівську установу. 2) Наглядати і впливати на часописи, журнали, радіо, кіно тощо всілякими способами, наприклад, подаючи часописам факти, документи, підказуючи думку авторам, допомагаючи авторам відповідними матеріалами тощо. 3) Впливати на церкви, допомагаючи їм удосконалювати християнську науку, постачаючи їм знахідки задля науки в недільних школах. 4) Впливати на спосіб думання американського народу, виробляючи засоби зміни їхніх помилкових переконань.

Так ці дві жидівські організації впливають на діяльність церков, шкіл, органів освіти, патріотичних товариств колишніх вояків, добродійних, багатомільйонних фондаций, на напрям і зміст часописів, журналів, книжок, кіно, телебачення, робітничих товариств і на домашню та закордонну політику уряду США. Мабуть нема в США ані одної великої поважної організації, в якій не було би посередніх чи безпосередніх впливів жидівства США. Є великі жидівські впливи навіть у християнських церквах та організаціях, навіть у патріотичних товариствах. Самі жиди подають факти їхнього впливу та кількість витраченого на те грошей в своїх річних звітах.

Американська жидівська комісія пише статті, розвідки, книжки і сама своїм коштом їх видає, але переважно їх видають

нежидівські організації, навіть уряд США. Крайове освітнє товариство, Батьківський союз, Учительський союз є під дуже великим впливом жидівської і спеціально-соціалістичної пропаганди.

Американська жидівська комісія та Антитерористичне товариство мають велику Головну управу в Нью-Йорку, а у Вашингтоні – велику канцелярію. Вони мають у кожному місті і містечку США свої відділи чи уповноважених. Вони збирають у всіх США всілякі потрібні жидам відомості, імена та адреси людей чи установ, організацій, які виступають проти жидівства. Вони поширюють на місцях жидівську пропаганду, впливають на місцевих діячів, товариства, уряди. Жиди у великій мірі творять у США так звану „громадську“ думку.

Американська жидівська комісія та Антитерористичне товариство разом з іншими жидівськими організаціями витрачають річно мільйони доларів не лише на боротьбу з жидоненавистництвом (якого в США нема), але й на поширення й поглиблення юдофільства. Вони постачають задарма чи запівдарма всім і кожному нежидівському товариству, установі, школі, церкві свою літературу, промовців, викладачів, кінострічки тощо. А що серед жидів є дуже багато соціалістів, комуністів, то й багато тої літератури і промовців є соціалістичні і комуністичні. Як це впливає на життя в США видно з тих фактів, що уряд країни вже заборонив школам святкувати Різдво, вже не друкує різдвяних поштових значків із християнською тематикою. Не лише протестантські церкви в США, але навіть і католицька вже повикреслювали зі своїх церковних книжок розділи, які не подобаються жидам, як, наприклад, про розп'яття Христа.

Американська жидівська комісія в порозумінні з Американською Церковною Радою видає задля протестантських недільних шкіл шкільні підручники. Ця комісія пише у своєму річному звіті, що вже у 85 % шкільних протестантських книжках нема нічого поганого про жидів. Літературою, що її видає ця комісія, користуються 2.500.000 учителів недільних (церковних) шкіл, до яких ходять 27 мільйонів дітей.

Американські патріоти почали пропаганду проти ООН. На прохання жіночого відділу Методистської Церкви Американська жидівська комісія почала видавати безплатну літературу, що поборювала ту патріотичну пропаганду.

Американська жидівська комісія влазить і до католицької церкви в США, пропонуючи католицьким школам безплатно свою літературу, шкільні книжки, викладачів. І багато католицьких шкіл вже тим усім користуються.

Католицька церква в США запросила 1962 року рабина Марка Танедбаума на дорадника Осередку релігійного виховання при католицькому університеті в Монро. Той осередок є головним постачальником релігійно-виховної літератури всім католицьким школам США. Це запрошення не є винятком. Подібних було дуже багато.

Американська жидівська комісія входить навіть до патріотичного союзу колишніх вояків (Легіону американських ветеранів), даючи йому безплатно промовців, чи готові написані промови. Вона пише, що всі промови головного священика Легіону написали жиди. Чимало написаних жидами промов вголосив на радіо навіть сам Головний командувач Легіону. Комісія пише, що висилає щомісяця 480 видавництвам колишніх вояків готові написані статті чи знахідки до статей. Вона ж постачає офіційному журналові Легіону більшість фотографій та матеріалів до статей про життя в Ізраїлі і в СРСР.

У своєму річному звіті Комісія хизується, що вона постачає (безплатно) 1.700 щоденним газетам США свої знахідки та вже написані статті, розвідки, навіть редакційні статті. Хизується, що ті її матеріали дуже послабили антикомуністичну пропаганду. Комісія постачає безплатно журналістам США знахідки на будь-яку тему. Вона навіть цензурує статті та книжки, вказуючи редакторам та видавцям на „хиби“ приготованих до друку матеріалів. Знахідки та статті комісії радо друкують журнали: „Reader's Digest“, „Colliers“, „Look“, „Life“, „Time“, „This Week“, „Week“, „Newsweek“, бо ж видають їх жиди.

Американська жидівська комісія постачає великим радіо та телемережам свої знахідки на всілякі теми. Державне радіо „Голос Америки“ дуже радо використовує матеріали, прислані комісією.

Добродійні організації в США звільняються від державного податку. Американська жидівська комісія є не філантропічним, а наскрізь політичним товариством, проте уряд США звільнив його від податку.

Другим великим, дуже впливовим жидівським товариством США є Антитерористичне товариство синів божої Обіцянки. Це найстарша і найбільш жидівська ложа в США, заснована С. Левінгстоном 1843 року. Вона має велику Головну управу в Нью-Йорку і відділи в кожному більшому місті США. В менших містах понад 150 комітетів, а в селах – понад 1.000 уповноважених. Вона має кілька тисяч добре оплачуваних урядовців, які слідкують по всіх США за кожним антижидівським виявом. Їх Головою (від 1938 року) був юрист Генрі Монський,

широко відомий не лише жидівський, але й американський діяч. Головою відділення в штаті Нью-Йорк був Самуїл Розенман, дуже впливовий дорадник і автор промов президента Ф. Рузвельта. У проводі Антитерористичного товариства є дуже багато соціалістів і чимало комуністів. Отже, кожного, хто виступає проти соціалізму чи комунізму, Товариство плямує ярликом антисеміта.

Антитерористичне товариство бореться завзято з усякими виявами патріотизму, націоналізму (крім жидівського) і проти християнства. Воно дуже близько співпрацює з комуністами і допомагає їм у комуністичній діяльності. Дуже пропагує всілякий інтернаціоналізм. Воно ніколи не виступало проти комуністичних провідників, ані проти злочинів „радянської“ влади СРСР. Натомість багато разів виступало проти боротьби з комуністами та московськими шпигунами. Це Антитерористичне товариство обмовляє, знеславлює кожну особу чи групу, які чинно поборюють комунізм та інтернаціоналізм. Воно обмовляє, очорнює навіть жидівських приятелів, які виступають проти комунізму, інтернаціоналізму. Наприклад, сенатор Бортон Гвілер був щирим приятелем жидів і багато допоміг жидам у Сенаті, підтримуючи законопроекти, сприятливі для них. Але він був американським патріотом і дуже боровся проти участі США у 2-ій світовій війні. Він щиро радив своїм особистим приятелям-жидам викинути комуністів із жидівських товариств і припинити жидівські напади на американських патріотів, бо тим самі жиди створюють жидоненависництво в США, де його нема. У виборах 1946 року сенатор Б. Гвілер знову кандидатував. Всі жидівські та комуністичні часописи зчинили проти нього величезний галас, обмовляючи, очорнюючи, плямуючи його тавром антисеміта і т. п. Всією цією обмовою керувало й оплачувало Антитерористичне товариство. Воно так само обмовляло і кандидата В. Стратона, хоч він був приятелем жидів, але американським патріотом.

Притягти Антитерористичне товариство до суду майже неможливо, бо керують обмовою, очорнюванням, обріджуванням досвідчені правники, і робиться то все без підписів авторів анонімно. Мільйони брехливих листів, статей, книжечок, що їх розсилає це товариство, не підписані. Обмовляють вишколені пліткарі усно. Крім того, багато видавців, редакторів, конгресменів, навіть і суддів, знаючи силу жидівства просто бояться його помсти. Скільки таких заляканих конгресменів, сенаторів, видавців, редакторів, які всупереч власним переконанням підтримували домагання жидів, ніхто не може підрахувати.

А що таких є дуже багато, доводять тисячі фактів, що випадково виявилися.

Антитерористичне товариство збирає не лише серед жидів на свою діяльність п'ять з половиною мільйонів доларів річно. Воно розсилає до часописів, до радіо і телестанцій безплатно написані жидами останні вісті, статті, промови. Воно пропонує школам, церквам, клубам своїх промовців, викладачів, дорадників безплатно. Воно видає свою літературу 16-ма мовами і розсилає її безплатно часописам, журналам, клубам, школам. Року 1945 воно мало щоденно 216 виступів на радіо. На 1946 рік запланувало мати 65.000 всіляких виступів. За виступи лише на радіо Антитерористичне товариство мало заплатити 1944 року чотири мільйони доларів. Але не заплатило нічого, бо власниками всіх великих радіомереж у США є жиди, тож вони нічого не платять. Це товариство надрукувало 1945 року в 397 часописах 26 оголошень на всю сторінку і 2.000 менших оголошень. Всі безплатно, бо власниками більшості великих часописів та журналів США є жиди. Читали ті оголошення (тобто жидівську пропаганду) понад 100 мільйонів людей. Низку 12 великих пропагандивних оголошень товариство розліпило на 1.000 місцях у 120 містах США. Коштувало це чверть мільйона доларів. Антитерористичне товариство дало 500.000 доларів Каліфорнійському університетові на досліді і видання книжки „Християнська віра і жидоненависництво“.

У своєму річному звіті Антитерористичне товариство пише, що воно впливає на 1.900 найбільших щоденних часописів у США, які разом мають 43 мільйони читачів. Крім того, впливає на малі часописи, на робітничі та неангломовні, які разом мають 10 мільйонів читачів. Товариство видало 1945 року 40 мільйонів дитячих і солдатських книжечок. Громадські книгозбірні купили 1945 року 330.000 книжок, що їх поширювало Антитерористичне товариство. Воно само видало 9 мільйонів пропагандивних книжечок. Понад 30 мільйонів людей слухали доповіді, що їх виголошували в нежидівських організаціях прислані Антитерористичним товариством політики, науковці, письменники та інші поважні особи.

Антитерористичне товариство цензурує не лише часописи та журнали, які в жидівських руках, але й ті, які є в нежидівських. Воно ввічливо „просить“ видавців та редакторів не писати нічого злого про ту чи іншу особу, або справу, або, навпаки, не писати нічого доброго про ту чи іншу особу, або справу. І видавці та редактори мусять виконати ту „просьбу“, бо знають, що Антитерористичне Товариство має силу відібрати від

них платні оголошення. А кожний часопис та журнал тримається лише грошима з оголошень. Так, наприклад, велика щоденна газета „Таймс“ почала була друкувати статті проти політики президентських дорадників Ф. Франкфуртера, Г. Лемана та Г. Морґентау. У тих статтях не було ані натяку, що ті особи жидівського походження. Та це не допомогло. Антитерористичне товариство погрозило часописові, що відбере від нього оголошення. Так „Таймс“ примушений був замовчати про зловживання чи помилки діячів жидівського походження. Проти не жидів міг писати все досхочу. У своєму звіті це товариство натякає, що воно домовилося з пресовим агентством „Асошієтєд Прес“ про те, що воно не буде вказувати на національну приналежність злочинців, коли вони жиди*.

Антитерористичне товариство має по всіх США своїх платних звідунів, які слідкують у своїй місцевості за кожним поважним діячем і кожним товариством, за виступами на радіо, в місцевих часописах і всі такі відомості посилають Головній управі в Нью-Йорку. Вона має 100.000 картотеку „жидоненависників“, „фашистів“, „реакціонерів“ з їхніми життєписами. Відпис цієї картотеки напевно є і в Москві. Головна управа шантажем, загрозами примушує їх мовчати чи припинити діяльність. Цілковито так як НКВД у СРСР.

Як бачимо, діяльність Антитерористичного товариства і Американської жидівської комісії є тотожні. Навіть річні звіти обидвох є тотожні. Ця їхня тотожність вказує на те, що обидві організації фактично є один той самий згурт, що з тактичних причин назовні назвав себе двома різними назвами: Антитерористичне товариство і Американська жидівська комісія.

Антитерористичне товариство всіма способами виховує у нежидівської молоді ворожість до патріотизму, націоналізму, релігії. А у жидівської молоді навпаки – роздмухує жидівський націоналізм і побожність. Жидів, які приятелюють з не жидами, чи навіть ставляться байдуже до жидівського життя, товариство залякуванням звертає зі „зрадницького“ шляху. На жидах, які женяться з не жидами, товариство всякими способами мстить.

Антитерористичне товариство у своїй діяльності не цурається і провокації. Наприклад, США позичили зруйнованій Німеччині великі гроші на відбудову знищеного війною. Німці поча-

* Коли злочинцями є українці, то часописи США завжди підкреслюють їхню українську народність (національність).

ли дуже швидко його відбудувати. Московщина побачила, що Німеччина може знову вирости на велику потугу, яка становитиме загрозу московській імперії. Отже, Московщина запланувала перешкодити Німеччині відбудуватися. Вона наказала комуністичним партіям у світі піднести великий шум, протест проти відбудови „німецького нацизму“. А що того нацизму вже не існувало, то комуністи створювали у світі ніби нацистські таємні товариства, які малювали свастику на жидівських синагогах та розсилали людям нацистську літературу.

Творити такі „таємні нацистські“ товариства в США взялося Антитерористичне товариство. Воно створило в США „Національну партію відродження“, а на її провідника поставило свого члена жида, комуніста В. Степановського. На допомогу йому послало своїх провокаторів комуністів Рута Роса, Лоуренса Сестіта, Луї Мостаціо, Джона Ланґрода, Річарда Гамеля, Чарлі Сміта. Всі вони одержували від Антитерористичного товариства сталу платню і гроші на видання літератури. Діяльністю їх керував шеф розвідки Товариства жид Сенді Гріфітс та другий провідник Товариства Фредерік Вайс. Хоч Антитерористичне товариство не шкодувало грошей і допомагало своїми людьми, проте та „нацистська“ партія не росла і 1953 року вмерла.

Подібну спробу творити „нацистів“ жида пробували і в Канаді. Антитерористичне товариство надало президентові Д. Ейзенхауєрові почесну нагороду. Він прийняв.

Таємну слідчу й обмовну діяльність ведуть ще й інші організації США. Наприклад, „Приятелі демократії“, „Протинацистське товариство“ та інші.

Американський жид пише, що існує запекла таємна жидівська організація „Сангедрін“, що тримає залякуванням у своїх руках мало що не все жидівство. Те, що пише Г. Клейн 1945 року, писав 100 років тому славний Б. Дізраелі. Канадський жид др. І. Рабінович у своїй доповіді в Монреалі казав, що багато жидів стероризовано жидівськими провідниками і вони бояться виступити проти діяльності таких товариств, як, наприклад, Антитерористичне.

Конституція і закони США забезпечують кожному громадянину навіть і не громадянину США однакові права. Отже, нема жодної потреби ще в одному законі про однаковість прав. Антитерористичне товариство створило окремий орган – Комісію громадянських прав*. Воно на своєму з'їзді в Детройті 27 квітня

* Фактичним провідником цієї Комісії був московський шпигун комуніст Арнольд Фостер.

1946 р. сформулювало громадянські права. Демократична партія США прийняла майже без змін ту формулу за свою. Коли проаналізуємо її, то побачимо, що в ній вимагається не однакових прав, але більших прав жидам, бо вимагається карати за найменші вияви зневаги, огиди до жидів, що вважається антисемітизмом. А досвід показав, що жида вважають за антисемітизм всяку критику комуністів, якщо ті комуністи жидівського походження. Отже, вистачає закрити комуністичну пропаганду жидівською личиною – і цей новий закон США охоронить комуністів. Липшої форми цензури патріотичних видань у США годі вигадати.

Французький соціолог Е. Дімне, вивчивши духовне, інтелектуальне життя в США, пише, що в цій країні реклама так опанувала розум американців, що 90 % з них думають не власним розумом, але розумом тих 10 %, що думають власним розумом. А ті 10 % є власниками радіомереж, великих часописів, журналів. Тим-то радіо та часописи мають вирішальний вплив на вибори президента, сенаторів, членів Парламенту. Тим-то на ті вибори витрачаються величезні гроші. Так, на вибори президента витрачається понад 10 мільйонів доларів, на вибори сенатора – понад один мільйон доларів, на вибори члена Парламенту – понад півмільйона доларів. Такі великі гроші дають ті, які мають їх багато. І, samozрозуміло, дають не лише за „спасибі“, а вимагають відчутної „подяки“. Так, вибори в США фактично є в руках банкірів, мільйонерів. А найбагатші з них – жида, і вони мають президента, сенаторів, членів Парламенту і навіть Найвищий Суд у своїх кишнях. Один із них, всемогутній Ф. Франкфуртер відкрито казав: „Я маю уряд США у своїй маленькій, бічній кишени“.

З багатьох тисяч жидів на високих становищах в уряді США ми тут подамо лише кількесот задля прикладу. Ось вони.

Фелікс Франкфуртер. Народився у Відні. Скінчив Гарвардський університет і був там професором. За війни 1914–20 рр. був заступником Міністра військових справ, а потім заміном праці і суддею Найвищого Суду. Був фактичним президентом США. Соціаліст, оборонець комуністів. Ідеолог англійських соціалістів-фабіанців Г. Ласкі (також жид) назвав Ф. Франкфуртера американським К. Марксом. Ф. Франкфуртер був 40 років у провіді соціалістичного, фактично прокомуністичного „Американського союзу громадянських прав“. Був одним із засновників прокомуністичного журналу „Нью-Репаблік“.

Особистою секретаркою Ф. Франкфуртера була всім відома комуністка Ела Вінтер. Сім місяців вона була в Москві на на-

вчанні і написала книжку, в якій прославляла СРСР. Редагувала твори свого чоловіка-комуніста Л. Стефенса. Була членом Політбюро КП США. Коли Сенатська слідча комісія почала слідство її діяльності, вона втікла до СРСР. Вся її комуністична діяльність була цілковито відкрита, отже, Ф. Франкфуртер дуже добре знав, хто вона є.

Прокурор штату Масачузетс назвав Ф. Франкфуртера „великою небезпекою американському народові і його установам“. Колишній президент США Теодор Рузвельт писав 19.12.1917 р. Ф. Франкфуртерові: „Ви стали і стоїте на становищі цілковито тотожному зі становищем Л. Троцького та інших комуністичних провідників. На становищі, що може принести велике лихо для США“. А сенаторові Г. Лоджеві він тоді ж писав: „Я поділяю Вашу критику отого сміховиська, що його В. Вільсон взяв до уряду. Ф. Франкфуртер в уряді – це небезпека, лихо і нонсенс“.

Ф. Франкфуртер поставив собі завдання створити свій власний уряд в уряді США. У великій мірі він це зробив. Лише на високі становища в уряді США він понапихав понад 100 своїх вихованців, що скінчили Гарвардський університет*. Пхав лише соціалістів. Само собою зрозуміло, що ті молоді урядовці мали за закон кожне слово того американського К. Маркса та їхнього добродія. Відомий репортер Ф. Вайл пише, що 80 % молодих правників на високих посадах в уряді США завдячують посадами своєму колишньому професору Ф. Франкфуртерові. А редактор Е. Томпінкс писав: „Це від Ф. Франкфуртера походять всі соціалістичні ідеї, що керують діяльністю нашого уряду. Наш уряд оточений тепер ланцюгом, ланками якого є численні франкфуртери, їх називають „щасливі гарячі пси“**. Їхні хвости радісно метляють, як тільки вони зачують слово „Москва“. Деякі міністерства не наймали на службу без рекомендацій Ф. Франкфуртера. Він особисто знався з усіма не лише міністрами, але й з усіма керівниками міністерських відділів. Всі його знали і всі зверталися до нього за порадою. І він сам пхав всюди свого носа. Усім міністрам та парламентським

* Гарвардський університет був і є (поруч з Колумбійським) найбільшим розсадником соціалізму і москволюбства в США. Наївні, висловлюючись м'яко, українці заклали в ньому, своїм коштом, кафедру українознавства. Не тяжко передбачити яке то буде „українознавство“. Ми вже побачили (Прим. ред.).

** Неперекладний американський вираз „happy hot dogs“. В США „франкфуртерами“ називають маленькі ковбаски, пов'язані як ланки ланцюга. Їх називають також „гарячі пси“.

комісіям радив своїх „найліпших знавців“ дотичної справи. І вони призначали всіх тих, кого радив Ф. Франкфуртер. Так, за порадою Ф. Франкфуртера прийняли шпигунів: Л. Кюрі, Н. Віта, Д. Френка, Г. Д. Гвайта, Д. Найлза, Д. Лілієнтала, Н. Марголда, Ч. Вузанського, Л. Пресмана, Г. Фейза, М. Ловентала та інших.

Колішній військовий міністр Гаролд Айкс у своїх спогадах пише, що Ф. Франкфуртер казав своїм найліпшим приятелям, що він передбачає стан, коли малий гурт завзятих, відважних людей правитиме США, керуючи президентом США. На запит кореспондента, „хто фактично провадить штатами?“ Ф. Франкфуртер відповів: „Справжніх правителів неможливо виявити“.

Гаррі Декстер Увайт. Його батьки Янкель та Сара переселенці з України. Справжнє прізвище Вайс. Скінчив Гарвардський університет, був там професором. Дуже розумний і здібний, набув в уряді дуже великого впливу. Був заступником Міністра скарбу, а що був далеко розумнішим за міністра Г. Морґента (також жида), то міністр робив усе, що Г. Увайт йому радив. Як уповноважений Міністерства скарбу брав участь у всіх найтаємніших нарадах уряду. Г. Увайт надто втручався до справ, що не належали до його міністерства. Він керував грошовими справами війська, флоту, американських установ поза штатами. Аж надто щедро допомагав Московщині* та комуністичним урядам інших держав, як, наприклад, комуністичній Югославії**.

Він дав московській військовій владі у побитій Німеччині матриці грошей США разом з утаємниченим чорнилом та папером. Москвини надрукували собі американських доларів на не знати скільки мільйонів доларів. Більшість тих доларів потім опинилися в жидівських руках. Переселяючись до США, вони привезли долари і за ті гроші заклали тут свої підприємства.

Увайт був уповноваженим штатів на нараді 1944 року в Брітон Вудс, яка заснувала Міжнародну Грошову Фундацію та Міжнародний Банк Відбудови і Реконструкцій. Президент Ф. Рузвельт призначив Г. Увайта на управителя тої Фундації.

Г. Увайт належав до шпигунської мережі Н. Сілвермайстера. Кожні два тижні він передавав Сілвермайстрові викрадені таємні документи та відомості. Помагав комуністам та шпигунам

* США подарували Московщині 1941–45 рр. військового спорядження і невійськового майна на 11,6 мільярдів доларів.

** Югославія одержувала військового майна, харчів, машин річно на 200 мільйонів доларів. Разом одержала на 2,4 мільярда доларів.

одержувати державні посади, як, наприклад, поміг Н. Сілвермайстрові, І. Капланові та іншим. Служба Безпеки ще 1945 року подала урядові список шпигунів. У тому списку був і Г. Увайт, але слідство проти нього, що почалося 1948 року, наказом згори було припинено, і він був ще два роки на державній службі з доступом до державних таємниць. Коли Сенатська слідча комісія розпочала нове слідство про Г. Увайта, він раптово за дуже підозрілих обставин умер на „удар серця“, як написано в лікарському свідоцтві. З приводу його наглої смерті американський часопис писав: „Московські НКВДисти кажуть, що вбити людину може кожний дурень. Але, щоб людина „померла природною смертю“, – треба бути неабияким майстром“.

Артур Гольдберг.* Міністр праці, Суддя Найвищого Суду. Посол до ООН. Член Ради управителів фундації Карнегі. Член Головної управи прокомуністичного Союзу правників. Провідний член соціалістичної Лави закордонних стосунків. Член Головної управи прокомуністичної Лави демократичного чину. Провідний член жидівського Антитерористичного товариства. Соціаліст, комунолюб, 6-тиколонник.

Дуглас Ділон. Справжнє прізвище – Лаповський, банкір. Опікун Рокфеллерівської фундації. Міністр скарбу, член управи Міжнародного Банку Розбудови та Міжнародного Валютного Фонду. Провідний член соціалістичної Ради Закордонних Стосунків, 6-тиколонник.

Генрі Кісінджер. Професор. Родом із Німеччини. Головний радник президентів Дж. Кеннеді і Р. Ніксона. Помічник президента Р. Ніксона, головний плановик військової оборони. Виступає проти озброєння США. Хочє знищити атомну зброю. Прихильник світового надуряду. Член соціалістичної Ради Закордонних Стосунків. Член таємного об'єднання світових банкірів (Білдерберг), 6-тиколонник. Продовжувач політики Ф. Франкфуртера. Має такий вплив в уряді, як мав Ф. Франкфуртер.

* Цей перелік прізвищ не кожен читач обов'язково мусить прочитати. Але для поглибленого вивчення проблеми це зробити слід. Ви дізнаєтесь, хто був чи є ким із відомих вам діячів, або ж западуть вам у пам'ять незнані імена. З другого боку він є доказом ґрунтовності і солідності праці нашого дослідника. Адже у всьому вона побудована на беззаперечних фактах, у тому числі на сотнях персоналій людей, які творили і творять кошмарну історію ХХ століття. Для компактності тексту прізвища, імена та посади подаємо в рядок, а для зручності користування цим списком на стикові заглавних букв прізвищ робимо абзацний відступ (*прим. ред.*).

Авраам Рібіков, Міністр освіти і здоров'я, сенатор, соціаліст, провідний член прокомуністичної лави Демократичного чину. 6-тиколонник.

Генрі Моргентау, Міністр фінансів;

Емануїл Голденвайзер, Міністр фінансів;

Ровланд Борнстен, Міністр торгівлі;

Мондрекай Ізекіл, Міністр сільського господарства;

Шелдон Коген, Скарбник США;

Л. Лемніцер, вихрест, генерал, Головнокомандувач НАТО, соціаліст, 6-тиколонник, саботував доставку зброї Південній Кореї;

Герберт Леман, мільйонер, сенатор, полковник Генерального Штабу, військовий американський губернатор в Італії 1944 року, допомагав розбудовувати комуністичну партію в Італії, Голова ДПУ (УНРРА), соціаліст, комунолюб, 6-тиколонник;

Ейб Фортас, заступник міністра внутрішніх справ, суддя Верховного Суду, дорадник президента, співавтор статуту ООН, член кількох прокомуністичних організацій;

Анна Розенберг, заступник міністра оборони, соціалістка, наказала позабирати хрести з вояцьких цвинтарів, заборонила антикомуністичну пропаганду у війську.

Лев Пасловський, заступник міністра закордонних справ, особистий дорадник президента, член соціалістичної Ради Закордонних Стосунків, боронив шпигуна А. Гіса, соціаліст, 6-тиколонник;

Максвел Айзенберг, заступник міністра закордонних справ;

Ровленд Борнстен, заступник міністра торгівлі;

Вілард Вірц, заступник міністра праці;

Сеймор Болфейн, заступник міністра освіти;

Ніколас Каценбах, заступник міністра закордонних справ, найвищий звинувач (прокурор) США, дорадник президента Р. Ніксона, провідний член Ради Закордонних Стосунків, комунолюб, 6-тиколонник;

Роджер Гілмен, заступник міністра оборони, начальник військової розвідки;

Едвард Годмен, заступник міністра торгівлі, член проводу Антитерористичного товариства;

Едвард Гудмен, заступник міністра торгівлі;

Вілбур Коген, заступник міністра освіти, здоров'я, соціаліст, член соціалістичного товариства „Американці демократичного чину“;

Натан Коніг, заступник міністра сільського господарства;

Гарольд Леві, заступник міністра громадських справ;

Евген Меєр, заступник міністра скарбу;
Пол Нітце, заступник міністра оборони;
Луї Обердорфер, заступник міністра судівництва, заступник
Головного Прокурора США;
Філіп Перлмен, заступник міністра судівництва;
Евген Ростов, заступник міністра закордонних справ, брат
Уолтера;
Морі Снайдер, заступник міністра оборони;
Бенджамін Стернберг, Генеральний заступник начальника
Генерального Штабу;
Адам Ярмолинський, заступник міністра військових справ,
марксист, керівник Ради закордонних справ;
Соломон Баркін, радник президента Дж. Кеннеді;
Едвард Гауз, головний радник президента В. Вілсона;
Бернард Барух, радник п'яти президентів, фактичний прези-
дент США, банкір, мав від президентів 1.200 листів, від У. Чер-
чілля – 750;
Луї Брандіз, (справжнє прізвище Л. Дембіц), радник прези-
дента, суддя Верховного Суду;
Сідні Вайберг, головний радник президентів Ф. Рузвельта,
Г. Трумена, Д. Ейзенхауера, фактичний президент США, міль-
йонер, керівник 31 найбільших підприємств США, лівий лі-
берал;
Джером Вайснер, радник президента Дж. Кеннеді, Голова
наукової дорадчої Ради;
Чарлі Гілмен, Голова Ради господарчих дорадників, член
військової адміністрації США у Німеччині;
Джозеф Каплан, радник президента;
Бенджамін Коген, радник президента;
Леон Кейзерлінг, радник президента Г. Трумена, Голова Ра-
ди господарчих дорадників;
Макс Ловенталь, головний радник президента Г. Трумена;
Давид Найлез, радник президентів Ф. Рузвельта і Г. Тру-
мена, автор „Програми демократичних прав“, що її схвали-
ла КП США і Демократична партія США, соціаліст, 6-тико-
лонник;
Уолтер Ростов, Голова Ради політичного планування Мі-
ністерства закордонних справ, радник президентів Дж. Кеннеді,
Р. Ніксона, соціаліст, москволюб, 6-тиколонник, Служба безпе-
ки попереджувала 1950 року уряд, щоб не приймав його на дер-
жавну службу, бо він не вірний США.
Самуїл Розенмен, головний радник президентів Ф. Рузвель-
та і Г. Трумена, суддя Верховного Суду США;

Теодор Соренсон, радник президента Дж. Кеннеді, соціаліст,
6-тиколонник, провідний член прокомуністичного товариства
„Американці демократичного чину“;
Пол Самуельсон, Голова Ради господарчих дорадників;
Мойша Френкель, радник президента Дж. Кеннеді;
Макс Фішер, радник президента;
Пол Фреунд, радник президента Дж. Кеннеді;
Меєр Фельдмен, радник президента, заступник Головного
Прокурора США;
Менціус Шимчак, банкір, член Ради управителів державних
запасів банку;
Артур Шлезінгер, головний радник президента Дж. Кеннеді,
автор його промов. Член Головної Управи соціалістичного „Сою-
зу громадянських свобод“, заступник голови прокомуністичного
товариства „Американці демократичного чину“. Радив прези-
дентові Д. Ейзенхауєрові таємно вбити ворога комуністів сенато-
ра Дж. Маккарті;
Ганс Адлер, помічник президента Р. Ніксона, соціаліст, член
кількох прокомуністичних організацій;
Герман Кан, помічник президента Дж. Кеннеді;
Моріс Абрам, посол до ООН, Голова американської жидів-
ської комісії. Член Головного Управління Об'єднання світових
федералістів, 6-тиколонник;
Давид Морзе, помічник президента Дж. Кеннеді, керівник
Товариства міжнародної організації праці;
Джекоб Бім, посол США до Польщі;
Адольф Бьорд, посол США до Аргентини;
Мавріс Бернбаум, посол до Еквадору;
Самуїл Берджер, посол до Південної Кореї, комунолюб, 6-ти-
колонник;
Уолтер Ененберг, посол до Великобританії;
Джемс Зелебрах, посол до Італії;
Філіп Кайзер, заступник посла до Великобританії;
Мільтон Кац, Надзвичайний посол США в Європі;
Айседор Любін, посол до ООН, радник президента США
Ф. Рузвельта;
Соломон Ліновіц, посол до „Організації американських дер-
жав“, 6-тиколонник;
Лоуренс Леві, посол до ООН. Уповноважений США в НАТО;
Джем Лоб, посол до Перу;
Вільям Рівкін, посол до Люксембургу;
Давид Сац, прокурор штату Нью-Джерсі;
Лі Левінгер, заступник Головного прокурора США;

Ралф Паєвонський, правитель островів США. Половина землі тих островів є його власністю. Всі корчми там належать йому.

ЖИДИ – ВИСОКІ УРЯДОВЦІ США

Абрам Моріс, міністерський радник;
Адлер Соломон, повноважений Міністр скарбу в Китаї, комуніст;
Адлермен Джером, головний радник Міністерства праці, член Об'єднання світових федералістів, провідний член Антитерористичного товариства, соціаліст, 6-тиколонник;
Айзенберг Макс, керівник відділу в Міністерстві освіти;
Баркін Соломон, високий урядовець;
Барух Ісмар, керівник Відділу найму службовців;
Бенджамін Роберт, високий урядовець;
Бернштейн Едгар, радник Міністерства скарбу;
Бротмен Авраам, високий урядовець, шпигун;
Вайнтрауб Давид, член Державної Ради військової промисловості, заступник керівника Відділу допомоги чужим країнам, комунолюб, 6-тиколонник, вислав до СРСР допомоги на мільйони доларів;
Вайнштейн Джекоб, рабин, високий урядовець;
Вайл Френк, Голова Комісії морального виховання вояків;
Вайнберг Едвард, високий урядовець, Міністр внутрішніх справ;
Вайнштейн Роберт, високий урядовець;
Вестерфілд Самуїл, керівник відділу Міністерства скарбу;
Вінтер Еда, секретарка Ф. Франкфуртера, член Політбюро КП США;
Вірц Вілард, високий урядовець, міністр праці;
Віт Натан (Н. Вітковський), Голова Комісії робітничих справ, шпигун, комуніст;
Волф Моріс, головний радник Міністерства закордонних справ;
Волфбайн Сеймор, головний радник Міністерства праці;
Гаймс Чарлі, керівник Жіночого Відділу Міністерства внутрішніх справ;
Гаріс Сеймор, головний радник Міністерства скарбу;
Гвайт Лі, міністерський радник;
Гейман Сідні, офіційний історик Білого Дому;
Гелер Уолтер, Голова Комісії економічних радників;
Гілсмен Роджер, керівник розвідки Міністерства закордонних справ;

Гіскі Кларенс (Шеховський), вчений-атомник, комуніст;
Горвіц Соліс, високий урядовець;
Голд Соня, висока урядовка, комуністка;
Голдберг Давид, високий урядовець;
Голдсміт Лео, високий урядовець;
Готмен Едвін, керівник відділу в Міністерстві юстиції;
Гравмен Джекоб, високий урядовець в Раді військової промисловості, комуніст;
Гудвін Річард, високий урядовець, автор промов президентів Дж. Кеннеді, Л. Джонсона;
Гудман Едвард, високий урядовець Міністерства торгівлі;
Дорфмен Бен, Голова Митної комісії;
Дроздов Лео, високий урядовець Міністерства закордонних справ, потім керівник відділу в ООН, провідний член США;
Ебт Джон, високий урядовець, комуніст;
Ейбел Максвел, високий урядовець;
Елмен Філіп, Голова Торговельної Комісії;
Еман Ендрю, керівник відділу Міністерства скарбу;
Забладовський Давид, високий урядовець Міністерства закордонних справ, редактор журналу КП США „Файт“;
Кан Герман, заступник керівника Державного архіву;
Каплін Мортімер, керівник відділу Міністерства скарбу;
Кейсерлінг Марія, Голова Жіночого Відділу Міністерства праці, комуністка;
Кестнбаум Меер, високий урядовець;
Клайн Давид, високий урядовець;
Кларк Джозеф, сенатор, член прокомуністичної організації „Американці демократичного чину“;
Клаус Самуїл, високий урядовець;
Клейн Мавріс, Начальник Політичної Жандармерії;
Коген Бенджамін, високий урядовець;
Коген Гелен, високий урядовець, 6-тиколонник;
Кол Давид, Голова Ракетної Комісії;
Крамар Чарлі, високий урядовець, шпигун;
Ладеїнській Волф, високий урядовець;
Лазарус Фред, високий урядовець;
Лазарус Ралф, високий урядовець;
Ландау Гермен, науковець-атомник в Абердіні, шпигуни викрали в неї 1.000 технологічних секретів;
Леб Джем, високий урядовець Міністерства закордонних справ;
Лева Марк, високий урядовець;
Левін Луї, керівник Відділу вірності урядовців;

Левкович Луї, прокурор штату Нью-Йорк;
Лі Міхаїл (Е. Ліберман), керівник Далеко-Східного відділу Міністерства торгівлі, саботував висилку зброї національному Китаю, 6-тиколонник;
Лілієнталь Давид, Голова Комісії атомної зброї, член прокомуністичних товариств;
Ліндер Гаролд, банкір, радник уряду;
Ломаніц Джордж, високий урядовець, комуніст;
Лос Луї, високий урядовець;
Марголд Натан, високий урядовець;
Мартін Ісадор, високий урядовець;
Міллер Роберт, керівник відділу Міністерства закордонних справ, член Комісії Близького Сходу, жив у Москві три роки, там оженився з Ж. Левіною. Хоч таких жінок з СРСР не випускають, але її випустили;
Мінс Лео, високий урядовець у стратегічній службі, збирав відомості про СРСР, скінчив високу школу марксизму в Москві, був старшиною американської бригади, що воювала в Іспанії на боці комуністів;
Моргентау Роберт, прокурор штату Нью-Йорк;
Моск Стенлі, прокурор штату Каліфорнія;
Ньюмен Джон, високий урядовець Міністерства освіти;
Опенгаймер Джемс, науковець-атомник, керівник відомства з виробництва атомних бомб, комуніст, звільнений з державної служби 1945 року;
Опенгаймер Роберт, Голова Комісії атомної зброї, брат Джемса;
Пановський Вільям, вчений-атомник;
Перло Віктор, високий урядовець, керівник шпигунської мережі, засуджений;
Пресмен Лі, високий урядовець, провідний член КП США, шпигун;
Рабі Ісадор, керівник наукових досліджень з виготовлення атомної зброї;
Рашіш Меєр, високий урядовець;
Рабінович Давид, радник Міністерства праці;
Ріковер Гаймен, Голова Комісії досліджень використання атомної енергії в мирних цілях;
Ріфкін Рут, високий урядовець, комуніст;
Ріфкінд Симон, Голова Комісії залізничного транспорту;
Роб Макс, високий урядовець;
Розенблат Мавріс, радник Міністерства внутрішніх справ;
Розенмен Самуїл, високий урядовець;

Розентал Джек, керівник Відділу довідок Міністерства закордонних справ;
Розенфілд Адам, Голова Комісії цивільних справ;
Ротмен Стюарт, керівник відділу Міністерства праці;
Ротшїлд Луї, Голова Морської Комісії;
Рубен Сеймор, міністерський радник;
Сац Давид, прокурор штату Нью-Джерсі;
Свідлер Джозеф, Голова Комісії з електричного струму;
Сеґал Бернанд, Голова Контрольної Комісії Міністерства юстиції;
Селер Імануїл, Голова Юридичної Комісії, член чи співробітник 45 прокомуністичних осередків, запекло боровся проти очистки уряду від комуністів;
Селінґер П'єр (півжид), особистий писар президента, його мати – провідний член КП США;
Сілверштейн Гарольд, високий урядовець Міністерства збройних сил;
Сімер Мільтон, міністерський радник;
Сміт Чарлі (Кантор), головний психіатр США, визнав комуністичного ворога генерала Е. Вокера за божевільного без відповідної експертизи;
Собелев Симон, суддя, заступник голови Американського жидівського об'єднання;
Соренсон Тома, керівник Експортного Відділу Міністерства торгівлі;
Спінґарн Джером, високий урядовець Міністерства закордонних справ;
Стейн Герберт, член Ради господарчих радників;
Страус Люї, Голова Комісії атомних досліджень;
Таненвальд Теодор, керівник Відділу допомоги іншим державам;
Тарн Адам (Тарновецький), високий урядовець, Військовий Міністр, комуніст, утік;
Файнсінґер Натан, Голова Робітничої Комісії;
Фішер Адріян, міністерський радник;
Флейшмен Менлі, керівник Відділу військової промисловості;
Формен Соломон, радник Ради атомних досліджень;
Френкель Мойша, високий урядовець;
Фреунд Пол, високий урядовець;
Цап Герман, високий урядовець, Міністр сільського господарства, комуніст, потім урядовець в ООН;
Чейзм Авраам, радник Міністерства закордонних справ;

Шапіро Ірвін, керівник Слідчого Відділу Міністерства закордонних справ;

Шварц Еба, керівник Відділу консульських справ Міністерства закордонних справ, член Ради Атомної Енергії. Наказав консулам видавати візи всім комуністам і не видавати антикомуністам, 6-тиколонник;

Шімел Гарі, високий урядовець Міністерства сільського господарства, комуніст, потім урядовець в ООН;

Шотланд Чарлі, Голова Установи державного забезпечення;

ЖИДИ – ВИСОКІ УРЯДОВЦІ ООН

Абрам Моріс, високий урядовець, соціаліст, комунолюб, Голова Американської жидівської комісії, член Головного Управління антитерористичного товариства;

Абрамович Давид, уповноважений Югославії в Раді Управителів Міжнародного Банку Реконструкцій;

Абрамович Макс, керівник Планового відділу;

Абрамський Волтер, керівник Житлового відділу ЮНЕСКО; Айзенгарл Джім, керівник Відділу освітніх реформ ЮНЕСКО;

Бєблер Алекс, посол у Югославії;

Бєнуа-Лєві Ж., керівник Відділу фільмів;

Бєрг А., Голова Міжнародної Повітряної Установи;

Бєргмен Мерцєдєс, керівник Відділу урядовців;

Бєрнатєс К., уповноважений в Перу в Раді Управителів Міжнародного Банку Реконструкцій;

Бєрнштєйн Е., керівник Відділу Досліджень Міжнародного Монетарного Банку;

Бланштєйн Джекєб, член посольства США;

Блок Г., керівник Відділу озброєнь;

Вайзєль Ф., керівник канцелярії Комісії з сільського господарства;

Ваймен Розалін, уповноважений США в Юнеско;

Вайнтрауб Давид, керівник Відділу економічного розвитку;

Вайц К., керівник Бюджетного відділу ЮНЕСКО;

Вєлах Євгєн, високий урядовець, офіцер США, комуніст;

Вєлський А., керівник Південно-Азійського відділу ЮНЕСКО;

Вєрмєл Б., керівник Відділу найму;

Вішов Г., керівник відділу досліджень проблем країн, що розвиваються;

Губєрмен М., керівник Відділу лісництва Міністерства сільського господарства;

Габрієль-Гріпсє Б., уповноважений Еквадора у Міжнародній Комісії праці;

Глєйзєр Іда, урядовець Комісії ДПУ (УНРРА) в Україні, комуністка;

Голд Джозєф, головний радник Міжнародного Монетарного Банку;

Голдєт Антон, керівник Економічного Відділу;

Голдмен Джозєф, член Ради Управителів Міжнародного Монетарного Банку;

Гравмен Джекєб, високий урядовець;

Грос Джєрі, заступник Голови Міжнародного Союзу телебачення;

Грос Ернєст, уповноважений США;

Гут Каміл, Голова Ради Управителів Міжнародного Монетарного Банку;

Дє Волфє Ф., радник Міжнародного радіосоюзу;

Дє Врієз Е., уповноважений Скандинавії в сільськогосподарській Комісії;

Дєвтчєн З., Голова Світової Комісії здоров'я;

Дє Йонг А., уповноважений Данії в Раді Управителів Міжнародного Банку Реконструкцій;

Езєкієль М., керівник Відділу економічного аналізу;

Забладовський Давид, керівник Видавничого відділу, редактор комуністичного журналу „Файт“, московський шпигун;

Каган Дж., керівник Лісорубного відділу сільськогосподарської Комісії;

Каплан Г., керівник Відділу довідок ЮНЕСКО;

Каплан Ірвінг, високий урядовець, комуніст, московський шпигун;

Кєрдос Гєрба, керівник канцелярії сільськогосподарської Комісії;

Кєстєр В., уповноважений Голландії в Раді Управителів Міжнародного Монетарного Банку;

Кєац-Сохій Ю., посол у Польщі;

Кєацін Альфрєд, керівник урядовців;

Кєацкін А., високий урядовець;

Кєрно Іван, заступник Голови ООН;

Кієн П., керівник Рахункового відділу;

Клїнбєрг О., керівник відділу в ЮНЕСКО;

Клєчнїк Фїлїп, юридичний радник;

Когєн Бєнджамїн, заступник Голови ООН, керівник Відділу довідок;

Когєн Маєр, Голова Міжнародного Комітєту захисту біжєнцїв;

Лайтгебер Б., керівник Довідкового осередку ООН в Індії;
Ланджер Генрі, Заступник Голови ООН, керівник Відділу громадянських справ;
Лехман Карл, керівник Податкового відділу;
Левентал Лео, головний радник Міжнародного Монетарного Банку;
Лещинський Соломон, високий урядовець Державного Політичного Управління, комуніст, московський шпигун;
Лібман М., керівник Відділу збагачення ґрунтів;
Любін Ісадор, радник Економічної Комісії;
Люфмен М., керівник Відділу Освіти ЮНЕСКО;
Маєр Г., керівник перекладацького Відділу Світової Комісії здоров'я;
Маєр Андре, Голова сільськогосподарської Комісії;
Мендельс М., Секретар Міжнародного Банку Реконструкцій;
Мендес-Франсе П., уповноважений Франції в Раді Управителів Міжнародного Банку Реконструкцій;
Мовшон Джордж, уповноважений ООН в Кореї;
Морзе Давид, керівник Міжнародної Канцелярії праці в Женеві;
Полак Е., уповноважений Чехословаччини в Раді Управителів Міжнародного Банку Реконструкцій;
Рабинович Георгій, керівник перекладацького Відділу;
Радзянко Пол, Голова Комісії скарг;
Ранцен Г., керівник Відділу телебачення;
Расмінський Луї, уповноважений Канади в Раді Управителів Міжнародного Монетарного Банку;
Ріст Леонард, керівник Економічного відділу Міжнародного Банку Реконструкцій;
Розенберг Енсгар, радник Економічного відділу;
Роснер Ян; уповноважений Польщі в Міжнародній Канцелярії Праці в Женеві;
Сандберг Дж., юридичний радник;
Свенчанський Олександр, перекладач, офіцер США, комуніст;
Сельський Самуїл, начальник урядовців ЮНЕСКО;
Сігнер А., головний лікар лікарні ООН;
Сігель М., Начальник Світової Установи здоров'я;
Сомерфелт Алф., Голова Зовнішніх Стосунків ЮНЕСКО;
Ставинський Юліус, керівник Довідкового Осередку ООН у Польщі;
Стайніг Леон, Керівник Відділу боротьби з наркоманією;
Сютенс Макс, Голова Міжнародної Палати торгівлі;
Фаст Генрі, керівник Довідкового Осередку ООН у Китаї;

Феллер Авраам, керівник Юридичного Відділу;
Хмела Леопольд, уповноважений Чехословаччини в Раді Управителів Міжнародного Банку Реконструкцій;
Цап Г., високий урядовець, комуніст;
Царб А., керівник Правничого Відділу Світової Комісії здоров'я;
Целербах Давид, керівник Міжнародної Канцелярії праці в Женеві;
Шапіро Джерсі, керівник Довідкового Осередку ООН в Швейцарії;
Швелб Е., керівник Відділу прав людини;
Шімель Г., керівник Організаційного Відділу;
Шрайбер М., юридичний радник;
Юдін Р., керівник Відділу переселення Міжнародного Комітету в справах біженців;
Якобсен А., уповноважений Данії в сільськогосподарській Комісії;
Якобсен П., Голова Відділу переселення у Міжнародній Комісії біженців.

ЖИДИ – МОСКОВСЬКІ ШПИГУНИ

Албем Джек;
Бовмен Ралф (Г. Цімерман);
Брідж Гарі;
Бротмен Авраам, високий урядовець, засуджений 1950 р. на 7 років в'язниці;
Букер Люс;
Вайнбаум Сідні, вчений-атомник, вчився в Харкові, ув'язнений 1950 р.;
Вайнберг Джозеф, атомний шпигун;
Вайнштайн Роберт;
Вейл Натан, високий урядовець Міністерства закордонних справ;
Вінтер Карл (Ф. Вайзберг), редактор „Дейлі Уоркер“, член Політбюро КП США, засуджений;
Віт Натан (Н. Вітковський), високий урядовець;
Гал Гос (А. Галберг), провідний член КП США, засуджений;
Гелперін Ізраїль;
Гурвіч Ісаак;
Гейн Марк (Ю. Гінгсберг), співредактор прокомуністичного журналу „Амеразія“, комуніст;
Гейтс Джон (Ізраїль Регенстрайф), член Політбюро КП США;

Глейзер Гарольд, керівник відділу Ради військової промисловості, потім в ООН;

Голд Гарі (Голодновський), засуджений 1950 р. на 30 років в'язниці;

Голд Бела, керівник відділу Міністерства сільського господарства;

Голденберг Джон;

Голдштіт Лео;

Голос Яков;

Галтгейл Ісідор;

Грін Ебнер (Грінберг);

Грін Джім (Грінсбург), член Політбюро КП США;

Грінберг Мойсей, високий урядовець Міністерства закордонних справ, утік до СРСР;

Грінглес Давид, науковець-атомник, засуджений 1950 р. на 15 років в'язниці;

Дейвіз Реймонд (Р. Шоган);

Джеф Філіп, управитель журналу „Євразія“. Цей журнал украв 1.700 секретних документів Міністерства закордонних справ, ув'язнений;

Джозефсон Леон;

Елвесон Лео, високий урядовець Міністерства освіти;

Забладовський Давид, високий урядовець Міністерства оборони, потім в ООН;

Кален Сіліві;

Кан Альберт;

Канаріс А. (М. Меєрбеєр);

Каплан Ірвінг, заступник Головного Прокурора США, керівник відділу Міністерства фінансів, керівник відділу мобілізації, головний провірник Військового Уряду США в Німеччині, керівник відділу ООН;

Кар Сем (Ш. Коген), провідний член КП Канади;

Клебер Джін (М. Стерн), керівник московських шпигунів в США;

Коплон Юдіт, засуджена 1950 р. на 15 років ув'язнення;

Крамар Чарлі, високий урядовець Міністерства сільського господарства;

Кроджер Пітер (М. Коген) і його жінка Гелен;

Лавренєв Анатолій (А. Ліпман);

Лещінський Соломон, високий урядовець ДПУ;

Лі Донкен, полковник США, керівник Далеко-Східного відділу Міністерства торгівлі, саботував посилку зброї до національного Китаю;

Лібер Макс і Ніна, утікли до СРСР;

Лінтон Фреда (Ф. Ліпціц), шпигувала в Канаді;

Ловентал Макс, високий урядовець;

Марзані Карл, високий урядовець Міністерства закордонних справ, засуджений на 3 роки;

Міллер Флойд;

Москович Міріам, інженер-атомник, засуджена 1950 р. на 2 роки ув'язнення;

Найлз Давид, високий урядовець;

Нелсон Стів (Месарош), керівник шпигунської мережі, закінчив у Москві шпигунську школу;

Перло Віктор, керівник відділу Міністерства фінансів, радник в Раді воєнної промисловості, професор комуністичного інституту в Нью-Йорку, керівник шпигунської мережі в США;

Петерс Джім (С. Голдергер);

Поташ Ірвінг, член Політбюро КП США;

Рабінович Герміна;

Ранд Естерн;

Роз Фред (А. Розенберг), член Канадського Парламенту;

Розенберг Етел і його жінка Юлія, страчені 1950;

Рот Ендрю, офіцер Морської Розвідки, украв таємні документи;

Ротшїлд Едвард, управитель державної друкарні, вкрав таємні документи;

Сілвермастер Натан, керівник відділу Міністерства фінансів, високий урядовець Генерального Штабу авіації, провідник шпигунської мережі, не покараний;

Сімонс Сенфорд, ув'язнений 1950 р.;

Собел Мортон, інженер-атомник, засуджений 1950 р. на 30 років ув'язнення;

Собел Джек і його жінка Міра, засуджені 1957 р. на 7 років ув'язнення;

Стахел Джекоб;

Тарновський Адам;

Феллер Авраам, високий урядовець ООН, москвини зробили йому „самогубство“;

Фіцджеральд Едвард, високий урядовець Служби безпеки, головний радник Ради військової промисловості, керівник відділу Міністерства торгівлі, рецензент книжок у великих часописах, допомагав шпигунам одержувати державні посади;

Фох Клаус, вчений-атомник, ув'язнений на 14 років, по в'язниці поїхав до Китаю і там виробляв атомну бомбу;

Штайн Лев з жінкою, утікли до СРСР;

Шугар Давид.

ВИЗНАЧНІ ЖИДИ У СВІТІ

Абрамович А., член ЦК московської партії соціал-революціонерів;
Адлер Аорон, провідник 1-го Інтернаціоналу;
Азана В., комуністичний провідник в Іспанії;
Айзлер Джергард, провідний член КП США;
Айнштайн Алберт, науковець-фізик, член 30 прокомуністичних товариств;
Айснер Курт, провідник комуністичної республіки в Німеччині 1919 року;
Аксельрод Павл., провідник 2-го Інтернаціоналу;
Алінській Савл., комуністичний провідник в США;
Аптекаер Герберт, керівник закладу марксизму в Нью-Йорку;
Аранович С., член ЦК московської партії соціалістів-революціонерів;
Ахліс М., провідний комуніст СРСР;
Байбермен Герберт, кіносценарист, комуніст, засуджений;
Балін Алберт, мільйонер, власник пароплавного підприємства в Гамбурзі;
Балицькій В., керівник НКВД в Україні, член ЦК ВКП(б);
Барт Філіп, редактор комуністичного журналу „Дейлі Уоркер“;
Баум Д., уповноважений Червоного Хреста СРСР у Копенгагені;
Бауман К., член ЦК ВКП(б);
Берія Лаврентій, начальник НКВД СРСР;
Бернштейн Едвард, соціалістичний ідеолог;
Берман А., уповноважений Червоного Хреста СРСР у Відні;
Берман Я., провідник польських комуністів;
Бесі Алва, кіносценарист, комуніст;
Бейка Д., член ЦК ВКП(б);
Берлінрут А., член ЦК московської партії соціалістів-революціонерів;
Біро Дез (Біенсток), міністр комуністичної Мадярщини;
Біро Золтан (Розенкранц), керівник мадярського державного радіо;
Бітелмен Александр, член Політбюро КП США;
Бітнер Л., член ЦК ВКП(б);
Благонравов Г., член ЦК ВКП(б);
Блек Алджернон (Балаховський), керівник прокомуністичного Американського Союзу громадянських свобод, член 60 прокомуністичних товариств;

Блюм Леон, Голова французького уряду;
Бок Пьорл, заступник голови прокомуністичного Американського Союзу громадянських свобод;
Болдізар Іван (А. Блюм), керівник пресбюро мадярського комуністичного уряду;
Борейша Д. (М. Голдберг), управитель Державного Видавництва Польщі;
Борне Л., провідник французьких соціалістів;
Бородін Михаїл (М. Грузенберг), посол СРСР до Китаю;
Браун А., соціалістичний ідеолог;
Бройдо С., член ЦК ВКП(б);
Брук Кальвін (Б. Кальман), редактор словацького комуністичного часопису в США;
Булін А., член ЦК ВКП(б);
Вайс Джемс, засновник Американського Товариства боротьби проти війни і фашизму, 6-тиколонник;
Вайс Стефан, рабин, провідний член КП США;
Вайс Б., провідний член КП США;
Вайл А., редактор соціалістичного часопису „Ле Попульєр“;
Вайнер Вільям (В. ВаршOVER), член Політбюро КП США;
Вайс Джон, професор марксизму в Нью-Йорку;
Вайсгаупт Адам, засновник таємної ложі спартаківців;
Варбург Едвард, світовий банкір у Німеччині;
Варбург Джемс, провідник руху за світовий надуряд;
Варежскіс І., член ЦК ВКП(б);
Вас Золтан (Вайнбергер), міністр комуністичної Мадярщини;
Веґер Е., член ЦК ВКП(б);
Вейнберг Г., член ЦК ВКП(б);
Вінтер Карл (Ф. Вайсберг), член Політбюро КП США;
Володарський В. (Гольдштейн), член ЦК ВКП(б), міністр;
Вофсі Леон, професор Каліфорнійського університету, комуніст;
Гейне Генріх, вихрист, німецький поет, революціонер;
Гал Гос (Авро Галберт), провідник КП США;
Гамер Арманд, мільйонер, дав великі гроші КП США, його батько був одним із засновників КП США;
Гаркавий Авраам, науковець, жидівський реформатор;
Герман М., редактор соціалістичного часопису „Ле Попульєр“;
Герцль Т., засновник сіонізму;
Гечт Бен, кіносценарист, ненавистник християнства;
Гірш І., редактор соціалістичного часопису „Ле Попульєр“;
Гохберг Карл, видавець першого соціалістичного часопису в Німеччині;

Гурвіц Лео, редактор комуністичного журналу „Новий театр“ в США;
Габор Пітер (Б. Авпич), начальник НКВД Мадярщини;
Гай А., керівний НКВД-ист СРСР;
Гамарник Ян, Міністр оборони СРСР, член ЦК ВКП(б);
Ганет Беті (Ярошевська), член Політбюро КП США;
Ганецький Я., посол СРСР до Швеції;
Гейтс Джон (І. Регенстрайф), член Політбюро КП США, редактор комуністичного часопису „Дейлі Уоркерс“;
Геро Ерно (Сінгер), міністр комуністичної Мадярщини;
Гершуні А., міністр СРСР;
Гільберт Л., уповноважений Червоного Хреста СРСР в Бухаресті;
Гімер Б., член ЦК московської партії соціал-демократів;
Гобелов Самуїл, провідний член КП США;
Годстейн А., редактор соціалістичного часопису „Ле Пюпл“;
Голдберг Авраам, член кількох прокомуністичних організацій, ув'язнений за видання і продаж порнографічної літератури;
Голдмен Нагум, Голова Світового Об'єднання сіоністів;
Голдстейн Варі, член комуністичної Спілки юристів у США;
Голдцінгер Л., редактор соціалістичного часопису „Ле Попульєр“;
Голдштейн А., член ЦК московської партії соціалістів-революціонерів;
Гонтер Джон, член Головної Управи прокомуністичної організації „Американського демократичного чину“;
Горовіц М., міністр СРСР;
Гостін Ірвінг, член прокомуністичної Спілки юристів у США;
Гоц А., член ЦК московської партії соціал-демократів;
Грін Джилберт, член Політбюро КП США;
Грінберг Джек, член прокомуністичної Спілки юристів у США;
Грінштейн Н., чекіст в Україні;
Грош Віктор (І. Медрес), посол комуністичної Польщі до Чехії;
Грузенберг М., посол СРСР до Китаю;
Грядинський Ф., член ЦК ВКП(б);
Гудмен Ернст, Голова прокомуністичної Спілки юристів у США;
Гуревіч В., член ЦК московської партії соціал-революціонерів;
Давидовіч М., член ЦК московської партії соціал-революціонерів;

Дан А., член ЦК московської партії соціал-демократів;
Дарсі Самуїл (Дардек), провідний член КП США;
Дейвіс Давид, провідний член КП США;
Дейріз С., перекладач „Талмуда“ англійською мовою;
Дерібас Т., член ЦК ВКП(б);
Діамант С., член ЦК московської партії соціал-демократів;
Дізраелі Бенджамін, вихрист, Голова Великобританського уряду;
Дістлер Л., член ЦК московської партії соціал-революціонерів;
Джекоб Авраам, провідний масон;
Джером Віктор (Ісаак Ромейн), член Політбюро КП США;
Джерсон Симон, керівник Юридичного Відділу КП США;
Джінгсборг Ралф, видавець порнографічного журналу, показаний 19 разів;
Доглас Мелвін (М. Гесенберг), кіноактор, комуніст;
Доніджер Лестер, комуніст, видавець протестантських книжок;
Донш Ю., редактор соціалістичного часопису „Ле Попульєр“;
Дрейфус Бенджамін, Голова прокомуністичної Спілки юристів у США;
Дубинський Давид, рабин, соціаліст, член проводу Республіканської партії США, член проводу кількох прокомуністичних товариств;
Еберт Фредеріх, перший президент німецької республіки;
Ерстейн І., перекладач „Талмуда“ англійською мовою;
Епстейн Павліна, член прокомуністичної Спілки юристів США;
Епштайн С., редактор соціалістичного часопису „Ле Пюпл“;
Епштайн Ізраїль, комуністичний провідник у Китаї;
Ерделі Моріс (Айсенштайн), міністр комуністичної Мадярщини;
Еренбург Ілля, московський письменник;
Ернст Моріс, автор і видавець порнографічної літератури;
Єйхе Р., член ЦК ВКП(б);
Слянгрін М., чекіст в Україні;
Жиромський А., редактор соціалістичного часопису „Ле Попульєр“;
Замбровський Роман (А. Нусбаум), член Політбюро КП Польщі;
Замора С., комуністичний провідник Іспанії;
Заславський Д., міністр СРСР;
Зендер-Бланк М., бабця (по матері) В. Леніна;

Зеленський І., член ЦК ВКП(б);
Зінгер Пол, кількаразовий голова міжнародних соціалістичних з'їздів;
Зінов'єв Георгій (Апфельбаум), міністр СРСР, президент III Інтернаціоналу;
Зіфрінович М., член ЦК ВКП(б);
Зон А., член ЦК московської партії соціал-демократів;
Іделберг Герман, скарбник Головного Управління Антитерористичного товариства;
Йозеф Флавій, жидівський історик;
Йоффе А., посол СРСР до Китаю і Німеччини, радник Чанкайші;
Йочаї Симонбен, рабин, богослов, записав усну „Кабалу“;
Кабаков І., член ЦК ВКП(б);
Каганович Б., заступник міністра в СРСР;
Каганович Й., міністр СРСР;
Каганович Л., член ЦК КПРС;
Каганович М., член ЦК ВКП(б);
Каганович Р., високий урядовець СРСР;
Каганович С., заступник міністра в СРСР;
Кальманович М., член ЦК ВКП(б);
Каменєв Сергій (Л. Розенфельд), Прем'єр-міністр СРСР;
Камінський Г., член ЦК ВКП(б);
Канер Г., член ЦК ВКП(б);
Кантер Л., редактор соціалістичного часопису „Ле Попульєр“;
Кантор Еді (Ізі Ічковіц), кіноактор, комуніст;
Канторович Л., Міністр охорони здоров'я УРСР;
Каракас Ф. (Ф. Кон), керівник НКВД в Мадярщині;
Карлсон Френк (С. Школьник), провідний член КП США;
Кац Чік, провідний член КП США;
Кац Лі, професор Каліфорнійського університету, комуніст;
Кац Сенфорд, член прокомуністичної Співки юристів США;
Кей Дені (Камінський), кіноактор, комуніст;
Кейфер І., редактор соціалістичного часопису „Ле Пюпл“;
Келер Бруно (Б. Коглер), член Політбюро КП Чехії;
Кеслер Марвін, член прокомуністичної Співки юристів США;
Ківі Каплан, Голова Об'єднання негрів США;
Кінтер Роберт, керівник радіомережі;
Клонський Роберт, провідний член КП США;
Ключник Ф., Голова Антитерористичного товариства;
Коган Л., чекіст в Україні;
Коген А., перекладач „Талмуда“ англійською мовою;
Коген Жан, провідник 1-го Інтернаціоналу;
Коген Моріс, радник Сунятсена, потім Чанкайші;

Коген Мойсей, провідний масон;
Кол Лестер, кіносценарист, член КП США;
Кон Фред, член прокомуністичної Співки юристів США;
Кон Фелікс, секретар ЦК КП(б)У, чекіст в Україні;
Корнфельд Берні, європейський мільйонер, керівник грошових спілок у 100 державах;
Коста Ісаак, провідний масон;
Кочі А., чекіст в Україні;
Красний Пінхус, міністр жидівських справ Української Народної Республіки;
Кремо Адолф, Голова Світового Жидівського Об'єднання;
Кріхман Л., член ЦК ВКП(б);
Кубічек Г., президент Бразилії;
Кузьма Джозеф, провідний член КП США;
Кун Бела (М. Коген), комуністичний диктатор Мадярщини, чекіст в Україні;
Куртіз Тоні (Берні Шварц), кіноактор, комуніст;
Кузман М., уповноважений Червоного Хреста СРСР у Варшаві;
Лавренс Вільям (І. Лазарь), управитель комуністичного часопису „Дейлі Уоркер“;
Лавсон Джон, кіносценарист, член КП США;
Лазар Б., жидівський письменник;
Ларднер Рінг, кіноактор, член КП США;
Ларін Д., міністр СРСР;
Ласкі Гарольд, професор, фабіанець, батько американського соціалізму;
Лаціс Мартин (Ян Судрабс), чекіст в Україні;
Леві Л., редактор соціалістичного часопису „Ле Попульєр“;
Левінсон Ісаак, жидівський реформатор;
Ледерман Авраам, Голова Нью-Йоркського учительського Союзу, комуніст;
Леон Мойсей, рабин в Іспанії, редактор „Кабали“;
Левицький М., (Цедербаум), член ЦК московської партії соціал-демократів;
Лєпа А., член ЦК ВКП(б);
Лібер І., член ЦК московської партії соціал-демократів;
Лібкнехт Вільгельм, провідник німецьких соціалістів;
Лібкнехт Карл, Провідник німецьких соціалістів;
Ліпмен Уолтер, журналіст, захищав комуністів, 6-тиконник;
Литвинов Максим (М. Валах), міністр СРСР, член ЦК ВКП(б);
Ліхач С., член ЦК московської партії соціал-революціонерів;
Ловенфелс Уолтер, провідний член КП США;

Лозовський С., член ЦК ВКП(б);
Лонг Ісаак, провідний масон;
Лонг Гіман, провідний масон;
Любімов І., член ЦК ВКП(б);
Люїс Джері (Ж. Левіч), кіноактор, комуніст;
Люксембург Роза, провідницка німецьких соціалістів;
Люлешер М., редактор соціалістичного часопису „Ле Пюпл“;
Люрія Ісаак, чаклун;
Лябовіч Шерман, провідний член КП США;
Ля Гвардія Ф., посадник Нью-Йорку, Голова ІРО, одержав орден Леніна;
Ляндауер А., провідний комуніст у республіці Німеччина 1919 року;
Львовіч І., член ЦК московської партії соціал-революціонерів;
Магнес Юда, рабин, комуніст у США;
Майський Іван (Стайнман), посол СРСР до Великобританії;
Малц Алберт, кінорежисер, член КП США;
Мандельтам Д., Голова 1-го Сіоністського З'їзду;
Мануїльський Дмитро, Міністр закордонних справ УРСР;
Марголін І., чекіст в Україні;
Маркс Карл, комуністичний ідеолог;
Мартов Юлій (Цедербаум), член ЦК московської партії соціал-демократів;
Меєр Мілтон, професор, соціалістичний ідеолог світової нації;
Меєрсон Марті, ректор Каліфорнійського університету, комуніст;
Мендельсон М., жидівський реформатор, переклав Біблію німецькою мовою;
Мехліс І., член ЦК ВКП(б);
Мільський Михаїл (Мільштейн), керівник шпигунської мережі СРСР;
Мішкін Едвард, багато разів покараний за продаж порнографічної літератури в США, на якій заробив мільйони доларів;
Мішкон А., перекладач „Талмуда“ англійською мовою;
Морін Стефан, провідний масон;
Мост Авраам, провідник троцькістів у США, член 18 прокомуністичних організацій;
Мох С., редактор соціалістичного часопису „Ле Попульєр“;
Мош Юлій, міністр Франції;
Носов І., член ЦК ВКП(б);
Ньюгауз Самуїл, власник 22 часописів, 20 журналів, 7 телевізійних станцій США вартістю 200 мільйонів доларів;

Орніц Самуїл, кіносценарист, член КП США;
Паукер Анна (А. Рабінсон), комуністична диктаторка Румунії;
Павлуневський І., член ЦК ВКП(б);
Палій Вільям, король телебачення США, співвласник Колумбійської радіомережі;
Парвус Гелфанд (І. Лазаревич), зв'язковий між Леніним, німецьким урядом і жидівськими банкірами;
Паскаль Мартін, засновник чаклунської ложі „Вибрані жреці“;
Паулер К., керівний НКВД-ист СРСР;
Перець Ю., заступник міністра СРСР;
Пінскер Лев, творець ідеї самовизначення жидів;
Пітерс Дж. (Голденберг), ідеолог КП США;
Поверз Джордж (М. Поберський), провідний член КП США;
Позерн Б., член ЦК ВКП(б);
Полак Валтер, керівний комуніст США;
Полонський В., член ЦК ВКП(б);
Попов Н., член ЦК ВКП(б);
Португаліс А., чекіст в Україні;
Поташ Ірвінг, член Політбюро КП США, шпигун, втік до Польщі;
П'яницький І., член ЦК ВКП(б);
П'ятаков Леонід, член ЦК ВКП(б);
Радек Карл (І. Собельсон), посол СРСР до Німеччини;
Розумов М., член ЦК ВКП(б);
Райс Стефан, Міністр юстиції комуністичної Чехословаччини;
Райсін Бедріх (Ф. Райзман), керівник НКВД у Чехії;
Ракосі М. (Розенкранц), диктатор комуністичної Мадярщини;
Рапапорт М., член ЦК московської партії соціал-демократів;
Ратенав Уолтер, банкір, грошовий диктатор Німеччини;
Ратнер Д., член ЦК московської партії соціал-демократів;
Ратнер С., член ЦК московської партії соціал-революціонерів;
Ренталь І., редактор соціалістичного часопису „Ле Попульєр“;
Ревай Джозеф (А. Рабінович), Міністр освіти комуністичної Мадярщини;
Розенберг Д., член ЦК московської партії соціал-революціонерів;
Рехіс Я., Міністр фінансів УРСР;
Ріндін К., член ЦК ВКП(б);
Річ Марвін, керівник Допомогової Установи США біженцям;

Робінсон Едвард (Н. Голденберг), кіноактор, комуніст;
Родкінсон М., жидівський історик, автор „Історії Талмуда“;
Розен Мілтон, Голова китайського відлему КП США;
Розенберг С., комуністичний провідник в Іспанії;
Розенгольц А., посол СРСР до Великобританії, член ЦК ВКП(б);
Розенфелд І., редактор соціалістичного часопису „Ле По-пульєр“;
Рос Нет (Розенбаум), провідний член КП США;
Рот Самуїл, видавець порнографічної літератури в США, караний кілька разів;
Ротшільд Мандель, радник голови французького уряду
Ж. Клемансо;
Рубін Авраам, видавець порнографічної літератури;
Рубін Ісадор, редактор „Нью-Йорк Тічерс Ньюз“, член Головної Управи Учительського Союзу;
Рубі Джек (Рубінштейн), убивця Л. Освальда, який убив Дж. Кеннеді;
Рубінштейн Аннет, професор Інституту марксизму в Нью-Йорку;
Рухімовіч М., член ЦК ВКП(б);
Рязанов Н. (Д. Голденбах), редактор Інституту марксизму в Москві;
Сайкінг М., чекіст в Україні;
Сарнов Роберт, власник радіомережі в США;
Свердлов Я. (Моїсейвіч), Президент СРСР, Голова Червоного Хреста СРСР;
Серензон Д., чекіст в Україні;
Серебровський А., член ЦК ВКП(б);
Сілвер Гісел, рабин, комуніст;
Сімон М., перекладач „Талмуда“ англійською мовою;
Сімон Андре (А. Кац), редактор у комуністичній Чехії;
Скот Адріан, кіносценарист, комуніст;
Скотінос Д., редактор соціалістичного часопису „Ле Пюпл“;
Сланський Р. (Зальцман), Голова уряду комуністичної Чехо-словаччини;
Слуцький А., керівний НКВД-ист в Україні;
Сокольніков Георгій, член ЦК ВКП(б);
Спінгард Артур, Голова Об'єднання негрів у США;
Спіноза Барух, філософ;
Спітсер Барух, провідний масон;
Ставіс Мортон (Ісаак Ствіцький), провідний член КП США, Голова прокомуністичної Спілки юристів США;

Стасун Віктор, банкір, радник Голови англійського уряду
Д. Ллойд Джорджа;
Стачел Джек, член Політбюро КП США;
Стейн Роберт, член прокомуністичної Спілки юристів США;
Стейнгард А., член ЦК ВКП(б);
Степов Георгій (Нахамкес), міністр СРСР;
Степановський Володимир, провокатор Антитерористичного товариства, шпигун;
Стоцький І., перекладач „Талмуда“ англійською мовою;
Стрієвський К., член ЦК ВКП(б);
Темпло Янкель, провідний масон, зробив герб Великої Ложі;
Трахтенберг Александр, провідний член КП США, шпигун;
Трачер А., член ЦК ВКП(б);
Трилсер Михаїл, керівний НКВД-ист СРСР;
Тромбо Далтон, кіноактор, член КП США;
Троцький Лев (Бронштейн), Головнокомандувач військом СРСР;
Угаров А., член ЦК ВКП(б);
Уманський Костянтин (М. Ульман), посол СРСР до Мексики;
Уншліхт І., член ЦК ВКП(б);
Фейст Ірвінг, Голова пластунів США;
Фельдман С., чекіст в Україні;
Фелдман Говард, член прокомуністичної Спілки юристів США;
Фермен Ірвінг, член Головної Управи прокомуністичного Американського Союзу громадських свобод;
Фінкел Давид, член прокомуністичної Спілки юристів США;
Фінкелштайн Сідні, професор Інституту марксизму в Нью-Йорку;
Фішер Ю., редактор соціалістичного часопису „Ле Пюпл“;
Фоко Ернест (Е. Фуч), провідний комуніст США;
Фостер Арнолд (Фастенберг), член проводу прокомуністичної „Ліги громадянських прав“ у США;
Френкель І., провідник 1-го Інтернаціоналу;
Френкель М., керівний НКВД-ист в СРСР;
Френкел О., заступник голови прокомуністичної Спілки юристів США, член кількох прокомуністичних товариств;
Фрібург М., провідник 1-го Інтернаціоналу;
Фуджувака Анна (Айзенберг), провідний член КП Японії;
Фукс Савелій, чекіст в Україні;
Хорін В., член ЦК ВКП(б);
Хутасевич М., член ЦК ВКП(б);
Чайлдз Моріс (Я. Чіловський), провідний член КП США;
Чаплін Чарлі (І. Тонштайн), кіноактор, комунолюб, 6-тиколонник;

Чернявський І., член ЦК московської партії соціал-революціонерів;

Чизіншеві І. (І. Ботман), член Політбюро КП Румунії;

Чудов М., член ВКП(б);

Цимбаліст Єфрем, комуніст, його жінка була видавцем „Сатордей Івнінг Пост“;

Ціплер Д., член ЦК московської партії соціал-революціонерів;

Шапіро Михаїл, комуністичний провідник в Китаї;

Шапіро Ралф, член прокомуністичної Спілки юристів США;

Шатер Я., перекладач „Талмуда“ англійською мовою;

Шварц С., член ЦК ВКП(б);

Швернік А., член ЦК ВКП(б);

Шері Дор, власник кіномережі США, Голова Антитерористичного товариства, комунолюб, 6-тиколонник;

Шерман Е., редактор соціалістичного часопису „Ле Попульєр“;

Шелехес Ілля, заступник Голови уряду УРСР, член Політбюро КПУ;

Шінвел Емануїл, англійський міністр;

Шіфт Янкель, Нью-Йоркський банкір, дав В. Ленінові 20 мільйонів доларів на революцію;

Шліхтер Олександр, Міністр земельних справ УРСР;

Шмідт Д., міністр СРСР, член ЦК ВКП(б);

Шнайдермен Вільям, член ЦК КП США;

Штерн Яків, соціалістичний ідеолог;

Штраус Л., член ЦК московської партії соціал-демократів;

Шулмен Маршал, керівник московського Інституту в Колумбійському університеті;

Юркін Т. (М. Вайнберг), міністр СРСР;

Юренєв К. (Я. Гофман), посол СРСР до Японії;

Ягода Г. (Г. Гершель), керівник НКВД, член ЦК ВКП(б);

Якір Йона, генерал, член Політбюро КП(б)У;

Якобсон Сергій, керівник Слов'янського Відділу Конгресової книгозбірні, україножер;

Яковлев І., член ЦК ВКП(б);

Ярмолінський Адам, заступник міністра США, Голова прокомуністичної „Фундації задля республіки“, соціаліст, відкрито боронив комуністів;

Ярославський Ємельян (Я. Говблеман), Голова Товариства безбожників СРСР.

Поданий тут список жидів в уряді США, в ООН, шпигунів тощо подаємо лише для прикладу. Це – малесенька частинка всіх і то лише керівних, великих. Середніх і малих – безліч.

IV. ФАБІАНСЬКИЙ СОЦІАЛІЗМ

Насамперед дуже цікавий факт: соціалісти та комуністи кричать, що вони запеклі вороги капіталістів. І дивна річ: ті „запеклі вороги“ одержували від капіталістів величезні гроші на їхню соціалістичну діяльність. Наприклад, американський мільйонер Джозеф Філс дав В. Ленінові великі гроші на скликання в Лондоні 1908 р. з'їзду більшовицької партії. Нью-Йоркський банкір Яків Шіф дав 1917 р. Л. Троцькому 20 мільйонів доларів на революційну діяльність. Англійські банкіри М. Ротшільд та Ю. Вернер давали великі гроші на утримання в Лондоні соціалістичної Господарської школи. Німецький банкір Ернст Кассель дав 1920 р. тій школі 472.000 фунтів стерлінгів. Коли його близький приятель запитав чому він дав, то він відповів: „Я хочу щоб та школа виховувала майбутніх керівників соціалістичної держави“. Московський мільйонер Сава Морозов утримував своїм коштом на острові Кіпрі аж до 1917 року школу соціалістичних агітаторів. Капіталістичні Фордівська, Рокфеллерівська, Карнегівська та інші фундації дають мільйони доларів на діяльність соціалістичної „Ради закордонних стосунків“ у США. Цю Раду заснували Нью-Йоркські банкіри М. Варбург та Бернард Барух. Мільйонер Дж. Кеннеді, ставши президентом США, призначив на найвищі посади у своєму уряді кількатор соціалістів. Ідеолог фабіанського соціалізму Джон Кейніс був дуже близьким приятелем мільйонера Дж. Морґана.

Невблаганне життя, конкретний життєвий досвід знищив соціалістичний міф про „науковість“ соціалістичних теорій. Політика соціалістичних урядів Англії, Австралії, Індії та інших країн розчарувала не лише загал суспільства, але також і багатьох соціалістів. Певні основні, незмінні властивості людської вдачі очевидно діяли і суперечили вимріяним планам соціалістичних урядів. Соціалісти побачили, що вони мусять або вжити примусу та терору, або викинути на смітник свій міф

про „науковість“ соціалізму. Соціалісти вибрали шлях: вдалися до цілковито відкритої найжорстокішої деспотії. У своїх довірених балачках між собою соціалістичні провідники визнають, що пропаганда К. Маркса, В. Леніна, Дж. Кейніса, С. Веба не має нічого спільного з науковістю, що соціалістичні теорії не є науковими, вони лише виражають мрію про захоплення державної влади.

Основою основ усіх соціалістичних теорій є вигадка, що ті теорії є нібито доведені науковими дослідженнями, що соціалістична політика науково обґрунтована. А один із найвизначніших соціалістичних ідеологів і провідників, англійський професор Дж. Страчі по 40 роках вивчення і життєвого досвіду визнав, що вся соціалістична „наука“ не є жодною наукою. Інші провідні соціалісти погодилися з ним, як, наприклад, Стюарт Чейс, Джордж Сол та інші. Визначний соціалістичний ідеолог професор Дж. Шумпетер пише: „Антропологи та соціологи довели, принаймні мені, що ще не жила у світі така людина, яка має властивості, про які читаємо в соціалістичних підручниках економічних наук. Вони довели, що не існувало ніколи і ніде жодної громади, яка жила би за засадами економічного детермінізму, цієї найголовнішої засади К. Маркса та Ф. Енгельса. Те, що досі немає поважної, наукової праці про теорію соціалістичної економіки, не є недбалістю соціалістів. Навпаки, соціалісти НЕ хочуть такої праці, вона ж відкрила би справжню мету соціалізму. Така праця довела б, що без деспотії, утисків, жорстокості, терору, без величезної канцелярщини, бюрократизму, без всеохоплюючого, тотального зосередження, централізму неможливо здійснити соціалістичного економічного планування і керування не лише промисловістю та сільським господарством, а й усього культурного життя людей.

Твердий соціаліст Дж. Шумпетер вивчав соціалізм 45 років. Наприкінці свого життя він писав, що соціалістична ідеологія заснована не на науці, а на уяві, тобто на звичайній фантазії.

Соціалізм веде просто до комунізму. А як той комунізм виглядає в житті – показав світові СРСР, у якому запанували господарчий безлад, духовний цвинтар, безліч фізичних і душевних мук, море сліз, гори мерців, і не лише тому, що соціалізм удався рабства, але й тому, що сама соціалістична ідея заснована на НЕЗДІЙСНЕННІЙ утопії, яка полягає в тому, що ніби економіку країни можна розбудувати без особистої ініціативи, без особистого зацікавлення, без вільної охоти працювати, що новий лад можна побудувати, накидуючи його людям живосилом і терором, проти людської волі.

Проте, чим можна пояснити той факт, що незважаючи на аж надто наочне банкрутство ВСІХ, без жодного винятку, соціалістичних ідей, все ж є ще мільйони високоосвічених людей, які й далі вірять у можливість здійснити на практиці соціалістичні ідеї. Підкреслимо – соціалістичні, бо ж соціалізм, будучи НЕдемократичним, присвоїв собі багато суто демократичних ідей.

Відповідь знаходимо у тому психологічному факті, що взагалі більшість людей сприймають нові ідеї не стільки розумом, скільки ПОЧУТТЯМ. Людина охоче вірить тому, чого вона бажає. Соціалізм заховав свою жорстоку, диктаторську природу за параваном бажаних людині демократичних ідей, як, наприклад, всеохоплююча незалежна воля, щастя і добробут усіх людей тощо. Людина прагне цього, тому охоче підхоплює такі демократичні, а НЕ соціалістичні, як гадає, ідеї, сховані під личиною соціалізму. Дуже багато молоді стали соціалістами лише тому, що мали той соціалізм за дуже поступовий, прогресивний рух, не знаючи, що соціалізм є, навпаки, рухом назадницьким, реакційним. Назадницьким, бо у своїй глибшій суті соціалізм є ніщо інше, як поворот до отарного, гуртового життя людини кам'яної доби зперед 10.000 років тому, коли люди не знали ще особистої власності. А особисті, індивідуальні права людини не можуть існувати без права особистої власності, що його хоче знищити соціалізм.

Взагалі багато людей бездумно повторюють пропагандистські кличі, не розуміючи їхнього змісту. Наприклад, найсильнішим рушієм людського економічного поступу є спонукка ЗИСКУ, заробітку. А своєю перекрученою пропагандою соціалісти надали поняттю „зиск“ якогось неморального, підлого, ганебного змісту.

Серед соціалістичних провідників є чимало таких, які бачать крутість і забріханість соціалізму. Але такі провідники переважно горлопани, демагоги, що радо вживають всілякої брехні, аби захопити політичну владу. Вони прагнуть насамперед ВЛАДИ, вважаючи, що мета виправдує всі засоби.

Найсправедливішим суддею будь-якої нової ідеї є випробування її самим життям. А за теперішнього панування горлопанів суддею нових ідей є куплена за гроші політична пропаганда. Тим-то тепер фактично національною політикою, навіть і великих держав, керує банкірська мафія. Тим-то в боротьбі за світогляд людини соціалісти досягнули за останні 50 років дуже великих перемог. Наприклад, однією з найголовніших вимог соціалізму є ОБМЕЖЕННЯ ОСОБИСТОЇ ВОЛІ. Тепер є дуже

багато не соціалістів, навіть противників соціалізму, які вважають це обмеження потрібним, навіть кінцевим.

Соціалізм ніколи не був і не є робітничим рухом. Соціалістичні партії склалися майже з самих інтелігентів та півінтелігентів, недоучок. Робітництво не захоплювалося соціалістичним світоглядом, хіба коли його обдурювано демократичними назвами, бо робітники хочуть самі користуватися багатством країни, а не передавати ті користі комусь іншому, наприклад, державі, бо ж фактично передається не державі, але державним урядовцям, які силою фактів стають роботодавцями, панівною верствою, що й бачимо в СРСР.

Здогад, мовляв, комунізм, соціалізм поширюються там, де є багато злидарів, де панує біда, не відповідає правді. Штат Нью-Йорк є найбагатшим у США. Найбагатший у тому розумінні, що на кожного мешканця припадає пересічно найбільше прибутків і видатків. Але з усього членства комуністичної партії США половина припадає на мешканців Нью-Йоркського штату. До комуністичної партії США належать дуже багаті люди, як, наприклад, кінозірки, що заробляють мільйони доларів. Комуністична партія міста Нью-Йорка складається на 70 % із заможної інтелігенції. І комунізм запанував спершу не в країнах, де було багато міських робітників, а в країнах, де їх була мала горстка – в Московщині.

В. Ленін не належав до пролетаріату, а був дворянином. К. Маркс був сином багатого адвоката. Ф. Енгельс – багатим капіталістом. Серед членів соціалістичних партій чи їх прихильників бачимо високих аристократів, мільйонерів.

Соціалістами були і московські більшовики, і німецькі нацисти, й італійські фашисти. І соціалісти, і нацисти, і фашисти – всі вони хочуть насамперед зосередження всієї державної влади в руках диктатора, який керуватиме всім життям кожного громадянина. Отже, є великою помилкою думати, що соціалісти хочуть демократичного ладу. Це підтверджують і самі соціалісти. Наприклад, англійський провідний соціаліст Бернард Шоу писав: „Обов'язкова загальна праця з карою смерті тим, які не хочуть працювати – це є основний закон соціалізму. Соціалістична держава не дозволить нікому страйкувати. Якщо б робітничі союзи спробували страйкувати в соціалістичній державі, то соціалістичний уряд задушив би за 24 години той страйк способами далеко жорстокішими, ніж капіталістичний уряд. Соціалізм не дозволить нікому бути убогим. Соціалізм буде живосилом годувати, одягати, вчити – байдуже, чи таке подобається кому чи ні. Коли ж виявиться, що хтось

не вартий тої опіки і клопоту, то такого уб'ють у безбольний спосіб“.

Соціалістичний ідеолог Стюарт Чейз писав, що цілковито оправданим є запроваджувати соціалізм кулею в потилицю. І справді, Комісія по розслідуванню таборів смерті в СРСР установила, що за час 1922–1958 років Московщина вигубила 60 мільйонів „контрреволюціонерів“. І В. Ленін казав, що перемога соціалізму у світі вимагала вигубити половину людства, то таки треба цю половину знищити.

Американський гуморист пише: „Соціалізм може бути лише у двох місцях: у раю, де його не потрібно, і в пеклі, де він вже є“.

Фабіанці в Англії

Маленький гурток визначних англійських інтелігентів заснував у 1884 році в Лондоні так зване „Фабіанське товариство“. Назвали його фабіанським, взявши ім'я римського полководця Квістаса Фабіуса Максимуса як символ цього товариства. Тактика Фабіуса – уникати фронтних боїв, а перемагати ворогів способами, що тепер називаються „холодною війною“. Так і „Фабіанське товариство“ навмисно не заклало своєї політичної партії, а, навпаки, посилало своїх членів-соціалістів до інших партій, а вони захоплювали з часом в тих партіях провід. Так вони захопили провід у ліберальній партії, а коли заснувалася робітничая партія, то вони опанували її цілковито, а ліберальна партія змаліла до малої горстки.

Першим головою Фабіанського товариства був професор Томас Давідсон, але скоро провід перебраві Бернард Шоу та Сідні Веб. Серед засновників був і пізніший голова уряду Великобританії Рамзей Макдональд. С. Веб оженився на мільйонерці Беатрис Потер, яка давала великі гроші на діяльність товариства і сама стала провідним членом. С. Веб з жінкою поїхали 1931 року до СРСР побачити на власні очі соціалістичний „рай“. Москвини приймали їх з королівськими почестями. Повернувшись до Англії, С. Веб з жінкою написали велику працю „Саветський комунізм – нова культура“. У ній вони

прославляли той соціалістичний „рай“ в СРСР. Пізніше колишній високий урядовець Міністерства закордонних справ СРСР Ігор Боголепов, утікши до США, свідчив 1.05.1952 р. перед Сенатською слідчою комісією США, що ту працю написали московські знавці, а міністерство СРСР дало її С. Вебові.

С. Веб та Б. Шоу були у проводі Фабіанського товариства 40 років. Ідеологами довгі роки були професори Г. Ласкі (жид) та Джон Страчі, який пізніше став Міністром продовольства. Провідними фабіанцями були мільйонер Ізраїль Сієф (жид, він виробив план соціалізації Великобританії), Б. Русел, Дж. Шумпетер, Дж. Кейніс, Г. Уелз, Р. Макдональд та його син Мелком, аристократи Джордж Мей, Кенетс Ліндсі, Джералд Барі, І. Нічолс, Генрі Бонбарі, Грем Годейн, І. Годжес, Л. Рідінг, Даніель Ніл, Базіл Блекет, Артур Салтер, Освальд Мозлі, Джордж Повел, Сідні Чепмен, лорд Евстас Пьорсі, Рональд Дейвісон, лорд Мелчет, Христофор Тернер.

Різниця між фабіанцями і марксистами лише в тактиці, а мета обидвох та сама: запровадити соціалістичний лад у всьому світі. Тільки фабіанці, згідно зі своєю тактикою, уникають уживати слово „соціалізм“. Московський шпигун, комуніст і міністр США Г. Д. Гвайт щиро співпрацював з американськими фабіанцями та їхнім ідеологом професором Дж. Кейнісом, закладаючи Світовий Банк та Міжнародний Валютний.

Фабіанці цілком слушно не вірять, що соціалізм у світі запровадить пролетаріат, робітництво шляхом збройної революції, бо бракує знань на таку велику справу. Кожну революцію планували і здійснювали завжди інтелігенти. Отже, треба інтелігентів притягати до соціалізму. Задля того Фабіанське товариство заклало в Лондоні соціалістичну Школу економічних наук, щоб вона виховувала майбутніх державних діячів, як сказав банкір Е. Касель, коли давав на утримання тої школи 472.000 фунтів стерлінгів. Хоч фабіанці не згоджуються з марксистами щодо тактики, проте вони ніколи не засуджували марксистської тактики, і взагалі приятелюють з марксистами, бо вони теж соціалісти. Так, наприклад, провідник фабіанців Б. Шоу, коли був 1931 року в Москві, казав: „Це тут, у Росії, я переконався, що комуністичний лад може врятувати людство від сучасних криз, безладу та руїни“. В. Леніна він назвав „найбільшим з усіх фабіанців“.

Дотримуючись засади – якість, а не кількість членства, Фабіанське товариство ніколи не мало більше як 3.000 членів, але вони були справжньою розумовою елітою. Це люди дуже

впливові, аристократи, професори, всілякого роду знавці, що мають знання і досвід керувати всім суспільним і державним життям. Так, Р. Макдональд був головою уряду, С. Веб – Міністром праці, Дж. Страчі – Міністром продовольства, 8 інших – також міністри. З 390 соціалістів, членів парламенту, 230 були членами Фабіанського товариства.

Фабіанство поширилося і поза Англією. Фабіанські товариства є під різними назвами в Австрії, Австралії, Італії, Індії, Канаді, Франції, а найбільші, найвпливовіші – у США.

Президент США Дж. Кеннеді скінчив фабіанську лондонську Господарчу школу. Коли став президентом, то набрав до свого уряду на найвищі посади дуже багато американських фабіанців. Міністр оборони Індії Крішна Менон скінчив ту же школу. Він допомагав усім чим міг комуністам. Індійський міністр А. Негру також скінчив ту саму школу. Канадський університет Мек-Джил є під дуже великим впливом фабіанців. Професор того університету др. Реймонд Боер був провідним московським шпигуном. У США кілька університетів – на чолі з найбільшим Гарвардським – цілковито в руках фабіанців. Серед випусників та професорів Гарвардського університету було багато московських шпигунів.

Фабіанці мали надзвичайно великий, вирішальний вплив на створення ООН, ЮНЕСКО. Ці організації цілковито в їхніх руках.

Як виглядає вже здійснений соціалізм – бачать навіть діти в СРСР. Бачать чортівськи жорстоке, катівськи кровожерне, всеохоплююче рабське не життя, а животіння, повсякчасні муки фізичні і душевні. Що саме таким є життя в соціалістичному СРСР – не дивно, бо ж московські соціалісти – це рідні, духовні і світоглядні діти московських монархістів. Ці ж бо діти успадкували від своїх батьків-монархістів усі московські національні властивості. Тим-то, захопивши 1917 року імперську владу, московські соціалісти нічогосінько не змінили в СРСР, крім назв. Все, що тепер бачимо в СРСР, існувало і у минулих сторіччях перед 1917 роком, лишень під іншими назвами, як у СРСР. Московський ліберал О. Герцен писав ще в ХХ ст.: „Московський соціалізм – це московський царизм“.

Цілковито відмінне життя бачимо в Англії. Англійці БОРОЛИ-СЯ кілька сторіч зі своїми королями за особисті та громадські вольності і права. І вони вибороли ще у XVIII ст. славу на весь світ „Хартію Вольностей“ (Магна Чарта). У ній вони золотими буквами записали: „Ніколи, ніколи, ніколи Британець не буде рабом“. На такому духовному ґрунті прийшли, перший раз

в історії, до державного керма у Великобританії соціалісти-фабіанці.

Фабіанське товариство заснувало 1931 року свою Комісію політичного та економічного планування. За часів 1939–45 рр. війни втікли від А. Гітлера до Англії тисячі жидів, соціалістів, комуністів. Переважно це були політики, професори, вчені-економісти. Вони стали членами Фабіанського товариства, а всілякі знавці – членами Комісії політичного та економічного планування. Прізвищ їх ніхто не знає, крім проводу Фабіанського товариства. Ця Комісія досліджує якусь справу й укладає план реформ. Потребу не оприлюднювати прізвищ членів Комісії пояснюють тим, що, мовляв, є багато причин, які стримують людину висловити свої справжні погляди. Ця засада видається доброю на перший погляд. Думка знаного науковця-знавця справи важить багато (бо ж він знає справу), а думка якогось незнаного невігласа, що не знає справи, жодної ваги не має. А крім того, суспільство не має ніякої можливості перевірити, чи та Комісія не є під впливом, або залежна від якоїсь політичної чи грошової сили, чи її члени варті довір'я. Наприклад, Комісія „спланувала“ вільні часописи та журнали так, що Парламент зажадав 1947 року від уряду дослідити, хто чи що зробив їх невірними, цензурують їх, наказують їм брехати. А що відкрити ту незнану силу треба було, показують такі факти. У виборах до Парламенту 1945 року робітничка партія устами Дж. Морісона, який на виборах став міністром, запевняла виборців, що робітничий уряд не дозволить державного втручання і примусу у наймі та переміщенні робітників, бо такий примус призведе до втрати прав і вольностей робітництва.

Міністр робітничого уряду, соціаліст С. Стафорд, казав: „Я особисто проти примусу у наймі і переміщенні робітників“. Так само на з'їзді Робітничих Союзів 20.05.1947 р. один з провідників Артур Дікін казав: „Робітничі Союзи ніколи не погодяться на будь-яке втручання уряду до прав і вольностей робітництва“. А 15.06 того ж року той самий А. Дікін писав у робітничому часописі: „Хоч і прикро, але Робітничі Союзи мусять погодитися на деякі обмеження прав і вольностей робітництва“. Три тижні пізніше соціаліст С. Стафорд видав наказ про примусовий найм і переміщення робітників. І ті обмеження були не меншими за обмеження воєнного часу. До речі, тут треба пригадати, що деспот-король Джемс Перший проголосив 1607 року такий закон: „Якщо вуглекопи кинуть працю без дозволу власника копальні, то вони будуть ув'язнені і покарані як

злочинці. Власникам копалень надаю право ловити всіх волоцюг, неробів, здорових жебраків і гнати їх до копалень на працю“. На вимогу Парламенту король Джордж III скасував 1775 року той закон. Але 170 років пізніше (1947) соціалістичний уряд Великобританії відновив закон Джемса Першого з 1607 року, лише надавши йому соціалістичну назву.

Голова соціалістичного уряду Клемент Етлі був зразком старого англійського соціаліста-демократа. По двох роках влади він побачив, що права та вольності британського громадянина щораз більше маліють, нищаться. І він хотів замінити тих своїх міністрів, які надто нищили права та вольності. Фабіанське товариство вчинило опір і він нічого не змінив. Було усунено з посади військового міністра, соціаліста Дж. Белінджера, бо він чинив опір обмеженню громадських прав та вольностей. За це саме усунено з уряду старого, заслуженого соціаліста Артура Грінвуда.

Яка сила примушувала наказувати С. Стафордові, К. Етлі діяти всупереч їхнім переконанням?

Конечність обмежувати всі звичайні потреби людей в Англії соціалістичний уряд пояснював браком чужих грошей (валюти), бо Великобританія мала від'ємний торговельний баланс (за кордоном купувала більше, як продавала). Але ж по війні 1914–20 рр. Великобританія також мала від'ємний баланс (800 мільйонів фунтів стерлінгів), проте англійці тоді не мали жодних обмежень ні на що, бо мали всього вдосталь. Щобільше! По тій війні Великобританія за коротких 10 років обернула свій 800-мільйонний від'ємний баланс у додатній і економічно стала твердо на ноги. Чому ж так? – Бо тоді не було соціалістичного „планування“. Промисловість і торгівля Великобританії йшли повною ходою аж до 1930-х років, коли мафія знову спричинила велику господарчу кризу в США і поширила її на Європу.

Англійський соціалістичний уряд пояснював своє нищення прав і вольностей громадянина потребою боротися з господарчою кризою і обіцяв негайно відмінити всі ті обмеження як лише мине криза. Не відминив, аж поки вибори 1950 року відминили самий соціалістичний уряд. Не відминив, бо криза 1940-х років в Англії, хоч і виявлялася в господарчих формах, проте була кризою політичною, а не економічною. Та політична криза була навмисно створена мафією, щоб досягнути свою мету – знищити особисті і громадські права, щоби запровадити таку ж диктатуру, яка є в СРСР.

У серпні 1947 року соціалістичний уряд Великобританії проголосив винятковий стан у державі і з цієї причини відновив

усі обмеження та заборони воєнного часу. Цей день можна вважати початком наступу мафії в Англії на громадські й особисті права та вольності, виборені предками й узаконені в славній „Хартії Вольностей“ 1216 року. Соціалісти-фабіанці почали 1947 року нищити горде прапрадідівське: „Ніколи, ніколи, ніколи Британець не буде рабом“.

Фабіанський соціалізм у США

Англійський фабіанський соціалізм поширився в США через університети. Університетське соціалістичне товариство було засновано 1904 року, а року 1916 фабіанські професори викладали соціалізм для 30.000 студентів. Після 1-ої світової війни це товариство перейменувалося на „Союз задля промислової демократії“. Фабіанські товариства існують у 100 університетах США. Всі вони малочисельні, але дуже рухливі, діяльні. Крім того існують понад 100 комуністичних клубів імені Дюбуа. Найбільші і найвпливовіші фабіанські товариства є в університетах: Гарвардському, Колумбійському, Нью-Йоркському, Принстонському, Пенсільванському. Їхніми провідниками були професори – Ф. Франкфуртер, Дж. Дьюї, В. Ліпман, В. Равшенбуш.

Фабіанці заснували в США кілька своїх шкіл та установ. Наприклад, заклали 1920 року в Нью-Йорку „Нову Школу суспільних досліджень“, „Канцелярію промислових досліджень“ тощо.

Найстарший і найбільший розсадник фабіанського соціалізму в США – Гарвардський університет. Його заснував мільйонер Джон Гарвард. У засновній грамоті він заповів: „Професори мусять навчати кожного студента пізнати головну мету його життя, пізнати Бога й Ісуса Христа, і тим закласти основи всієї науки і мудрості, щоби зрозуміти, що лише Бог подає найвищу мудрість. Хай кожний студент у своїй молитві має Ісуса Христа за свого Пана, Законодавця і Найвищого Учителя“. Теперішні професори Гарвардського університету навчають цілковито про-

тилежного, навчають усього, що заперечує заповіт засновника університету. Його кістки мабуть перевертаються в могилі.

Фабіанці дуже голосно кричать про потребу вільної думки. Але коли вони захопили у свої руки Гарвардський університет, то не допускали до нього жодної думки, крім соціалістичної. Так як в СРСР.

Гарвардський університет має 11.462 студента і 4.844 професори. Отже, один професор припадає на 2,4 студента. Випускники Гарвардського університету зайняли професорські кафедри у багатьох університетах США і Канади, а також і найвищі посади в уряді США, як, наприклад, президент США Дж. Кеннеді. Чимало з гарвардських випускників і професорів стали московськими шпигунами та комуністичними провідниками. Наприклад, шпигуни: Н. Віт, А. Гіс, Г. Гвайт, М. Гальперін, Г. Глейзер, Л. Доган, Дж. Ебт, О. Латімор, Г. Колінз, Л. К'юрі, Р. Ніксон, Р. Опенгаймер, Г. Обер, Л. Пресмен, Дж. Фексон, Й. Фрідман, Е. Розенберг, І. Шіллер.

Головним ідеологом фабіанського соціалізму в США був англійський фабіанець, професор Лондонського, а потім Гарвардського університетів Джон Кейніс. Кейнівський соціалізм різниться від Марксового тим, що, не нищачи особистої власності (на відміну від марксизму), передає державі керівництво промисловістю та грошима. А. Гітлер та Б. Муссоліні (обидва колишні соціалісти) здійснили соціалізм Дж. Кейніса в Німеччині та в Італії. Приятель фашистів Дж. Барнес писав у своїй книжці (що її схвалив Б. Муссоліні) „Світові перспективи фашизму“: „Фашизм цілковито узгоджується з Дж. Кейнісом, хоч він ліберал. Книжка Дж. Кейніса „Кінець вільної торгівлі“ може бути дуже добрим вступом до фашистського підручника теорії господарства“. Той же Дж. Барнес у тій же своїй книжці писав: „Всі Кейнісові засновки є чисто фашистівськими засновниками“.

У США теорії Дж. Кейніса здійснювали професор Ф. Франкфуртер та його учні. У Великобританії – Лейбористська партія. Так Фабіанський соціалізм (кейніцизм) поширився у Західному світі, а марксизм – у Східному (в Московщині, Китаї та решті Азії).

Свої теорії Дж. Кейніс та його учні подають навмисно в дуже ускладненій, заплутаній, дуже незрозумілій формі, щоб люди, не розуміючи їх, вірили, що ті теорії може зрозуміти лише дуже вчений професор, знавець економічних наук. А з того логічний висновок, мовляв, господарським життям держави можуть керувати лише дуже вчені знавці-господарники.

Гарвардський професор фабіанець С. Гарріс так і писав у передмові до своєї книжки „Державний борг і нова економіка“. Він зазначав: „Господарські справи та економічні проблеми є настільки ускладнені, що їх не може зрозуміти не господарник, навіть з університетською освітою“. І справді, багато вчених економістів не фабіанців не розуміють, що Кейнісові соціалістичні теорії навмисно висловлені в незрозумілій формі, що ті теорії є не економічними, а політичними. Щоби приховати соціалістичність Кейнісових теорій, фабіанці голосно кричать, що Дж. Кейніс не був соціалістом, а навпаки, захисником капіталістичної системи господарювання. Професор Гарвардського університету марксист Джозеф Шимперер писав, що твори Дж. Кейніса є надзвичайно доброю політичною тактикою в поширенні соціалізму під личиною рятуння капіталізму і що вони, як і твори К. Маркса, руйнують основи капіталізму.

Дж. Кейніс був головним радником голови Великобританського уряду Р. Ллойд Джорджа на Паризькій Мирній Конференції. Там він гостро засудив союзницьку допомогу протибільшовицьким силам і радив припинити господарчу облогу советської Московщини. У своєму листі до Дж. Андерсона від 21.07.1944 р. він писав: „Наші стосунки з москвинами дуже сердечні. Вони нам дуже подобаються, а ми їм. Я вірю, що з часом ми здобудемо їхнє повне довір'я до нас. А вони щиро хочуть співпрацювати з нами“ (тобто з не комуністами. – П. Ш.).

Дж. Кейніс був у своїх творах великим ворогом зиску. А водночас він спекуляцією на біржі збільшив свій маєток вартістю 4.000 фунтів стерлінгів 1919 року до 506.000 фунтів стерлінгів 1937 року. Перевірка майна кількасот найвизначніших фабіанців в Англії та в США виказала, що всі вони, без єдиного винятку, були дуже багаті люди, маючи великі зиски зі спекуляції чи дуже високу платню.

Соціалізм не має жодного ґрунту в США тому, що робітництво США вже не є голотою-пролетаріатом, а належить до найбільш ворожого соціалізму і найбільш зненавидженого соціалістами середньозаможного стану. Тим-то і фабіанці, і марксисты в США не вживають навіть слова „соціалізм“, а ховаються за параваном демократизму та лібералізму. Фактично тепер назва „демократ“, „ліберал“ у США означає прихованого соціаліста, комуніста, москволюбів. Всі підкупні протидержавні товариства в США не мають у своїх назвах ані натяку на соціалізм, комунізм, москволюбство. Натомість вони завжди мають якусь демократичну, ліберальну назву. Навіть на офіційні голови своїх товариств навмисно вибирають широковідомих несоціаліс-

тів, лібералів. Самозрозуміло, фактичне головування завжди перебувало в руках перевірених соціалістів, комуністів, москволюбів. Свій соціалізм фабіанці США назвали „Великою громадою“ (Грейт Сосаєті). Провідний фабіанець Роджер Болдуїн писав своїм фабіанцям: „Працуйте і поведіться так, щоб не виглядали на соціалістів. У всьому, що ми говоримо, мусимо виступати як патріоти. Вживаймо багато національних прапорів, кричімо багато про демократизм, конституцію США, робім вигляд, що справді щиро стоїмо за дух наших державних і національних установ“.

Фабіанці США видають мільйони доларів на пропаганду своїх ідей. І ті мільйони дарують їм великі фундації, що їх заклали мільйонери: Г. Форд, А. Карнегі, Дж. Рокфеллер та інші, які були ворогами соціалізму. Направду, можна позаздрити мафії.

Фабіанці допомагали і московським більшовикам. Так, наприклад, Дж. Макдональд (пізніше голова англійського уряду) допоміг В. Ленінові скликати 1907 року до Лондона з'їзд більшовиків. Американський фабіанець мільйонер Дж. Фелс заплатив витрати того з'їзду в 3.000 фунтів стерлінгів.

Фабіанець проф. Джон Дьюї мав величезний вплив на шкільництво США. Його послідовники – учителі та професори, під приводом поліпшити навчання, пропагували соціалізм у школах. Будучи соціалістом, Дж. Дьюї не визнавав ніяких моральних законів та засад, ніяких вищих, вічних правд. Він був прагматиком. Навчав, що все у світі є зумовне, відносно. Заперечував існування Бога, вільної волі людини. Навчав, що всю людську вдачу формують обставини життя. Змінюються життєві обставини – змінюється людина. Свій аморальний, безбожницький прагматизм він назвав „Поступовою освітою“. Тепер філософія Дж. Дьюї дуже поширена в школах США.

Не визнаючи засади особистості (індивідуалізму), Дж. Дьюї заснував свою „поступову освіту“ на засадах гурту. За нею учневі не дозволяється випереджувати інших учнів, бо ж таке шкодить гуртові. Не дозволяється оцінювати успіх окремих учнів, бо оцінка викликає змагання, а воно породжує суперництво, заохочує учня перевищити гурт. Та „поступова освіта“ Дж. Дьюї є на всі 100 % соціалістична, і навіть – комуністична. Дуже багато шкільних підручників США тепер соціалістичні за своїми ідеями, духом і формою. Призначена президентом Г. Труменом Комісія Вищої Освіти ухвалила 1947 року, що вища освіта США мусить провадитися за програмою ЮНЕСКО. А ту програму уклали послідовники й однодумці Дж. Дьюї.

Провід Учительського Союзу США тепер цілковито в руках учнів Дж. Дьюї. Вони паплюжать патріотизм, національних героїв, пропагують соціалізм, інтернаціоналізм, навчають безбожництва. Спершу робили це відкрито. Наприклад, Гарольд Роґ написав 14 таких шкільних книжок, які ані змістом, ані формою не відрізняються від шкільних книжок СРСР. А крім того, багато ще перекладали англійською мовою шкільних книжок, виданих в СРСР. Понад п'ять мільйонів учнів США навчалися в 1939–1941 роках з таких книжок. Та 99 % американців – не соціалісти. Вони обурилися і запротестували. Тепер фабіанці пропагують у США свої соціалістичні ідеї під личиною несоціалістичних назв.

Чотири з п'яти найбільших журналів США, 90 % найбільших часописів США, всі три мережі телебачення США, три з чотирьох найбільших радіомереж США – всі як одна провадять під демократичною личиною пропаганду соціалістичних ідей. А треба пам'ятати, що власниками всіх їх є мільйонери, переважно жида. Під впливом цієї пропаганди обидві політичні партії США – Демократична і Республіканська – внесли до своїх програм чимало соціалістичних ідей та засад, назвавши їх демократичними, хоч 99 % людної США проти будь-якого соціалізму.

США заснували переселенці з Великобританії. А вони принесли до Америки всю свою культуру разом з культурою політичною з її гордим „Ніколи, ніколи, ніколи Британець не буде рабом“ та з кількасотрічною традицією „Хартії Вольностей“ XIII ст. Тож основою основ усього життя США стало всеохоплююче народне САМОУПРАВЛІННЯ. На цій zasadі збудована і сама держава США, яка складається з 50 самоврядних, незалежних від Вашингтону державок-штатів. Кожна з них має свого власного, вибраного народом президента (називається „губернатор“), має свій незалежний, вибраний народом парламент (називається „легіслятюрою“, тобто Законодавчою Палатою). Все життя в США, починаючи від державного, потім штатівське, повітове, міське і сільське є САМОУПРАВНЕ, керується вибраними місцевими провідниками.*

У країні з такою старою, глибокою і широкою, всеохоплюючою традицією ОСОБИСТОЇ ВОЛІ жодний соціалізм не має ніяких перспектив на перемогу. Не має, бо, як визнають самі

* Таку саму традицію має і старезна Україна. Московщина має цілковито протилежну традицію.

соціалісти, жодної соціалістичної ідеї не можна здійснити, не знищивши особистої волі. Не можна, бо всі соціалістичні ідеї засновані на zasadі усупільнення („колективізації“) всього життя людини, а з цим ніколи не погодиться ВІЛЬНА людина. Лише деспотія може живосилом накинати людям соціалізм, бо ж у своїй глибшій основі соціалізм стоїть на особистому РАБСТВІ. Найпереконливішим доказом цього є країна здійсненого соціалізму – СРСР.

Незважаючи на знаний соціалістам факт, що в США немає ніякого психологічного ґрунту для соціалістичного зосередження державної влади, фабіанці США видали великі мільйони доларів на пропаганду потреби такого зосередження, на зменшення самоуправління штатів, навіть на знищення штатівських кордонів. І вже призначені згори (а не обрані людною) знавці спланували, творять і керують так званими „Обширами спільних потреб“. Вони приєднують до великих міст підміські оселі та містечка, утворюючи величезне багатомільйонне місто „метрополітен“. Ці окремі обшири згодом мають підлягати одному осередковій-управі, складеній з призначених, а не обраних людною знавців усіх царин людського життя і не підлеглих державній владі чи нагляду суспільства. Таке вже існує 50 років у СРСР. Наслідки бачать вже й діти. І не лише бачать, але й дуже боляче відчувають на своїй дитячій шкірі і в душі.

Зародок такого самовладного осередку вже є в США. У Чикаго є величезний, багатопверховий будинок, в якому приміщуються канцелярії 24-х всекраєвих (тобто на всі штати) об'єднань всіляких знавців, спеціалістів, службовців – державних, штатівських, міських. Управи тих об'єднань проводять наукові дослідження, кожна зі своєї царини, видають відповідну літературу, скликають наради знавців, виготовляють плани перебудови всього життя США. Самозрозуміло, вони ведуть величезну пропаганду в часописах, журналах, на радіо своїх соціалістичних ідей. Великі мільйони доларів на діяльність цього осередку дають щороку мільйонерські фундації Форда, Рокфеллера, Карнегі та інших, бо управи тих фундацій в руках фабіанців та їхніх прихильників.

Коли фабіанці США побачили, що вони не мають жодного успіху, пропагуючи соціалізм відкрито, то вони заклали 1947 року товариство „Американці демократичного чину“. Між його засновниками бачимо жінку президента Елеонору Рузвельт та її сина Джеймса, банкіра Г. Лемана, заступника президента США Г. Гомфрі, найвпливовішого журналіста (друкується в 300 найбільших часописах), соціаліста, москволюба

В. Ліпмана, славних журналістів-соціалістів братів Дж. та С. Алсопів, головного редактора „Нью-Йорк Пост“ Дж. Вечслера, керівника Репортерської Служби США, соціаліста Е. Дейвіса, радника президента А. Шлезінджера та інші високопоставлені особи, як, наприклад, Дж. Голбрайтс, Ч. Бовлез, Р. Нібор, Д. Дубинський тощо.

Товариство „Американці демократичного чину“ не є комуністичним параваном, як багато інших з демократичними назвами. Воно є фабіанське. Але тримаючись фабіанської засади не вживати слів „соціалізм“, „соціалістичний“, члени його називають себе „лібералами“. Серед членів є й такі, яких ледве чи можна назвати соціалістами, що підтримують соціалістичні проекти.

Серед сенаторів членами „Американського демократичного чину“ є: Г. Гомфрі, Дж. Джевітс, В. Морс, Дж. Кларк, А. Рибіков, М. Ньюбергер, П. Дуглас, В. Проксмайре, П. Макнамара, Е. Маккарті, Е. Кефавер. У Конгресі є 35 членів АДЧ. У Міністерстві закордонних справ члени АДЧ: Дж. Голбрайтс, Ч. Бовлез, А. Гарріман, Дж. Вільямс, Ф. Кумбс. Серед заступників міністрів в Міністерстві сільського господарства – Ч. Морфі, у Міністерстві скарбу – Г. Фаулер, у Міністерстві праці – Дж. Вівер та Е. Петерсон, у Міністерстві зв'язку – Ф. Белен. Членами АДЧ є Міністр сільського господарства О. Фріман, Міністр юстиції А. Кокс, суддя Верховного Суду А. Голдберг. У Білому Домі члени АДЧ А. Шлезінджер та Л. О'Бріен мають дуже високі посади. В уряді США є дуже багато членів АДЧ. Наприклад, особливий дорадник президента Т. Соренсон, помічник президента А. Шлезінджер, особливий помічник президента Г. Вуфорд, заступник Міністра закордонних справ: М. Вільямс, Ф. Кумбс, посол США до ООН А. Стівенсон, посол до Індії К. Галбрейтс, посол до Перу Дж. Леб, посол до ООН Дж. Бінгам, Міністр праці А. Гольдберг, Міністр охорони здоров'я, Міністр освіти А. Рибіков, керівник відділів у Міністерстві праці: Ф. Маккулоч та Ч. Донеґю, керівник відділу у Міністерстві торгівлі Р. Люїс, керівник відділу Міністерства сільського господарства Дж. Бейкер, керівник відділу у Міністерстві внутрішніх справ Ч. Стодарт, посол до НАТО Т. Фінлетер і сотні інших членів АДЧ, і то лише на дуже високих посадах, а на середніх та малих їх є безліч.

Товариство „Американців демократичного чину“ дуже гостро вимагає (і з успіхом) такого:

1) Парламентського дослідження діяльності патріотичного товариства імені Джона Бьорча;

2) Ліквідації Парламентської слідчої комісії антиамериканської діяльності;

3) Постійного і повного впровадження соціалістичної теорії Дж. Кейніса;

4) Державного керування і нагляду за сільським господарством, школами, лікарнями і лікуванням, народним господарством і грошима;

5) Дуже зменшити самоуправління штатів та їх права, влади Парламенту;

6) Значно поширити і поглибити владу федерального уряду у Вашингтоні;

7) Повністю задовольнити вимоги негрів у США;

8) Створити світовий надуряд, що не допускав би до війн;

9) Визнати офіційно комуністичний уряд Китаю;

10) Більше допомагати відсталим країнам розбудуватися. Того самого вимагає і комуністична партія США.

V. П'ЯТА І ШОСТА КОЛОНИ

П'ятою колоною ми називаємо комуністів поза СРСР, які працюють, щоби захопити державну владу у своїх країнах. Вони роблять це цілком свідомо, спираючись на всіляку допомогу Московщини.

Шостою колоною ми називаємо не комуністів, які несвідомо чи підсвідомо допомагають комуністам у їхній комуністичній діяльності. Це насамперед соціалісти, всілякого роду інтернаціоналісти, москволюби, ліберали і просто задурманені соціалістичною пропагандою дурні.

Обома колонами – і п'ятою і шостою – керують таємно, поза плечима і Московщина і мафія. Самозрозуміло, кожна на свою користь.

Керівник Служби безпеки США Е. Шувер каже, що сама п'ята колона не загрожує державній безпеці США, бо комуністичні ідеї не мають жодного ґрунту в США тому, що міське робітництво США не є упослідженою голою, а повноправним середньозаможним станом. А цей стан хоче насамперед збагатити, а не усупільнювати всього багатства, отже, й їхнього. Зрештою, КП США має лише 20.000 записаних членів, а голова КП Г. Холл каже, що лише 14.000. Щоправда, всі вони дуже рухливі, діяльні і спираються на прихильників КП, яких є тисячократно більше, ніж комуністів.

Шоста колона – справжня і дуже велика державна небезпека. У США шестиколонників є більше як комуністів, хоч також дуже малий гурт, порівнюючи до всієї людності США (менш ніж 1 %). Та сила шестиколонників не в кількості, а в якості. Вони є „елітою“ суспільства. Вони – високоосвічені і займають дуже високі і середні провідні становища, отже, мають дуже великий вплив у суспільстві. Найбільшою силою шостої колони є те, що в її руках, чи під її впливом дуже багато найсильніших засобів і способів, які творять світогляд людини. Це – дуже поширені часописи, журнали, найбільші радіомережі, найбагатші видав-

ництва, школи і мільярдні добродійні фундації США, як Фордівська, Рокфеллерівська, Карнегівська та інші. І це не п'ята колона, а шоста нищить демократію і, як на глум, під демократичним прапором та з демократичними гаслами на устах. Поза СРСР не п'ята колона, а саме шоста штовхає народи на шлях всеохоплюючої, соціалістичної деспотії. Тим-то ми тут скажемо дуже мало про п'яту колону, а натомість більше про шосту.

Провід III Інтернаціоналу ухвалив ще 1920 року тактику комуністичної революції у світі. Вона наказує: „Комуністичні партії у світі мусять насамперед захопити у свої руки кермо не комуністичних видань. Комуністи мають пролізти на посади редакторів, журналістів, рецензентів, тлумачів, коментарів, керівників видавництв. Задля того комуністи мусять приховувати свої комуністичні переконання; мусять відкрито показувати свою ворожість до комунізму; мусять підкреслювати свій патріотизм та побожність. Не сміють зустрічатися прилюдно з відомими комуністами. В усіх стосунках з комуністичною партією чи окремими комуністами мусять обов'язково вживати прибрані імена, тобто псевдоніми. Не сміють мати вдома ніколи і нічого комуністичного на папері“.

Провід КП США наказав своїм членам не лише не признаватися, що вони комуністи, але й заскаржувати до суду тих, хто називає їх комуністами.

Тоді ж III Інтернаціонал наказав комуністам у світі таке:

1) Захопивши редакторські крісла в некомуністичних видавництвах, відтягайте увагу читачів від поважних, освітніх тем, від високої міжнародної політики, а скеровуйте увагу читачів на неполітичні, щоденні справи: вбивства, крадіжки, зловживання урядовців, на розваги, на спорт; хваліть розпусні, аморальні театральні вистави, фільми тощо.

2) Розкладайте морально молодь, нищачи її побожність, пошану до батьків, глузуючи з національних традицій, як диких забобонів, з усяких моральних засад, як із застарілих, реакційних. Поширюйте статеву розпусту молоді і всілякі непристойні танці та пісні.

3) Поділяйте суспільство на ворогуючі гурти, роздмухуючи їхні дрібничкові сварки.

4) Захитуйте довір'я людей до їхніх провідників, очорнюючи й обрідуючи поважних осіб, понадто ворожих соціалістичним ідеям.

5) Сприяйте марнотратству урядів, роздмухуйте незадоволення людей урядом, переборщуйте його помилки, безробіття, дорожнечу.

6) Під'юджуйте, намовляйте, сприяйте всіма способами диким, непотрібним страйкам, заворушенням, безладу, кровопролиттям.

7) Очорнюйте, оббріхуйте поліцію, обвинувачуючи її в жорстокості, хабарництві.

8) Голосно кричіть про потребу найдемократичніших реформ і водночас захоплюйте провід у всіх царинах життя, пам'ятаючи, що „Мета виправдує засоби“.

9) За якимось гарним параваном вимагайте від уряду, щоб він відібрав від людей зброю, аби лишити їх беззброєними, коли прийде комуністична революція.

10) Вишукуйте і посилайте комуністичному проводові якомога більше державних таємниць. Це є святий обов'язок кожного комуніста.

Керівник Служби безпеки США Е. Гувер свідчив 6.03.1961 р., що комуністи просякли всі царини людської діяльності. Вони просочилися в гурти молоді, національних меншостей, робітництва, учительства, людей вільних занять. Вони інфільтрувалися у видавництва, часописи і журнали, радіо, телебачення, кіно, університети, школи і навіть церкви.

Таємні комуністи, соціалісти, зрадники є вже у війську США, починаючи від Генерального Штабу та військового Міністерства. Наприклад, військові частини США, так звані „Червоні шапки“, у Південному В'єтнамі відкрито перейшли на бік північного комуністичного війська і допомагали йому воювати з військом США. Таємні гуртки комуністів є на військових базах США вдома і поза США, а також в авіації і на флоті. Біля багатьох військових баз США комуністи відкрили „кав'ярні“, які фактично є осередками комуністичної пропаганди і шпигунства. Та найбільш зловіщим є те, що військове Міністерство заборонило командувачам баз закривати ті „кав'ярні“.

Чуючи за плечима захист навіть міністерства, комуністи у війську повели свою пропаганду вже відкрито. Наприклад, комуніст Говард Петрик відкрито, аж дев'ять місяців, намовляв вояків не їхати на війну до В'єтнаму, відкрито закладав комуністичні гуртки у війську, поширював у війську комуністичну літературу. Його не потягли до військового суду доти, доки він відмовився скласти військову присягу вірності США. Тоді на його захист КП США та всілякі шестиколонні товариства склали великі гроші на протест у часописах, радіо. Суд звільнив його від кари. Те саме робив у війську і другий комуніст Енді Степ. І його не покарано. А таких випадків було сотні оприлюднених і тисячі неоприлюднених. Утікачів з війська було 1968 року

39.238. З них судили лише 209. Військова жандармерія США мала понад 50.000 прізвищ вояків та старшин, підозрілих щодо вірності США. Військове Міністерство наказало знищити списки тих підозрілих. Тож нема чому дивуватися, що командувач морською піхотою генерал Л. Чапмен дозволив воякам і старшинам не голитися, носити довге волосся, як це роблять брудні міські волоцюги, і вітатися стиснутим кулаком, як це роблять комуністи.

У базах Гуд і Джонсон кількості вояків зробили 20.03.1969 р. заколот, відмовившись їхати на війну до В'єтнаму.

А в радарних установках у Форті Монмаунтс голова Сенатської слідчої комісії Дж. Маккарті знайшов 50 комуністів та їхніх прихильників, запідозрених у шпигунстві. Уряд вигнав їх зі служби в тій установці, і вони звернулися до Найвищого Суду зі скаргою на уряд. Найвищий Суд ухвалив, що уряд вигнав їх незаконно, тому мусить прийняти їх назад і заплатити відшкодування за втрачений час. Всі одержали відшкодування. Деякі одержали по 100.000 доларів.

Військовий Міністр В. Брокер свідчив 1956 року Сенатській слідчій комісії, що спілка телеграфістів США переповнена комуністами. Ті телеграфісти-комуністи передавали московським шпигунам копії таємних телеграм військового Міністерства, військової авіації, військових баз, Білого Дому, уряду. Ті комуністи обслуговували 75 ліній телеграфу, телефону, радіо. Той союз настільки пересякнтий і опанований комуністами, що Союз Робітничих Профспілок США викинув його 1950 року зі Союзу Союзів. Покликані Сенатською слідчою комісією на слухання, голова і п'ять членів Головної Управи Союзу телеграфістів не хотіли відповісти Комісії, чи вони комуністи, чи ні.

Служба безпеки США подає, що в країні діють 30 московських шпигунських мереж. З них виявили лише три.

КП США зобов'язує своїх членів допомагати кожному комуністові пролазити на державну службу США. Коли ж нема комуніста з відповідним знанням на відповідну посаду, то треба дбати щоби ту посаду одержав комунізуючий ліберал, аби не патріот.

Підготовка до війни і сама війна вимагали тисячі нових урядовців. Ця вимога дала Московщині і мафії золоту нагоду напхати до уряду багато комуністів-шпигунів. Кожний з них допомагав іншим комуністам одержати якусь впливову посаду в уряді США. Так, наприклад, В. Улмен допоміг Н. Сілвермайстерові, Н. Сілвермайстер допоміг В. Перлові, Г. Магдоф – І. Капланові, І. Каплан – Е. Фіцджералдові, Л. Кюри – М. Грінбергові, Ф. Ко –

Г. Глейзерові, Г. Шімел – Ч. Крамарові, Ч. Крамар – Ч. Флетові, М. Гелперін – Г. Тенеєві і т. п. Все це – московські шпигуни і мафіозні відпоручники.

Як високо залізли комуністи в США, свідчить неймовірний факт, що президент Л. Джонсон призначив таємного комуніста Нормана Редліча членом Слідчої Комісії, що розслідувала вбивство президента Дж. Кеннеді, а головою тої комісії призначив цілком відкритого комунолюбів, голову Верховного Суду Й. Уорена, який завжди ставав у суді на захист комуністів. І ці два позамітали всі сліди по справжніх убивцях.

Університети США запрошують не лише таємних комуністів, але й відкритих, на виклади студентам. Наприклад, запрошували голову КП США Г. Холла, і він виголосив 1967–68 рр. понад сто лекцій. Інші знані комуністичні провідники виголосили в університетах понад 50 лекцій. Той же голова КП США промовляв 1968 року на радіо і телебаченні до 50 мільйонів слухачів. Тож не дивно, що редактори студентського журналу „Дейлі Кардінак“ Вісконсінського університету всі були комуністами. А студентське „Товариство демократичного суспільства“ у своїх виданнях цілком відкрито закликає до безладу, хаосу, залякування, нападів, підпалу тощо і пише, що метою їхнього Товариства є запровадити комунізм у всьому світі.

У місті Мілвакі існує комуністична школа „Комонвелз Коледж“. Вона виховує комуністів, революціонерів, безбожників. Навчає руйнувати капіталістичний лад всілякими способами та нищити християнство. У тій „школі“ панує нічим не стримана статевая розпуста, пиятика і наркоманія.

Як підсумок може бути той факт, що перед 1939 роком у всьому світі було 4 мільйони членів комуністичних партій, а в 1957 році їх було вже 33 мільйони, тобто збільшилося на 800 % за 12 років. Тепер їх ще більше.*

* За станом на початок 70-их років.

Шоста колона

В. Ленін давно сказав: „Капіталісти самі зроблять собі труну і нам дадуть, щоб ми їх поховали. Ще й цвяхів додадуть, щоб ми їхні труни забили“.

Що таке шоста колона? З яких людей вона складається? Яка її роль в історії? – Найпростіше відповісти не це можна прикладами.

Президент США Ф. Рузвельт був американським патріотом і демократом. А за всю історію ніхто у світі не допоміг запеклому ворогові США Московщині зміцнювати її імперію так багато, як зміцнив власне Ф. Рузвельт. Тепер і школяр бачить згубні задля США наслідки Рузвельтової політики щодо Московщини.

Президент США Г. Трумен, щоправда, не був великим державним мужем, а був звичайним урядовцем. Проте, навіть і звичайний урядовець бачив, як мафія в Міністерстві закордонних справ США допомагала китайським комуністам захоплювати державну владу в Китаї. Г. Трумен допоміг комуністам в Азії стільки, ніби він сам був запеклим комуністом. А він комуністом не був. Був американським патріотом і демократом.

Президент США Д. Ейзенхауер, хоч і був невігласом у світовій політиці, проте він був добрим генералом. Він знав вагу своєї і ворожої розвідки за війни і мирного часу. Отже, він мав би зрозуміти військову, отже, і політичну вагу московської п'ятої й шостої колон у США, американської, протимосковської п'ятої колони в СРСР і поза СРСР, на еміграції. А він не лише не підтримав жодної протимосковської колони в СРСР і на еміграції, але навіть не нищив московської п'ятої колони в США, не поборював і шостої колони в США. Щогірше! Навіть допомагав їм, байдуже, що несвідомо. Наприклад, допомагав московським емігрантам, які вдавали ніби вони вороги „більшовиків“. Він не лише нічим не допоміг мадярським повстанцям 1956 року, але не залишив історії навіть хоч би паперового обурення.

Всі оті великі, середні і менші рузвельти, трумени, раскі, кеннеді, ачесони, червоні єпископи, мільйонери ітони, президенти бенеші тощо не були ані комуністами, ані московськими патріотами. Але ніхто інший, лише вони розбудували теперішню технічну і військову силу московської імперії СРСР. І про це не ми кажемо – самі ж американці і англійці. Та киньмо оком на нашу українську історію.

Наші власні великі, середні, менші бреховецькі, тетері, самойловичі, кочубеї, розумовські, прокоповичі, безбородьки, гоголі, драгоманови, винниченки, скоропадські, любченки, скрипники, кириченки, тичини, сосюри, шаповали, шелести, кордюки, майстренки тощо – чи ж вони не любили Україну? – Безперечно, що любили. Чи може вони любили Московщину більше, як Україну? – Ні. Чимало з них гидилися Московщиною.

А незаперечним історичним фактом є, що без цих шестиколонників ніколи не змогла би Московщина подолати Україну.

Всі московські уряди, від Іванів до Никіт разом, дуже щедро нагороджували донощиків. І кожний москвин – всіх суспільних станів і всіх політичних барв – вважає своїм святим обов'язком видавати владі ворога Московщини. Навіть у в'язницях, у смертельних сибірських таборах в'язні-москвини охоче, без примусу доносили владі на ворогів „саветской власті“, тої самої, що їх посадила за ґрати. Ось чому ніколи не було в Московщині нічиїх п'ятих колон. Московські т. зв. „революціонери“, хоч і вбивали своїх царів, проте не були ані п'яти-, ані шестиколонниками якоїсь ворожої Московщини держави. Всі московські т. зв. „революціонери, соціалісти, інтернаціоналісти“, всі вони – без єдиного винятку – були перш за все і понад усе – московськими патріотами, навіть шовіністами. „Єдина, неделімая матушка Расея“ (тобто імперія) була, є і буде кожному москвині найсвятішою, безперечною догмою. Теоретична балаканина В. Леніна чи О. Герцена про право кожного народу московської імперії на незалежну державу – була звичайно московською облудою, підступом, щоби втримати „єдиную, неделімую“ від розпаду. Ніхто інший, лише автор виразу „Россия – тюрма народів“ В. Ленін показав 1917 року наочно легковірним хохлам, як цей вираз розуміють московські „інтернаціоналісти“ на чолі з тим же В. Леніним.

Якщо так розуміють московські „інтернаціоналісти“, то московські монархісти і поготів. Ніхто інший, лише той, хто воював проти „саветской власті“ – генерал А. Денікін закликав 1941 року своїх „белих“ старшин на еміграції повертатися на „родіну“ і вступати до „красной армії“. Він цілком слушно пояснював їм, що той їхній поворот не є жодною зрадою їхніх політичних поглядів, бо ж „красная“ армія бореться за те саме, за що боролася і „белая“, тобто за „єдиную неделімую матушку Расею“.

Щоби московські соціалісти та демократи не вагалися, то їхній провідник соціаліст О. Керенський підтримав заклик мо-

нархіста А. Денікіна, пояснюючи: „Ліпше злий диктатор, ніж розвал „єдиної неделімой Расеї“. І справді, багато московських емігрантів – і монархістів, і соціалістів – послухали того заклику і вступили до німецького війська та німецьких установ. Це вони – москвини на німецькій службі – призвели Німеччину до поразки. Також їм – москвинам на службі США – завдячують американські політики своїми поразками у теперішній холодній війні. І це вони – москвини на службі США з допомогою шестиколонників, призведуть у можливій гарячій війні дурних янкі до того самого, до чого вони призвели 1945 року зарозумілих швабів, уживаючи тих самих способів, яких уживали, коли були на німецькій службі.

Достеменно таке сталося в Україні 1917 року. Якби тоді не було шестиколонників-москволюбів грушевських, винниченків та їм подібних, то й п'ятиколонники-яничари скрипники, любченки не змогли б нічим допомогти Московщині загарбати Україну. Не змогли би – п'ята колона нічого не вдіє там, де нема шостої. Отже, СРСР створила і зміцнила не п'ята колона, тобто яничари, але шоста – москволюби. Те, що діялося тоді у Східній Європі, діється тепер у Західній Європі та в Америці.

Українська національна культура є одною з найстарших і найглибших у світі. Це є причиною того незрозумілого дикому москвині опору українців москвоцтву. Спротиву від державної поразки у Переяславі 1654 року – по сьогоднішній день. Щоправда, Московщина знайшла серед підбитих українців чимало запроданців, п'ятиколонників-яничарів, але навіть їм Московщина не довіряла, тому не спускала з них ока ані на хвилину. Проте Московщина дуже зменшила силу українського спротиву, виховавши у своїх московських школах і на московській літературі майже всю нашу інтелігенцію на шестиколонників. Раніш їх називали малоросами. Тепер вони називаються малоамериканцями, бо у США і московські, і мафіозні шестиколонники мріють знищити державну незалежність демократичних США, підпорядкувавши США світовому диктаторському надурядові. Киньмо оком на ті потуги.

* * *

Щоб ліпше зрозуміти силу і можливості шостої колони впливати на державну політику США, мусимо сказати дещо про державний лад цієї країни.

В Європі голова держави (король, президент) не керує і не веде державну політику. Це робить голова уряду (Голова Ради міністрів). У США головою уряду є сам президент, і він призначає чи усуває міністрів*. Таким чином на президента США падає подвійна відповідальність і подвійний тягар влади. Ця відповідальність і тягар ще збільшуються державним ладом США.

В Європі уряд відповідає перед парламентом за свою працю. Отже, частина відповідальності падає і на парламент. У США уряд не відповідає перед парламентом**. Міністри відповідають за свою працю перед президентом. А президент є ще й головнокомандувачем війська США. Таким чином на президента США падає чотирикратний тягар і чотирикратна відповідальність.

В Європі голова уряду мусить піти у відставку разом з усім урядом, якщо парламент ухвалить йому недовір'я. У США парламент не має права усувати голову уряду, бо ним є сам президент***.

Тепер усе життя кожного цивілізованого народу дуже пов'язане з усім життям інших народів, насамперед сусідніх. Тим-то на політику кожної держави має великий вплив політика інших держав. А тепер життя цивілізованих народів так розвинулося, ускладнилося, що кожна царина життя пов'язана і впливає на інші царини життя. Отже, голова уряду мусить знати бодай загально все про життя сусідніх, і навіть не сусідніх народів. А на це не вистачить ані часу ані розуму найгеніальніший з геніальних людей. Так, не лише голова уряду, але й окремі міністри примушені закликати до уряду знавців окремих царин життя, і то не лише у своїй державі, але також і в інших державах. І тепер фактично всім життям керують такі знавці, а президенти, міністри, парламенти стали „гумовими печатками“ тих знавців.

Переобтяженість президента США і пекуча потреба мати в кожному міністерстві багато знавців-дорадників дали Московщині і мафії безліч нагод і можливостей понапихати до уряду США своїх п'яти- та шестиколонників, і то на дуже високі посади. Наприклад, лише один з мафіозних провідників і лише

* Вони навіть не називаються „міністрами“, а лише секретарями департаментів (тобто міністерств, якщо говорити європейською мовою).

** Навіть нема назви „парламент“, а є „Конгрес“ (по-українськи „з'їзд“, „збір“), що складається з Палати Уповноважених (репрезентантів) кожного штату і Сенату США.

*** Як в Європі королів, так і президента США може усунути від влади лише Верховний Суд, і лише за зраду чи через божевілля.

за кілька років професор Ф. Франкфуртер понапихав до уряду понад 100 своїх колишніх студентів-комуністів та соціалістів. З них Служба безпеки пізніше зловила на гарячому 12 московських шпигунів. Всі ті сто мали дуже впливові посади. Таке зробив один Ф. Франкфуртер. А таких франкфуртерів було і є в США кількадесят, якщо не кількасот.

Великою, ще не перебореною, хоч вже надщербленою твердинею, перешкодою п'ятій та шостій колонам і мафії є парламент США (Конгрес), а також Конституція США є тою основою основ, тою незрушною скелею, на якій твердо стоїть все життя в США. Ми вже згадували про надзвичайно широке, глибоке і всеохоплююче народне самоуправління США. Забезпечена Конституцією самостійність, самоуправність штатів є тою величезною силою, яка захищає весь демократичний лад США від мафіозної, соціалістичної деспотії. Опанувавши у великій мірі федеральний уряд у Вашингтоні, соціалістична шоста колона вживає всіх, навіть антиконституційних способів, щоб якомога зменшити, обмежити самоуправні права штатів та міст, щоб якомога більше підкорити їх наказам з Вашингтона. Теперішня боротьба негрів за однакові права з білими є лише вимовкою, претекстом, щоби зменшити самоуправу штатів.

Ще за часів, коли на півдні США існувало невольництво негрів, південні штати ухвалили закони, які забороняли змішування у громадському житті негрів з білими. Та по звільненні негрів з рабства, і в міру того, як забувалися рабовласницькі погляди, щораз більше самі ж білі не додержувалися тих законів. І нема сумніву, що з часом самі південні штати уневажили би ці, вже пережиті залишки невольництва.

П'ята і шоста колони в США захотіли використати негрівську кривду задля своєї мети. До 1945 року в часописах США майже не було згадок про права негрів. По 1945 році раптово, без ніякої наявної причини, в часописи США нахлинула велика повільно статей, що вимагали негайного скасування законів, які обмежують права негрів.

За Конституцією США змінювати закони штатів має право лише людина штату і більше ніхто. Навіть Верховний Суд США не має цього права. Але Верховний Суд США має право і обов'язок тлумачити Конституцію. І опанований шестиколонниками Верховний Суд США визнав, що закони південних штатів, які обмежують права негрів, суперечать Конституції США і тому вони не правосильні. А чому ж від часу знесення невольництва аж до 1945 року ніхто (у тому числі і Верховний Суд) не сумнівався в їхній правосильності? – Бо ця пропаганда

нібито захисту прав негрів в дійсності є пропагандою потреби знищити самоуправління штатів та міст і зосередити всю владу у Вашингтоні.

Чому п'ята і шоста колони та мафія так запекло борються за зосередження всієї державної влади у столиці? Бо всіляка диктатура, всіляка деспотія може існувати лише тоді, коли вся державна влада є лише в її руках і більше ні в кого. Зосередження державної влади є конечною передумовою всілякої деспотії. А здійснити соціалістичні ідеї може лише безоглядно жорстока деспотія. Соціалістичні провідники знають це дуже добре і тому так голосно кричать про „демократичність“ соціалізму, щоби соціалістичний і несоціалістичний загал не побачили деспотії.

У країні, де люди віддавна мають демократичний лад і врядування, де цінують їх дорожче за своє життя, де демократизм та самоуправа мають дуже старі, глибокі корені і стали священною традицією всього народу, в таких країнах не сила жодному деспотові, отже, і соціалістичному, захопити державну владу примусом, зброєю, хіба лише єдиним способом – обдуривши людей.

Навчений шестиразовою поразкою соціалістичний кандидат на президента США фабіанець Норман Томас примушений був визнати, що „Янки ніколи не приймуть соціалізм свідомо, охоче. Але під назвою лібералізму вони приймуть кожен пункт соціалістичної програми. І одного дня США стануть соціалістичною державою, не знаючи, яким чином таке сталося“.

Давня Україна у своїй кількатисячорічній історії ніколи не мала своїх деспотів (чужі були) і ніколи не мала своїх рабів (були чужі бранці). Щоправда, по нашій катастрофі під Полтавою 1709 року Московщина хитрощами (руками хохлацьких яничарів) накинула українському народові невольництво. Але воно не було повним рабством. І по 1917 році Московщина руками наших яничарів-соціалістів накинула нове невольництво, обдуривши (устама яничарів-драгоманивців) наше селянство, обіцяючи: „Вся земля селянам у їхню власність“. Але селянство, побачивши, що його обдурено, вхопилося за зброю, у 1919–1923 роках вся Україна горіла у вогні селянських повстань. І ця війна України з Московщиною тягнеться без перерви аж до сьогодні. Історія записала золотими буквами імена тисяч полеглих у тій війні українських героїв, хоч не записала мільйонів таких і більших, бо їхні імена лише Бог знає.

На цих прикладах давньої, демократичної і волелюбної України (щонайменше 3.000 років віку) бачимо: як багато важать в історії національні традиції.

США ще дуже, дуже молоді. Але їх заснували і ними керували аж до XX ст. англійці. А Англія мала найдавніший у Європі парламент ще з XIII ст.* та славну волелюбну Хартію Вольностей (Магна Чарта) 1215 року.

Своє горде „Ніколи, ніколи, ніколи Британець не буде рабом“ англосакські переселенці привезли і до Америки. Вони створили у Північній Америці найдемократичнішу у світі державу з найширшим і найглибшим самоуправлінням, з найбільшими вольностями і правами людини та громади. І ця держава вільних людей лише за 400 років розвинулася на найбагатшу, найвільнішу у світі. Найбагатшу не мільйонерами, але своїм найзаможнішим селянством і робітництвом.

США своїм багатством і можливостями розбагатіти притягнули до себе мільйони нових переселенців, найбільше з Європи і найбільше у XX ст. Пропорційно до всього свого народу приїхало найбільше жидів**. А понадто багато жидів приїхало за війни і по війні 1939–45 рр. Тоді з усіх нових переселенців половина були жида.

Не англо-саксонські переселенці у США не мали тих волелюбних традицій, що їх мали англосакси. До XX ст. провід усім життям, надто політичним був у руках англосаксів, які твердо трималися свого традиційного „Ніколи, ніколи, ніколи Британець не буде рабом“. Вони дуже dbали, щоби держава не порушувала права і свободи громадянина і самоуправління громади.

У XX ст., зокрема по останній світовій війні, до влади і до впливу політичного, господарчого та культурного почали приходити діти не англосаксонських переселенців. Сучасна психологія вчить, що діти успадковують від своїх батьків, дідів, прадітів не лише фізичні властивості, але також і духовні. Тож діти неволелюбних не англосаксів, хоч і народжені в США, хоч і виховані волелюбними школами США, проте мають нахил до деспотії і рабства, успадкований від їхніх батьків. А деспотія та рабство є основою основ соціалізму. Тим-то соціалізмом (марксовим і фабіанським) в США захопилися передусім не англосакси, насамперед дуже багато жидів. Це доводить і статистика. Серед п'яти- і шестиколонників (комуністів і соціалістів) у США англосаксів є не більше, як один відсоток. Який відсоток жидів – ми згадували у попередніх розділах.

* Такий парламент, як англійський у XIII ст., Україна мала вже в X ст. і дуже правдоподібно, що мала ще й до нашої ери.

** Всіх жидів у світі є десь 20 мільйонів. З того в США є 9 мільйонів.

Серед шестиколонників є дуже багато таких, які визнають себе соціалістами, а називаються „лібералами“. А серед тих „лібералів“ є дуже багато справжніх соціалістів, які прикривають свій соціалізм личиною лібералізму.

Голова III Інтернаціоналу К. Дімітрієв казав: „Задля нашої справи один приятель чи письменник вартує більше, ніж 10 комуністів.“ Не комуніст, професор чи письменник у позакомуністичному світі вартує задля комунізму більше, як 1.000 членів комуністичної партії.

Керівник Служби безпеки Е. Гувер казав: „Небезпека нашої державності від комуністів у США і поза США є далеко менша, ніж від лібералів, які допомагають (байдуже свідомо чи ні) комуністам. Цього не розуміли президенти Ф. Рузвельт, Г. Трумен, Д. Ейзенхауер, Дж. Кеннеді, Р. Ніксон. Не розуміли й їхні Міністри закордонних справ.

У часописі „Нью-Йорк Таймс“ 22.02.1962 р. було надруковано платне оголошення-відозвув, підписану 613 поважними особами. Та відозва вимагала від Конгресу США ліквідувати Парламентську Комісію дослідження антиамериканської діяльності. Ця Комісія викривала і притягала до суду комуністів. З підписаних 613 осіб комуністів було лише 17. Крім них були: 4 єпископи, 78 священників, 25 рабинів, 92 професори. З них членів прокомуністичних товариств (комуністичних параванів) було 261, а решта – „ліберали“.

Такі „ліберали“-шестиколонники видавали збірку розвідок про зовнішню політику США під назвою: „Ліберальні папери“. У тій збірці „ліберали“ вимагали від уряду США:

1) Визнати офіційно уряд комуністичного Китаю і прийняти комуністичний Китай до ООН.

2) Визнати за червоним Китаєм право на Тайвань.

3) Визнати офіційно уряд Східної Німеччини.

4) Визнати, що перебування США у Берліні неслухне і нежиттєве.

5) Роззброїти Західну Німеччину.

6) Викинути з НАТО Західну Німеччину, Італію, Францію і скандинавські держави.

7) Забрати військо США з Європи.

8) Відмовитися від дурного переконання, що ніби єдиний спосіб уникнути війни – це бути готовим до війни.

9) Запропонувати Московщині приєднатися до радіомережі США, яка слідкує і попереджує про ворожі ракетні напади, щоби тим запевнити Московщину, що вона матиме своєчасно попередження про напад США на СРСР.

10) Значно полегшити торгівлю США з СРСР. Зняти всі перешкоди у цій торгівлі і взагалі всіляким стосункам із СРСР.

11) США мусить перестати випробовувати атомну зброю, хоч би Московщина й не перестала.

12) США мусить відмовитися від невійськової, громадської воєнної охорони.

13) США мусить давати всебічну допомогу всім потребуючим державам, отже, і комуністичним.

Такі самі вимоги ставить урядові США і Московщина.

„Лібералкою“ була навіть жінка президента Ф. Рузвельта Елеонора. Вона: 1) допомагала комуністам чим могла; 2) вела запеклу пропаганду, щоби знищити Комісію з розслідування антиамериканської діяльності; 3) запрошувала відомих комуністів гостювати в Білому Домі і вихваляла їхню антидержавну діяльність; 4) вела запеклу пропаганду, щоби прийняти комуністичний Китай до ООН; 5) вона була діяльним членом мафії; 6) пропагувала знищити державну незалежність США, підпорядкувавши США світовому урядові ООН; 7) вона у своїх статтях вихваляла кровозмішування білих з неграми та всілякі інші соціалістичні ідеї; 8) вона виправдовувала (а тим сприяла) статеvu розпусту та пияцтво молоді. Її син Іван відмовився служити у війську США – син президента.

П'ятиколонники-комуністи і шестиколонники-соціалісти та „ліберали“ заклали в США понад 200 своїх товариств, організацій під всілякими назвами-параванами, в яких нема й натяку на соціалізм. Найвпливовішою такою організацією є „Рада закордонних стосунків“. Вона є ідеологічною дитиною померлої Ліги Націй. Коли Парламент та Сенат США відкинули 1920 року думку президента В. Вільсона, щоб США стали членом Ліги Націй, то американські соціалісти й „ліберали“ заклали своє окреме товариство, назвавши його „Радою закордонних стосунків“. Мета її – та сама, що й Ліги Націй, тобто створити світову наддержаву зі світовим надурядом, якому підлягали б усі держави світу.

Рада закордонних стосунків хоч і не є державною установою, проте вона фактично спрямовує всі великі справи зовнішньої і домашньої політики США, бо вона складається з найвище поставлених, найбільше впливових осіб США. До неї належали президенти США, міністри, сенатори, найвизначніші науковці, політологи, економісти і найвищі керівники найбільших промислових підприємств, фундацій, видавці і головні редактори найбільших часописів та журналів США. Коротко, найкращі з (еліта) найвищих провідників, знавців усіх царин життя

США. Рада закордонних стосунків має лише 1.400 членів. Заснували її 1921 року, а почала вона свою діяльність на велику міру 1927 року, коли Рокфеллерівська фундація дала їй кілька мільйонів доларів на наукові дослідження. Керує нею „Дорада Рада“, що складається із 160 найвизначніших із визначних осіб США.

Членами Ради закордонних стосунків (РЗС) були чи є: президенти США В. Вільсон, Г. Гувер, Ф. Рузвельт, Г. Трумен, Д. Ейзенхауер, Дж. Кеннеді, Р. Ніксон; віце-президент Г. Гомфрі, міністри Д. Раск, Дж. Фостер, Довллес, Д. Ділон, А. Голдберг, Д. Ачесон, К. Гол, Р. Макнамара, заступники міністрів Дж. Бол, М. Бонді, А. Берл, Г. Фоулер, Р. Джілпатрік, А. Гарріман, Б. Гейз, Т. Клевеленд, Ф. Франкфуртер, Ч. Бовлез, Дж. Макклой, Дж. Маккон, Дж. Макгі, П. Нітце, А. Долес, Г. Д. Гвайт, А. Ярмолинський, Л. Пасловський, Г. Парсон; головні радники президентів Ч. Болен, Г. Кісінджер, А. Шлезінджер, А. Гіс, Дж. Везнер, Б. Ростов; губернатори штатів Н. Рокфеллер, Дж. Ромні, Е. Стасен, В. Скантон; посли до чужих держав А. Стівенсон, Дж. Кенан, Ф. Рейнгардт, Д. Брюс, Л. Мерчант, Дж. Голмс, Е. Райшавер, І. Фінлетер, О. Латімор, А. Дін; сенатори В. Бентон, Ч. Кейз, Дж. Дейвітс, С. Сімінгтон, генерали – начальники Генерального Штабу Л. Лемнітцер та М. Тейлор; генерали Л. Клей, Дж. Гівін, Ч. Вард, Г. Ярнел; банкіри, мільйонери, власники чи керівники дуже великих підприємств Е. Блек, Ч. Ділон, Дж. Додж, Г. Фрімен, Ф. Грін, Р. Гарнер, Ф. Гамільтон, Б. Леман, Т. Ламонт, Д. Рокфеллер, Е. Швіст, Дж. Шіф, А. Сахс, Дж. Варбург, С. Вайнберг, Р. Кордінер, Дж. Гол, В. Елен, Л. Макколом, Г. Бошенстейн, С. Бетчел, Л. Клей, Е. Грей, К. Грінволт, Е. Голмен, Ч. Мортімер, Т. Петерсон, Дж. Тріп, Ч. Пьорсі, В. Гаркімен, В. Макчесні, Г. Форд; видавці та редактори Г. Люс („Тайм“, „Лайф“, „Форчун“), Д. Лоуренс („Ю. С. Ньюс енд Ворлд Репортс“), Ф. Грегам („Ньюсвік“, Вашингтон Пост“), Дж. Кавлез („Лук“), А. Солцбергер („Нью-Йорк Таймс“), М. Етрідж („Лузвіл Курйер Джорнал“) та інші. Власники радіомереж В. Галій, Д. Сарноф, Л. Голденсон, журналісти та коментатори, що друкуються багатомільйонними накладами, М. Чайлдз, Дж. Рестон, Е. Лінді, В. Ліпмен, Г. Балдвін, голова дуже впливового клубу книголюбів Г. Шерман, дослідники громадської думки Дж. Галуп та Е. Ропер, видавець славної на весь світ „Енциклопедії Британіка“ В. Бентон і т. п. високопоставлені і дуже впливові особи.

Членом РЗС не може стати кожний, хто бажає, хоч би й був великим знавцем справи. РЗС сама запрошує до свого складу ко-

го вона хоче. В той спосіб до РЗС не може пролізти ворог соціалістичних ідей.

Члени РЗС захопили у свої руки великі мільярди доларів добродійних фундацій: Фордівської, Рокфеллерівської, Карнегівської та інші. Ті фундації дають РЗС щороку мільйони доларів на наукові дослідження, на видання відповідної літератури. Понад 100 великих підприємств США платять РЗС річно кожне щонайменше 1.000 доларів за те, що вона посилає їм своїх знавців як дорадників.

Маючи серед своїх членів власників та редакторів дуже великих видавництв, часописів, журналів, радіомереж, РЗС має величезну силу творити так звану громадську думку. Отже, вона дуже впливає на вибір президентів, членів парламенту і на їхню політику. Впливи РЗС в науці, шкільництві, в громадському житті США – дуже і дуже великі.

РЗС почала захоплювати владу в Міністерстві закордонних справ ще 1939 року, а 1945 року вона мала там уже всю владу.

РЗС має своєю політичною метою:

1) Всебічно наближуватися, змирюватися з СРСР, бо вірить: якщо США не звертатимуть уваги на московську ворожу пропаганду, якщо США роззброюватимуться і допомагатимуть економічно СРСР, то тим США здобудуть довір'я москвинів, тим поволі московський деспотизм здемократизується, москвини приєднаються до проекту створення одного світового соціалістичного надуряду, бо це є і мета москвинів.

2) Розподілити все світове золото поміж всіма державами, щоб усі мали золоте забезпечення своїх паперових грошей. Таке золоте забезпечення дає економічну підставу прийняти всі держави до світової наддержави.

3) Розподілити тим способом промисловість, щоби зменшити нехіть народів – понадто великих – прилучитися до світової наддержави.

4) Нав'язати якомога глибші політичні та економічні зв'язки США з усіма народами світу.

5) Дуже дбати, щоб усі народи світу мали високу, прихильну думку про США, байдуже скільки би то не коштувало США грошима і національної гордості. Це допоможе приєднати народи до світової наддержави, бо вони не боятимуться панування (гегемонії) США.

6) Скасувати парламентське застереження Д. Конала, яке не дозволяє США приступити до створення світової наддержави.

7) Полагоджувати всі міжнародні справи лише через ООН, щоби тим наочно переконувати людей у великій потребі мати світовий надуряд.

Каліфорнійський Відділ колишніх вояків США (Американський Леґіон) на своїх річних зборах 1.07.1962 р. ухвалив: „Як показали досліди та свідчення, Рада закордонних стосунків намагається знищити державну незалежність США. Задля того вона напхала своїх членів на високі вирішальні становища в обидвох партіях: у демократичній і в республіканській. Влада членів РЗС в уряді США загрожує існуванню США та тій волі, яку ми, американці, маємо. Сотні тисяч вояків США віддали своє життя, обороняючи волю. А тепер ту волю нищать, щоби знищити державну незалежність США, роззброївши США, підпорядкувати США світовому надурядові ООН, у якому голос США нічого не важить, бо заглушений голосами 110 інших держав“.

Від 1945 року досі члени Ради закордонних стосунків керували закордонною політикою США. За цей час число комуністичних рабів у світі збільшилося на 520 %. Їх є вже понад один мільярд людей. Поширення комунізму за цей час ані трошечки не сповільнилося, хоч США видали 500 мільйонів доларів на „боротьбу“ з комунізмом. Писання та промови членів РЗС аж надто переконливо свідчать про те, що поширення комунізму було не випадкове й не стихійне, а провадилося за певним, добре обдуманим планом. Від 1945 року досі Міністерство закордонних справ США провадить політику поступок комунізові, політику навмисних поразок, бо має метою повалити капіталістичний лад США, запровадити соціалістичний.

У США є кількадесят товариств з метою як у РЗС. Наприклад, „Товариство закордонної політики“. Його заклали жидівські банкіри П. Варбург та Ф. Франкфуртер. Політично воно значно лівіше за РЗС. Головою його була 20 років московська соціалістка Віра Дін. Це товариство пропагує соціалізм переважно в університетах. Переважно з цього товариства уряд США вибирає урядовців американського військового уряду в зайнятих Німеччині, Італії, Японії. Вони там пхали цосили до урядів тих держав тамосніх соціалістів та комуністів.

Також шестиколонним товариством у США є соціалістичне товариство під демократичною назвою „Американці демократичного чину“. Керівником цього товариства був голова Союзу автомобільної промисловості, соціаліст, комунолюб В. Ревтер. Заступником – головний радник президента Дж. Кеннеді (він же – автор його промов) А. Шлезінджер. Він казав: „Якщо США хочуть існувати, то мусять викинути християнство на смітник“. Він радив президенту Ейзенхауеру таємно вбити сенатора Дж. Маккарті, який дуже полював за комуністами. Інші члени Головної Управи цього товариства: Д. Дубинський,

Дж. Карей, Р. Гелштейн, А. Кулідж, А. Мост – всі соціалісти і комунолюби.

Організацією шестиколонників (у суміші з таємними п'ятиколонниками) є „Союз задля громадянських вольностей“. Він частково у прихованій формі, ховаючись за параваном лібералізму, частково відкрито вимагає скасувати закони, які побороють підкопну діяльність всіляких зрадників США, отже, і комуністів та шпигунів, вимагає заборонити молитися у школах. Нищить всіма способами побожність людей. Вимагає зняти заборону поширювати порнографічну літературу, пропагує потребу світового надуряду. Очолує цей союз колишній Генеральний Прокурор США Ф. Бідл. Членами Головної Управи є: колишній суддя Д. Кенйон, дуже високий урядовець, правник Дж. Файнерті. Це офіційно, а фактично за їхніми плечима керує згряя таємних комуністів.

Шоста колона в США має у своїх руках провід великого і дуже впливового Учительського Союзу. Засновано його 1857 року. Тепер він має 6.000 відділів по всіх США. Майже всі учителі, професори США є його членами. Учительський Союз має більше членів, ніж союзи правників, лікарів, священиків разом узятих. Головне Управління цього Союзу у Вашингтоні має 29 відділів, 24 сталих комісій, комітетів. Він мав у 1952 році 458 сталих платних урядовців, яким платив 1.610.000 доларів річно. Головне Управління його тепер цілковито в руках соціалістів і таємних комуністів у личині „лібералів“. Це Головне Управління писало ще 1936 року: „Зібрані нами відомості, докази, числа підтверджують висновок, що в США та в інших країнах минає доба індивідуалізму та вільної економічної конкуренції і надходить доба загального і всебічного усупільнення та колективізму“.

Учительський Союз пропагує у всіх школах, починаючи від початкових, потребу запровадити світовий, соціалістичний, диктаторський надуряд і всеохоплюючий інтернаціоналізм. Пропагує необхідність запровадити усупільнення всього життя людей, а з того – потребу знищити ідею особистої власності і патріотизм. Пропагує і поширює серед учнів і учителів безбожництво.

Учительський Союз має нагляд над складанням і виданням шкільних підручників. Переглядаючи ті підручники, доходимо до думки, що вони були написані і видані в СРСР. У них все життя США малюється найчорнішою фарбою, ганиться, а життя в СРСР малюється лише рожевими фарбами – як рай на землі. Тож не дивно, що цей союз дуже радить і сприяє пере-

кладу англійською мовою книжок, виданих у СРСР. Навіть цілком відкрито радить школам купувати комуністичні книжки. Наприклад, радив книжку провідника Інституту марксизму в Нью-Йорку, комуністичного ідеолога Г. Аптекара „Повстання американських рабів-негрів“, або книжку редактора комуністичного журналу „Нові маси“ Г. Феста „Вільний шлях“, чи керівника московських шпигунів В. Перла „Негр у сільському господарстві Півдня“.

Слідча Комісія Нью-Йоркського штату виявила, що весь провід відділу Учительського Союзу в місті Нью-Йорк цілком опанований комуністами. А цей відділ має 11.000 членів. Понад 1.000 комуністів учать у Нью-Йоркських школах. З усіх університетських професорів Нью-Йорку 25 % є комуністами, відкриті і закриті „ліберальною“ личиною. Спробам викинути комуністів-учителів зі шкіл і університетів дуже протидіяв Учительський Союз. На захист комуністів-учителів став і Верховний Суд США.

Від першого дня заснування США заведено у школах звичай щоденно перед початком навчання віддавати урочисту пошану прапорові США і співати патріотичну пісню: „Зоряний прапор“. Таку пошану склали учні та вчителі. По війні 1939–45 років школи під впливом Головного Управління Учительського Союзу занехали цей патріотичний звичай. Обурені батьки вимагали повернути його. Отож, парламент Каліфорнійського штату ухвалив закон, який зобов'язував шкільну владу повернути цей звичай. Ухвала була прийнята перевагою лише в один голос. Такий самий закон ухвалив і парламент Іллінойського штату, але губернатор штату не затвердив його.

Парламентська Комісія антиамериканської діяльності подає список 469 організацій, які офіційно мають демократичні, не-комуністичні назви і голів, але фактично є параванами КП США. З них уряд США офіційно визнав 170 за підривні, зрадницькі. А неофіційно в США є понад 600 всілякого роду лівих товариств, що ховаються за гарними, демократичними назвами, а фактично є соціалістичними, зрадницькими, підривними.

П'ята колона під керівництвом Москви і шоста колона під керівництвом Нью-Йорку (мафії) завзято працюють для того, щоби:

1) не-комуністичний світ мирно співпрацював з комуністичним, бо то є ніби єдина можливість уникнути світової атомної війни;

2) США роззброїлися, це буде доводом, що США не мають наміру воювати;

3) була вільна, нічим не обмежена взаємна торгівля всіх держав світу, не зважаючи на політичний лад тих держав, не зважаючи на те, чи крам є військовий чи невійськовий;

4) всі держави світу, без жодного винятку, без огляду на їхню зовнішню і домашню політику та господарчий лад, могли без перешкод одержувати від світових банків довготермінові позики;

5) США допомагали відсталим країнам розбудовувати їхню економіку, не зважаючи на те, чи ті країни комуністичні, чи ні;

6) увесь світ, насамперед великі держави і не-комуністичні також воліли піддатися і скласти зброю, не воювати, бо атомна війна знищить життя на нашій планеті;

7) західні держави визнали офіційно комуністичний Китай і прийняли його до ООН;

8) західні держави визнали дві німецькі держави: Східну і Західну;

9) усі республіки СРСР мали кожна право голосу в ООН;

10) ООН мала власне міжнародне військо, яке мало б силу примушувати всі держави світу виконувати закони ООН, бо ООН є єдиною надією людства на світовий мир і добробут;

11) в жодній державі не була заборонена комуністична партія;

12) держави уневажнили обов'язок присягати на вірність їм;

13) п'яти- і шестиколонники позахоплювали провід у всіх політичних партіях і урядах, насамперед у всіх закладах та установах, що творять світогляд людей;

14) всі школи були під непереможним впливом соціалістичних ідей та ідеалів, теж церкви, родинне і громадське життя, теж література, мистецтво, мораль та інші царини життя;

15) всюди завмирала ідеалістична філософія життя та ідеалістичний світогляд, а натомість поширювалися і поглиблювалися філософія і світогляд матеріалістичні;

16) всюди падала ідеалістична мораль, щоби поширювалася розпуста, пияцтво, наркотики, безбожництво;

17) зникало місцеве самоуправління, а поширювалося і поглиблювалося зосередження державної влади;

18) провід робітничих союзів був у руках п'яти- і шестиколонників;

19) не існували жодні Служби безпеки, і щоби послаблювалася сила і влада органів правопорядку;

20) вирвати дітей з-під впливу консервативних родин, знищивши саму родину;

21) колоніальні напівдикі народи одержували свою державну самостійність, навіть і тоді, коли вони ще не доросли культурно до неї;

22) поширювалося і поглиблювалося у масах переконання, що реформаторство – це застарілий спосіб поліпшити життя, а натомість морально оправданим є накидати людям живосилом ліпший лад;

23) поширювалася і поглиблювалася зневага, ненависть до національних традицій, до національних історичних героїв та великих національних будівничих;

24) поширювалися, поглиблювалися всюди ідеї, ідеали та дух інтернаціоналізму, космополітизму;

25) поширювалося і поглиблювалося у всіх людей переконання, що єдиним шляхом до раю на землі є світова наддержавна з озброєним, всебічно зосередженим, тотально зцентралізованим, дуже сильним, диктаторським світовим надурядом.

А як мафія запроваджувала б соціалістичний рай та мир на землі, то вона показала вже в Конго. Там військо ООН надзвичайно жорстоко, криваво нищило демократичну владу краю Катанги, щоби силоміць накинути йому владу соціалістичного, деспотичного уряду Конго. Те військо ООН постріляло в Катанзі тисячі невинних людей, навіть дітей, жінок, навіть хворих у лікарнях.

Мафія планувала зробити таке ж і в Південно-Африканській республіці. Свого часу американський мільйонер А. Карнегі подарував кількадесят мільйонів доларів на заснування фундації, яка мала досліджувати способи та засоби втримання миру у світі. Пізніше мафія захопила керівництво тою фундацією у свої руки (керівником її був свого часу московський шпигун Алджер Гіс). Отже, мафія дала великі гроші тій фундації, щоби вона знайшла способи примусити білий уряд Південно-Африканської республіки передати всю державну владу неграм.

Задля цього мафія спланувала обложити і заблокувати 1.800 кілометрів південно-африканського узбережжя 60 воєнними кораблями і 300 воєнними літаками та висадити 93.000 війська ООН, намовивши негрів повстати проти влади білих. Коштувало би це 165 мільйонів доларів. Голова ООН У. Тан поставився дуже прихильно до цього плану, а посол СРСР до ООН Я. Малик обіцяв дати кораблі і військо СРСР.

Приклад Катанги і цей план українці мусять запам'ятати, бо мафія планує зробити таке і в Україні, коли вона у себе пробуватиме скинути московську соціалістичну і несоціалістичну владу.

Покладаючись на свою шосту колону в уряді США, Московщина сподівалася, що США не протистоятимуть її спробі загарбати Корею. Коли ж несподівано США послали своє військо до Кореї, то Московщина перелякалася можливості третьої війни. Смерть Й. Сталіна та паплюження його М. Хрущовим захитали „саветскую“ владу. Московщина перелякалася можливості революції на немосковських землях СРСР якби вибухла світова війна. Перелякавшись, Московщина зчинила величезну пропаганду у світі за вічний мир. Раптово позакладалися 1950 року в Європі та Америці, під різними демократичними назвами, сотні товариств боротьби за мир та роззброєння. Опановані шестиколонниками часописи, радіо повели шалену пропаганду кінченості співіснування комуністичного і некомуністичного світів.

Щоби довести світові щирість свого бажання миру, Московщина голосно переклала всю провину за московське загарбництво на Й. Сталіна, відреклася і прокляла на весь світ його політику та проголосила гасло: „Від сталінізму – до лєнінізму“. ЦК КПРС та уряд СРСР проголосили 5.03.1953 р., що „непохитною основою і незмінною засадою зовнішньої і внутрішньої політики ЦК КПРС і уряду СРСР були, є і будуть політика миру, непохитна боротьба проти підготовки і розпалення будь-якої війни, політика щирої міжнародної мирної співпраці, господарчої і культурної“*.

Всі п'яті і шості колони у світі зчинили несамовиту пропаганду щирості цієї „нової“ московської політики. Нема де правди подіти – вони мали величезний успіх. Шоста колона тисячкратно збільшила і поширила свій величезний вплив. Навіть уряд найширшої демократії США піддався тій пропаганді і конкретно почав здійснювати співпрацю з Московщиною. Він не лише широко відкрив двері США московській пропаганді, московським шпигунам (культурний обмін), але почав нищити свої заморські військові бази в Туреччині, Італії, Німеччині і зменшувати свої залоги та видатки на озброєння найновішою атомною зброєю.

Щоби був такий величезний вплив, п'ята і шоста колони мусять мати у своїх руках редагування та випуск у світ великих часописів, журналів та керівництво радіомережами. Ми вже згадували, хто є власником великих часописів, журналів, радіомереж у США. Редактор „Нью-Йорк Трібун“ писав: „Незалежних, нецензурованих часописів та журналів нема вже в США, крім

* „Правда“, 6.03.1953 р.

хіба маленьких у повітових містечках. Кожний журналіст знає це з власного досвіду. Жодний з нас, працівників пера, не наважується висловити чесну думку, погляд. Мені платять 150 доларів тижнево, щоб я не друкував шкідливої часописові, чи впливовим особам, організаціям, правди. За це саме платять й інші часописи, журнали своїм редакторам та репортерам. Якщо б я дозволив надрукувати чесну правду, власники часопису вигнали б мене на другий же день з роботи. Власники великих часописів, журналів платять своїм редакторам, репортерам, щоб вони ховали правду, щоби безсоромно брехали, перекручували факти, обмовляли невинних людей, кланялися Мамоні, зраджували свій народ“.

Ось яскравий приклад.

Провідні комуністи і шпигуни В. Чамберс та Е. Бентлі, розчарувавшись у комунізмі, видали 1948 року владі всю шпигунську мережу, до якої вони належали. Перед тим вони поназбирали і заховали багато крадених таємних документів уряду США, мікрофільмів, які шпигунська мережа пересилала до Москви. Ті документи вони передали Сенатській слідчій комісії і прилюдно оповіли їй про всю свою шпигунську працю, подаючи прізвиська й інших шпигунів.

Майже всі великі часописи та журнали США зчинили шалений крик проти тих двох відважних патріотів. Їхні свідчення називали дикою видумкою, не зважаючи на те, що патріоти передали Слідчій комісії кількадесят крадених таємних документів уряду США. Прозивали їх божевільними, брехунами, а їхні свідчення – безглуздою гонитвою за неіснуючими відьмами. Часописи, журнали ширили найрізноманітнішу брехню про цих патріотів, очорнювали їх всіма способами, друкували на них глузливі карикатури. Редакційні статті називали їх несповна розуму виродками, дегенератами, злодіями, фашистськими запроданцями тощо. Не цуралися ніякої брехні, друкували брехливі, принижуючі життєписи, запевняючи читачів, що ті патріоти були в божевільній лікарні, що вони статеві збочені, наркомани, розпусники, хабарники, дрібні злодії. І таке писали не лише комуністичні та соціалістичні часописи, журнали, але й формально некомуністичні, несоціалістичні. Крик був створений на таку широчезну міру, що навіть патріоти США повірили. Направду, коли Бог хоче когось покарати, то відбирає йому розум. І треба бути героєм, щоби таку напасть витримати. В. Чамберс та Е. Бентлі витримали.

Таке є тепер не лише в часописах, журналах, радіо, але й в наукових виданнях. Американський історик пише: „Тепер

у США та в інших країнах багато істориків самі, з власної волі не пишуть правди, перекручують історичні факти, підробляють історичні документи“.

Інший пише: „XX сторіччя – найбрехливіше за всі сторіччя. Часописи, журнали, радіо є тепер продажними повіями“. Коли журналісти додержувалися засади писати про: КОГО, ЩО, КОЛИ, ДЕ, ЧОМУ, не подаючи власного тлумачення. Тепер же три чверті газетних матеріалів – це власні тлумачення журналіста.

У США, коли поліція застрелить якогось „лівого“ ворохобника, то великі часописи зчиняють величезний галас. Але коли ліві ворохобники застрілять вартового, то всі часописи мовчать. У В'єтнамській війні військо США обстріляло село, з якого в'єтнамські комуністи обстрілювали американців. Самозрозуміло, були вбиті і селяни. Всі великі часописи і телебачення США до неба кричали про злочинну жорстокість американців, і то таким стилем, яким пишуть про американців москвини в СРСР. Але, коли північно-в'єтнамське комуністичне військо обстріляло ракетами кілька південно-в'єтнамських міст і забило кілька тисяч жінок, дітей, старих, то про це великі часописи і телебачення США ані одного слова не сказали.

У США нема державної цензури. Але є далеко сильніша за державну. Це – цензура мафії. Вона має у своїх руках майже всі великі видавництва, всі великі книгарні та книжкові клуби. Вона має своїх людей на посадах рецензентів, книгарів у книгозбірнях, в університетах, які вибирають і купують книжки для тих книгозбірень.

Тож нема нічого дивного, що Пресовий Клуб у Вашингтоні дав почесну грамоту М. Хрущову та Ф. Кастрові.

У США існують товариства так званих „американських фашистів“ та терористичне товариство Ку-Клукс-Клан. Вони мають членів не більше як 15.000. Але всі мафіозні часописи роздумують їх до величезної небезпеки. Коли ж уряд хотів дослідити діяльність цих двох організацій, то мафіозні часописи виступили проти слідства. Чому? – Бо тими організаціями фактично керували мафіозні провокатори.

Фундації США

У США державний податок пропорційний до прибутків, отже, чим більший прибуток, то вищий відсоток від прибутку йде на податок. У США є закон, за яким пожертви на добродійні та культурні справи звільняються від державного податку. Чим більше пожертвуєш, тим нижчий відсоток буде податку. Мільйонери США платять дуже високий відсоток податку (аж до 80 % від прибутку). Отже, щоб зменшити той відсоток, щоб лишити по смерті вічний собі пам'ятник, американці жертвують великі гроші на добродійні та культурні справи. Наприклад, більшість університетів у США побудовано й утримується на пожертви. Дуже великі пожертви оформлюються юридично в так званих фундаціях, що є окремими громадськими установами. Керують тими фундаціями управи, в які входять найвизначніші особи. Ці фундації не платять жодних податків. Самих відсотків з грошей фундації мають великі мільйони доларів річно. З тих відсотків фундації видають допомогу на всілякі культурні справи. На політичні справи не мають права давати, але дають, прикрившись личиною спонсорства на потреби науки, культури чи шкільництва.

По війні 1939–45 рр. приїхало до США дуже багато великих європейських науковців, державних мужів, політиків тощо. Серед них було чимало соціалістів та жидів. По п'ятьох роках вони одержали громадянські права США і попролазили на високі посади в уряді та в університетах, на впливові становища у видавництвах, школах і добродійних фундаціях. Ці нові американці-соціалісти, разом з народженими в США соціалістами, захопили управи фундацій у свої руки. Наприклад, управа Карнегієвської фундації запросила на керівника фундації праву руку президента Ф. Рузвельта Алджера Гіса, московського шпигуна, хоч був американцем з діда-прадіда. То ж не дивно, що ті фундації видавали і видають великі мільйони на пропаганду соціалістичних ідей, тобто на справу політичну, чого не мають права робити за своїми статутами. Уряд США знає це, але не карає їх, не накладає податку, бо у самому уряді сидять на дуже високих посадах такі ж соціалісти. А тих, хто протестував проти такого порушення статутів фундацій, мафія таємно вбивала. Так вона вбила сенатора Дж. Маккарті та члена парламенту Е. Кокса.

Мафія розуміє краще за будь-кого твердий життєвий факт: хто керує думкою людини, громади, народу, той фактично

є їхнім законодавцем, паном, володарем, а вони його невільникми. Захопивши фундації США, мафія стала керувати думкою суспільства США, а насамперед думкою провідної верстви. Тут ми наведемо лише кілька з тисяч прикладів такого керування Фордівською фундацією.

Старий Г. Форд знав, що по його смерті уряд США забере від спадкоємців 77 % Фордівського майна за податок. Г. Форд мав майна на три мільярди доларів, отже, уряд забрав би з того 2.308.400.000 доларів. Тому Г. Форд задумав пожертвувати понад два мільярди доларів на добродійні та культурні справи. Він доручив оформити свій задум жидівському банкірові Сіднею Вайнбергові, бо той був великим знавцем таких справ.

Фордівське підприємство засновано на паях. Як і кожне пайове підприємство фордівське мало паї з правом голосу і без права голосу (але з правом прибутку). Звичайно, паїв з правом голосу дуже мало, а без того права – дуже багато. С. Вайнберг оформив 1949 року Фордівську фундацію так, що спадкоємці, фордівські родичі, затримали у себе всі паї з правом голосу, а 88 % паїв без права голосу стали власністю Фордівської фундації. Вони приносили фундації річних дивідентів 90–100 мільйонів доларів.*

Найвищою владою таких фундацій є Рада управителів, яка призначає керівника фундацій. До Ради управителів запрошують багато вчених знавців, високопоставлених осіб та банкірів, бо банкіри знають як керувати великими грошима. На першого керівника Фордівської фундації запросили Рована Гейстера, який проголосив мету фундації: „Фордівська фундація підтримуватиме таку діяльність і допомагатиме в її здійсненні, яка сприятиме мирові і устанавленню в усьому світі справедливого ладу“.

У США є чимало організацій, які мають таку же мету своєї діяльності. Так, даючи великі гроші на їхню діяльність, Фордівська фундація само собою набуває зверхнього нагляду, контролю над їхньою діяльністю, скеровує їхню діяльність у бажаний фундації напрям, підпорядковує їх собі. Тут подамо лише кілька з тисяч прикладів. Так, Фордівська фундація дала:

60.000.000 доларів на вишкіл урядовців-тубільців в Індії, Пакистані, Бірмі, Індонезії, Непалі, на Близькому Сході (Ізраїль). У цих країнах Фордівська фундація має своїх власних послів-урядовців.

* Друга за розміром фундація – Рокфеллерівська має 20 мільйонів доларів річного прибутку.

14.000.000 доларів – „Телевізійній верхній комісії“ та „Громадському Інституту радіо США“ на пропаганду соціалістичних ідей.

6.500.000 доларів – шістьом університетам США на вивчення світових, міжнародних проблем.

3.500.000 доларів – закладові міжнародної освіти (опанованому соціалістами і комуністами) на міжнародний культурний обмін.

1.500.000 доларів – Раді закордонних зв'язків.

1.500.000 доларів – Товариству закордонної політики. Воно опановано шестиколонниками. Має кількасот відділів по всіх США.

1.275.00 доларів – Колумбійському університетові, опанованому соціалістами, на вивчення закордонних справ і стосунків.

1.100.000 доларів – на вивчення перебудови міст США.

1.000.000 доларів – на вишкіл урядовців США у чужих країнах.

1.000.000 доларів – установі обміну науковцями та митцями з СРСР і його сателітами.

1.000.000 доларів – Гарвардському університетові, опанованому соціалістами на наукові дослідження міжнародних зв'язків.

1.000.000 доларів – Комісії американських приятелів (Квакери) на їхню пропаганду пацифізму, відмову служити у війську, потребу роззброїтися тощо. З тих грошей Комісія дала молодим комуністам гроші на поїздку до Фінляндії на світовий з'їзд комуністичної молоді. Голова цієї Комісії Г. Кедборі та його заступник К. Пікет були діяльними комуністами, кілька разів виступали на захист засуджених комуністів-шпигунів.

900.000 доларів – Гарвардському університетові на вишкіл урядовців новоповсталих африканських та азійських держав.

800.000 доларів – на привіз до США й утримання азійських науковців.

756.000 доларів – „Американській фундації задля політичної освіти“. Цей згурт має в США 460 політичних клубів, якими керують шестиколонники.

579.000 доларів – Корнельському університетові на вивчення Китаю та Південно-Східної Азії.

560.000 доларів – „Осередкові міжнародного вивчення“ на наукові дослідження міжнародних стосунків. Він в руках шестиколонників.

500.000 доларів – „Товариству міжамериканських стосунків“ (Південної і Північної Америки) на дослідження. Це товариство відверто підтримує Кубинський комуністичний уряд.

500.000 доларів – комуністичній Польщі на культурний обмін.

430.000 доларів – Бостонському університетові на вивчення Азії.

400.000 доларів – Чикагському університетові на вивчення Африки.

250.000 доларів – Колумбійському університетові на подорож науковців США до СРСР та його сателітів.

Це лише кілька пожертв задля прикладу. Їх далеко більше, а менших пожертв треба рахувати на тисячі.

На перший погляд Фордівська фундація робить дуже корисну справу. Але це – лише на перший погляд. Бо „На чийм возі їдеш – того пісню співай“. Як одержав мільйони доларів і хочеш ще одержати, то роби те і так, як хоче грошодавець – керівник фундації. А дослідивши політичні погляди тих керівників, не здивуємося, побачивши, що великі пожертви одержують люди та гурти лівих політичних переконань: всілякі соціалісти, комуністи, шестиколонники в „ліберальних“ личинах, а навіть і відкриті, без личин. Тим-то Фордівська та інші фундації дуже допомогли шостій колонії поширитися і поглибитися в США. Вона має тепер величезний вплив на все життя США: політичне, господарче, громадське, культурне.

Та найбільше вплинула Фордівська (й інші) фундації на громадську думку щодо вищої освіти. А люди з університетською освітою – це ж провідна верства нації і держави. Чимало впливових університетів (але далеко не всі) одержали допомогу від Фордівської фундації. Вона дала:

19.000.000 доларів на навчання спеціалістів з телебачення.

6.000.000 доларів Освітньому Осередкові з питань телебачення на те саме.

1.725.000 доларів університетським видавництвам.

400.000 доларів на вивчення системи присяжних судів. Вона їх припоручила професорові Е. Леві, жидові, соціалістові, який завжди боронив комуністів.

260.000 доларів дала 615 вибраним університетам та вузам на платню професорам.

Ті професори формально нічим не зобов'язалися Фордівській фундації, проте само собою не викладали студентам антисоціалістичних ідей, чи взагалі ідей, які не подобаються керівникові фундації. Сам факт, що таку допомогу вона дає лише вибраним нею університетам – натякає на це.

Не випадково Фордівська та інші фундації роблять те саме, що й уряд США. Уряд відповідає за свою діяльність перед парламентом. Фундації не відповідають ні перед ким. Тож вся діяльність фундації залежить від того, які особи, яких переконань і світогляду керують тими фундаціями. А які люди можуть бути – показує приклад А. Гіса. Він був керівником Карнегівської фундації і московським шпигуном. Він не є винятком. На це показує приклад „Фундації задля республіки“.

„Фундацію задля республіки“ створила 1952 року Фордівська фундація, давши їй 15.000.000 доларів. На керівника призначила члена парламенту конгресмена Кліфорда Кейза, знамого соціаліста, шестиколонника і члена прокомуністичного

товариства „Американці демократичного чину“. Коли К. Кейз став сенатором, то на його місце призначили Роберта Готчінса, який проголосив, що метою тої „Фундації задля республіки“ є: „Поширити і поглибити розуміння громадянських прав“. А що він розумів під тим, показує вся діяльність фундації. А та діяльність показала, що „Фундація задля республіки“ давала гроші лише людям та організаціям крайньо лівих переконань – всіляким соціалістичним горлопанам і демагогам, руїнникам державного ладу США, а найбільше – комуністам. Вона видала великі гроші на боротьбу проти будь-яких обмежень КП США. Ось кілька прикладів.

„Фундація задля республіки“ дала:

100.000 доларів на дослідження законності заборони приймати на державну службу комуністів. Опанована шести- і п'ятиколонниками „Комісія Нью-Йоркських правників“ з головою її професором Е. Чатам, дослідивши зробила висновок, що нема потреби перевіряти вірності державі урядовців США. Друга комісія під керівництвом Адама Ярмолінського (жида, оборонця комуністів), дослідивши, видала книжку „Вивчення судових справ вірності державі“. Ця книжка доводить, що уряд дуже зловживав слідствами вірності.

125.000 доларів на дослідження поглядів людності США на комунізм. У тому дослідженні подано думку визначних осіб. З них 90 % прихильних комунізму.

80.000 доларів на дослідження антикомуністичної діяльності патріотів та Союзу колишніх воєнків США. Це дослідження очорнило, оплюгавило ту діяльність.

40.000 доларів на виготовлення шкільного фільму „Воля читати“. Той фільм пропагує обування проти заборони Військового Міністра поширювати комуністичну літературу у війську.

25.000 доларів Станфордівському університетові на вивчення судових свідчень колишніх комуністів проти комуністів. Вони доводять безвартність і брехню свідчень колишніх комуністів.

„Фундація задля республіки“ показала себе великим оборонцем комуністів у театрі, кіно, радіо. Вона доручила не комуністові Джонові Коглію дослідити справу обвинувачень комуністів, які працюють у кіно, радіо, театрі. Він запросив до співпраці знавців: М. Гарінгтона, відомого соціаліста, який прилюдно протестував проти засуду на смерть шпигунів Юлії та Етела Розенбергів, запросив другу соціалістку Е. По, яка була членом КП США. З допомогою таких „знавців“ він написав дві книжки: „Звіт про чорний список“ та „Чорний список“. Ці книжки вибілюють комуністів у театрі, кіно, радіо, а спроби виганяти комуністів з театру, кіно, радіо таврують фашистське нищення прав і вільностей громадян США.

Атомний науковець Джеймс Опенгаймер працював у атомній лабораторії. Він відкрито приятелював з відомими комуністами й обороняв їх. Як непевного щодо вірності США його звільнили з посади. На його захист став у телебаченні керівник радіо „Голос Америки“ шестиколонник Едвард Мороз. „Фундація задля республіки“ надрукувала своїм коштом ту його оборону і розіслала по школах і політичних клубах.

Зайшла потреба видати бібліографію творів про комунізм у США. „Фундація задля республіки“ поспішила дати 64.500 доларів на укладення тої бібліографії, даючи своїх „знавців“. А „знавці“ не подали багато великих, найсильніших творів проти комуністів, а натомість подали всі, навіть найменші, твори комуністів.

Керівники „Фундації задля республіки“ П. Гомен та В. Фері гостро нападали на начальника Служби безпеки Е. Гувера і всіма способами обплывували його боротьбу з комуністами і шпигунами.

Чи все це не є глумом із засновника Фордівської фундації Генрі Форда? Він ненавидів і поборював комунізм і жидів. Він дав великі гроші на написання антикомуністичних, антижидівських книжок та журналу. А по його смерті за його гроші поширюють і поглиблюють у США комунізм та соціалізм. І роблять це не комуністи, не соціалісти, але ліберали, як, наприклад, Р. Готчінс, П. Гофман та тисячі до них подібних.

Фордівська фундація – найбільша. Є ще кілька великих, більшість їх також у руках шестиколонників. Вони мають майна:

Фордівська – 3.320.000.000 доларів.
Рокфеллерівська – 632.000.000 доларів.
Дюкська – 478.000.000 доларів.
Гартфордська – 360.000.000 доларів.
Келозька – 310.000.000 доларів.
Карнегівська – 268.000.000 доларів.
Слоанська – 223.000.000 доларів.
Мудська – 188.000.000 доларів.
Рокфеллерових братів – 152.000.000 доларів.
Ліліська – 151.000.000 доларів.
Нью-Меморіальська – 135.000.000 доларів.
Данфортська – 126.000.000 доларів.
Комонвелзька – 125.000.000 доларів.

Рокфеллерівська фундація також у руках шестиколонників. Її голова Р. Фосдік, шестиколонник, казав: „Зріст недовір'я до Росії загрожує світовому мирові. Ця фундація видала 50.000 до-

ларів на написання шкільних підручників. Авторами були 50 соціалістів на чолі з провідним фабіанцем В. Вебом. Знайдітки до тих підручників дали 113 прокомуністичних товариств США. Парламентська слідча Комісія знайшла, що всі вони пропагують соціалізм, комунізм, космополітизм, світову наддержаву, світовий надуряд тощо.

Рокфеллерівська фундація видала великі гроші своїй дослідній комісії, яка мала виробити плани майбутнього США. До тої комісії належали: Д. Раск, Міністр закордонних справ, лівий ліберал, москволюб, шестиколонник та інші шестиколонники: Ч. Бовлез – заступник Міністра закордонних справ, член соціалістичного товариства „Американці демократичного чину“, А. Розенберг – заступник Міністра збройних сил, Г. Кісінджер та А. Борис – помічники президента Р. Ніксона, Л. Клей – мільйонер, Г. Люс – видавець часописів „Таймс“, „Лайф“, „Форчун“, Д. Сарноф – власник радіомережі, Дж. Ноговський, О. Габі – всі шестиколонники.

Карнегівська фундація дала один мільйон доларів на працю таких антиамериканських товариств, як, наприклад, „Рада закордонних стосунків“, „Товариство закордонної політики“, „Заклад тихоокеанських стосунків“ (цей найбільше посприяв перемозі китайських комуністів). Ця фундація заплатила авторові, і видала накладом 50.000 примірників книжку фабіанця-шестиколонника Стюарта Чейза „Правдиве вивчення людства“ і розіслала її по книгозбірнях і школах США. А той С. Чейз був членом чи співпрацював з 20 підривними прокомуністичними організаціями США. Ця фундація дала 340.000 доларів на написання і видання 17-тикнужкової праці про потреби шкільної освіти США. Головним редактором тої праці був фабіанець, шестиколонник Джордж Каунтс. Провідник англійських фабіанців В. Веб назвав ту працю „Соціалістична освіта“.

Міжнародна грошова фундація цілковито перебуває в руках соціалістів і комуністів. Першим керівником тої фундації був заступник Міністра скарбу США, московський шпигун Г. Д. Гвайт.

Видавець кількох великих журналів, мільйонер, член Управи Рокфеллерівської фундації, шестиколонник Генрі Люс дав 200.000 доларів на написання і видання 5-тикнужкової розвідки про капіталістичний лад. Серед 12 авторів тої розвідки 10 були членами чи прихильниками прокомуністичних організацій.

Шоста колона в уряді США

Парламентська слідча комісія виявила 1934 року таке: дуже висока чиновниця Міністерства освіти, соціалістка А. Баровс запросила до себе на вечерю кілька своїх найближчих приятелів-соціалістів, керівників відділів уряду США. Запросила також і свого близького приятеля не урядовця, соціаліста, професора В. Вірта. На тій вечері були лише свої близькі приятелі, всі соціалісти. Підпивши, вони щиро, відкрито висловлювали свої соціалістичні мрії та плани запровадити соціалізм у США і в усьому світі. Про президента Ф. Рузвельта вони казали, що він є американським О. Керенським, яким мафія керує так, як вона хоче. В. Вірт зауважив, що Ф. Рузвельт не такий дурний, щоб того не побачив. На це урядовці йому відповіли, що Ф. Рузвельт знає лише те, що йому подадуть його дорадники, міністри, і він робить лише те і так, як вони йому радять. А найвпливовішим дорадником його був московський шпигун, соціаліст Алджер Гіс. Фактичним Міністром скарбу був московський шпигун Г. Декстер Гвайт. Надзвичайно впливовим радником був соціаліст професор Ф. Франкфуртер.

Про ці плани соціалістів та комуністів В. Вірт повідомив сенаторів, членів парламенту, редакторів патріотичних часописів. Парламент наказав провести слідство. Хоч те слідство підтвердило правдивість Віртового повідомлення, проте всі великі часописи спаплюжили, обрехали самого В. Вірта. Два роки пізніше він нагло вмер у божевільні.

Завданням московських шпигунів на високих посадах в урядах чужих держав є не лише пересилати Москві таємниці тих урядів, але також і скеровувати їх у бажаному Московщині напрямі. Таке бачимо навіть з урядових документів. Наприклад, Міністерство закордонних справ США видало 1946 року 700-сторінкову книжку: „Планування повоєнної закордонної політики США“. Серед авторів всіляких планів та проектів згадано, наприклад, Л. Павловського 100 разів, А. Гіса 22 рази, Г. Д. Гвайта 19 разів. Всі три були московськими шпигунами. Г. Д. Гвайт з початком слідства раптово вмер ніби від розриву серця. Л. Павловський (мав 59 років) помер також раптово – ніби від розриву серця. Москвини знають як це робити.

Окремі високі урядовці Міністерства закордонних справ тримають дещо в таємниці навіть від своїх зверхників. Наприклад, заступник міністра Джон Гікерсон провадив 1949 року таємні

переговори з високим урядовцем ООН. Про ті переговори міністр Д. Ачесон довідався випадково аж 1952 року. Навіть сам президент Ф. Рузвельт нічого не сказав своєму міністрові Дж. Бірнесу про угоду, що її він підписав з Й. Сталіним у Ялті в справі Далекого Сходу, хоч Дж. Бірнес був з ним в Ялті.

Головний дорадник і помічник президентів Дж. Кеннеді та Л. Джонсона, шестиколонник Артур Шлезінджер казав: „Уряд США не сміє піддаватися намовам воювати з СРСР. Не сміє нічим допомагати контрреволюції в сателітних державах. США не сміють допомагати поневоленим народам у СРСР визволитися з-під московської влади. США не сміють навіть дозволити тим поневоленим народам визволитися своїми силами з-під московської влади. І він додає, що саме таку політику вже провадить міністр Дж. Фостер Даллес. А Даллес запевняв 1947 року, що „комуністична“ влада СРСР стало демократизується і тому наближається можливість якось погодити обидві системи – комуністичну і капіталістичну. Він запевняв, що з року в рік кращають шанси не лише на співіснування обидвох, але й на співпрацю між ними. А поза тим комуністичні ідеї мають чимало спільного з ідеями християнськими. Спираючись на цілковито безпідставне припущення про „демократизацію“ СРСР, голова „Ради політичного планування“ В. Ростов уклав проект і план союзу із СРСР. Він запевнив М. Хрущова від імені США, що США у ніякому разі і нічим не допоможуть поневоленим Московщиною народам визволитися.

Радник президента США А. Шлезінджер, повернувшись з поїздки до СРСР, писав: „Причини казкових досягнень у розбудові СРСР – ясні, як сонце. Причини є в тій величезних досягнень силі, що в ній уряд СРСР зосередив всі сили народу. Аж лячно дивитися, яку неймовірно величезну силу може мати великий народ, коли він ПЛАНОВО спрямує свої здібності та багатства країни“.

Міністр закордонних справ Генрі Кісінджер* був головним плановиком військової безпеки США, отже, зверхником Генерального Штабу. Він був радником президентів Дж. Кеннеді і Р. Ніксона. Він провідний член таємного товариства жидівських банкірів. До цього товариства належали також радник чотирьох президентів, а за президента Ф. Рузвельта фактичний президент США, Бернард Барух і заступник Міністра Військового Міністерства Адам Ярмолинський. У своїх книжках Г. Кісінджер

* Німецький жид, скінчив Гарвардський університет.

доводив потребу скоротити НАТО, знищити атомні бомби в американських ракетах, створити світовий надуряд та пропагував інші соціалістичні ідеї. Він був провідним членом „Ради закордонних стосунків“, мав в уряді величезний вплив.

Другий Міністр закордонних справ Дін Раск казав: „Революція в Китаї дуже подібна до американської революції часів її боротьби проти Великобританії“. Він також шестиколонник і москволюб.

Сенатська слідча комісія, під головуванням В. Дженера виявила у всіх міністерствах, а найбільше в Міністерстві закордонних справ дуже багато шестиколонників на дуже високих посадах. Наприклад, керівник відділу Міністерства закордонних справ В. Веланд, який дуже допоміг комуністові Ф. Кастрові захопити владу на Кубі, посол до Іраку Дж. Голмс, посол до Аргентини Р. Роботом, посол до СРСР москволюб Дж. Кенан, радник президента в справах СРСР Ч. Боглен, заступник Міністра закордонних справ Ф. Колер, керівник відділу Далекого Сходу Г. Парсон, керівник відділу Близького Сходу Р. Стронг, керівник відділу Міжнародних господарчих справ В. Коштінг, керівник Історичного відділу Б. Нобл, заступник Міністра закордонних справ А. Гарріман, керівник відділу найму урядовців В. Пьорс та багато інших.

Шестиколонники разом з п'ятиколонниками в уряді США провадили дослідження, писали проекти законів, випрацьовували зміни в зовнішній і домашній політиці, писали президентські й міністерські промови і дуже впливали на політичні слідства парламентських та сенатських слідчих комісій.

Служба воєнних вістей США була переповнена комуністами на високих посадах. Наприклад, заступник керівника О. Латімор, який дуже допоміг китайським комуністам захопити владу, керівник відділу А. Тарн (жид Тарновецький), який втік до Польщі. Міністр закордонних справ Дж. Бірнес писав, що дуже багато урядовців цієї служби були великими прихильниками радянської ідеології, тобто комуністами.

Генерал Дж. Форестол писав у 1944 році своєму приятелеві: „Коли якийсь американець висловить думку, що ми, американці, мусимо працювати задля потреб і безпеки нашої країни, то його назвуть загарбником, імперіалістом, фашистом, небезпечною людиною. Але коли дядько Йосиф (Сталін) скаже, що він хоче захопити балтійські народи, половину Польщі, Бесарабію, Дарданелли тощо, то всі в один голос кричать, що він (Йосиф) дуже гарна, щира, чудова людина, з яким приємно і легко мати якусь справу, бо він каже те, що думає“.

Шоста колона в уряді США зобов'язала урядовців слідкувати один за одним і видавати ворогів мафії. Вона заборонила критикувати зверхників. Вона тримає у своєму полоні навіть міністрів. Наприклад, Міністр закордонних справ Дж. Фостер Даллес, перебираючи міністерство мав Ялтинську угоду за дуже шкідливу для США, але за кілька років міністрування він казав у 1959 році, що нічого поганого нема в Ялтинській угоді, хіба те, що Московщина не додержалася тої угоди. Напочатку він виявив свій намір очистити міністерство від шестиколонників та зменшити число урядовців, вигнавши тих, які нічого не роблять. Але по кількох роках він казав, що надто раптові зміни урядовців шкідливі. І наприкінці свого міністрування в його міністерстві було більше урядовців, ніж напочатку. Щогірше! – Урядовців-патріотів, які протистояли шестиколонникам, мафія виганяла зі служби. Так, вигнала послом до Польщі А. Лейна за те, що він перешкоджав польським комуністам захопити владу в Польщі, вигнала керівника Відділу перевірки вірності урядовців О. Отепку за те, що він склав список запідозрених у невірності шестиколонників і що він був проти прийняття В. Ростова на службу та й ще на дуже впливову посаду, бо Служба безпеки довела, що він шестиколонник і москволюб. Вигнала генерала Д. Маккартура за те, що він перемагав комуністичне північнокорейське військо. Вигнала генерала Е. Вокера за те, що він виховував підлегле йому військо в антикомуністичному напрямі. Вигнала посла до Японії Дж. Грю за те, що він документально довів, що президент Ф. Рузвельт планово і навмисно провокував Японію до війни зі США. За опір мафіозним планам вигнала високих урядовців – А. Варда, Дж. Балантина, Е. Думана, Б. Барона, Р. Александра, Д. Дозера та чимало інших.

Керівник Відділу перевірки вірності урядовців С. Маклеод подав 1956 року Міністрові закордонних справ список 258 урядовців, запідозрених у прихильності до комунізму. Уряд звільнив його зі служби.

На вимогу голови Сенатської слідчої комісії сенатора П. Маккарена начальник розвідки США адмірал Дж. Гіленкотер подав йому прізвища комуністів та московських шпигунів серед урядовців ООН, посланих туди урядом США. Із 100 тих урядовців 29 були провідними членами КП США, а 32 – московськими шпигунами. Уряд США негайно звільнив Дж. Гіленкотера з посади і заслав його на малу посаду на острові Тихого океану.

Мафія не лише викидала зі служби своїх ворогів, але й таємно їх убивала. Наприклад, датський посол до ООН Банг

Йенсен опитав малярських утікачів про московський напад на Мадярщину 1956 року. Голова ООН Даг Хаммершельд на вимогу Московщини зажадав від Б. Йенсена подати прізвища тих опитаних утікачів. Б. Йенсен не дав. Мафія потай убила його, а тіло спалила, незважаючи на протест дружини Б. Йенсена.

Генерал Джордж Патон, будучи командувачем фронтом у Німеччині, дуже протривався тому, щоб американці віддали Берлін москвинам. Його військо було вже дуже близько до Берліна, коли він одержав від головнокомандувача генерала Д. Ейзенхауера наказ відступити на захід, щоби дати можливість московському війську першим увійти до Берліна. Дж. Патон прилюдно обіцяв розкрити цю мафіозну зраду. За кілька днів по тому на нього „випадково“ наїхало американське військове авто і забило на смерть. Він залишив родині свій щоденник. По його смерті два ближчих родичі заходилися видавати цей щоденник. Мафія загрозила їм смертю, якщо видадуть. Вони не злякалися загрози і робили заходи видати. Скоро обидва померли наглою смертю, хоч мали дуже добре здоров'я. Вдова і діти генерала побоялися і не видали.

Голова Сенатської комісії, що поборювала комунізм, Дж. Маккарті вмер наглою смертю у лікарні. Лікарі не проголосили з якої причини. У тій самій лікарні помер, також наглою смертю, генерал Дж. Форестол, який видав свій щоденник, в якому відкрив зрадницьку діяльність мафії.

Підозріло наглою смертю „померли“ московські шпигуни в США: Г. Д. Гвайт, Л. Пасловський, Л. Доган, високі урядовці Служби безпеки США В. Сміт, Дж. Вінант і чимало інших, а також і президент Ф. Рузвельт.

Історія записала багато випадків, коли вбивано провідників лише тому, що вони знали забагато таємниць. Таких убивств у СРСР є дуже багато. Ф. Рузвельт був зняряддям мафії. Він був хворий не лише фізично, але й душевно, бо не міг не бачити жахливих наслідків своєї політики. Душевно хвора людина може легко заломитися і відкрити таємниці. Ф. Рузвельт був дуже славолюбною людиною, мріяв бути рятівником і керівником усього людства. А неблаганна дійсність показувала йому щось цілковито протилежне. Отже, з розпуки Ф. Рузвельт, рятуючи своє добре ім'я, міг оприлюднити таємниці мафії.

Коли помре якась велика людина, то, звичайно, родина чи влада дає можливість всім людям попрощатися з небіжчиком, тримаючи 2–3 дні труну відкритою в церкві чи прилюдному місці. Коли помер президент Ф. Рузвельт, то його труну одразу закрили, віко забили цвяхами і запечатали. Й. Сталін наказав

послові СРСР у США А. Громикові подивитися на мертвого Ф. Рузвельта. А. Громико звернувся з такою проською не до влади чи дітей, але до головного Рузвельтового помічника-до-радника жида С. Розенмана. Той не дозволив відкривати труну ні задля кого, навіть задля сина, який був поза США і не міг приїхати зразу після смерті. У США скоро поширилася чутка, що лікар Ф. Рузвельта адмірал Дж. Макінтайр казав, що Рузвельтове тіло було чорне, як земля. А таке стається від отруєння арсеном.

Ф. Рузвельт умер далеко від Вашингтону в курортній місцевості „Гарячі джерела“, де він лікував свій параліч. Коли він умирав, то біля нього НЕ БУЛО НИКОГО ані з родини, ані зі слуг. Єдиним свідком його смерті була МОСКОВКА Єлизавета Шуматова, художниця, яка малювала його портрет. Через годину по смерті вона раптово виїхала. Казала, що перед смертю Ф. Рузвельтові дуже боліла голова.

Коли Дж. Кеннеді не був ще президентом, а сенатором, то він у своїй промові 1949 року ганьбив президента Ф. Рузвельта за його поступки Московщині в Ялті, ганьбив президента Г. Трумена за те, що він примушував національного китайського провідника генерала Чанкайші взяти до свого уряду комуністів, ганьбив генерала Дж. Стівела за те, що він озброював китайських комуністів. Сенатор Дж. Кеннеді тоді казав, що вважає шкідливою для США діяльність товариства „Американці демократичного чину“. Коли ж він став президентом, то викликав до свого уряду на високі посади понад 50 членів того шкідливого товариства. Наприклад, він наставив Дж. Кіліяна керувати координацією праці всіх розвідувальних установ США, військових і політичних. Це надзвичайно впливова посада, бо ж розвідувальні установи є першою лінією фронту в обороні проти комуністичного наступу. А цей самий Дж. Кіліян вимагав 1947 року припинити стеження за комуністичною діяльністю, заборонив оприлюднювати списки підривних комуністичних організацій у США. Протестував 1948 року проти штатівського закону, який заборонив наймати комуністів на вчителів. Захищав 1954 року московського атомного шпигуна Д. Опенгеймера. Будучи ректором Масачузетського технічного інституту, найняв професора Д. Струїка, якого викинули з того інституту за комунізм. Будучи головним науковим радником президента Д. Ейзенхауера, натискав на нього, щоби він припинив досліди над атомною зброєю.

Президент Дж. Кеннеді добре знав політичні погляди Дж. Кіліяна. І, знаючи їх, наставив його на керівника боротьби

з комунізмом. Чому? Бо шестиколонників, слуг мафії в уряді США було так багато, і вони були на таких високих посадах, що їх влада була сильнішою за владу голови уряду, президента. А щоби усі майбутні президенти США знали це – мафія показала 1963 року всьому світові свою силу, вбивши президента США Джона Кеннеді.

Президент Л. Джонсон і президент Д. Ейзенхауер були слухняними мафіозними слугами. Міністр закордонних справ Дін Ачесон був роками юридичним радником торговельного посольства СРСР у Вашингтоні. За президента Д. Ейзенхауера зі старої присяги юнаків летунських військових шкіл викинуто слова: „Так, допоможи мені, Боже“, замінено слово „присягаюся“ словом „стверджую“. Від першого дня заснування США пошта видавала окремі різдв'яні значки з тематикою Різдва Христового. Поштове Міністерство послало 1962 року провідникам жидівства в США проект різдв'яних поштових значків на їхнє схвалення. Тепер на поштових різдв'яних значках нема жодного малюнку Різдва Христового. Нема навіть слів: Різдво, Христос, Діва Марія, янголи тощо.

Коли космонавти США вперше висадилися на Місяці, то вони у своєму привіті Землі вжили слова з Біблії: „На початку був Бог“. На честь космонавтів державна друкарня виробила проект поштового значка з малюнком тих космонавтів на Місяці та їхніми словами: „На початку був Бог“. Міністерство пошти викреслило ті слова.

Поштове Міністерство видало поштові значки на пошану Джана Дюї, філософа, члена 7 прокомуністичних організацій. Його виховні ідеї дуже поширили у школах соціалізм, безбожництво, аморальність; Альберта Ейнштейна, науковця-фізика, члена 13 прокомуністичних організацій; Френка Райта, архітектора, члена 6 прокомуністичних товариств; Євгена Онейла, письменника, комунолюбця; Джорджа Маршала, генерала, міністра США. Останній дуже допоміг китайським комуністам розбити військо китайських патріотів.

Військове Міністерство США заборонило військовим священикам згадувати про Ісуса Христа у своїх проповідях і взагалі згадувати про Бога та набоженство.

Цензори у Військовому Міністерстві викреслювали з промов офіцерів до вояків такі вирази, як, наприклад, „...комуністична змова має метою опанувати весь світ“, „радянські впливи поширюються в усьому світі і загрожують державній небезпеці США“, „...сталий наступ комунізму“, „...комунізм кидає виклик“, „...на таких теоріях виростає комунізм“, „...підступна

ідеологія світового комунізму“, „...комунізм охоплює марксизм, соціалізм, фабіанський соціалізм“, „...совіти не зменшили ані трохи свій намір опанувати світ і знищити американський спосіб життя“, „...нічого не сталося такого, яке вказує, що міжнародний комунізм змінив свою мету захопити владу у усьому світі“, „тепер перед світовою загрозою міжнародного комунізму“ і т. п. Генерал Г. Шрівер хотів у своїй промові повторити слова М. Хрущова: „Ми вас, американців, закопаємо в могилу“. Цензор викреслив ті хрущовські слова.*

* * *

За Конституцією США суддів Верховного Суду призначає президент, а Сенат затверджує чи відкидає. Верховний Суд США має право і обов'язок тлумачити закон та пильнувати, щоб нові закони не суперечили Конституції. Всі президенти США, від Ф. Рузвельта до Р. Ніксона, призначали на суддів Верховного Суду осіб лівих переконань, і вони стали більшістю у Верховному Суді. Теперішній Верховний Суд США порушує Конституцію, втручаючись у законодавство Парламенту та Сенату, навіть змінює Конституцію перекрученим тлумаченням її, на що не має жодного права. Теперішній Верховний Суд США фактично понижив законні перепони підривним організаціям валити державний лад США. Він визнав морально брудну порнографічну літературу за нешкідливу, тому уряд США не має права забороняти поширювати її.

Голова Сенатської юридичної комісії Джем Істленд підрахував голоси всіх 9 членів Верховного Суду, як вони голосували у справах, що стосувалися комуністів. Вони голосували ЗА комуністів: Г. Блек 102 рази у 102 справах (100 %), В. Доглез 97 разів у 100 справах (97 %), Й. Уорен 62 рази у 65 справах (92 %), В. Бремен 49 разів у 51 справі (90 %), Ф. Франкфуртер 69 разів у 103 справах (77 %), Дж. Гарлен 30 разів у 65 справах (58 %), Г. Бортон 37 разів у 81 справі (46 %), Ч. Гвітейкер – 36 %, Т. Кларк – 35 %.

Ця сама комісія у своєму звіті пише:

1) Верховний Суд США поламав основні засади Римського, Англо-Сакського і Північно-Американського правосуддя і законності.

* Ці приклади наводив сенатор С. Тормон у своїй промові в Сенаті США.

2) Власні документи Верховного Суду свідчать, що на його ухвали впливали комуністи та їхні приятелі.

3) Ухвали Верховного Суду, паралізуючи боротьбу з комунізмом, стали найсильнішою зброєю комуністів США.

4) Забравши в кожного штату право на самозахист, Верховний Суд фактично заперечив природне право кожної людини на самозахист.

Ось кілька прикладів ухвал Верховного Суду:

Він визнав антиконституційним закон, який вимагав від державних урядовців присяги, що вони не є комуністами.

Він визнав 1956 року, що незаконно виганяти зі служби осіб, підозрілих у комунізмі.

Він уневажнив присуд судів штатів, які карали комуністів за те, що вони намовляли людей скинути уряд збройним повстанням.

Парламент США ухвалив закон про контроль над антидержавною, підривною, таємною діяльністю. Верховний Суд визнав той закон антиконституційним, отже, не правосильним.

Студент С. Стріт навмисно і прилюдно спалив прапор США. Суд штату присудив йому кару. Верховний Суд скасував той присуд.

Сенатор Русел Лонг прилюдно в Сенаті сказав: „У теперішньому Верховному Суді США нема ані одного чесного судді“. Нарада 1958 року суддів всіх 48 Верховних Судів штатів визнала, що Верховний Суд США зловжив своїми правами на велику шкоду США.

Ббивство президента Дж. Кеннеді

Дж. Кеннеді закінчив Гарвардський університет, цілковито опанований фабіанцями та марксистами. Крім того, він закінчив також фабіанську вищу „Школу економічних наук“ у Лондоні. Родина Кеннеді – старого американського роду, мільйонерська. Волелюбні родинні традиції стримали його від некритичного захоплення соціалізмом, проте дві вищі соціалістичні школи дуже вплинули на його світогляд. Він прихильно ставився до соціалістичних ідей, тому набрав до свого уряду дуже багато соціалістів на високі посади.

Президент Дж. Кеннеді обіцяв кубинським втікачам-патріотам допомогти скинути комуністичний уряд Ф. Кастро. Обіцяв

послати літаки, щоби вони збомбували кастровське комуністичне військо, коли патріоти будуть висаджуватися на острів. Вони висадилися 17.04.1961 р., але жодний американський літак не підтримав висадки, і Ф. Кастро розбив патріотів. Пізніше виявилось, що мафіозні шестиколонники з Міністерства закордонних справ, на чолі з заступником Міністра, соціалістом Ч. Бовлезом, дуже натиснули на Дж. Кеннеді, щоби він відкликав свій наказ авіації підтримати висадку. В останню хвилину, коли патріоти ВЖЕ висадилися на острів, Дж. Кеннеді відмінив той наказ.

Коли американські патріоти довідалися про таку зраду, вони дуже обурилися, президент Дж. Кеннеді усунув Ч. Бовлеза з посади і заповів, що вичистить уряд США від зрадників. Мафія побачила, що Дж. Кеннеді – це не Ф. Рузвельт чи Г. Трумен і зможе, якщо не цілковито знищити мафію в уряді, то принаймні дуже її ослабити, повиганявши з уряду шестиколонників. Отже, поки не запізно – вбила його.

Що вбила сама мафія, а ніхто інший, доводить той факт, що слухняний слуга мафії підпрезидент Л. Джонсон доручив досліджувати убивство не слідчим установам США, але МАФІОЗІ, шестиколонникові, комунолюбіві і москволюбіві, безбожникові Й. Уоренові, ЗАБОРОНИВШИ всім іншим слідчим установам вести незалежне розслідування. А тих установ, вартих довір'я, було кілька, і всі вони уславилися своєю боротьбою з ворогами США, як, наприклад, Федеральне бюро розслідувань, Служба безпеки, політична розвідка, Парламентська комісія по розслідуванню антиамериканської діяльності, спільна Парламентська і Сенатська слідча комісія. Всім патріотичним установам Л. Джонсон заборонив вести слідство, наказав передати Й. Уоренові всі наявні в них відомості про вбивство. Щогірше – збирати відомості про вбивство він фактично доручив відомому комуністові Норманові Редлічеві.

Що вбила саме мафія – підтверджує і той факт, що всі великі часописи та журнали США (а вони в мафіозних руках) не лише не зробили великого галасу з такої величезної події, але навпаки, зменшували її вагу, приглушували голоси про неї. А ці часописи славні на весь світ „робленням з мухи слона“, перебільшуючи мільйонкратно маленькі події, коли це треба мафії.

Що вбила саме мафія – підтверджує ще й такий ніби малий, але дуже багатомовний факт. Усіх великих злочинців, а політичних і поготів, всі уряди у світі тримають замкненими на сім колодок, не допускаючи нікого, навіть рідні, навіть подивитися здалека. Тримають у великій таємниці навіть місце, де вони за-

мкнені. Політичний убивця президента наймогутнішої держави у світі – це надзвичайно великий злочинець, якому 77 колодок замало, щоби берегти його. Міська поліція Далласа заздалегідь оголосила в часописах, що вона буде перевозити убивцю Л. Освальда з міської в'язниці до „безпечнішого місця“ о годині 10-й 24.11.1963 р. Отже, далласька телевізійна станція вислала двох своїх фотографів, щоби вони сфотографували той перевіз. Кожен з них фотографував окремо, почали фотографувати ще перед 10-ою годиною. Сфотографували як варта допускала, чи не допускала людей до будинку в'язниці. Так сфотографували, що варта не допустила Освальдову матір, але допустила разом двох людей: один з них був Джек Рубі (жид Рубінштейн), власник корчми, а другий – високий урядовець Міністерства юстиції. Тому, що Дж. Рубінштейн був у товаристві високого урядовця, варта дозволила йому увійти, не запитавши перепустки. Півхвилини потім, як ті два увійшли, Дж. Рубінштейн застрілив Л. Освальда. Фотографи сфотографували і це. Й. Уорен відібрав негайно ті плівки з касетами, не дозволивши їм виявити їх, а станцію примусив проголосити, що обидві плівки засвітилися.

Й. Уорен заперечував, що Л. Освальд знався з Дж. Рубінштейном. Але свідок Б. Демар казав, що вони дуже добре зналися, бо Л. Освальд бував часто в Рубінштейновій корчмі, Б. Демар на власні очі бачив, як вони розмовляли і разом сміялися. Журналіст Г. Генсон писав, що всі водії таксівок у Далласі свідчать: Дж. Рубінштейн та Л. Освальд були старі приятелі. Інші свідки свідчили, що обидва, і Л. Освальд і Дж. Рубінштейн, спільно намагалися 10.05.1963 р. застрілити чинного ворога комуністів генерала Е. Уокера.* Чому Й. Уорен заперечував знайомство Дж. Рубінштейна з Л. Освальдом?

Генерал Й. Уокер прилюдно закинув у часописі Й. Уоренові, що він навмисно сфальшував слідство, щоби сховати справжніх убивць. Журналіст Г. Тейлор казав, що одразу по вбивстві Міністерство закордонних справ просило репортерів НЕ писати, що Л. Освальд міг бути московським чи кубинським агентом.**

Журналіст Уолтер Вінчел свідчив, що власник великого торговельного підприємства жид Стенлі Маркус благав телефоном

* До речі, тоді Головний Звинувач США наказав припинити слідство, Освальда і Рубінштейна НЕ ув'язнювати.

** Л. Освальд був на вишколі в СРСР і там оженився з московкою, дочкою полковника НКВД. Уряд СРСР не дозволяє московкам, які вийшли заміж за чужинців, виїздити з СРСР, коли їхні чоловіки виїздили. Освальдовій жінці дозволив.

Дж. Кеннеді НЕ приїздити до Далласу.

Досі не оприлюднено слідства Й. Уорена (кілька товстих книг). А сам Й. Уорен казав, що не можна їх оприлюднювати ще 25 років. Чому? Поки що оприлюднено лише висновки комісії Уорена.

Чи не найпереконливішим доказом того, що президента Дж. Кеннеді вбила сама мафія, є той історичний факт, що дуже скоро по вбивстві „померло“ наглою смертю 15 осіб, які щось знали про таємницю вбивства. Це були:

- 1) Охоронець Дж. Тіпіт, якого вбив нібито Л. Освальд.
 - 2) Лі Освальд, що його застрелив Дж. Рубінштейн.
 - 3) Джек Рубінштейн, убивця Л. Освальда, вмер у лікарні 1.03.1967 р. нібито від раку.
 - 4) Джим Коет, репортер. Приятель Дж. Рубінштейна. Його вбили вдома не знати хто.
 - 5) Біл Гонтер, журналіст. Знайомий Дж. Рубінштейна. Застрілений вартою нібито помилково.
 - 6) Ненсі Муні. Танцюристка в шинку Рубінштейна. Нібито повісилася у в'язниці.
 - 7) Том Говард. Правний оборонець. Приятель Рубінштейна. Вмер у лікарні 27.03.1965 р. нібито від інфаркту.
 - 8) Ірлін Робертс. Власниця дому, в якому жив Л. Освальд. Померла 9.01.1966 р. в лікарні нібито від інфаркту.
 - 9) Генк Кілем. Його жінка працювала в Рубінштейновій корчмі 15 років. Його скривавлене тіло знайшли 17.03.1964 р. на розбитій шибі великого вікна.
 - 10) В. Гейлі. Водій таксі, яким їхав Л. Освальд у день убивства Дж. Кеннеді. Загинув в автомобільній катастрофі.
 - 11) Едвард Боневайдес. Застрілений у шинку невідомо ким. Його брат Домінго, до речі, дуже подібний до нього, бачив, як загинув вартовий Дж. Тіпіт.
 - 12) Сі Боверс. Загинув 9.08.1966 р. в автомобільній катастрофі. Він свідчив, що стріляли на президента Дж. Кеннеді НЕ згори, як каже Й. Уорен, а з вулиці.
 - 13) Джемс Уорел. Застрілений невідомо ким. Був наочним свідком убивства Дж. Кеннеді і свідчив у комісії Й. Уорена.
 - 14) Деліла Вал. Застрілений 23.08.1966 р. невідомо ким. Він працював у Рубінштейновій корчмі.
 - 15) Давид Фері. Пілот. Вмер у лікарні нібито від крововиливу в голову. В день убивства Дж. Кеннеді він чекав з літаком на Л. Освальда.
- Сам Л. Освальд гостро заперечував, що він стріляв у Дж. Кеннеді.

Дж. Рубінштейн казав, що він застрелив Л. Освальда з обурення, бо дуже любив Дж. Кеннеді. А у своєму листі з в'язниці до приятеля він писав: „Мене дуже підло обдурено“.

Куба

Кубинський патріот Фулженціо Батіста, перебравши 1952 року державну владу на Кубі, заборонив комуністичну партію, припинив торгівлю з СРСР та з комуністичним Китаєм і зірвав з ними дипломатичні зв'язки. США і Куба мали угоду про взаємну допомогу. Отже, президент Ф. Батіста замовив у США зброю вартістю в один мільйон доларів і за ту зброю заплатив. Але Міністерство закордонних справ США заборонило вивезти цю зброю на Кубу. Чому? Бо кубинським відділом цього Міністерства керував шестиколонник і комунолюб Вільям Уланд, а його зверхником був заступник Міністра Ч. Бовлез, також шестиколонник і соціаліст.

В. Уланд був таємним комуністом. За часів 2-ої світової війни він жив на Кубі. Керівник Південно-Американського відділу Міністерства закордонних справ США Лоуренс Доґан, який сам був московським шпигуном, прийняв В. Уланда на службу в тому Міністерстві. За 9 місяців служби В. Уланда підвищували чотири рази. Його послали 1947 року до Бразилії на посаду в посольстві США. Посол Вільям Павлі повідомив уряд США про Уландові комуністичні погляди. Уряд підвищив В. Уланда на заступника посла в Колумбії. У Колумбії він приятелював з Ф. Кастро, який керував там комуністичними розрухами. Цю комуністичну діяльність Ф. Кастро бачили на власні очі не лише В. Уланд, але і його начальник – заступник міністра Рой Роботом, який був там у той час. Коли В. Уланда призначили на керівника в міністерстві Карібо, то посол В. Павлі повідомив президента Д. Ейзенхауера і Міністра закордонних справ про те, що В. Уланд вже відкрито показав себе комуністом. Те повідомлення викинули на смітник. Коли вже весь світ знав, що Ф. Кастро комуніст, то В. Уланда не лише не вигнали зі служби, але, навпаки, мафія підвищила його на більш відповідальну посаду – перевіряти державну вірність урядовців. Само собою зрозуміло, що цей таємний комуніст захищав таких як

він та інших шестиколонників в уряді США. Мафія підвищила також і Ч. Бовлеза, поставивши його помічником президента.

Мафія привезла 1959 року Ф. Кастро до США і зробила йому велику рекламу. Всі мафіозні великі часописи та журнали заперечували, що Ф. Кастро комуніст, називали його кубинським Вашингтоном та Лінкольном. Таким показували його і на телебаченні. Міністерство закордонних справ привітало його офіційно як „великого демократа“. Заступник Міністра Р. Роботом улаштував урочисте прийняття його Редакторським Товариством.

Посол США до Куби Артур Гарднер кількаразово попереджував уряд США, що Ф. Кастро запеклий комуніст. Мафія усунула його з посади. Його наступник Й. Сміт також повідомляв уряд, що Ф. Кастро комуніст. Мафія і його усунула з посади.

Ніхто інший як Міністерство закордонних справ США озброїло кубинських комуністів під проводом Ф. Кастро, і вони скинули Ф. Батісту та наставили Ф. Кастро. Сенатська слідча комісія видала 1961 року велику у дванадцяти книгах розвідку: „Комуністична загроза США з Півдня“. У ній та комісія документально довела, що Ф. Кастро не міг захопити влади без великої допомоги йому Міністерством закордонних справ США. Ця розвідка називає і прізвища тих урядовців, які допомагали Ф. Кастрові, як, наприклад, В. Уланд, Ч. Бовлез, Р. Роботом та інші. Їх не лише не покарано, але навпаки – нагороджено.

По захопленні комуністами державної влади на Кубі багато тисяч кубинських патріотів утікло з Куби до США. На Кубі лишилися таємні товариства патріотів. Кубинські втікачі згуртувалися на Флориді і готувалися висадитися на узбережжі Куби, щоби з таємними патріотами на Кубі піднести загальне повстання і скинути комуністичний уряд.

Коли сенатор Дж. Кеннеді кандидував на президента, він сказав 15.10.1960 р. у Джонстауні у промові: „Уряд США мусить припинити своє неприхильне ставлення до кубинських патріотів. Не порушуючи міжнародних законів, США можуть і мусять визнати, що ті патріоти і втікачі висловлюють справжні бажання кубинської людності, тому уряд США не сміє їм перешкоджати, не сміє зв'язувати їм руки“. Коли він став президентом, то обіцяв кубинським патріотам-втікачам у Флориді допомогти їм зброєю скинути комуністичний уряд Ф. Кастро.

Щоби тому **ПЕРЕШКОДИТИ** Міністерство закордонних справ США взяло ту допомогу у свої руки, хоч ця справа не належала даному міністерству. Воно спланувало висадку кубинсь-

ких утікачів на узбережжі Куби. Президент Дж. Кеннеді затвердив той план. Літаки стояли напоготові. 1.400 кубинських утікачів висадилися на узбережжі Куби. Ф. Кастро вислав проти них танковий полк. Американські літаки могли дуже легко знищити весь той полк вщент. Але вони не прилетіли. В останню хвилину мафія дуже натиснула на президента Дж. Кеннеді, щоби він відмінив свій наказ авіації підтримати висадку. Крім того, мафія подбала, щоби десантники не мали чим захищатися. Вона дала їм таку зброю, що до неї не надавалися набої. Подбала й про те, щоби не вибухло повстання кубинців на Кубі. За планом воно мало вибухнути одночасно в той же день, коли буде висадка. Кубинські втікачі на Флориді мали своїх зв'язкових, які прибули на Кубу за один день до висадки, щоби повідомити про час висадки провідників таємних патріотичних організацій на Кубі. За два дні до висадки мафія ув'язнила тих зв'язкових і вивезла невідомо куди. На другий день по поразці випустила їх без жодних пояснень.

Мафія в уряді США більше як рік заперечувала чутки, що Московщина буде на Кубі свої військові бази, ракетні установки тощо. Коли стало вже неможливим заперечувати, бо й діти знали, то президент Дж. Кеннеді запевнив Парламент і Сенат, що Московщина буде на Кубі лише оборонні споруди. Та не всі повірили. Голова Союзу колишніх вояків генерал Ч. Бейкон, сенатор К. Кітінг, Г. Кейпарт, Б. Голдуотер та інші гостро вимагали від уряду усунути московське військо і бази з Куби військовою силою. Дж. Кеннеді назвав їх „безвідповідальними паліями війни“. Коли ж обурення американського народу росло, і наблизилися вибори президента та до Парламенту і Сенату, то, щоби виграти вибори, Дж. Кеннеді наказав розпочати морську облогу Куби. Лише у виборчій метушні люди не звернули уваги на те, що Дж. Кеннеді зобов'язався перед М. Хрущовим не нападати на Кубу військовою потугою США, як рівно ж запобігти нападу з боку інших американських держав, і пообіцяв, що американці не будуть намагатися змінити кубинський комуністичний уряд. І справді, під тиском уряду США Великобританія відкликала свій дозвіл кубинським патріотам-втікачам висилати на Кубу своїх зв'язкових та повстанців з англійських островів Багама. А американська облога не стільки не допускала до Куби московських кораблів зі зброєю, як не допускала кубинських патріотів з Південної Америки нападати на Кубу. Не можна не позаздрити мафії.

Коли М. Хрущов погодився забрати свої ракети з Куби, ширилися чутки, що Дж. Кеннеді обіцяв йому забрати американ-

ські ракетні бази з Туреччини та Італії. Уряд США офіційно заперечив правдивість тих чуток, але пізніше, 1963 року проголосив, що забрав ті бази, бо вони застаріли і вже непридатні.

Як бачимо, уряд США дотримався своїх обіцянок, але уряд СРСР і не думав дотримуватися. Він своїх баз не забрав з Куби, а поховав у печерах, щоб з американських літаків їх не бачили. Та кубинський патріот Карлос Тод оприлюднив мапу Куби, де вказав на десятки схованих у печерах ракетних шахт. Уряд США заперечив їх існування. Сенатор К. Кітінг та інші оприлюднили документи, які доводили, що Московщина НЕ забрала ні своїх ракет, ані війська з Куби. Уряд заперечив правдивість тих документів. Але коли Сенатська слідча комісія вирахувала, що на Кубі є ще 17.500 московських вояків, уряд примушений був визнати правдивість тих документів. Отже, виглядає так, що у Вашингтоні сидить московський, а не американський уряд.

За урядовими відомостями 1952 року Куба мала: 500 зенітних ракет, 144 ракетні установки, 24 ракетні бази, 60 наземних ракет, 100 ракетних літаків, 3.000 зенітних гармат, 350 танків, 34 винищувача підводних човнів, 17 вертольотів.

На Кубі є 43 школи, які випускають річно 10.000 вишколених комуністичних шпигунів, провідників заворушень, повстань, пропагандистів для Південної Америки.

Психополітика

Теперішню „холодну“ війну видумали не москвини у ХХ ст., а китайський стратег Сун-Тсу 2500 років тому. Що ж є ота „холодна війна“? У двох словах – це боротьба за душу і розум людини, а насамперед провідної верстви народу. Щоби гармаш стріляв, або летун кидав бомбу, треба переконати його у потребі робити це. Колись можна було примусити вояка стріляти проти його бажання. Але тепер – з поширенням і поглибленням демократичних ідей та з поширенням освіти на весь народ – примусити людей робити те, чого вони не бажають, може лише жорстока деспотія, як московська в СРСР, та й то лише на якийсь час, бо за першої ж нагоди ті примушення не будуть виконува-

ти. У недеспотичних державах можна примусити іншим способом. А саме – обдуривши людей, полонивши їхню душу і розум, зробивши їх несвідомими виконавцями наказів ворога. Теперішньою мовою це називається „пропаганда“. А нашою українською мовою можна назвати це „яничарством“. Історія Московщини подає тисячі фактів і документів, які доводять, що московську імперію, її культуру, економіку розбудували не москвини, але помосковщені яничари: українці і німці.* Всі перемоги Московщини за всі сторіччя, разом з ХХ, над усіма її ворогами москвини завдячують тим способам, які тепер називаються „холодною війною“. Велику світову гарячу війну виграють ті, хто ще перед нею виграє мирну холодну війну. Іншими словами – хто перетягне на свій бік ДУШУ і РОЗУМ провідної верстви інтелігенції ворожого народу. Виграє той, хто буде мати своїх шестиколонників і п'ятиколонників на керівних становищах ворожої держави.

Боротьбу за душу і розум людини москвини назвали „психополітикою“. Назва дуже влучна. У Московщині є окремі вищі на університетському поземі школи, що виховують „психополітиків“ зі студентів тих країн, які Московщина планує загарбати. Приїхавши до своїх країн, ті молоді психологи всіма силами і засобами помалу захоплюють у свої руки кафедри психології, психопатології в університетах, посади судових знавців психічних хвороб, психологічних дорадників у всіляких державних і громадських установах, керівників божевільень тощо. Само собою зрозуміло, вони нищать всіх і кожного ворога комунізму чи Московщини, проголошуючи їх божевільними і запроторюючи до божевільень, де вони гинуть „природною“ смертю.

Світова мафія скоро зрозуміла величезну політичну силу тої психополітики і тепер застосовує її в Західному світі не менше як Московщина та комуністи у Східному.

Кілька не москвинів, які кінчили московські школи психополітики, приїхавши до своїх країн, згодом побачили і зрозуміли, що вони є лише знаряддям у руках Московщини чи мафії щоби захопити світову владу. Вони виявили тактику і стратегію тої психополітики. Деяко (далеко не все) ми наведемо тут задля прикладу.

Психополітика – це наука і мистецтво опанувати і тримати в послуху думку осіб і громад, щоб оволодіти ворожими нам державами і народами способом психічного лікування.

* Див. П. Штепа „Московство“.

Специфічні риси особи неповторної індивідуальності, особистої визначеності (детермінізму), творчості, вільної волі, спонтанні духовні сили є ніщо інше як хвороби, які приносять незадоволення, роз'єднання і упадок колективу.

Щоби підпорядкувати особу нашій волі, треба насамперед знищити її волю, захитавши її моральні засади і погляди. Треба знищити її самопошану, переконавши, що їй несила щось зробити. Пошану в родині можна знищити, плямуючи святість шлюбу, спровокувавши розпусту і розлучення, виправдуючи чужоложство. Пошану до громади можна знищити, захитавши її довір'я до членів громади, а насамперед до громадських провідників. Але забороняється зменшувати пошану молоді до держави, щоб не захитати в ній пошану до комуністичної держави. Треба знищити у молоді пошану лише до капіталістичних державних діячів, підкреслюючи, що діячі комуністичної держави цілковито інакші, незрівнянно ліпші.

Обмова, очорнювання, брехня є найкращою зброєю психополітика. Безперервне, стале приниження всього національного: традицій, святинь, національних героїв і провідників національної літератури і мистецтва тощо є обов'язком кожного комуніста, а психополітика – насамперед. Та найперше і найбільше, що психополітика має нищити, принижувати – це сама людина як особа, індивідуальність. Найперше і найбільше, бо ж майже неможливо скорити той народ, провідна верства якого має розвинене почуття особистої гідності і національної гордості. Такий народ неможливо завойовувати відкритим нападом. Треба його завойовувати, хоч і довгим, проте певним способом психополітики: моральним, психічним розладом, духовною гнилизною. Треба обернути духовно вільну людину в духовно рабську двоногу худобину. Тих, винятково твердих осіб, що не піддаються психополітичному „лікуванню“, треба таємно вигублювати. Найзручніше – божевільним „самогубством“.

Психополітика мусить переконати суспільство, що кількість психічних захворювань щороку дуже збільшується.* Отже, психіатр є рятівником суспільного здоров'я. Психополітики мусять переконати суспільство, що психічні хвороби можна вилікувати лише жорстокими способами: як електричний удар, фізичне биття, упорскування болючих наркотиків, муки та вбивства тих, яких не можна вилікувати. Нема потреби переконувати ширший загал, але конче треба переконати, накинути

* У США було 1952 року 1.154 божевілень.

наші ідеї провідній верстві нації. А щоб мати у своїх руках слухняний загал, то треба тримати його стало напівголодним, підтримуючи водночас надію на поліпшення, малюючи образи щасливого майбутнього. Тоді загал ні про що не буде мріяти крім їжі.

Всяка мета породжує примус. Нема намагання без примусу. Без болю не може бути бажання уникнути болю. Без загрози кари не може бути здобутків, осягів. Без суворого, твердого нагляду керівництва не можна досягнути жодної державної мети. Щоби втримати послух людей, державна влада мусить бути дуже жорстокою.

Психополітики мусять понадто докласти своїх зусиль перевиховати молодь, насамперед провідну, інтелігентську. Мусять навчити їх вірити, що людина – це лише двонога худобина, та ще й отарна. Мусять навчити молодь глузувати з ідеї якогось там духовного життя людини, глузувати з якоїсь там індивідуальності. Мусять навчити молодь вірити, що вселюдське щастя на землі буде лише тоді, коли буде вселюдський матеріальний добробут. Мусять навчити молодь глузувати з якогось там „духовного відродження“. Роблячи легкодоступними молоді всілякі наркотики та трюнки, хвалячи молодь за її дикі вибрики, заохочуючи молодь до статевої розпусти, пиятики, психополітики можуть створити передумови загального безладу і революції.

Комуністичні психополітики в капіталістичних державах мусять поборювати всілякі спроби тамошніх патріотів боротися з моральним падінням молоді. СРСР витрачає великі мільйони доларів, щоби поширити і поглибити серед молоді капіталістичних держав моральне зігниття, статеvu розпусту, пиятику, наркотики, злочинство, непослух, безлад, безідейність, відразу до всього національного, щоб усім тим підготувати ґрунт для комуністичної революції.

Коли психополітик зустрине серед молоді морально непохитного і шановного молоддю провідника, то конче мусить його знищити всіма психологічними засобами. Перш за все мусить зіпсувати його морально наркотиками, пияцтвом, розпустою і штовхнути на якийсь карний злочин. Коли той молодий провідник, маючи тверду вдачу, не піддається, то психополітик мусить всіма способами зробити пекло в його житті, щоби призвести його до півбожевілля. А діставши його у свої руки, щоб, мовляв, вилікувати, мусить зробити його справді божевільним, чи довести до самогубства.

Психополітик, здобувши славу великого знавця психічних хвороб, може своїми порадами у капіталістичній державі

знищити капіталістичний лад. Наприклад, порадивши знищити дисципліну і нагляд над дітьми у школі та вдома, щоб, мовляв, тим виховати вільнодумну людину, може виховати безладних, анархічних ворохобників, що не знають жодної відповідальності.

Хоч тепер вплив церкви на людей дуже зменшився, проте він є досить великий і небезпечний комунізмові. Отже, психополітики мусять переконати суспільство і владу, що побожність спричинює психічні хвороби. Люди мусять мати побожність за психічну хворобу, як, наприклад, невроз, психоз чи дебілізм, чи просто божевілья.

Психополітики мусять закласти в країні клуби психічного здоров'я і таємно ними керувати. До них слід запрошувати поважних, впливових, високопоставлених осіб. Ці клуби мусять вимагати від уряду закладати й утримувати більше психічних лікарень, керівниками яких мають бути психополітики. Останні мусять дуже пильнувати, щоби до клубів не приймали справжніх (не підготовлених) психологів, священників, бо вони можуть розкрити брехню і шахрайство, а також і справжню мету комуністичної психополітики. Вживаючи високонаукову термінологію, психополітики мусять переконати членів тих клубів, що психологи не належно досвідчені, а священники – невігласи в психології. Коли ж утвориться такий клуб сам, без нашого психополітика, то треба керівництво і вплив у ньому захопити у свої руки. Коли ж це неможливо, то треба знеславити такий клуб як гурт небезпечних суспільству невігласів.

Теперішні закони капіталістичних держав охороняють психічно хворих від зловживання родичів чи влади. Через клуби психічного здоров'я психополітики прагнуть натиснути на уряд, щоби він уневажнив такі закони. Психополітики також дбають, щоби капіталістичні уряди видали закони, що забороняють випускати психічно хворих із божевільень, хоч би лікарі й визнали їх здоровими.

Психікарні та інші заклади лікування психічних хвороб, що їх заклали і провадять церкви та набоженські добродійні товариства, намагаються за всяку ціну, не цураючись жодних способів, перебрати в свої руки психополітики. Такі є, наприклад „Акупунтури“ в Китаї, „Християнські науковці та діагностики“ в США, католицькі заклади в Італії та Іспанії, товариства психологів в Англії тощо. Вони мають багато випадків, коли насправді вилікували психічно хворих. А комуністичні психополітики не лікують, а вигублюють, і то не лише хворих, але й здорових. Отже, порівняння може викликати підозру, слідство і призвести до поразки нашої психополітики.

Психополітичні способи вигублювати ворогів комунізму, наприклад, електричним струмом, наркотиками, уколами, що роблять людину божевільною, операціями мозку тощо, треба замаскувати науковою термінологією, що її люди не розуміють. Операція на мозку мусить стати щоденним явищем, а не винятком як тепер.

Психополітики мусять дуже пильнувати, щоби не відкрилася їхня таємниця ніби жорстокість психологічного „лікування“ вилікує хворих. Справжні психологи, психіатри (не психополітики) можуть відкрити очі суспільству на наслідки психополітичної діяльності. Тим-то таких психологів треба нещадно нищити, не перебираючи в засобах.

Якщо хтось спробує зірвати з психополітиків личину психіатра, то найліпше проголосити таку особу психічно хворою й невігласом у психології. За першої ж нагоди таку особу треба запропорити до божевільні, а там убити її „самогубством“. Якщо справа опиниться в суді, то треба широко вживати докладно не означену і судові незрозумілу наукову термінологію, як, наприклад, шизофренія, параноя тощо. Треба зробити в суді враження, що психічні хвороби та їх лікування так ускладнені, що їх може зрозуміти лише вчений психолог і не хто інший. У суді треба дуже перебільшувати небезпеку суспільству від психічних хвороб і доводити велику користь суспільству від психіатрів. Має виробитися у суспільстві погляд, що лише божевільні нападають на психіатра.

Не дозволяється друкувати нічого про нашу, комуністичну психополітику. Всі наукові праці про лікування психічних хвороб треба не допускати до друку. Треба перешкоджати, щоб часописи, журнали писали про справжнє вилікування психічних хвороб. Всіляку спробу дослідити, чи психополітики не дурять суспільство, треба в зародку нищити всіма способами. Треба бути готовим до таких спроб. Задля того треба мати якомога більший архів документів про психополітичне нібито вилікування. Ті документи треба так оформити, науково і правно, щоби вони навіть у суді видавалися за справжні факти. У капіталістичних державах божевільний не має жодних прав. Не має права мати якусь власність, не має права свідчити в судах. Отже, психополітики мусять подбати, щоби суспільство й уряд мали напади на комунізм за божевілья. Так само треба переконати суспільство й уряд, що той, хто виступає проти діяльності психополітиків, є психічно хворий і його треба лікувати у божевільні. А людина, що ніяк не може зрозуміти користі від комунізму, – це на правду бевзь, несповна розуму, отже, його треба лікувати як божевільного.

Якщо комуністична пропаганда ніяк не переконує вперту особу, то її можна скорити через близьких їй людей. Не конечно робити такого впертого комуністом (часто це й неможливо). Вживаючи відповідні наркотики, можна призвести його жінку чи дітей до півбожевілля і забрати їх до божевільні на лікування. Психополітик може електричним струмом, наркотиками, операцією на мозку підкорити їх своїй волі. Це може призвести до їхнього „самогубства“. В такий спосіб захитається психічне здоров'я впертої особи.

Московські і мафіозні психополітики в Північній Америці вже здобули дуже великі впливи. У США існує всекрайове велике „Товариство розумового здоров'я“. Переважаюча більшість членів не є ані п'яти-, ані шестиколонниками. До нього належать багато високопоставлених поважних осіб. Це товариство проголосило, що неможливо здійснити засад розумового видужання без засвоєння суспільством ідеї космополітизму.

Психополітики є вже і в урядах. Заступник Міністра охорони здоров'я Канади (він же голова „Комісії здоров'я ООН“) др. Б. Чішолм пише так: „Відповідальність за здійснення потрібних змін у людській поведінці падає на науковців, психологів, психіатрів, суспільство, соціологів, економістів і політиків. Ми безкритично проковтнули всілякі отруйні „правди“, що ними годували нас наші батьки, учителі, попи, церква, книжки, журнали, часописи, політики та інші, зацікавлені в людській поведінці люди і установи. Нас учили: „Ти пізнаєш Бога, пізнавши, що є добро, а що зло“. Це те „добро і зло“, якими можна і треба тримати дітей у послуху; якими можна і треба не допустити до вільного думання; якими можна і треба накинути людям родинну, національну вірність і мораль; якими можна і треба засліпити дітей, щоб вони не бачили своїх розумових здібностей думати“.

„...Збочене, уведене в оману самовладною догмою, зв'язане сектантською вірою, роздерте шаленою ерессю, заворожене настирливою схизмою, задурманене захопленням, заплутане суперечними „правдами“, скалічене видуманими „таємницями“, пригноблене вагою „гріха“ і страхом, зродженим його власною уявою, – нещасне людство позбавлене цими „страхіттями“ свого єдиного захисту і своєї єдиної основи боротися, своєї здатності думати і своєї природної спроможності задовольняти свої природні потреби – бореться проти цих примарних, накинутих на самих себе тягарів. Наслідками є розчарування, розбиття надій, нервозність, нездатність насолоджуватися життям, нездатність ясно думати, нездатність зробити світ, вартий щасливого життя“.

Такими піднесеними і пустими словами-личинами мафіозні шестиколонники-психополітики приховують свою справжню мету – зробити з вільної людини, що має ДУШУ, безвільного, бездумного, бездушного, механічного виконавця наказів світового мафіозного надуряду.

Уряд США вже проектує побудувати в Алясці смертельні табори та божевільні. Парламент ухвалив закон про лікування розумових хвороб. Патріотичне товариство „Комісія американського прапора“ проголосило: „Пригадаймо, що закони США не дозволяють посадити когось до божевільні, не довівши судово його божевільності. Під поняттям „божевільний“ цілковито ясно розуміється людина, яка своїми вчинками чи словами виявляє свою нездатність співжити серед людей, отже, небезпечна для свого життя і життя інших людей. У новому ж законі слово „божевільний“ замінено на „розумово хворий“ і пояснено, що „розумово хворий“ є той, хто має якусь психічну чи іншу хворобу, яка ушкоджує його розум, а також і той, хто взагалі бевзь, пришепела, несповна розуму“.

Це нове визначення поняття „божевільний“ викликає велику тривогу у тих, хто знає напрям думання теперішніх психологів, психіатрів. Наприклад, вони мають побожність за симптом півбожевілля. Наприклад, у Лос-Анджелесі патріоти подали до ООН письмовий протест проти пропаганди безбожництва та глуму з патріотизму, що її провадить у школах США література, видана ЮНЕСКО. Всі мафіозні часописи назвали тих патріотів „божевільними сновидцями“. Шкільні книжки, що їх видала ЮНЕСКО, вчать учнів, що їхні батьки, які вірять у Бога, є несповна розуму, а ті батьки, які проти шлюбу білих з неграми, є скаженими фанатиками, отже, розумово хворі – за визначенням нового закону.

Суддя Верховного Суду США Дж. Кал у своїй промові казав 1.05.1956 р.: „Пункт 104-тий закону про розумове uzдоровлення фактично заперечує демократичні закони США, отже, є неконституційний. Цей пункт переписано – буква у букву – із законів деспотичних держав. Він дає право урядовцеві запроторити людину до божевільні на перевірку її розуму, хоч той урядовець лише підозріває, а не знає, що та людина божевільна. Цей пункт фактично заперечує ті пункти Конституції США, які забезпечують громадянам особисті права та свободи. Таке заперечення особистих прав громадянина властиве лише деспотичним державам“. Цей 104-тий пункт: 1) дозволяє ув'язнювати людей без слідства; 2) не вимагає докладно висловленого, заприсяженого обвинувачення, що обосновує ув'язнення; 3) дозволяє

ув'язнювати без судового дозволу; 4) не дозволяє родинному лікареві оглянути, дослідити стан розумового здоров'я ув'язненого; 5) не вимагає жодного лікарського дослідження ув'язненого перед ув'язненням; 6) не дозволяє судити ув'язненого. Отже, робиться все, чого вимагали мафіозні психополітики.

Мафіозні психополітики вже використовують цей закон. Наприклад, губернатор штату Огайо казав Сенатській слідчій комісії, що він сам дослідив, як у його штаті тримають у божевільнях без жодного суду понад 4.500 НЕбожевільних людей.

Найяскравішим прикладом цього є справа генерала Е. Уокера.

У війську США, що стояло у переможеній Німеччині, провадилася політична освіта під назвою „Про-Блю“ (За Блакить). Вона велася під кличем і за засадою „Бог і Батьківщина“, тобто зміцнювала побожність і патріотизм вояків. Керівником і душею тої освіти був генерал Едвін Уокер. Він заборонив поширювати у підлеглому йому війську комуністичну і шестиколонну літературу та пропаганду. Новий президент Дж. Кеннеді наказав 31.05.1961 р. припинити ту „Про-Блю“ освіту. Вояки 24-ої американської дивізії в Німеччині написали листа членові Парламенту Д. Елфордіві, в якому пишуть: „День 31.05. 1961 р. буде записаний у московському календарі як день московської великої перемоги“. Військове Міністерство офіційно в наказі проголосило генералові Е. Уокерові догану.* Е. Уокер покинув військо без пенсії.

Сенатор С. Тормонд гостро запротестував у Сенаті проти заборони освіти „Про-Блю“ і проти покарання Е. Уокера. Його підтримали сенатори: К. Мундт, С. Бріджес, К. Кіртіс, Б. Голдуотер, Д. Міллер, Д. Тавер. На цю тему сенатор С. Тормонд промовляв кілька разів у Сенаті, і хоч там було тоді повно журналістів, у часописах США не з'явилося жодного слова з його промов на цю тему. Лише маленький Нью-Йоркський часопис „Дзі Бруклін Таблет“ подав частину промов С. Тормонда.

Повернувшись до США, генерал Е. Уокер розпочав розкривати мафіозі в уряді США та їхню зраду. Спершу мафія пробувала таємно вбити його, але куля пролетіла у двох сантиметрах від його голови. Не вбила. Слідство про це мафія не дозволила провадити. Тоді наказом з Вашингтона 1.10.1962 р. варта штату Міссісіпі таємно ув'язнила Е. Уокера без жодного пояснення, слідства чи суду. Щоб не дати генералові жодної можливості за-

хиститися, виправдатися, щоби це незаконне схоплення лишилося таємницею, мафія не дозволила йому нікого бачити, нікому не писати, ані телефонувати. На щастя, генералові товаришив його приятель. Він зателефонував генераловому братові. За законами США кожний ув'язнений має право просити прокурора випустити його з в'язниці під грошову запоруку – що не втече. Тож генералів брат таку запоруку заклав. Щоб не випустити генерала зі своїх рук, мафія вимагала надзвичайно великої запоруки – 100.000 готівкою чи 200.000 майном. Це у десять разів більше як звичайно. Генералів брат знайшов стільки грошей запоруки, але місцеві урядовці, за наказом із Вашингтона, всілякими шахрайствами відтягали оформлення тої запоруки. За законом США не можна випускати на запоруку розумово хворого. Тож найвищий урядовий лікар у Вашингтоні др. Ч. Сміт прислав телеграму до звинувача штату Міссісіпі, яка визнає Е. Уокера розумово хворим. Той др. Ч. Сміт ніколи не бачив генерала Е. Уокера, ніколи не досліджував стану його розуму. Отже, з Вашингтона прийшов телеграфічний наказ негайно перевести Е. Уокера літаком до божевільні у штаті Міссурі. Та намір мафії вбити Е. Уокера не вдався, бо генералів брат повідомив про ув'язнення в божевільню здорового брата місцеву немафіозну радіомережу, яка проголосила все на радіо. Судовий лікар розумових хвороб (не психополітик) визнав Е. Уокера цілковито здоровим розумово, і суд звільнив генерала. Але про це ані великі часописи, ані великі радіомережі не повідомляли, бо вони – у мафіозних руках.

Коли Міністр оборони США Джем Форестол не захотів 1949 року виконувати наказ мафії, вона запроторила його до божевільні і там убила.

Колишній московський шпигун і комуніст В. Чемберс, покинувши комуністів, видав владі всю шпигунську мережу на чолі з правою рукою президента Ф. Рузвельта А. Гісом. Мафія запроторила його до божевільні.

Урядовець радіо „Вільна Європа“ Ф. Бартоломі відкрив московських шпигунів у тому радіо. Мафія запроторила його до божевільні.

Колишня комуністка Е. Бентлі оприлюднила список комуністів, шпигунів в уряді США. Її запроторили до божевільні.

Високу чиновницю, яка знала мафіозні таємниці, Марію Джонс посадили до божевільні.

Ув'язнили у божевільні США патріотів, які поборювали мафію: Езра Паунда, Луцілла Міллера і не знати скільки ще сотень, чи може тисяч здорових людей, активних ворогів комунізму, Московщини, мафії.

* Військовим Міністром був Роберт Мак-Намара, а заступником Міністра – жид Адам Ярмолинський. Обидва – шестиколонники.

VI. МАФІЯ В УРЯДІ США

Мафіозні шестиколонники були в США ще перед війною 1914–20 років, але їх не було тоді в уряді. По тій же війні вони почали помалу пролазити і до уряду. А вже президент Ф. Рузвельт відкрив мафії широко двері до уряду США. Тож варто познайомитися бодай побіжно з Ф. Рузвельтом.

Написано вже сотні поважних праць про президента Ф. Рузвельта і його політику. Противники шукають причин та спонук його політики, розуміючи, що власне вона призвела до теперішнього катастрофічного для світу політичного стану. Його звеличники намагаються виправдати, вибілити, ганебну на його імені пляму зрадника США, перекладаючи провину на інших людей, на обставини, ховаючи джерельні документи, викривлюючи минулу дійсність. Та ніхто не може знищити всім відомих історичних фактів, доконаних Ф. Рузвельтом. Їхні наслідки бачить тепер і школяр. Але багато українців разом з деякими політиками не знають багатьох фактів з політичного життя 1933–45 років. А знати мусимо, бо наші омани – як полуда на очах – закриють від нашого політичного зору ті сили, які власне творять історію. Президент США – велика сила, отже, мусимо подивитися на Франкліна Рузвельта ще й тому, що його політика коштувала і ще коштує Україні гори українських трупів молодих, старих, дітей, жінок, море українських мук, трагедій, річки сирітських сліз, коротко – пекла, що називається СРСР.

Ф. Рузвельт був розумною людиною. Обдурити його було не легко. Він мав вроджене честолюбство, жадобу влади; був невблаганно жорстоким, не зважав на моральні засади. Був здібним учнем Н. Макіавеллі. Знав таємницю як здобувати прихильність людей і в цьому був дуже здібним актором. Своїх американців – їхні сильні і слабкі боки – знав досконало, знав як їх використовувати у своїй домашній політиці. Не цурався жодних способів, щоби перемогти у виборах, його тодішні політичні крутійства ставали цинічним нахабством.

Чи Ф. Рузвельт був комунолюбом? Ні. Щоправда, він був радикалом, але водночас був американським патріотом. Вся його особиста трагедія, а з нею і трагедія американського народу, була в тому, що він попав у повний полон мафіозних шестиколонників. Вони, знаючи його вдачу, дуже спритно керували ним і його руками здійснювали свою мафіозну політику 1933–45 років. До речі, впадає в очі той факт, що серед тих мафіозі є дуже багато людей, які самі чи їхні батьки народилися в Європі, а між ними непропорційно багато жидів з України. Це кинулося в очі американцеві В. Кіплінджеру, що писав: „Підозріло багато було 1942 року жидів у тих відділах уряду, які керували грошима, судівництвом, закордонною політикою, робітничими справами. Причиною було те, що Ф. Рузвельт наказав приймати на урядовців більше жидів“. До цього треба ще додати – більшість з них змінювали свої жидівські імена і прізвища на англійські.

Війна вимагає розв'язувати навіть і великі справи дуже швидко. Військові бої не чекають на парламентські промови. Тим-то війна викликає потребу зосередити державну владу в руках якогось якомога меншого гурту відповідальних людей. І найдемократичніший парламент передає на час війни багато своєї влади урядові та послаблює взагалі свій нагляд над урядовою діяльністю.

Ф. Рузвельт мав вроджену жадобу до влади, але її загнуждував демократичний лад та Конституція США. Обставини Другої світової війни висунули президента США на провідника майже всього світу. Цей факт ще більше ослабив парламентський нагляд, контроль над президентом Ф. Рузвельтом. „Влада псує людину; необмежена влада псує безмежно“ – сказав давно вже лорд Актон. Це власне і сталося з Ф. Рузвельтом. Велич світової війни, що в ній Ф. Рузвельт як президент США мусив бути провідником світового розміру, неминуче і поволі збільшила Рузвельтову вроджену жадобу до влади і честолюбство на безмежну зарозумілість (мегаломанію). З розвоєм величезних світових подій він ставав щораз більш шаленим маніяком, марив про свою місію повести людство до „царства Божого на землі“. А маючи невблаганну вдачу, не хотів і не міг чути критичних голосів чи порад, які не збігалися з його поглядами. Він почав уявляти себе за великого архітектора нового, прекрасного світу. Він, як і кожний шаленець, вірив у непомильність своєї інтуїції цілковито так, як і другий шаленець – А. Гітлер.

Людей у такому психічному стані можна легко полонити майстерно вдаваним захопленням їхньою „геніальністю“, добре

вирахованим славослів'ям, непомітним підлабузництвом. І справді, в найближчому оточенні кожного диктатора ми бачимо саме таких людей. Г. Гопкінс був неперевершеним майстром для такої ролі, тим-то мафія підсунула Ф. Рузвельту власне Г. Гопкінса. А він мав таку саму вдачу що й Ф. Рузвельт. Ці дві людини були духовні близнюки і тому розуміли один одного без слів. Вони стали нерозлучними. А мафія знала як і чим на них двох впливати, керувати їхньою діяльністю. Задля певності мафія додала до найближчого оточення Ф. Рузвельта ще своїх мафіозі: Алджера Гіса, Гаррі Декстер Уайта, Фелікса Франкфуртера, Самуїла Розенмана, Луї Брандеза, Овна Латімора* та інших згаданих у попередніх розділах фактичних керівників політики США. Само собою зрозуміло, ті мафіозі не допускали і на кілометр до Ф. Рузвельта мафіозних ворогів чи противників. Так президент наймогутнішої держави у світі опинився у повному полоні мафії. І найтрагічніше в цьому було те, що сам Ф. Рузвельт знав це. Він казав своєму синові Еліотові: „Багато разів високі урядовці ховали від мене важливі державні документи, хоч вони були адресовані мені“. Навіть шестиколонник Уолтер Ліпман писав: „Президент Ф. Рузвельт не є провідником тих сил, що стоять за ним. Навпаки, ті сили керують ним“.

Американський історик пише: „Щодо Московщини Ф. Рузвельт був у стані запамороченої омани, галюцинації. Всі спонуки Сталінових планів Ф. Рузвельт мав за чисті, як дівоча незайманість, шляхетні і чесні“. Переконливим прикладом цього є його ставлення до Катинської трагедії.

У квітні 1943 року німецьке військо знайшло в Білорусі під містечком Катинь гуртові могили 15.000 польських офіцерів. Комісія лікарів з нейтральних держав, дослідивши ті могили, ствердила, що офіцерів було забито два роки тому, тобто коли німецьке військо було ще за кількасот кілометрів на захід від Катині. Польський уряд, що втік до Лондона, звернувся до Міжнародного Червоного Хреста з проською також дослідити ті могили, а звіт комісії нейтральних лікарів розіслав усім урядам, в тому числі й урядові США. Коли урядовці Дж. Картер та Г. Йорл принесли Ф. Рузвельтові той звіт разом з фотографіями катинських жертв, то він не хотів на них дивитися і дуже роззлюстився на тих урядовців. Г. Йорла навіть покарав. Ф. Рузвельт негайно натиснув на голову Великобританського уряду У. Черчилля, а той послав 23.04.1943 р. телеграму Й. Сталі-

* Чотири жиди і два не жиди.

нові: „Цілком певно буду противитися будь-якому дослідженню“. Польському ж урядові у Лондоні (він був там на англійському утриманні) фактично наказав мовчати. А президент Ф. Рузвельт казав американським полякам: „Польщі не сила перемогти СРСР, а Англія та США не будуть псувати свої стосунки з Московщиною заради Польщі. Отже, поляки мусять знайти якусь угоду з москвинами“.

Парламентська Комісія США дослідила 1951 року Катинську трагедію і виготовила звіт на 2.363 сторінках разом з документами. Комісія радила урядові США внести цю справу на розгляд ООН. Уряд заховав той звіт в архів.

Ф. Рузвельт писав У. Черчіллеві: „Я знаю, що Ви не маєте нічого проти моєї жорсткої мови. Отже, кажу Вам щиро: я думаю, що я особисто можу тримати Й. Сталіна у своїх руках ліпше, ніж моє Міністерство закордонних справ. Й. Сталін ненавидить упертість Ваших дипломатів. Я подобаюся йому значно більше. Сподіваюся, що й надалі буду подобатися“. Чому б ні! Та ж кожний урядовець США, який висилав зброю та військово спорядження до Європи, знає, що найперше і найбільше висилалося до СРСР, а своєму війську – рештки. США вислали до СРСР всього того більше як на одинадцять мільярдів доларів.

Ще перед своєю першою зустріччю з Й. Сталіним Ф. Рузвельт писав послові США в Москві В. Болітові: „Я відчуваю, що Й. Сталін нічого іншого не хоче крім безпеки його країни. Я думаю, що давши йому все, що я лише можу, і не вимагаючи від нього взамін нічого, то „ноблес обліж“*, і він не пробуватиме захоплювати щось мечем, а працюватиме задля світового миру і демократії“.

Отже, голова великої держави веде свою міжнародну, ба, світову політику, ґрунтуючись не на історичних фактах, не на знанні сил, що ті факти творили і творять, не на порадах знавців – істориків, економістів, розвідників тощо, отже, не на знанні, а лише на інтуїції, на „відчуваю“, тобто „так мені здається“. Що це?

Не визнаючи у політиці жодних моральних засад, Ф. Рузвельт не цурався і комуністичної допомоги у виборах. Голова Парламентської слідчої комісії антиамериканської діяльності Мартін Дайз провадив слідства комуністичної діяльності, виголошував антикомуністичні промови, писав антикомуністичні статті. Отже, виконував свій урядовий обов'язок. Ф. Рузвельт

* Тобто шляхетність зобов'язує (французька приповідка).

кілька разів просив його припинити напади на комуністів, натякаючи на нагороду за це. Свою вимогу він пояснював М. Дайзеві: „Я потребую їхніх голосів у наступних виборах“. Коли Служба безпеки викрала з головної канцелярії КП США список її членів, то між ними було понад 2.500 комуністів, які служили в уряді США. М. Дайз пішов з тим списком до Ф. Рузвельта і показав йому. Розлючений Рузвельт закричав на нього: „Що? Мої найліпші приятелі – московські шпигуни? Геть з покою!“.

Пізніше виявилось, що Ф. Рузвельт мав таємний (через акторку Ж. Адамс) сталий зв'язок з провідником КП США Йорлом Броудером аж до своєї смерті. Він посилав Й. Броудерові навіть деякі державні документи. Сам Й. Броудер пишався, що він нав'язував Ф. Рузвельтові свої погляди на світові події, і Ф. Рузвельт високо їх цінив.

Після приходу до влади А. Гітлера до США приїздило дуже багато німецьких жидів, комуністів, соціалістів. Переважно це були високо освічені люди з політичним та іншим досвідом. Уряд США потребував знавців європейських справ і тому радо приймав тих утікачів на державну службу, хоч закони США не дозволяють приймати не громадян США. Приймав, навіть без перевірки їхнього життєпису і поглядів. Заступник Міністра закордонних справ Б. Лонг офіційно запротестував проти цього. Ф. Рузвельт звільнив його з посади.

Ф. Рузвельт непохитно вірив у свою геніальність і свою інтуїцію. Історія знає другого такого зарозумілого маніяка, що називався Адольф Гітлер. Та між ними є різниця. Коли А. Гітлер побачив, до чого призвела його інтуїція, то він мав мужність покінчити своє життя самогубством. І тим він створив німецьку національну легенду. Німці тепер про нього мовчать, але прийде час, коли скажуть свою думку. Та ще й яку!

Ф. Рузвельт не був аж таким дурним, щоби не побачити перед своєю смертю, куди завела його „інтуїція“. Він також міг би створити американський національний переказ, і то такий величний, що тепер ставили би йому пам'ятники не лише американці. Задля простоти викладу вдамося тут до вигадки, мрії. А життя подає нам такі факти, що їх найсильніша мрія не могла би вимріяти. Отже, уявімо собі, що Ф. Рузвельт лишив по своїй смерті такий заповіт:

„Мій любий Народе! Вмираючи, хочу облегшити своє сумління, щоби Бог та історія зменшили тобі кару за мій великий гріх. Гріх цей є те, що я вів тебе катастрофічно згубним шляхом до твого власного самознищення. Цей жах я усвідомив собі щойно перед своєю смертю і поспішаю тебе рятувати. Народе! Мусиш, не гаючись, не марнуючи

дорогої хвилини, звернути на шлях цілковито протилежний від мого. Ще не запізно врятуватися. Знищив ти одну загрозу своєму вільному життю – німецьку деспотію, тепер знищи другу, ще гіршу – московську. І поспішай. Зробити це – маєш сили подостатком. Не зробиш – проклянуть своїх батьків поневолені Московщиною ваші діти, внуки і правнуки. Амінь“.

Не лише посполиті американці, а й інтелігенція дуже вірила Ф. Рузвельтові. Чи такий несамопитий грім-блискавка з ясного неба не просвітив би їхні розуми, задурманені мафіозною пропагандою? Американці мали провідників, переважно у війську, які не лише могли виконати такий заповіт, але й хотіли щось таке зробити. Вони добре зрозуміли би, що означає Рузвельтове „знищити“ в конкретній військовій і політичній мові. І вони знали як це зробити. Тоді військова могутність США була найсильніша у світі, а московська, навпаки, – найслабша. До того ж війна знищила в СРСР гіпноз „непереможності“ „саветської“ влади, а в Україні ще існував осередок величезної, ще не виявленої потенціальної протимосковської сили – ОУН з її героїчною УПА. Цілковито певно, що мафії не стало б сили заглушити такий громовий заповіт Ф. Рузвельта.

Мара, фантазія? Така сама, як мара бідного, самотнього московського втікача В. Леніна, який десь там у Женеві мріяв знищити капіталістичний лад у всьому світі руками самих же капіталістів. Чи ж не маємо тепер американських капіталістів, англійських архієпископів, навіть президентів, суддів Верховного Суду, сенаторів США, які своїми руками нищать капіталістичний лад і запроваджують соціалістичний?

Чому Ф. Рузвельт не зробив чогось подібного як ця наша вигадка?

Чому наступні президенти: Г. Трумен, Д. Ейзенхауер, Дж. Кеннеді, Л. Джонсон, Р. Ніксон не завернули з Рузвельтового шляху, а сліпо ведуть ним свій народ до загину у світовій атомній війні, що надходить? Чому американські генерали, які розуміли згубність шляху, яким ідуть США по 1914 році і досі, як, наприклад, Д. Макартур та до нього подібні, нічого і нічого не зробили, щоби США завернули з того згубного шляху? А що вони бачили згубність того шляху, свідчать книжки, що їх написали. Та в їхніх книжках не знайдете відповіді на запитання: Чому вони нічого не зробили, щоби США завернули з того згубного шляху? А ми, українці, МУСИМО знайти відповідь, бо ж є і будуть ті сили, які ведуть і будуть вести США, на чолі з президентами і міністрами, тим згубним не лише для США, але й для України шляхом.

Зрада

Двадцятье сторіччя можна назвати сторіччям зради, бо в жодному іншому сторіччі зрада не була так поширена і так поглиблена як саме у ХХ ст. В інших сторіччях були всілякі королі, президенти, але не було королів-зрадників, президентів-зрадників як це є в ХХ ст. Щогірше! Раніше зрадників влада карала, а суспільство гидилося ними. Тепер влада нагороджує зрадників, а суспільство вшановує їх. Щодо зрадництва, то „передавая, ведущая“ Московщина завжди випереджувала і тепер випереджує всі інші народи світу. З усього світу в єдиному СРСР зрада узаконена й офіційно проголошена ЧЕСНОТОЮ.

Факти всілякої зради: державної, національної, політичної та ін. тепер треба рахувати мільйонами, і вони такі різноманітні, що годі розповісти про них у якійсь логічно пов'язаній формі. Тим-то ми подаємо тут лише непов'язаний перелік кількадесятьох лише для прикладу. Почнемо з президентів й уряду США.

Дж. Кеннеді, коли був ще сенатором, ганив 1949 року політику Рузвельта і Трумена, називаючи її зрадою США. Тоді сенатор Дж. Кеннеді казав: „Що наше військо здобуло дорогою ціною крові, то наш президент і його дипломати віддали задурно ворогам США“. Тоді він доводив, що Китай комуністи не завоювали, але одержали як подарунок від уряду США. А власне те саме закидали американські патріоти президентові Дж. Кеннеді. І було до того підстав більше як треба. Наприклад, зрада президента Дж. Кеннеді кубинських патріотів у їхній висадці на Кубі, або знищення військом ООН і коштом США самостійності антикомуністичної Катанги*, або подарунок комуністичній Югославії всілякого військового спорядження, літаків і зброї на мільярди доларів; або вимога до протикомуністичного, національного уряду Лаосу прийняти до свого складу кількох комуністів на міністерські посади. Коли той уряд відмовився, то Дж. Кеннеді перестав видавати йому допомогу; обіцяв М. Хрущову забрати американські ракетні бази з Туреччини та Італії, якщо СРСР забере свої з Куби. США забрали, але Московщина не забрала, лише сховала в печерах.

Президент Дж. Кеннеді казав президентові Ізраїлю: „Мене обрали на президента Нью-Йоркські жиди. Отже, я хочу віддячити жидам“.

* Це коштувало США 500.000 доларів.

Президент Д. Ейзенхауер був слухняною лялькою мафії. Президент Г. Трумен звільнив з посади генерала Д. Макарута за те, що генерал розбив комуністичне північнокорейське військо. Президент Г. Трумен наказав усім американським установам в Європі в ніякому разі не допомагати антикомуністичним таємним силам, а понадто українським, бо всі українці, мовляв, антисеміти. Г. Трумен був масоном найвищого ступеня.

Президент США не має права починати війни без дозволу Парламенту і Сенату. Президент Г. Трумен почав корейську війну, не питаючи їх. Щогірше! Почав не з метою виграти, але, навпаки, з метою програти. Парламент і Сенат мають право віддати президента під суд, якщо він порушує закони США. Г. Трумена на суд не потягнули.

Коли військо США було вже під Берліном, президент Г. Трумен наказав НЕ брати Берліна, а відступити на захід, щоб військо СРСР захопило Берлін. І воно захопило великий завод оптичних та точних приладів в Ієні, ракетний завод у Нордгаузені, завод ракетних літаків у Калі, корабельні підводних човнів тощо. Москвини всі ті заводи вивезли до Московщини разом з інженерами, майстрами, найновішими німецькими винаходами. На Потсдамській нараді Г. Трумен подарував Московщині ще більше німецьких заводів; подарував 10 німецьких далекосяжних підводних човнів найновішої будови.

Наприкінці війни американський будівельник літаків А. Сіверський* поїхав 1945 року до Німеччини довідатися про найновіші німецькі винаходи. Там у старій копальні солі він знайшов 3.000 невідомих ще приладів (апаратів), що автоматично керують літаком. Він повідомив про цю дуже важливу знахідку американську владу в Німеччині і вимагав вивезти негайно ті прилади до США. Влада не захотіла вивозити. Таких випадків було більше, і А. Сіверський переконався, що у Вашингтоні є високопоставлені в уряді зрадники, які дбають, щоб німецькі винаходи попали до московських, а не американських рук. Тому він надумав вивозити знайдені винаходи сам, без відома американської влади.

Світової слави німецький завод оптичних виробів та фотографічних приладів Цейса в Ієні опинився на американському боці, але під самою межею московсько-американських окупаційних зон. У цьому заводі А. Сіверський знайшов чудовий но-

* Українського походження.

вий німецький винахід, так званий інтерферометр. Для будівників літаків цей прилад має таке ж значення, як, наприклад, мікроскоп мікробіологові. На його винахід та вдосконалення німецький науковець др. П. Собель* поклав усе своє життя. Знаючи з гіркого досвіду, що цей дуже важливий винахід мафія передасть Московщині, А. Сіверський вже не повідомляв американську владу про знахідку, а заризикував своєю головою. В таємниці від американської влади він забезпечив П. Собелеві з родиною повну недоторканість, і прирік взяти його з родиною до США. Потім закликав таємно свого приятеля з літаком, і вони троє вночі, ховаючись від американців, розібрали на частини той прилад, наладували на літак, а пілот переправив його разом з П. Собелем та його родиною до Лондона. Сіверський зробив П. Собеля полоненим і як такого перевіз з родиною до США. Там П. Собель ще удосконалив свій винахід і тим заощадив американцям багато років праці.

Близько міста Оберамергау в Німеччині була Мессершміттова дослідна лабораторія повітряного руху літаків з надзвуковою швидкістю. А. Сіверський, переглядаючи технічні папери та креслення, зачарувався багатством творчої уяви та знання німецьких інженерів, що працювали там. Уряд США прислав інженера, щоби той оцінив вартість креслень. Він оцінив їх як безвартісну дитячу казку. Ці креслення забрали москвини і випередили американців у будові ракетних літаків, бо американці змарнували кілька років на спроби та помилки, будуючи свій перший ракетний літак, лише тому, що не додумалися будувати крила літака під більшим, як простий, кутом до тулуба літака, як подавали ті німецькі „безвартісні“ креслення.

Москвини хизуються тим, що вони в будові ракет випередили США на 10 років. Але вони мовчать про таке. Військо США зайняло 1945 року в Німеччині підземний завод ракет у Нордгаузені. Він був обладнаний найновішими, незаними ще приладами для випробовування ракет та удосконалення їх. Навіть були вже готові ракети і пускові установки. Знавець А. Сіверський розтлумачив урядові США величезну наукову й практичну вартість знайденого і вимагав негайно забрати до США весь завод з усіма приладами, машинами, кресленнями й інженерами. Уряд США наказав передати весь завод непорушеним москвинам. А вони не гаючи вивезли все те до Московщини разом з майстрами, інженерами, науковцями й їхніми родичами.

* Австрійський українець.

Ті німці й побудували Московщині ракети. А американці витратили кілька років, щоби збудувати свої.

Той же А. Сіверський знайшов у зайнятій американцями частині Німеччині німецьких науковців, які працювали над винаходом водневої бомби. Ті науковці воліли бути американськими полоненими в США, ніж московськими в СРСР. А. Сіверський радив урядові США негайно забрати їх до США. Два місяці пізніше США передали ту частину Німеччини москвинам. Вони негайно вивезли тих науковців з родинами до Московщини. Вони збудували Московщині водневу бомбу. А янки витратили 15 років, щоб її вдруге винайти.

Таке діялося за президента Г. Трумена. Він:

1) Назвав „червоним оселедцем“, тобто нісенітницею, слідство проти московського шпигуна Алджера Гіса.

2) Не хотів слухати начальника Служби безпеки Е. Гувера, коли той документально доводив, що в уряді США є дуже багато комуністів, отже, московських шпигунів.

3) Він знав, що визнати Ізраїль за державу несправедливо, але визнав, бо американські жиди дали йому великі гроші на його президентські вибори 1948 року.

4) Й. Сталін обдурив його на Потсдамській нараді як дурного хлопчиська.

5) Він наказав скинути атомну бомбу на Японію, як вимагала мафія, хоч генерали казали йому, що нема жодної потреби кидати.

6) Він допомагав мафії нищити комуністичного ворога сенатора Дж. Маккарті.

7) Він розумів, що сіоністи пхають США до загибелі, але був жидівським слухняним слугою.

8) На вічну ганьбу собі, на вимогу мафії звільнив з посади командувача генерала Д. Макартура.

9) Він наказав головнокомандувачеві в Європі генералу Д. Ейзенхауерові видати московській владі всіх утікачів з СРСР. Американці видали понад три мільйони їх. Московщина вигубила всіх у сибірських смертельних таборах.

10) Він, як і Ф. Рузвельт, поширив і зміцнив комунізм у світі більше ніж В. Ленін та Й. Сталін.

Військовий міністр США, шестиколонник Роберт Макнамара, припинив 1963 року будову ракет „Скайболт“ (повітря-земля), що їх могли кидати бомбовики з височини, недосяжної ворожій протиповітряній обороні. Він припинив будову повітряного корабля Дайносоар, що міг кружляти довкола Землі і кидати на об'єкти атомну бомбу. Припинив проектування супут-

ників, які могли літати навколо Землі з надзвуковою швидкістю 2.000 миль на годину, яких не могла б збити протиракетна ворожа оборона. Він замінив випуск ракет „Атлас“ на ракети „Мінутмен“, які є в шість разів слабші за „Атлас“. Він відхилив план пересувних пускових установок ракет „Мінутмен“. Тепер вони на непересувних установках і їх можуть знищити ворожі ракети. Він сповільнив випуск літаків „Койнлара“, які потрібні, щоби підтримувати піхоту. Він відхилив уже спроектований коштом півтора мільярда доларів бомбовоз Б-70, що мав бути втричі швидший за існуючі бомбовики. Жодного іншого бомбовика не проектується.

США мали 10–30 % своїх літаків 24 години на добу не на землі, а в повітрі, у безперервному леті, щоби несподіваний ворожий напад не міг знищити всіх приземлених літаків. Р. Макнамара приземлив усі. Хоч Московщина розбудувала свою велику оборону проти ракет, Р. Макнамара не хотів розбудовувати таку оборону США. Він цілковито занехав розбудову хімічної і бактеріологічної зброї. Парламент, Сенат і адмірали кілька разів вимагали будувати атомні підводні човни та авіаносці – Р. Макнамара затримав будову навіть розпочатих. Він намагався унерухомити вже побудований коштом 100 мільйонів доларів корабель „Савана“ з атомним двигуном. Проти такого ОСЛАБЛЕННЯ військової сили США протестував Генеральний Штаб армії США – намарно.

Л. Джонсон, ставши президентом, наказав припинити будову ракет Б-70, закрити 30 військових баз у США і за кордоном, забрати американські бомбовики з Японії. Він наказав не пускати до США вдову забитого мафією в'єтнамського міністра Нго-Ну, щоби вона не оповіла американцям про мафіозну політику у В'єтнамі.

Які американські президенти, такі й їхні уряди. Московщина не потребувала викрадати таємниці американської зброї, бо сам уряд США – міністри та заступники міністрів – цілком відкрито давали Московщині ті таємниці. Наприклад, Московщина замовила 1955 року в США два далекосяжні військові літаки. Московщина вимагала, щоби над виробом тих літаків доглядали два москвини. Директор заводу не дозволив москвинам заходити на територію заводу, бо там було чимало таємниць США. Уряд наказав йому пускати москвинів на завод. А ті москвини змінювалися щомісяця, так що 24 московських інженера-шпигуна за рік часу відкрили багато таємниць того заводу. Подібних випадків було багато.

Президент Л. Джонсон, одержуючи „Орден Свободи“, сказав: „США підтримують кожного борця за свободу і поборюватимуть кожного ворога свободи“. А чому ж США не підтримали 1956 року мадярських борців за волю? Чому допомогли кубинському комуністові Ф. Кастро захопити владу? Чому допомогли китайським комуністам захопити владу? Чому знищили борців за волю: корейського Сінґама Рі та в'єтнамського Н. Діємса? Чому до антикомуністичних державних діячів уряд США, як і часописи та радіо, завжди ставився неприхильно, а часто і вороже, як, наприклад, до патріотів: китайського генерала Чанкай-ші, корейського президента Сінґмана Рі та генерала П. Чунґ-Ґі, пакистанського Аюб Хана, ямайського Олександра Бустаментя, Британської Гвіани Форбеза Бурнама, катанзького Мойзе Томбе, філіппінського президента Макапаґала, цейлонського Олівера Гунетілека, лаоського генерала Носавана, південнов'єтнамського президента Нго Дін Дієма та пані Нго Дін Ну, йорданського короля Хусейна та багатьох інших патріотів, ворогів комуністичної ДЕСПОТІЇ? А хіба США не знають про найжорстокішу в усій історії людства ДЕСПОТІЮ, що називається „саветская власть“? А про українців, борців за волю, отих невідомих світові тисяч петлюр, коновальців, чупринок, бандер – то й слухати НЕ ХОЧУТЬ.

Жодний з президентів США і жодний з міністрів чи їх заступників у США ніколи не сказав, що Московщина (чи СРСР) є ворогом США. А багато з них ніколи не сказали, що комунізм і комуністи є ворогами США. І найбільшою ОМАНЮЮ нашого часу (фіговим листком) є думка, нібито Вашингтон і Москва є смертельні вороги, бо, мовляв, Вашингтон бореться за волю, а Москва – за рабство. А справді ж вони обидва борються за владу у світовому диктаторському надуряді. Обидва дурять людей гарними, але оманними, брехливими гаслами.

Не шпигуни, але сам уряд США вислав 15.10.1944 р. до Москви одну з більших своїх таємниць – бомбовий прицільник Нордена. Та ще й знавця післав, щоби той навчив москвинів, як ним користуватися.

Виготовлення атомної бомби вимагає дорогих наукових хімічних приладів. Уряд США послав подарунок Московщині таких приладів на 65 мільйонів доларів. На будову заводу по випуску атомних бомб потрібно багато міді. У США забракло міді, і уряд заборонив продаж міді будь-кому. Але міністр Г. Гопкінс, за згодою всього уряду, вислав Московщині 254.923 тонн міді вартістю 90 мільйонів доларів. Уряд США вислав (безоплатно) Московщині половину урану, хоч Америка ще не зробила своєї

атомної бомби, на яку потрібно багато урану. Уряд вислав 1942 року Московщині літаками 834.000 фунтів кадмію вартістю 761.472 доларів, 13.440 фунтів торіума вартістю 22.848 доларів, 11.912 фунтів нітрату тодіума. Послав алюмінієвих труб для виробництва атомної енергії вартістю 13 мільйонів доларів. За два роки (1942–44) США вислали до СРСР 1.305 дизелів по 200 кінських сил кожен вартістю 30.745.947 доларів. І не московські шпигуни, а саме американські міністри та заступники міністрів пересилали до Москви американськими літаками фотовідбитки таємних звітів, що їх посилав посол США в Москві до Вашингтона.

Державний скарбник Генрі Морґентау та його заступник Гарі Д. Уайт вислали 1945 року москвинам у Німеччині матриці доларів США, три літаки таємного чорнила та паперу для друку доларів. Москвини надрукували тих доларів на 8 мільярдів. Член Парламенту США Джесі Сомер та сенатор Стайлс Бріджес вимагали розслідування і кари за цю державну зраду, але нікого не покарано.

Міністр закордонних справ СРСР В. Молотов просив уряд США по війні позичити 6 млрд. доларів. Скарбник США Г. Морґентау радив президентові Г. Труменові позичити 10 мільярдів.

Неймовірно швидкий військово-технічний розвиток СРСР по війні 1939–45 рр. розбудував ніхто інший, а лише уряд США.

По війні 1939–45 років аж до сьогодні Московщина щороку розбудовувала свої військові сили. А США почали 1965 року роззброюватися. Так, наприклад, США роззброїли ракетні бази в Туреччині, Італії, Англії; закрили бази бомбардувальників в Англії, Іспанії, Марокко, Лівії, Ґуані; зменшили на 50 % виробництво атомного спорядження; закинули плани випуску рухомих ракетних авіаносців; занедбали виробництво бактеріологічної та хімічної зброї; припинили випуск бомбовозів Б–58, Б–52, Б–47; забрали зі своїх авіаносців атомні бомби; покинули Середземне море, лишивши свої авіаносці на поталу Московщині; передали охорону Панамського каналу панамському соціалістичному урядові; роззброїли 20.000 кубинських патріотів у Флориді.

Коли в Мадярщині вибухло антикомуністичне повстання 1956 року, то уряд США послав 2.11.1956 р. телеграму президентові Югославії Тітові: „Уряд США не ставиться прихильно до урядів держав, що межують з СРСР, якщо ті уряди ставляться вороже до СРСР“. Іншими словами – США повідомили Московщину через Б. Тіто, що США НЕ підтримують мадярських революціонерів. І справді, 36 годин пізніше московські танки

почали наступати на мадярських революціонерів. Три роки пізніше сам М. Хрущов признався у своїй промові в Будапешті, що Московщина п'ять днів вагалася, чи посилати своє військо до Мадярщини. А послала аж тоді, коли дізналася від Б. Тіто, що США не втручатимуться навіть дипломатично.

„Від 1917 року досі точиться в СРСР незрима війна між кремлівськими можновладцями та жертвами їхньої деспотії, США завжди були і є не лише нейтральними в тій війні, а й на боці деспотів“.

США побудували в Мюнхені дуже сильну радіостанцію. Вона передає кількома мовами до СРСР американську пропаганду. На керівників тої станції уряд США призначив москвинів-емігрантів. Вони не дозволяли жодної антимосковської передачі. Наприклад, щоби показати світові, що США бореться за волю всіх народів, президент США проголосив „Тиждень поневолених народів“, щоб у тому тижні пригадувати світові про потребу визволити ті народи. У своїй відозві президент назвав ті поневолені народи, а між ними й Україну, Білорусь, Грузію. Керівники радіостанції „Визволення“ нічого не подали про це. Коли ж українці в США запротестували, то радіо „Визволення“ подало, але зі списку поневолених народів викреслило Україну, Білорусь, Грузію. Жодні протести українців в уряді США не допомогли. Зрештою, щоб не дратувати Московщину навіть назвою станції, уряд США перейменував її з радіо „Визволення“ на радіо „Свобода“.

Тут буде до речі сказати про американську жалюгідну пропаганду. Янки думають, що москвини цінять волю так, як американці. Тим-то у своїй радіопробаганді янки захвалюють волю і добробут у США, закликають москвинів запровадити таку волю й у себе. Вони не знають, що москвини бояться волі, НЕ ХОЧУТЬ її, бо ж їхній історичний досвід показав і довів, що воля в Московщині неухильно переходить у сваволю, у безлад і руїну держави. А жодний москвин не хоче розвалу московської імперії, а „саветської“ і поготів, бо ж „саветская“ влада дала москвинам взагалі, а інтелігентам зокрема, тисячкратно більше, ніж всі попередні імперські влади. Всі москвини, а інтелігенти і поготів, добре розуміють, що упадок „саветської власті“ був би катастрофою і для них. Так американська пропаганда замість послаблювати „саветську власть“ – зміцнює її.

Не комуніст, але американський високий дипломат, та ще й колишній посол США до СРСР, Дж. Кенан писав: „Нема нічого більше катастрофічного за політику розбиття СРСР на незалежні держави“.

Уряд США привозив 1943 року своїми літаками з Москви до Риму італійських комуністів на чолі з П. Тольятті і пхав їх до італійського уряду.

Головою урядової комісії, яка визначала, що саме можна продавати комуністичним державам, був провідний член КП США Вільям Ремінгтон, засуджений 1953 року за шпигунство на користь СРСР.

Перевіряючи видатки допомогових посольств США в Азії, державний контролер Джеррі Джекіс знайшов, що багато з американської допомоги азійським народам іде до москвинів. Виконуючи урядовий обов'язок, він повідомив про це свій уряд у Вашингтоні. Уряд усунув його з посади і відкликав назад до США.

На початку війни 1941–45 рр. США мали літаки марки П-40. Вони були такої якості, що японці збивали їх як горобців. 400 таких літаків вислали до Англії. І хоч Англія потребувала тоді пекуче літаків, тих 400 літаків навіть не розпаковували, а натомість навіть американські льотчиці вживали англійських літаків. Уряд США хвалив ті літаки, запевняючи, що вони найліпші у світі. А про те, що літаки виявилися цілковито непридатними, – уряд США мовчав навіть і по війні.

Коли Московщина випустила свого першого „супутника“, президент Д. Ейзенхауер сказав (9.10.1957 р.) журналістам: „Ця кулька не збільшує мого страху ані на йоту“. Міністр А. Шерман сказав: „Не є метою уряду здобувати перемоги у грі в бейсбол десь понад хмарами“. Дорадник президента Б. Бендал назвав „супутник“ дурною дитячою забавкою.

Московщина провела випробування своєї атомної бомби 1949 року, а в корейській війні виявилось, що Московщина має вже й ракетні літаки. Тоді Військовий Міністр США Ч. Вільсон запевняв американців, що Московщина озброюється лише задля оборони. Московщина провела випробування вибухом своєї першої водневої бомби і почала масово виробляти ракети середнього засягу, кінчаючи плануванням міжсуходольних (міжконтинентальних) ракет. США нічого того ще й не починали виробляти. Отже, принципово змінився пропорційний стан військової сили США і СРСР. А той же Міністр Ч. Вільсон, коли обговорювався державний кошторис на 1957 рік, казав: „За останні кілька років у міжнародному житті не сталося нічого такого, що вказувало б на потребу міняти наші теперішні плани та заходи“. (Ще 1949 року президент Г. Трумен дуже зменшив видатки на будову ракетних літаків).

Як не парадоксально, проте правдою є, що янкі завдячують свій поступ в озброєнні... Московщині. Буквально на другий день по закінченні війни уряд США розпустив своє військо і продав на переплавку та металобрухт за безцінь зброю і військо-ве спорядження, що лишили невикористаними. А Московщина в той же час збирала і вивозила з Німеччини до СРСР все, що лишилося там німецького військового майна, зброї, машин, і негайно подесятерила цим виробництво нової зброї в СРСР. Увесь світ це бачив, але уряд США, від самого президента починаючи, запевняв янкі, що Московщина озброюється, аби утримати мир у світі. І лише після того, як на військовому параді в Москві над головами іноземних послів пролетіли найновішої будови ракетні бомбовози, аж тоді патріоти США зчинили великий гвалт, а уряд США аж тоді почав не виробляти, але лише виготовлювати креслення таких своїх бомбовозів. А пригадаймо, що ще 1945 року уряд США подарував Московщині вже готове німецьке креслення таких бомбовозів, не зробивши собі навіть копій. Американці потратили кілька років на виготовлення того креслення. Аж коли Московщина випустила свого „супутника“, тоді янкі почали будувати свій. Аж коли нахабний московський цар Микита плюнув президентові США межі очі в Парижі, тоді уряд США почав на гвалт приспішувати будову своєї сигнальної системи. Подібних прикладів можна навести сотні.

Московщина показала 1955 року на військовому параді в Москві свої нові міжконтинентальні ракетні бомбовози Т-37. Ті бомбовози могли долетіти з Сибіру до США і повернутися назад без поповнення палива. США таких не мали. Патріоти зчинили гвалт. Тоді всі провідні часописи надрукували статті під великим заголовком: „Дж. Ф. Даллес (Міністр закордонних справ.– П. III.) каже, що радянська влада в СРСР напередодні упадку“. Янкі заспокоїлися, бо ж чого боятися тих бомбовозів, коли СРСР завтра розпадеться?

Чи таке сталося випадково? Ні! Сама лишень велика кількість таких „випадків“ ясно вказує, що це була політична стратегія. Чия? Формально нібито уряду, бо ж він дає всі накази такого змісту. Та невже ж міністри були такими дурнями, що не розуміли свого власного самогубства? Що дипломати США є найдурніші споміж усіх дипломатів у світі – і школяр тепер бачить. Але ж і найдурніша людина бачить, що Московщина озброюється на повну пару. Найдурніший міністр США мав би запитати себе: „На кого Московщина готує зброю?“ Ба, навіть не потребував питати, а мав би лише прочитати офіційну й оприлюднену всіма мовами світу відповідь самої Московщини.

А вона вже півсторіччя голосить мету свого озброєння, а також і те, що вона зробить з капіталістами, разом з президентами та міністрами.

Чотири найвищі генерали США: М. Ріджуей, М. Тейлор, Дж. Гейвін, Дж. Медаріс гостро критикували в часописах і своїх промовах зрадливість в уряді США. Але робили вони це аж тоді, коли вже вийшли з війська на пенсію. Наприклад, колишній начальник Генерального Штабу генерал Маттю Ріджуей писав: „Щиро кажучи, мало не щодня мої зверхники в уряді наказували мені робити таке, яке, на мою думку, так ослабить наше військо, що воно не зможе виконати свого завдання“. Але він робив так, як наказували йому зверхники, тобто руйнував основу державної незалежності США – військо. Чи ж не трагедія всієї нації, що щирий патріот на дуже високій державній посаді допомагав мафії руйнувати військо, розуміючи, що він його РУЙНУЄ?!

Мафія має дуже великий вплив у всіх міністерствах США, а Міністерство закордонних справ є цілковито в її руках. Але це міністерство втручається у справи, що належать іншим міністерствам. Тим-то воно розбудувалося найбільше за всі інші міністерства. До війни 1914–20 рр. воно мало лише 6.000 урядовців. Року 1949 мало 6.000 в США і 11.000 за кордоном. Року 1959 мало 11.000 у США і 31.000 за кордоном. Воно має 1.200 своїх будинків, а його річний кошторис становив у 1959 році 250 мільйонів доларів. Лише одного 1945 року це міністерство найняло 5.000 урядовців, всі – лівих політичних переконань (отже, шестиколонники). Документи про їхні ліві переконання знищило само міністерство.

Фактично Міністерством закордонних справ США керує провід „Ради закордонних стосунків“ (мафія). Лише на найвищих посадах у цьому міністерстві є понад 100 членів прокомуністичного товариства „Американці демократичного чину“. Величезний, вирішальний вплив на політику цього міністерства мали 20 років керівники „Ради закордонних стосунків“: суддя Верховного Суду Ф. Франкфуртер, колишній Міністр скарбу Г. Морґентау, колишній губернатор Нью-Йоркського штату Г. Леман, а тепер керівник „Планової ради“ цього міністерства В. Ростов та радник президента А. Шлезінджер*.

Як керівник „Планової ради“ В. Ростов уклав план майбутньої закордонної політики США. Цей план (меморандум Росто-

* Всі п'ять – жида.

ва) був секретний, і його читали лише найвищі керівники відділів. В. Ростов радить і вимагає:

- 1) Визнати обидва – і комуністичний і національний Китаї.
- 2) Цілковито змінити теперішнє вороже ставлення США до світового комунізму на дружнє.
- 3) Не лише словами, але й ділами робити все, щоби Московщина упевнилася, що США і не думають нападати на СРСР, а, навпаки, ставляться до СРСР по-приятельськи.
- 4) Задля того США не сміють ніяк і нічим сприяти повстанням у Східній Європі, в ніякому разі не сміють допомагати ворогам СРСР.
- 5) Проголосити, що США ніколи не вживуть перші атомної зброї.
- 6) Визнати всі комуністичні держави Східної й Середньої Європи і допомогти їм розбудувати їхню економіку.
- 7) Відмовитися від засади самовизначення народів Східної Європи, зокрема СРСР.
- 8) Покинути всі старі союзи з іншими державами, бо їхні ідеї вже застаріли.
- 9) Наблизитися політично та економічно до держав, які здійснюють поступові ідеї.
- 10) Всебічно підтримувати ООН.

Такі зміни пропонував ще 1945 року колишній головний радник президента Ф. Рузвельта і міністр, шестиколонник Г. Гопкінс. Та й без плану В. Ростова Міністерство закордонних справ ще й раніше допомагало зміцнювати комунізм у кожній державі, що мала комуністичний уряд. Це не дивно, бо в цьому міністерстві слідчі комісії знайшли понад 4.000 п'яти- і шестиколонників лише на вищих посадах, а скільки їх ще не знайдено? А скільки ще на середніх та нижчих посадах? А скільки не виявлено?

„Товариство колишніх вояків США“ на своєму річному з'їзді 1951 року ухвалило, більшістю в 2.881 голос проти 131 вимагати від уряду США вичистити Міністерство закордонних справ від мафіозних попіхачів, зрадників, шпигунів, соціалістів, комуністів. Та попіхачі лише глузували з тої наївної вимоги. Наївної, бо це те саме, що вимагати від самої мафії. Тепер голова уряду США президент не має вже сили це зробити, бо мафія сильніша за нього. Це міністерство відмовилося подати до суду прізвиська своїх урядовців, які поручилися за вірність урядовців, що їх зловлено на шпигунстві. Міністерство не мало права відмовитися подати судові те, що суд вимагає, а президент має право наказати міністерству подати. Але президент не наказав.

Повставши 1956 року, мадярські революціонери звернулися до всіх держав з проханням допомогти Мадярщині визволитися з московської неволі. Ніхто не відгукнувся крім Іспанії. Іспанія обіцяла прислати зброю літаками. Та іспанські літаки не могли везти пального, щоб його вистачило туди і назад – до Іспанії. Тож Іспанія попросила у Німеччини дозволу набирати у неї пального на зворотний рейс. Німеччина такий дозвіл дала. Про це довідалася політична розвідка США і повідомила Міністерство закордонних справ США. Воно негайно послало німецькому урядові вимогу скасувати той дозвіл. Тоді Німеччина дуже потребувала фінансову допомогу США на відбудову знищеного війною господарства, отже, була змушена той дозвіл відмінити.

Служба безпеки США ув'язнила 1945 року московських шпигунів, які гуртувалися в журналі „Амеразія“: Філіппа Джафе, Андрю Рота, Марка Гейна (Ю. Гінсберга), Емануїла Ларсена, К. Мітчела, Дж. Сьорвіса. Всі – високі урядовці Міністерства закордонних справ. Вони викрали в тому міністерстві (а їхні помічники в інших) понад 1.000 державних, таємних документів. За це їх „покарано“: Ф. Джафе 1.500 доларів штрафом, А. Рота – 500 доларів. Дж. Сьорвіса зі служби НЕ вигнали, бо Міністр закордонних справ Д. Ачесон заступився. Дж. Сьорвіс служив ще 9 років, аж поки новий міністр Дж. Фостер Даллес вигнав його. Коли судили московського шпигуна А. Гіса, то жінка Д. Ачесона збирала гроші на захист А. Гіса. А коли суд засудив А. Гіса, то Д. Ачесон прилюдно сказав: „Я не можу повернутися спиною до А. Гіса“. Суддя Верховного Суду США шестиколонник Ф. Франкфуртер дуже вихвалював А. Гіса, коли його судили.

Американський історик В. Чемберлен пише: „Найлагідніше пояснення політики наших державних мужів Ф. Рузвельта в Ялті, Г. Трумена в Потсдамі таке: вони, мовляв, цілковито не розуміли того, що вони підписували“. Ні! – Не найлагідніше, бо ж наслідки Ялтинської та Потсдамської угод є такі катастрофічні для всього людства, що найлагіднішим осудом може бути хіба ЗРАДА (байдуже, що несвідома) САМИХ ОСНОВ ДУХОВНОГО, а з того і фізичного ЖИТТЯ І КУЛЬТУРИ людства, насамперед культури ХРИСТИЯНСЬКОЇ, європейської. Захисники Ф. Рузвельта, Г. Трумена та інших президентів і політиків США називають їхню зраду „несвідомою помилкою“. Можна простити неписьменному селянинові несвідомість того, що він робить. Але історія ніколи не виправдає несвідомості президентів, міністрів, бо, маючи державну машину, вони можуть дізнатися про те, чо-го не знають. А коли ж не вистачає їм розуму, щоби збагнути

політичну та іншу вагу тих відомостей, то їхнім національним обов'язком є уступити своє місце розумнішим.

Кажуть, що москвини загарбали половину Європи та Азії. Помилковий вираз. Ні! Вони не загарбали, бо американці і в меншій мірі англійці самі, на власних плечах, принесли москвинів до Західної Європи та Південної Азії і навіть до Південної Америки, як, наприклад, до Куби.

Чи Ф. Рузвельт та всі наступні президенти США були політичними дітьми, або політичними сліпцями, чи політичними невігласами? Чому вони торували своєму народові шлях до загибелі, допомагаючи Московщині розбудовувати її військову і політичну силу в СРСР і поза СРСР? Допомогали світовій мафії руйнувати державність США, щоби зробити вільних американців своїми рабами.

Щоби відповісти повністю на це запитання, треба написати кілька грубих книжок про велику ДУХОВНУ КРИЗУ, що її переживає тепер все цивілізоване людство. У нашій книжці ми подаємо лише частково відповідь, вказуючи на наслідки духовної кризи, на ідеологічне московське п'ятиколонне і мафіозне шестиколонне рабство американців та європейців. Ці ідеологічні раби і керують тепер політикою США, а президенти обернулися в гумові печатки.

Допомога комуністам

Тут буде доречно подати ще кілька прикладів мафіозної сили в уряді США. Подаємо голі факти без тлумачення, бо самі факти тлумачать.

Служба безпеки повідомила 1939 року уряд, що Алджер Гіс є московським шпигуном. Після цього повідомлення президент Ф. Рузвельт призначив А. Гіса своїм головним дорадником. По Ялтинській нараді Ф. Рузвельт наказав Службі безпеки понищити всі документи про комуністів у війську і військовому флоті. Визначити скільки і якої допомоги у вигляді позики висилати СРСР на час 2-ої війни президент Ф. Рузвельт доручив шестиколонникові, москволюбові Г. Гопкінсові. Коли керівник служби відправлення майор Дж. Джордан повідомив Ф. Рузвельта, що

з тою допомогою пересилаються до Москви також і таємні документи, то Ф. Рузвельт звільнив його з посади, а на це місце призначив знаного шестиколонника жиди лейтенанта Дж. Лашинського.

Керівник Служби безпеки Е. Гувер особисто доручив президентові Г. Труменові документи, які доводили поза всяким сумнівом, що заступник Міністра скарбу Г. Д. Гвайт є московським шпигуном. Після цього президент Г. Трумен підвищив Г. Гвайта, призначивши його до Комісії Управителів Міжнародної Фінансової Фундації. Парламент ухвалив закон, який поборює комунізм у США. Президент Г. Трумен відмовився його підписати. Згідно з Конституцією США Парламент ухвалив більшістю двох третин голосів той закон обов'язковим і без підпису президента. Хоч президент США не має на то права, проте президент Г. Трумен не дозволив Сенатській слідчій комісії переглянути політичні життєписи урядовців Міністерства закордонних справ. Також не дозволив їй переглянути архів Ф. Рузвельта. Військовий заступник Міністра Дж. Макклой відмінив приписи, що не дозволяли приймати комуністів на жодні посади у Військовому Міністерстві. А таку людину президент Г. Трумен призначив 1949 року на голову військового уряду США у Німеччині. Його заступниками призначив двох жидів: шестиколонника Б. Ботенвізера та п'ятиколонника М. Ловенталю. Останній був радником президента і московським шпигуном. Голова військового уряду США Дж. Макклой з тими своїми заступниками були всевладними царями у подоланій Німеччині. Це вони вилунали і передали москвинам три мільйони утікачів з СРСР. Це вони незаконно перевозили тисячі жидів з Європи до США.

Президент Д. Ейзенхауер заперечував, перешкоджав Парламентським слідчим комісіям досліджувати діяльність комуністів в уряді США. Він наказав міністрам боронити урядовців, запідозрених у невірності США. Він наказав Службі безпеки не подавати Парламентським слідчим комісіям документів, які доводили зраду, шпигунство урядовців. Сенатська слідча комісія під головуванням Дж. Маккарті прийшла до висновку, що радіо „Голос Америки“ та пресовий відділ Міністерства закордонних справ поширюють шестиколонну і навіть п'ятиколонну пропаганду. Голова Комісії сенатор Дж. Маккарті особисто подав президентові Д. Ейзенхауерові удокументовані доводи про це. Д. Ейзенхауер назвав Дж. Маккарті „палієм книжок“ і викинув ті документи до сміття.

Уряд США на вимогу Служби безпеки наказав не видавати закордонних паспортів комуністам США. Президент Дж. Кенне-

ді відмінив той наказ. Тепер комуністи США без перешкод їздять до Москви по таємні накази та на вишкіл. Голова КП США Герхарт Айслер щороку їздить. За порадою Міністра закордонних справ, шестиколонника Д. Раска, президент Дж. Кеннеді наказав припинити допомогу національному урядові Лаосу, щоби примусити його прийняти до свого складу комуністів. Дж. Кеннеді усунув з посади керівника далекосхідної політики патріота США, прихильника китайських націоналістів В. Маккенона, а призначив на ту посаду шестиколонника А. Гаррімана. Президент Дж. Кеннеді призначив на керівника радіостанції „Голос Америки“ шестиколонника Едварда Морова, який відкрито захищав комуністів, вихваляв СРСР, він кілька разів їздив до Москви на прощу. На свого заступника він призначив Ріда Гарріса, який написав книжку на захист комуністів. Дж. Маккарті обвинуватив його в комунізмі і почав проти нього слідство, внаслідок чого Р. Гарріс самоусунувся з державної служби. Дж. Кеннеді прийняв його назад. Е. Моров наказав трьом своїм урядовцям скласти списки американських старшин у США і поза США, які вороже ставилися до п'яти- і шестиколонників. Хто і задля чого потребував ті списки?

На вимогу Служби безпеки уряд звільнив з посади керівника атомної лабораторії шестиколонника, комунолюбця професора Джемса Опенгеймера. Президент Л. Джонсон наказав заплатити йому відшкодування 50.000 доларів і нагородив його медаллю.

Верховний Прокурор США Роберт Кеннеді, брат президента, кількаразово виступав на захист комуністів США. Він 11 років не виконував ухвали Парламенту, яка зобов'язує членів КП США подавати свої прізвища й адреси поліції.*

Міністр закордонних справ Д. Раск заборонив своїм урядовцям свідчити у Сенатських слідчих комісіях, які вишукували комуністів в уряді. У перший же рік свого урядування Д. Раск поручився за 152 кандидати на високі посади в уряді, що їх Служба безпеки підозривала в невірності до США.

Військовий заступник Міністра жид Е. Каценбах заборонив 1961 року показувати у війську протикомуністичний фільм „Дія знищення“. Цей фільм зроблений на матеріалах Сенатської слідчої комісії. Він показував шпигунство та розкладницьку діяльність комуністів у США. Не знати чи уряд СРСР нагородив того американського заступника орденом Леніна. Другий військовий заступник Міністра Джозеф Нарні наказав 19.05.44 р.

* Пізніше Верховний Суд відмінив ту ухвалу.

знищити архів, що в ньому були документи про зрадників і комуністів у війську США.

Служба безпеки зловила московського шпигуна, американського дипломата Джона Сьорвіса на гарячому. Його звільнили 1950 року з державної служби. Він поскаржився до Верховного Суду. Той суд, не розглядаючи справи, ухвалив повернути йому посаду, бо якась дрібна формальність була порушена. Він служив ще 9 років. Вже зловлених на шпигунстві високих урядовців, як, наприклад, А. Гіс, Н. Віт, Л. Пресман, Л. Кюрі та інших уряд тримав на службі ще кілька років.

Голова Сенатської слідчої комісії Дж. Маккарті знайшов у Військовому Міністерстві кількадесят підозрюваних у шпигунстві урядовців. Їх вигнано зі служби. По смерті Дж. Маккарті вигнані урядовці подали скаргу до Верховного Суду. Той суд не лише виправдав їх, але й ухвалив, щоб уряд прийняв їх назад на службу, заплативши відшкодування 75.000 доларів кожному. В Сан-Франціско звільнили зі служби професора, який відмовився відповісти чи він комуніст чи ні. Верховний Суд визнав його звільнення антиконституційним, тому університет мусив прийняти його назад, заплативши 120.000 доларів відшкодування.

Заступник Міністра закордонних справ Чарлз Бовлез ніколи „не мав часу“ вислухати стурбованих комуністичними успіхами дипломатів. Дуже важливі накази Міністерства закордонних справ на користь комуністів не підписані ніким.

Московський шпигун Валентин Губечев мав високу посаду в ООН. Чиновниця Міністерства юстиції жидівка Юдіт Каплан передала йому багато важливих таємних документів уряду США. Служба безпеки зловила В. Губечева на гарячому. Американський суд визнав його провину, але уряд США випустив його непокараним до СРСР.

Американська мафія забила 1963 року руками тубільців чинного ворога комуністів президента В'єтнаму Нго Дієма та міністра Нго Ну. Брат Н. Дієма сховався там в американському монастирі. Посол США до В'єтнаму Г. Лодж забрав його до будинку посольства і видав комуністам на страту. Президент Л. Джонсон не дозволив вдові убитого президента Н. Дієма приїхати до США, щоби вона не відкрила американцям правди.

Керівник Відділу СРСР у Міністерстві закордонних справ Ралф Гвайт казав 1961 року у своїй промові: „Москвини мають ту саму політичну мету, що й ми, американці“. А Міністр флоту казав: „Якщо ми, американці, не можемо намовити москвинів прийняти нашу точку зору, то ми мусимо прийняти їхню, якщо хочемо вижити“.

Сенатська слідча комісія у своєму звіті писала, що Міністерство закордонних справ не видає віз приятелям США не комуністам, але видає відкритим ворогам США – комуністам, хоч закон забороняє таким видавати. Щобільше! Голові комуністичного уряду Британської Гвінеї Ч. Яганові це міністерство зробило королівське привітання у Вашингтоні і дало 200 мільйонів доларів допомоги. Комунолюбного диктатора Алжиру Бен Бела, що підписав союз з Москвою і Пекіном, уряд США сам запросив приїхати до США. Президент Дж. Кеннеді вийшов йому назустріч, щоби привітати, а гармати вистрілили 21 раз на його честь. На другий день цей самий Бен Бела цілувався з комуністичним диктатором Ф. Кастро на Кубі.

Міністерство закордонних справ США одержувало від розвідки багато безсумнівних доводів, що Ф. Кастро – комуніст. Ті повідомлення міністерство ховало, а розсылало своїм послам за кордоном дуже прихильні до Ф. Кастро обіжники.

Москвини, американці та англійці уклали на Ялтинській нараді угоду видавати громадян СРСР, що опинилися поза його межами, назад до СРСР. У тій угоді не було сказано, щоби повертати силоміць тих, хто не хоче повертатися. Але американці та англійці повернули силоміць понад три мільйони. Розуміючи ганебність такої угоди, уряди Великобританії й США не оприлюднили її навіть по війні у збірці історичних документів, хоч члени парламентів вимагали цього.

Друга світова війна вигнала з рідних осель у світ за очі кілька мільйонів людей. Щоб рятувати тих бездомних жертв війни від холоду, голоду, хвороб, США та інші держави створили міжнародну добродійну установу „Допомогова та переселенська управа Організації Об'єднаних Націй“. Та ДПУ не мала ніяких інших завдань крім рятування жертв війни. На керівника ДПУ президент Г. Трумен призначив шестиколонника, москволюб, комунолюб, колишнього мера Нью-Йорка, жида Ф. Ля-Гвардію (а по ньому – ще гіршого, також жида, Г. Лемана). Вони наказували своїм підлеглим вишукувати в Німеччині громадян СРСР і видавати їх московській військовій владі. Вони понабирали на службу до ДПУ тисячі комуністів та комунолюбів, а ті робили дуже охоче і без наказу. Завдяки цим двом жидам (і ще двом у військовому уряді США в Німеччині В. Ботенвізерові і М. Лавенталеві, одержали від Німеччини величезне відшкодування навіть і ті жиди, яких гітлерівці НЕ грабували. Ці чотири жиди перевезли незаконно без дозволу уряду США з Європи до США десятки, якщо не сотні тисяч жидів.

Ми вже згадували, що уряд США призначив Г. Лемана військовим губернатором подоланої Італії. Він американськими

літаками привозив з Москви італійських комуністів і давав їм високі посади в італійському уряді. Він дуже допоміг розбудувати італійську комуністичну партію. До речі, він – мільйонер, сенатор і полковник Генерального Штабу США.

США вже роблять перші кроки до світової наддержави і світового соціалістичного надуряду. Так, уряд США:

1) Заборонив своїм військовикам критикувати ідею роззброєння.

2) Дуже зменшив самооборону штатів, тобто міліцію.

3) Припинив випуск бомбовозів Б-70, Б-52, Б-58, не зважаючи на протести Генерального Штабу.

4) Віддав Північному Атлантичному Союзові (НАТО) 5 з усіх 6 підводних човнів „Поляріс“.

5) Звільнив з війська тих генералів, які не визнавали ідеї світового надуряду.

6) Наказав генералам виховувати вояків у дусі взаємозалежності і співжиття держав і народів.

7) Намагається замиритися зі СРСР за ВСЯКУ ціну, поступаючись Московщині щораз більше.

8) Президент Дж. Кеннеді у своїй промові на святі Незалежності відкрито намовляв відмовитися від державної незалежності США на користь ООН.

Посол США у Москві генерал Дж. Дін пише: „Я був на багатьох московських учтах, московські страви, горілка та урочисті тости за дружбу мені остогидли до нудоти. І по кожній учті ми посилали Московщині ще тисячу літаків“.

США подарували Московщині 35.000 мотоциклів, 415.000 телефонів, 15.000.000 пар чобіт, 4.000.000 тон харчів, 52.000 автомобілів. За війни США дали допомоги СРСР на 10,8 мільярдів доларів, а по війні – ще на 220 мільйонів доларів.

США побудували своїм коштом (на 2.500.000 доларів) і своїми інженерами в комуністичній Польщі великий сталеливарний завод з найновішою машинерією, а в комуністичній Югославії – хімічний завод. Комуністичному урядові Індонезії США дали всього доброго на 479 мільйонів доларів.

Президент Д. Ейзенхауер проголосив 15.08.1957 р., що США відірвали комуністичну Югославію від Московщини. У відповідь на це Й. Тіто проголосив 20.08.1957 р., що він погодився з М. Хрущовим на співпрацю і взаємну допомогу. А 9.12.1957 р. Й. Тіто проголосив, що Югославія відмовляється від допомоги США. Тоді посол США попросив Й. Тіто, щоб він не відмовлявся. Й. Тіто мав добре серце і погодився. І США дали Югославії всього доброго на 2,4 мільярда доларів. Вона одержала: 130 ра-

кетних літаків, 100 звичайних і 70 морських літаків, 900 танків, 15.000 вантажних автомобілів і тракторів. За яку ціну США їй „продавали“ – показує приклад ракетних літаків. Побудувати такий коштувало 300.000 доларів, а США продавали Югославії за 10.000 доларів. Мафія виправдувалася тим, що, мовляв, ті літаки (Ф-86) були вже застарілі і непридатні. Але за Берлінської облоги уряд США вислав до Німеччини 10 таких літаків.

Мафія в уряді США видала на допомогу комуністичним державам понад 100 мільярдів доларів. Якби США не дали їм цієї і всьїякої іншої допомоги, то комуністичні уряди тих держав вже давно завалилися. А найперше, завалився би СРСР. Врятувала його мафія.

VII. БАНКІРИ

За перших сторіч християнства церква вважала великим гріхом брати відсотки за позичені гроші. За середньовіччя церква мала силу впливати на уряди, навіть іноді накидати урядам церковні закони та засади. Тоді держава дуже карала тих, хто брав відсотки за позику, а лихварство карала смертю. Наприклад, в Англії король Альфред видав закон, за яким все майно того, хто брав відсотки за позики, держава відбирає від нього, а коли він помре, то забороняється ховати за християнським обрядом, навіть забороняється закопувати такого на християнському цвинтарі. В XI ст. король Едвард Конфесор наказав забирати до держави все майно померлого лихваря, позбавляючи спадкоємців права на спадщину. В XIII ст. король Джон забрав собі майно всіх відомих лихварів. В XIV ст. за короля Джемса I-го закон вважав лихварство таким же злочином як і вбивство, тому воно каралося смертю.

Не зважаючи на такі суворі карі, жидівські золотарі в Англії по довгій боротьбі за право позичати з відсотком – перемогли. Англійський Парламент примушений був 1609 року узаконити позички з відсотками. Хто, чи що примусив парламент?

Боючись позичати гроші за відсотки, золотарі складали гроші вдома. Тоді були лише металеві гроші. Таким чином велика кількість грошей забиралася з обігу, а це дуже гальмувало торгівлю та промисел, бо бракувало обігових грошей. Саме тоді Англія воювала з Францією, а державна скарбниця була порожня. Король Вільям III звернувся до золотарів за позикою. Вони позичили йому 5 мільйонів фунтів стерлінгів з умовою узаконити відсоткові позички. Витративши ті 5 мільйонів фунтів, король зажадав ще 6 мільйонів фунтів. Золотарі обіцяли позичити, якщо він дозволить їм заснувати банк з правом карбувати гроші. Боючись програти війну, Парламент погодився і видав 1694 року закон про заснування Англійського Банку, що мав право позичати гроші за відсотки, під заставу будь-якого майна,

крім церковного. А 1844 року уряд надав йому право друкувати паперові гроші. Він надрукував їх 20-тикрратно більше, ніж мав золота. Тоді більшість філій Англійського Банку належала родині Ротшільдів, отже, фактично банк не був державним. Так Ротшільди зробили собі з НІЧОГО великі мільйони фунтів стерлінгів.

У Великобританії було 1944 року в обороті грошей на 2.500 мільйонів фунтів. З них 10 мільйонів фунтів було дрібної мідяної монети, а 40 мільйонів фунтів срібної. Ці 50 мільйонів фунтів були власністю уряду Великобританії, вся решта 2.450 мільйонів фунтів – власністю Банку Англії. А власником Банку Англії була родина Ротшільдів.

Засновник Ротшільдівських банків золотар Амшел Бавер мав у Франкфурті ювелірну крамницю з червоним написом „Ротшільд“. Його п'ять онуків стали світовими банкірами, фактичними власниками „державних“ банків Англії, Пруссії, Франції, Іспанії, Голландії, США.

Той Амшел Бавер казав: „Дайте мені право карбувати гроші, і я начхав на всі закони“. Так почалася золота доба банкірської мафії. Здобувши право друкувати паперові гроші, банки стали на твердий, широкий шлях до опанування не лише економічного, але й УСЬОГО життя народів і, насамперед – політичного.

Кожний банкнот, що його банк надрукував і пустив в обіг, – це його вексель, це – його зобов'язання обміняти той вексель на золоті чи срібні гроші в будь-який час на вимогу того, хто має той вексель. Раніше це банківське зобов'язання було надруковане на кожній грошовій одиниці. Отже, банк мусив мати у своїх скринях золота та срібла стільки, щоб вистачило обміняти ВСІ паперові гроші, що їх банк випустив в обіг. На початках банківництва так і було. Тоді паперові гроші були на 100 % забезпечені золотом та сріблом чи дорогими самоцвітами.

Гроші є лише технічним засобом полегшити обмін крамом чи працею. Замість дикунського способу міняти крам на крам чи на працю, люди навчилися ще за доісторичних часів міняти крам чи працю на гроші. Постає вираз „продавати“ за гроші. Вже за середньовіччя торгівля та промисел почали так рости, розвиватися, що не вистачало ані металевих, ані паперових грошей. Саме життя штовхало збільшити їх кількість. Кількість металевих годі було дуже збільшити. Не лишалося нічого іншого як збільшити кількість паперових. Але паперові мусять мати безпеку золотом, сріблом. А його було обмаль. Та банківський досвід показав, що менше ніж 100 % забезпечення золотом паперових

грошей вистачає, щоб забезпечити паперові гроші, бо люди не обмінюють у банках ВСІ паперові гроші на золоті, срібні, а лише дуже малу частину, а більшість паперових грошей обертається поміж людьми. Отже, уряди дозволили банкам мати менше як 100 % забезпечення. Перше дозволяли мати 75 %, потім – 50 %, а тепер є чимало держав, що мають лише 10 % золотого забезпечення своїх паперових грошей. І така фактична НЕбезпека не шкодить доти, доки не захиталася у людях довіра до банкірів чи до уряду.

По кожній війні великі банки кількаразово збільшують свої капітали, бо війна вимагає великих грошей, і уряди мусять позичати їх у банкірів, видаючи їм державні облігації з забезпеченим відсотком. Коли нема війни, то банки заробляють не менші мільярди на економічних кризах, що руйнують добробут мільйонів людей. Право друкувати паперові гроші є величезною банкірською силою. Цю силу безмежно збільшують позички, що їх дають банки. Банк дає позичку під запоруку, під заставу майна. Хто позичає, заставивши своє майно, не має права його продати без згоди того, у кого він позичив гроші. Таким чином закладене майно стає ніби спільним позичальника і боржника аж доти, доки не сплачена позика. Поки боржник поверне свою позичку, вартість закладеного майна може впасти. Щоб забезпечити себе від утрат, лихвар завжди позичає далеко менше, ніж вартує майно боржника. Коли боржник не заплатить позички на час, лихвар забирає ВСЕ майно, а не лише частину, що вартує несплачена позика. На Закарпатті жиди позичали селянам одну двадцяту вартості закладеного майна, якщо селянин не заплатив позички на час. В ХІХ ст. із загальним поширенням демократичного ладу закони заборонили це і вимагають, щоби закладене майно випродавалося на прилюдному аукціоні. На аукціоні кожний присутній може купити. Продається тому, хто дасть найбільшу ціну. Але той, хто купить, мусить одразу заплатити готівкою всі борги, що тяжіють на тому майні. Переважно охочих не буває багато і купує лихвар. З цієї причини лихварі роблять все, що можуть, аби боржник НЕ заплатив. У такий спосіб у США і в Канаді за 1930-х років три мільйони рільників утратили свої хутори, п'ять мільйонів домовласників утратили свої хати, три мільйони крамарів – свої крамниці, 200.000 дрібних підприємців – свої підприємства. Все те забрали банки та випозичальні за несплачені позички. А те вартувало мільярди доларів.

Банки США випустили паперових грошей на 20.735.512.645 доларів. Але в обігу є лише половина тих грошей. Друга половина переховується за кордоном США та схована в банках.

У банках США лежить 10 мільярдів доларів. Але банкові книжки показують 150 мільярдів доларів. 140 мільярдів доларів – це доми, земля, фабрики, крамниці, копальні, залізниці і т. п. майно людності США, заборговане в банках. Отже, бачимо, що те людське майно 15-тикратно перевищує всі гроші, що їх мають банки. Яким чином так сталося? Це рахівниче шахрайство. Гроші, що їх банк позичає комусь, записуються не на сторінку видатків банку, але, навпаки, на сторінку ПРИБУТКІВ банку. Чому таке шахрайство? Бо позичається завжди під заставу якогось майна. Отже, те заставлене майно банк записує до своїх книжок, як БАНКІВСЬКЕ майно. Банк має право видати позичок не більше, як вартує майно банку. Записуючи заставлене людське майно як банківське майно, банк збільшує кількість грошей, що їх має право видавати на позички, бо той, хто позичає, не вибирає з банку всю позичку готівкою. Звичайно вибирає не більше як 5 % позички, а на решту банк відкриває йому позичальний рахунок – кредит. Щобільше, боржник звичайно платить свої видатки не готівкою, але чеками на той банк, де позичив. Таким чином банк, маючи один мільйон доларів готівкою, може фактично позичити, тобто відкрити позиковий рахунок на 30 мільйонів доларів. А на кожному позиченому доларові банк заробляє відсотки.

Як великі банкіри грабують людей в США показують такі приклади. За війни 1914–20 років був у США великий добробут, бо військові потреби вимагали багато виробів та харчів. Робітники, добре заробляючи, купували хати; рільники, маючи добрі ціни на рільничі вироби, купували більше землі. А що вони не мали всієї готівки на те, то позичали у місцевих малих банках. Понадто таке було поширено на сільськогосподарському Заході США. Там малі банки добре заробляли і не хотіли підлягати Державному Запасовому Банкові. Уряд позичив у Державному Запасовому Банку великі гроші на воєнні видатки. Щоби скорити малі незалежні банки та пограбувати хати у робітників і землю у рільників, Державний Запасовий Банк створив 1920 року навмисно велику економічну кризу. Він зменшив кількість грошей в обороті; не дав позичок малим банкам; підніс відсоток на позички. Багато незалежних малих банків збанкрутувало, багато робітників утратили свої хати, а рільники свої хутори. Люди втратили маєтків вартістю понад 160 мільярдів доларів. Друга світова війна коштувала 200 мільярдів доларів.

Парламент і Сенат США відкинули 1920 року вимогу президента В. Вільсона, щоби США стали членом Лігі Націй. Світова банкірська мафія покарала за це США. Світові банкіри забрали

1927 року з Державного Запасового Банку золота на 500 мільйонів доларів. Той банк зменшив кількість грошей в обороті. Це, разом з іншими заходами банкірської мафії, спричинило 1929 року величезну економічну кризу. Понад 4.500 малих незалежних банків у США збанкрутували. Мафія забрала у людей запідурно маєтків на великі мільярди доларів.

Силу грошової мафії показує такий факт. Голова Парламентської комісії банків і капіталу Луї Макфеден подав 23.05.33 р. парламентові думку потягнути до суду Міністра скарбу, двох заступників Міністра скарбу, всі Комісію управителів Державного Запасового Банку, обвинувачуючи їх у тому, що вони навмисно спричинили економічну кризу 1929 року. За цю думку голосувало лише п'ять членів парламенту. В наступних виборах мафія кинула великі тисячі доларів, щоб знеславити, очорнити Л. Макфедена, і його не було обрано.

Ніхто інший лише банкірський слуга і масон президент США В. Вільсон казав, коли вже не був президентом: „Такою великою промисловою державою як США фактично керують ті, хто позичає гроші. У США позичальна справа не розпорощена, а, навпаки, зосереджена в руках небагатьох банкірів. Тим-то вся діяльність американців у руках тих небагатьох банкірів та мільйонерів. Фактично американський народ є в полоні банкірів. Фактично наш уряд вже не обирається більшістю вільних голосів. Фактично маленький гурт людей, що має у своїх руках всю позичкову справу, наставляє нам наш уряд“.

В. Вільсона вибрано на президента тому, що він виступав проти того, аби США брали участь у війні. На його обрання банкір Б. Барух дав 50.000 доларів. Ставши президентом і затягнувши США у війну, президент В. Вільсон зробив Б. Баруха диктатором військової промисловості і військових закупок. На тій посаді Б. Барух заробив великі мільйони доларів, бо давав військові замовлення підприємствам, у яких він мав паї, або від яких одержував величезні хабарі. Він пустив чутки ніби США мають намір замиритися. Та чутка спричинила раптовий великий спад ціни на паї підприємств, які працювали на війну. Б. Барух купив багато таких паїв, а потім, коли виявилася брехливість тої чутки і ціна паїв піднеслася, то він продав їх. Так за кілька лише днів він заробив 750.000 доларів.

За часів війни 1914–20 років у США панували три неофіційні диктатори – Бернард Барух, Євген Меєр і Пол Варбург. Всі три – банкіри і всі три жиди. Є. Меєр був головою Комісії управителів Державного Запасового Банку США, а П. Варбург – його заступником. Три найбільші творці теперішньої грошової

системи і теперішніх мільярдних боргів США були три жидівські банкіри – німецький П. Варбург, український Е. Голденвайзер, що був 30 років керівником Державного Запасового Банку США, і литовський Г. Д. Гвайт, що був головою Міжнародної Грошової Фундації. Нью-Йоркський банкір Г. Леман був американським військовим губернатором розбитої Італії. Банкір Генрі Дейвісон був головою Червоного Хреста США.

Мільйонер Генрі Форд казав: „Щоби припинити війни назавжди, не треба творити ніяких Ліг Націй. Вистачить взяти під державний контроль 50 світових жидівських банкірів. Вони ж бо викликають війни, щоб заробляти мільярди доларів“.

Жидівські банкіри Стернс та Голдсміт постачали гроші Португалії, барон Гірш – Туреччині, Ротшільд – Франції, Стронберг – Румунії, Спеєр та Поляков – Московщині, Кун-Леб – США.

Англійські жиди-мільйонери Сасуни мають у своїх руках світову торгівлю опіумом, азійським шовком та бавовною. Вони мають свої банки в Калькутті, Шанхаї, Гонконзі, Йокагамі, Багдаді.

Французькі жиди-мільйонери мають у своїх руках грошові позичальні, Північно-Іспанські залізниці, газ і автобуси в Парижі, французьку лінію атлантичних пароплавів, страхові заклади в Іспанії, позичальні в Іспанії; мають кілька французьких залізниць, банк у Тунісі, державний банк Туреччини, залізниці у Швейцарії, Португалії, Австрії, газ у Мадриді.

Жидівська родина Бішофшаїв має у своїх руках державний банк Голландії, Французько-Єгипетський банк, національний банк, позичальні в Антверпені, Льєжі, Брюсселі.

Жиди, брати Селігмани позичають великі гроші США. Наприклад, 1879 року позичили разом з Ротшільдами 150 мільйонів доларів на будову Панамського каналу та залізниць.

З інших жидів-мільйонерів більш відомі: Камондо, Фоулд, Монтагю, Стерн, Блайхредер, Варшавер, Мендільсон, Гунзборг, Яфет, Кун, Леб, Селігма, Лазар, Л. Штраус, Моргентгау, Дж. Шіф, Дрейфус, С. Вайнберг, Б. Ботенвайзер, Ерік Варбург, Джем Варбург та інші.

Малий гурток світових банкірів, що керує Банком Міжнародних Розрахунків у Базелі (Швейцарія), визначає, диктує вартість всіх грошей у світі.

Якби не було комуністичних держав у світі, то не було би причини озброюватися. Тим-то банкіри й підтримують комуністів, бо ж інакше не зароблять мільярди. Тож банкір Корліс Ламонт очолює „Товариство приятелів саветської Росії“ та „Американську Раду саветських стосунків“. Нью-Йоркські банкіри

дали Л. Троцькому кілька мільйонів доларів на революцію в московській імперії.

Світові банкіри (а більшість їх – жида) планують панувати у світі, створивши світовий надуряд, що буде в їхніх руках. Вони планують створити його з допомогою світового соціалізму, комунізму. Тим-то вони і дають мільйони доларів соціалістам та комуністам на їхню пропаганду. Москвини також запланували захопити у свої руки світовий надуряд з допомогою світового комунізму. Задля того москвини розбудували з допомогою світового комунізму і світових банкірів свою величезну військову машину. Так дурний москвин обдурив мудрого жида.

Англійські банкіри видали в 1919–23 роках 5 мільйонів фунтів стерлінгів на хабарі англійським та американським великим часописам, щоби вони не критикували банківської діяльності.

Хто має силу рухати основою, той може зруйнувати всю будову, що стоїть на тій основі. Основою ж паперових грошей тепер є золото. Таким чином власник золота може визначати, накидати ціну паперових грошей. Від ціни паперових грошей залежить вся економіка країни, а від економіки залежить військова і культурна сила нації. Від сили народу залежить його домашня і зовнішня політика. Таким чином від власника золота залежить доля народу. Отже, власники золота стають володарями народів. Коли ж власником золота є якась світова установа, то вона стає володарем світу. Зародок цього ми вже маємо. Трон того володаря є в американському місті Форт-Нокс*, а уряд і Генеральний Штаб – в Нью-Йорку і називається „Організацією Об'єднаних Націй“. Той володар є всемогутній. Його наказам коряться наймогутніші держави. Ніхто його не бачить, але він бачить усіх і всюди у світі.

Уряд платить державні борги з податків. Податки ж засновані на багатстві всього народу. Отже, це багатство, а не золото (велика більшість золота належить світовим банкірам) мало б забезпечувати паперові гроші.**

Тепер гроші творяться не творчою діяльністю народів, але їх творять банкіри з боргів народів. Одною з причин цього є те, що

* Там переховується золото, що належить світовим банкірам, хоч формально – США. Там лежить 65 % всього золота у світі.

** Одною з найголовніших причин чому світове жидівство проголосило ще 1934 року війну А. Гітлерові було те, що він відкинув забезпечення паперових грошей золотом, а запровадив забезпечення виробництвом всілякого краму.

тепер золото забезпечує паперові гроші, а не багатство народів. Золота безпека – засіб застарілий, невистачальний, хиткий і дає великі можливості збагачуватися лихварям та зубожувати мільйони людей. Тож не дивно, що банкірська мафія, світові банкіри завжди противилися і будуть противитися усталенню вартості паперових грошей та позичкових відсотків, що його дає якась непохитна безпека, а не хитливе золото. Противляться, бо ж тоді світові банкіри не могли би робити з нічого мільярди доларів зиску.

Як дуже грошова мафія пильнує, щоби цього не сталося, показує такий приклад. Англія мала багато золота і мало срібла. США, навпаки, мали багато срібла і мало золота. Тому Англія забезпечила свої паперові гроші золотом, а США – сріблом. Через те англійські Ротшільди (Англійський Банк) не могли опанувати банки США. Тож Англійський Банк послав 1872 року до США свого уповноваженого Ернеста Сайда, нібито знавця грошової справи, давши йому 500.000 доларів. Витративши ті гроші на хабар членам парламенту, Е. Сайд спричинився до того, що парламент ухвалив перейти на золоте забезпечення американського паперового долара. Це дало банкірській мафії змогу і нагоду дуже стримати позички – 10.500 торгівців та підприємців збанкрутували. Їхнє майно забрала запідурно грошова мафія.

Американську революцію проти Англії спричинили не податки, чи мита, чи інші утиски Англії, а те, що на вимогу Ротшільда англійський парламент скасував американські гроші, узаконив лише англійські для використання в американських колоніях. Отже, колонії повстали і проголосили 1783 року свою державну незалежність. 1790 року вмер головний ворог Ротшільдівського банку Б. Франклін, і парламент США дозволив Ротшільдівському пахолкові Олександрові Гамільтонові закласти в США банк з правом карбувати срібні та мідні гроші. Статутний капітал того банку був 35 мільйонів доларів. З того європейські Ротшільди купили пай на 28 мільйонів доларів, американці – на 7 мільйонів доларів.

У війні за визволення негрів з рабства північні штати потребували грошей. Банки позичили їм на 28 %. Тоді президент Ф. Лінкольн наказав Міністрові скарбу надрукувати на 450.000 доларів паперових грошей. Банкіри підкупили членів парламенту і він ухвалив, що ті гроші незаконні, неправочинні. Така ухвала спричинила упадок їхньої вартості до 30 центів за долар. Тоді банкіри поскуповували ті гроші, а пізніше піднесли їхню ціну до повного долара, заробивши на тому ошуканстві великий зиск.

Світові банкіри за допомогою Ліги Націй примусили в 1924–28 роках багатьох держав забезпечити свої паперові гроші золотом. Завдяки цьому західні світові банкіри мають тепер силу змінювати ціну грошей УСІХ, навіть дуже великих держав.

Уповноважені 44 держав на своєму з'їзді у Бретон-Вудс (США) 1944 року заклали „Світову Грошову Фундацію“ з початковим капіталом 8 мільярдів доларів. Головував на тому з'їзді заступник Міністра скарбу США, московський шпигун, жид Г. Декстер Гвайт. Американський фабіанський ідеолог, шестиколонник, професор Дж. Кейніс радив призначити Г. Д. Гвайта на керівника тої фундації, кажучи: „У руках Г. Д. Гвайта ця фундація буде в повній безпеці“.

Теперішні великі банкіри своїм лихварством далеко перевищили найгірших лихварів історії. Хто позичає на 20 років на 5 %, той платить стільки відсотків, як сама позика. Борг, позичений на два і пів відсотка, за 40 років подвоюється. Один золотий сотик, позичений за часів Христа на Землі на 6 %, тепер був би кулею такого розміру як вся планета.

Державна заборгованість світовим банкам є тепер така величезна, що навіть найбагатший народ у світі американці ніколи їх не виплатять. Банкіри і не хочуть щоби виплатили. Вони хочуть побирати відсотками. Отже, фактично всі цивілізовані народи є тепер РАБАМИ банкірів. Наприклад: державний борг Англії був 1696 року 1,2 мільйона фунтів стерлінгів, а 1914 року – 1.500 мільйонів фунтів. За цей час уряд виплатив самих відсотків боргу 700 мільйонів фунтів. А 1958 року державний борг Великобританії був 27.400 мільйонів фунтів.

Канада мала боргу 1867 року – 93 мільйони доларів, 1936 року – 2.895 мільйонів доларів, 1958 року – 18.368 мільйонів доларів. За час від 1867 року (заснування Канади) до 1936 року канадці заплатили самих відсотків за державні позики 2.823 мільйони доларів. За цей час людність Канади збільшилася на 200 %, а заборгованість – на 3.000 %.

Уряд США позичив 1873 року у банкірів 2.277.500 доларів. Від того часу по сьогодні уряд заплатив банкірам 10 мільйонів доларів самих лише відсотків, а боргу не сплатив ані сотні. США заплатили 1941 року самих лише відсотків за державні і приватні позики 12 мільярдів доларів. Це лише один 1941 рік, а тепер більше.

Перед заснуванням у США 1863 року Національного Банку на одну особу в США припадало 50,46 доларів у загальному обороті. По 10 роках припадало 14,60 доларів, а 1887 року лише

6,67 доларів, тобто добробут загалу США упав, а банкіри відповідною мірою збагатили.

Міністерство торгівлі США оприлюднило 1928 року, що уряд США заборгував 371,6 мільярди доларів, а людність США – 131,4 мільйонів. Отже, на кожну родину припадало приблизно понад 2.000 доларів державного боргу і стільки же родинного. Кожне народжене немовля мало 800 доларів боргу. Відсотки за державні позики платять податківці, і вони платять тих відсотків 36 мільйонів ЩОДНЯ, чи 10.000 доларів ЩОХВИЛИНИ. З восьмигодинного заробітку американець видає на податки два і півгодинний заробіток. А якби банкірська мафія не опанувала уряд та Парламент США, то тепер ця НАЙБАГАТША у світі країна, не мала би державного боргу.

Паперові гроші США, що їх видають банки, мусять бути забезпечені вкладками у тих банках. А фактично один долар паперових грошей забезпечений двома центами вкладів.

За всі свої великі позики у банків уряд США платив більше доларів за відсотки ніж самі позики. Всі великі урядові будови коштували податківцям на 120–150 % більше, ніж фактично витрачено на самі будови, бо будувалися за позичені у банків гроші. Наприклад, інженери вираховували, що побудувати водяну електростанцію в Баулдері коштуватиме 160 мільйонів доларів. Уряд США таких грошей не мав, отже, позичив на ту будову у банкірів, заплативши самих відсотків 182 мільйони доларів. Таким чином та електростанція коштувала платникам податків 342 мільйони замість 160 мільйонів. Сама будова пошти в Лос-Анджелесі коштувала 7 мільйонів, але на її будову гроші позичили банки, тому та пошта коштувала 16 мільйонів доларів. На Першу світову війну уряд США позичив у банків 26 мільярдів доларів, а заплатив банкам за ту позику 39 мільярдів доларів.

В Імперській долині США навмисно знищено 1938 року третину всього врожаю кавунів, щоби втримати ціну від упадку. А тоді ж у тій долині уряд побудував великий канал, щоби наводнювати баштанові плантації. На будову того каналу уряд позичив у банкірів 100 мільйонів доларів, заплативши їм самих лише відсотків 120 мільйонів доларів.

Року 1937 лишилося непроданими 6 мільйонів скринь консервованих полуниць. Отже, щоби не падала ціна, лишили весь урожай 1936 року гнити на землі. І тоді ж уряд США позичив у банкірів 60 мільйонів доларів на будову там греблі, щоби наводнювати полуничні плантації.

Уряд США платить американським рільникам великі мільйони доларів лише за те, щоби вони НЕ сіяли пшениці, бо

нема де продати врожаї минулих років. І водночас той же уряд побудував за 170 мільйонів доларів велику зрошувальну мережу, щоби наводнювати пшеничні поля у посушливому штаті Орегоні.

У долині Сен-Джоквін навмисно знищено 1938 року 500.000 тонн винограду та тисячі тонни родзинок, щоб утримати ціну від спаду. І тоді ж у тій самій долині уряд побудував коштом 50 мільйонів доларів греблю для наводнювання виноградників, щоби виростити більше винограду. Побудував на позичені у банкірів гроші.

Уряд США дав у 1945–62 роках 80 державам допомоги на 107 мільярдів доларів. Уряд США не мав стільки власних грошей, отже, позичив у світових банкірів.

Банкір США П. Брокер казав: „СРСР є ідеальним зразком планової державної економіки. До такого ідеалу ми наближуємо й США“.

Президент США Том Джефферсон казав: „Я вважаю банки установами небезпечнішими нашим свободам і добробутові ніж вороже військо. Банки бо породили грошове великопанство, яке не визнає державної влади над собою. Президент А. Джексон казав банкірам: „Ви є кубло гадюк і злодіїв. Я маю намір знищити вас. І з Божою допомогою я таки знищу вас“.

Президент США Аврам Лінкольн казав: „Я передбачаю у недалекому майбутньому таку кризу, наближення якої так лякає мене, що я тремчу з болю за мій рідний край. Я передбачаю, що всілякі грошові товариства запанують у всьому житті США. Поширяться продажність, хабарництво, підкупність високопоставлених осіб. Запанує весильний долар, використовуючи людські вади. Все багатство нашої країни опиниться в руках небагатьох осіб. Наша республіка з усіма її свободами буде знищена зсередини“. Він казав це 1863 року, коли підкуплений грошовою світовою мафією Парламент США ухвалив закон про заснування банків у США. Незабаром грошова мафія вбила його.

Державний Фондовий Банк

Міністерство закордонних справ США є великою міцною твердиною мафії. Але ще більшою і міцнішою її твердиною є так званий „Державний Фондовий Банк“. Голова Парламентської банкової та грошової комісії Луї Макфаден казав у своїй промові: „Державний Фондовий Банк є найбільш шахрайською установою з усіх шахрайських, що їх знає світ. Він діє поза лаштунками, і він вже полонив наш уряд. Під його впливом є вся політика США разом із закордонною. Я обвинувачую його в таємній змові знищити Конституцію США і всі наші свободи“.

Все культурне, економічне, державне життя США ґрунтується на засаді самоуправління і децентралізації. Кожний штат США ухвалює свої власні закони, не оглядаючись на Вашингтон. Отже, США не мали аж до 1914 року і централізованої банкової системи. Навіть не було й державного банку. Натомість існували тисячі незалежних місцевих банків, які постачали гроші місцевим промислам, торгівлі, рільництву. Їхній оборотний капітал складався з банкових вкладів місцевої людності, а часто місцева людність була й співвласником тих банків, купуючи їхні паї. Управитель місцевого банку знав особисто місцевих людей, їхню грошову спроможність платити. Місцеві банкіри давали особисто знаним їм людям позички на легших умовах сплати і під меншим відсотком. Ці місцеві незалежні банки дуже допомогли місцевому промислу та рільництву, позичаючи мільйонам малих підприємств і рільників. Найбільша їхня користь людям полягала в тому, що вони знищили лихварство. В США панує торговельна конкуренція і банків. Це давало людям можливість позичати у тих банків, які вимагали нижчий відсоток за позичку.

Торговельна конкуренція автоматично не дозволяла підприємцям підносити ціни. Та у ХХ ст. у зв'язку з великим зростом індустрії утворюються дуже великі підприємства з діяльністю, яка переходила межі штатів і розпросторювалася на всю державу. Найперше такими стали залізниці, що тягнулися на кілька тисяч кілометрів. Їхнє прокладання коштувало мільйони доларів, тому гроші давали великі нью-йоркські банки, закупаючи більшість залізничних ділянок. Потім великі нью-йоркські банки почали викуповувати малі місцеві залізниці. Так нью-йоркський великий банк Кун-Леб став власником майже всіх тоді залізниць. Більшість активів цього банку мали фак-

тичні власники англійського Державного Банку Ротшільди та німецького Державного Банку Варбургі. Згодом великими власниками залізниць стали американські банкіри Моргани. Пізніше один з братів Варбургів приїхав з Німеччини до Нью-Йорка, і став управителем банку Кун-Леб з платнею півмільйона доларів річно. Будуючи залізницю, чи скуповуючи вже побудовані, банк Кун-Леб так шахраював, що жертви заскаржили його до суду. Банк викрутився хабарами. Нью-Йорк ще в XIX ст. став великим фінансовим осередком усієї Америки. У Нью-Йорку скупчилися всі найбільші американські банки. Властиво вони не були американськими, бо більшість їхніх активів мали англійські, німецькі, французькі головні банки Ротшільдів, Варбургів та інших. Таким чином головні європейські банки та головні нью-йоркські фактично були одним світовим банком, що мав різні назви. Це була величезна фінансова, а звідти й політична сила, що визначала і накидала ціну паперових грошей і висоти відсотків на позики.

Та у США цій силі протиставилась велика, хоч і необ'єднана сила кількох тисяч малих незалежних банків. Вони були колодою на шляху до повного фінансового панування Ротшільдів-Варбургів-Морганів. Світові банкіри взялися усунути зі свого шляху цю колоду. В Європі вони зробили це вже давно, бо мали у своїх руках так звані „державні“ банки з правом друкувати паперові гроші від імені уряду. Крім того, європейські держави напозичали у них великі гроші і не могли віддати, отже, європейські уряди „були в кишени“ банкірів, тобто банкіри мали силу скеровувати фінансову політику урядів у бажаному напрямі. А США не мали ані сотні державного боргу, а право друкувати паперові гроші Конституція дає лише Парламентові. Отже, пани Ротшільди-Варбургі-Моргани мусили довго думати, щоби видумати спосіб взяти до своїх рук фінансове господарство США, як вони зробили це вже давно в Європі. Цей спосіб і людину, яка знала як його здійснити, вони знайшли.

Кілька років перед 1907 роком і сам 1907 рік були економічно добрими роками. Врожаї були багаті, промисловість розвивалась повною ходюю, торгівля поширювалася. Раптом, без усякої наявної причини, на Нью-Йоркській біржі зчинився переполох. Забракло грошей, відсотки на позики піднялися вгору, ціна активів багатьох менших підприємств дуже впала, промисловість захиталася, торгівля дуже зменшилася, хлібороби банкрутували. Але нью-йоркські банкіри заробили тисячі мільйонів доларів. Цей переполох створили навмисно і планово нью-йоркські великі банкіри.

Суспільство дуже обурилося і вимагало від уряду знайти способи, які унеможливили би банкірам робити таке в майбутньому. Парламент призначив комісію на чолі з сенатором банкіром Нельсоном Алдрічем, яка мала вивчити європейську валютну систему та банківську справу взагалі, щоби на підставі європейського досвіду перебудувати американську систему.

Та комісія витратила в Європі два роки часу та 300.000 доларів і привезла кілька великих скринь матеріалу, але жодного плану перебудови американської системи. Парламент вимагав від голови комісії Н. Алдріча скласти план перебудови. Отже, він закликав кількох великих банкірів та промисловців на таємну нараду на острові Джекіл у штаті Джорджія. Нарada відбулася 22.11.1910 р. в дуже великій таємниці. На тій нараді були мільйонер сенатор Нельсон Алдріч, професор-економіст П'ят Андрю, голова найбільшого банку США Нейшонал Сіті Бенк – Френк Вандерліп, великі банкіри Генрі Дейвісон, Чарлз Нортон. Ці банкіри були власниками більшості активів важкої промисловості, залізниць, олов'яного промислу. В їхніх руках були великі видавництва, великі часописи та журнали. Від їхніх грошових пожертв залежали вибори до Парламенту. Були також уповноважені європейських банкірів, насамперед Ротшільда, Пола Варбурга, який був братом німецького банкіра, спільника Ротшільда В. Варбурга, і безпосередній уповноважений англійського банкіра Ротшільда – Бенджамін Стронг.

Ця нарада була дуже таємничою. Вона два тижні обмірковувала заснування в США державного базового банку з правом друкувати паперові гроші на взірець таких банків у Європі. Та ця нарада натрапила на дуже велику перешкоду. У США все життя засноване на самоуправлінні штатів, міст, сіл. А засада зосередження, отже, і банкової справи, заперечує всі американські волелюбні традиції. На це американський народ ніколи не погодиться. А поготів і тому, що пам'ятає як нью-йоркські банкіри навмисно створили 1893 і 1907 року економічні кризи, за яких банкіри забрали за несплачення позик маєтки у мільйонів хліборобів, дрібних підприємців. Дозволити банкам зосередити керівництво всією банковою діяльністю та ще й дати тому зосередженому керівництву право друкувати паперові гроші – це віддати всю людність США світовій банкірській мафії у довічне рабство. Самозрозуміло, Парламент США ніколи цього не дозволить. Отже, треба якось обдурити американське суспільство.

П. Варбург запропонував такий план обдурення. Перше: не називати банком, а назвати загальноухильно системою. Друге:

назвати „федеральною“, бо назвою „федеральний“ означається уряд США у Вашингтоні, що європейськими мовами називається державний. Отже, назвою „державний“ мафія закриває правду, що той банк є НЕ державний, а є власністю світових банкірів. Третє: щоби приховати від людського ока, що він має централізований статус, слід поділити США на 12 зон і заснувати в кожній зоні відділ Державного Фондового Банку. Кожний відділ мав би наглядати над усією діяльністю всіх банків своєї зони. Задля того банкіри дотичної зони мали би вибирати спроміж себе Раду Управителів Зонального Фондового Банку, яка складалася б із 12-ти членів. Отже, виглядає ніби ті 12 місцевих банкірів керували би банківською діяльністю у своїй зоні. Та так лише виглядає, а фактично всією фінансовою політикою США, отже, і діяльністю всіх 12 зональних банків керує з Вашингтону Комісія Управителів Державного Фондового Банку. Цю Комісію призначає офіційно уряд США, а фактично – нью-йоркські великі банкіри з тої простої причини, що керувати таким величезним банком зможе лише великий, досвідчений банкір. Отже, уряд і призначає великих банкірів.

Банкірська нарада доручила П. Варбургові скласти статут такого банку, а сенаторові Н. Алдричеві – щоб уряд затвердив той статут, а Парламент і Сенат ухвалив закон про заснування такого банку. Сенатор Н. Алдрич подав урядові проект статуту Варбурґа, але під своїм власним іменем. Прізвище автора проекту і сам факт таємної наради банкірів Н. Алдрич заховав у таємниці.

Перед війною 1914 року були ще в США незалежні від мафії великі часописи. Вони гостро запротестували проти плану Н. Алдрича, слухно назвавши його „безмірно більшим і безмірно шкідливим трестом за всі, що їх Н. Алдрич вже створив“*.

Само собою зрозуміло, дуже спротивилися планові Н. Алдрича незалежні банкіри, понадто на Заході США**. Нью-йоркські великі банки видали 5 мільйонів доларів на пропаганду потреби Державного Фондового Банку. Мафіозні професори-економісти в університетах і в часописах та журналах „науково“ доводили велику користь всьому суспільству США від такого банку. Але в Парламенті та Сенаті було багато противників такого банку. Отже, коли більшість членів Парламенту та Сенату виїхала з Вашингтону до родин святкувати Різдво, підкуплені прихильники ухвалили 23.12.1913 р. закон про заснування Державного

Фондового Банку з таким статутом, який подав Н. Алдрич. Мафіозний слуга президент В. Вільсон підписав його.

Всією діяльністю Державного Фондового Банку керує семичленна Комісія Управителів, що їх призначає на 14 років президент США з банкірів, які купили активи Державного Фондового Банку. Ця комісія нікому не підлягає. Вона ні перед ким не звітується. Ані уряд, ані Парламент не мають права перевіряти її діяльність. Отже, вона диктаторська і сильніша за уряд і Парламент. На свої засідання вона не допускає нікого, навіть міністрів. Її ухвали тримаються в таємниці, але великі банкіри дізнаються про ті ухвали негайно, отже, можуть відповідно спекулювати. А тому, що весь запас золота США є в її руках і вона керує паперовими грошима, то вона має силу визначати ціну грошей, зменшуючи чи збільшуючи кількість їх в обігу. Отже, має непоборну силу викликати господарські кризи, щоби банкіри заробили на них мільйони доларів зиску.

Колись старий банкір А. Ротшільд казав: „Дайте мені право карбувати монету і друкувати паперові гроші, і я начхав на всі уряди та їхні закони“. Це право має Державний Фондовий Банк США. Тим-то його Комісія Управителів і є отим незримим урядом США, який наказує президентам і міністрам. А президент США Т. Джефферсон ще сто років тому казав: „Зосереджений приватний банк, що має право карбувати гроші, є далеко більшою небезпекою правам, свободам і добробутові американців, ніж наявність кількох ворожих військ на нашій землі“.

Основний капітал Державного Фондового Банку 134 мільйони доларів склався 1914 року з пайових активів. Активи були як у кожного спільного підприємства з правом голосу і без права голосу (але з правом на зиск). Всі паї з правом голосу одразу закупили великі світові банки. Отже, фактично Державний Фондовий Банк є приватним банківським трестом. Всі приватні банки США платять податки. Державний Фондовий Банк не платить жодного податку. І як кожний трест він створений, щоб грабувати людність. Вся його діяльність є не що інше як величезний грабунок усієї людності США. Грабунок, що перевищує всі знані в історії грабунок. Мафія запевняє, що ДФБ створений аби боронити добробут всього народу. Та ніхто інший, лише цей банк створив великі економічні кризи 1920 і 1929 років. Тоді позичкові установи забрали у мільйонів людей їхнє майно за півдурно. Ніхто інший, лише Державний Фондовий Банк спричинив те, що за 10 років (1954–64) людність США втратила заробітків на 200 мільярдів доларів. Парламентська слідча комісія документально довела, що велику господарчу катастро-

* Він створив два: тютюновий і гумовий.

** Західні були більш незалежні від Нью-Йорка, ніж східні.

фу 1929–33 років спланував і здійснив лише Державний Фондовий Банк.

Державний Фондовий Банк був створений ніби для того, щоб запобігти банкрутству підприємств США. Від 1864 року до 1913 року було 2.699 банкрутств. А від 1914 року до 1923 року було їх 11.835.

Основний капітал ДФБ 1914 року був 134 мільйони доларів. А за 23 роки (1939 року) він мав 23.141.456.197 доларів чистого зиску. 134 мільйони доларів за 23 роки дали 23 мільярди чистого зиску. Про такий казково неймовірний зиск навіть у легендах не оповідається. А основний же капітал ДФБ 134 мільйони доларів збільшився за 35 років (було це 1949 року) до 43 МІЛЬЯРДІВ доларів. Лише одного 1918 року Державний Фондовий Банк мав 55.446.979 доларів чистого прибутку.

Як могло статися таке казково неймовірне збагачення лише за кількадесят років? Якесь нечуване в історії чудо. Направду чудо, бо ДФБ робить ті мільярди з нічого, з повітря. І робить стільки, скільки він хоче. Коли уряд потребує грошей, він позичає їх у Державному Фондовому Банку, видаючи йому свої векселі. Одержавши векселі, Державний Фондовий Банк кладе їх до Державної Скарбниці як запоруку, під ту запоруку одержує від уряду безплатно новонадруковані гроші, заплативши урядові лише кошти друку (лише 30 центів за 1.000 доларів). Ті новонадруковані гроші Державний Фондовий Банк позичає іншим банкам, одержуючи відсотки за позики. Але він одержує ще й від уряду відсотки за урядові векселі. Отже, має подвійно тих відсотків. Ті гроші Державний Фондовий Банк позичає кількразово і тому має чистого зиску понад 9.000 % (ДЕВ'ЯТЬ ТИСЯЧ ВІДСОТКІВ). Всі найзажерливіші лихварі всього світу не наважувалися навіть мріяти про такі казкові відсотки.

Державний Фондовий Банк має державних векселів на 42 мільярди доларів. Але ж ті 42 мільярди доларів НЕ є власністю ДФБ, а власністю уряду США, бо уряд подарував їх ДФБ. Так уряд США за свої власні гроші платить ДФБ річно самих відсотків 1.700.000.000 доларів. Самозрозуміло, платить з кишені платників податків. Людність США заплатила за останні півсторіччя ДФБ самих лише відсотків понад 310.5 мільярдів (за позику 42 мільярди) доларів. Тепер платить річно лише відсотків понад 12,2 мільярди доларів. А 1913 року весь державний борг США був лише 2 мільярди доларів, а 1965 року став 325 мільярдів доларів. Державний Фондовий Банк мав 1930 року майна на 5 мільярдів доларів, а 1950 року – на 40 мільярдів доларів.

Таке неймовірне, нечуване в історії лихварство тяжко зрозуміти, тож наведем конкретний приклад. Уряд США потребує позичити, скажімо, 50.000 доларів. Він позичає у Державного Фондового Банку, видаючи йому свої векселі, звичайно під 4 % . Під запоруку тих урядових векселів Державний Фондовий Банк одержує від уряду безплатно 50.000 паперових доларів. Маючи ці 50.000 доларів, ДФБ під їх безпеку має право видати позик іншим банкам на 1.500.000 доларів. Ті банки заплатять ДФБ відсотки за 30 років 2.700.000 доларів. За 30 років уряд виплатить свої 4 %-і векселі, заплативши ті позичені 50.000 доларів і відсотків за 30 років 60.000 доларів. Так на 50.000 доларовій позичці Державний Фондовий Банк заробляє за 30 років 2.810.000 доларів. А ті ж 50.000 доларів фактично були гроші уряду США, а не Державного Фондового Банку. Чи можна уявити більше і нахабніше шахрайство? Чи Парламент та Сенат США не розуміють цього грабунку?

Мільйонер Генрі Форд казав: „Наше суспільство не розуміє грошової економіки банків. Якби зрозуміло, то негайно зробило би революцію“.

VIII. ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА

Якщо не брати до уваги дати 1.10.1914 р.*, то фактично Другу світову війну розпочало у липні 1933 року світове жидівство. Перед 1933 роком побита Німеччина лежала спаралізована економічно і політично. В Німеччині розпаношувався комунізм. У Баварії був комуністичний уряд. Отже, ніякої загрози СРСР не було. Та 1933 року до влади в Німеччині прийшов А. Гітлер**. Московщина перелякалася.

Перелякалося також і світове жидівство. Воно покvapно скликало ще в липні 1933 року до Амстердама світову жидівську нараду, щоби обміркувати створення світового, всебічного бойкоту Німеччині. Нарада обміркувала способи економічної війни проти Німеччини і ухвалила закласти світову жидівську Економічну Раду, яка мала керувати тою війною. На голову її вибрали Самуїла Онтермеєра з Нью-Йорка. Ухвалено притягнути до бойкоту Німеччини увесь світ. Внаслідок такої ухвали гітлерівська партія росла в Німеччині щогодини, і А. Гітлер не потребував під'юджувати німців проти жидів.

Два місяці по тій жидівській нараді президент Ф. Рузвельт покvapно визнав комуністичний уряд СРСР.*** Іншими словами, він почав готуватися до війни з Німеччиною. До речі, гітлерівська партія офіційно називалася націонал-соціалістичною і справді мала у своїй програмі чисто соціалістичні пункти. А лад своєї партії та її способи праці, разом із терором, А. Гітлер змавпував докладно з КП СРСР.

Президент Ф. Рузвельт почав війну вже 5.10.1934 р. Тоді він у своїй промові у Чикаго вимагав „карантину“ проти Німеччи-

* Початок Першої світової війни.

** Всенародним демократичним голосуванням.

*** Перед ним президенти США В. Вільсон, В. Гардінг, К. Кулідж не визнавали.

ни. І той „карантин“ він розпочав, дуже збільшивши ввізне мито на німецький крам (деякі товари націнювалися аж на 75 % їхньої вартості). Великі банки США, власниками яких були жиди, робили всілякі біржові шахрайства, щоби знизити вартість німецьких грошей. Крім жидів цей „карантин“ гаряче вітали й комуністи. Голова КП США А. Бровдер обіцяв урядові 100 %-ну підтримку. Кандидат на заступника президента Г. Трумен писав: „Я вітаю підтримку А. Бровдера, чи будь-кого іншого, хто допоможе вибрати Ф. Рузвельта на президента“.

Німеччина пропонувала ще 1937 року, а потім знову 1938 р. розпочати переговори, щоби прийти до якогось порозуміння. Президент Ф. Рузвельт не лише відкинув будь-які переговори, але й відкликав 1938 року посла США з Берліна. Німеччина була примушена відкликати свого посла з Вашингтона. А. Гітлер одержав добрий доказ того, що „Гармати потрібніші ніж масло“. Ці дворазові німецькі пропозиції мирно полагодили стосунки мафія затримала в таємниці, не подала інформації про них до часописів. Аж по війні Парламентська комісія знайшла ці документи в архіві й оприлюднила їх.

Людність США не є ще нацією у соціологічному розумінні, а лише духовно нез'єднаною мішаниною європейських переселенців та африканських негрів, мішаниною переселенців і їх нащадків усіх народів, усіх рас, усіх набоженств світу. Ті переселенці приїхали до Америки з метою забагатіти, заробити якомога більше доларів. Добробут був і тепер є життєвою метою кожного американця. Прикладом цього є статистичне опитування, що охопило кілька університетів США з кількадесятьма тисячами студентів. У тому опитуванні був такий пункт: „Що є метою вашого життя?“. Отже, 73 % відповіли: „Добре платна посада, власна хата, безтурботне родинне життя“. 2 % додали до цього ще й спокійну громадську працю. Решта відповіла: „Не знаю“. А це майбутні провідники народу! Що ж можна думати про загаль?*

Отже, маючи такий, украй матеріалістичний світогляд, янкі цінять свій добробут та життя понад усе. Тому що американці США не є ще нацією, їм цілковито чужий і незрозумілий дух старих європейських народів, що породив морально-національні ідеали та ідеї.** Ніякі духовні ідеї чи ідеали не зрушать пе-

* Порівняйте студентство в Україні.

** У цьому лежать психічні коріння антипатії європейців до американців.

ресічного янкі до війни. Єдино, що може штовхнути його до зброї – це загроза його добробутові, прикрита пропагандистською личиною загрози його волі, свобод. Ідею покласти свою голову за щось інше теперішній янкі вважає за божевільну глупоту. Він хоче жити, хоч би навіть і в рабстві, а не вмирати. Смерті вони жахаються. Життя цінують дорожче навіть за волю, навіть за добробут. Янкі каже: „Better red, than dead“, тобто „Ліпше жити в комуністичному рабстві, ніж умерти“. Отже, він воліє поступитися Московщині всім, крім свого життя. У цій психіці пересічного янкі лежать джерело і корені його туги за „співіснування“ хоч би з самим чортом. А коли б той чорт дав справжню запоруку, що не порушить американського добробуту (American way of life)*, то янкі пальцем не поворухнули б, якби той чорт пожирав усіх людей на світі крім американців. Тут мова йде про загал США. Виняткові особи лише підтверджують правило.

За Конституцією США ухвалювати війну чи мир має право лише Парламент та Сенат США, а не президент. Демократично обраний Парламент не може ухвалити щось таке, чого не хоче народ. А народ США воювати не хотів за жодну мету. Він твердо тримався доктрини Монро не втручатися в жодні позаамериканські конфлікти. А мафія хотіла війни за всяку ціну. Вона стала перед великим і тяжким завданням – намовити народ на війну.

Вільна торговельна конкуренція породила торговельну рекламу, вона стала у ХХ ст. некоронованим володарем усього життя в США, королем і законодавцем. Тепер той розголос унапрямує все життя янкі від коліски до труни. Від раннього ранку до пізньої ночі він навчає янкі що мають їсти, пити, як одягатися, як розважатися, як думати, що читати, що любити, що ненавидіти. З винаходом радіо – а понадто телебачення – торговельна реклама мільйонратно посилила свій „виховуючий“ вплив на янкі, тепер пропаганда є вже високорозвинутим мистецтвом, ба, навіть наукою. Десятки тисяч науковців-психологів досліджують справу як і чим можна вплинути на людську думку, а з того і на людські вчинки. На такі дослідження видаються в США великі мільйони доларів.**

* Тобто американський спосіб життя.

** Як лише уряд США визнав СРСР, негайно приїхало з Московщини до США кількадесят московських пропагандистів вивчати американські способи пропаганди.

У демократичних державах владу обирає народ, обрана ним влада мусить виконувати волю народу. Президент А. Лінкольн висловив цю засаду надзвичайно яскраво: „З народу, через народ і задля народу“. Так у теорії. Фактично ж – інакше, бо вчинками кожної людини керують світогляд та почуття тої людини. А світогляд, погляди янкі творить пропаганда, реклама. Отже, у чийх руках є засоби пропаганди – ті й накинуть свої погляди і світогляд на янкі, тобто „волю народу“. А тепер, з казковим поширенням радіо у всьому світі, цим визначаються погляди не лише янкі, але й усіх народів світу. Таким чином власники засобів пропаганди – радіо, телебачення, кіно, часописів, журналів, видавництв, книгарень, книгозбірень тощо – стають фактичними керівниками всього життя навіть такої демократичної держави як США, а про диктаторські, як СРСР, – казати нема що. У США, до того ж, панує в усіх царинах життя засада особистої, приватної власності, тому і засоби пропаганди є також у приватних руках. Навіть школи в США не є державні, а приватні чи громадські. У чийх руках засоби пропаганди в США ми вже оповіли в попередніх розділах. У США ніхто і ніщо не перешкоджає будь-кому пропагувати свої погляди, але задля того треба грошей і то великих. Мафія їх має дуже багато, тому вона змогла захопити у свої руки понад 75 % всіх засобів пропаганди і має силу легко заглушувати і справді заглушує голос своїх ворогів та противників. Українці з власного досвіду знають це, але переважаюча більшість американців не усвідомлює цього і тому є в полоні мафії.

Цілковите опанування пропагандою розуму янкі призвело до того, що теперішній, навіть і непересічний янкі виховався на безкритичного мілкодумця, якому дорівнюється в цьому хіба що африканський дикун чи мала дитина. Знавці техніки торговельної реклами в США пишуться: „Ми можемо продати все: від голки – до найдурнішої, найнеймовірнішої ідеї разом“. І справді, ми бачимо на власні очі, як Московщина „продає“ янкі не лише найнеймовірніші, але й навіть згубні для США ідеї.

Щоби намовити суспільство США на війну, мафія пустила свою величезну пропагандистську машину повною ходою. Не шкодувала мільйонів доларів на пропаганду, знаючи, що вони повернуться їй з величезною лихвою. Крім приватних засобів пропаганди, мафія потребувала мати у своїх руках також і офіційне джерело інформації „Канцелярію воєнних вістей“. І справді, вона мала її у своїх руках. Починаючи від її заступника, керівника цієї Канцелярії, шестиколонника і москволюбця Овна Латімора, аж до найнижчого урядовця, вона була переповнена

п'ятиколонниками, шестиколонниками, москволюбями, москвинами, змосковценими жидами і навіть московськими шпигунами. Ця Канцелярія замовчувала новини, некорисні Московщині; перебільшувала понад усякі межі корисні їй; видумувала всілякого роду брехні; роздмухувала щосили обурення проти потворнімців та італійців і водночас учинила несамовиту глорифікацію всього московського та москвинів, перемальовуючи їх на мирних соціалістичних демократів, таких самих як і янкі. Колишній посол США Артур Лейн відкрито запитав через журнал уряд США: „Хто з найвищих урядовців США наказав заховувати всі ті повідомлення нашої розвідки, що є шкідливі чи неприємні Московщині, а наказав поширювати лише брехню та комуністичну пропаганду?“. Жодної відповіді не одержав. Янкі хоч і вірили мафіозній пропаганді, проте воювати не мали жодного бажання. Мафії довелося шукати способу ПРИМУСИТИ янкі воювати. Єдиним способом задля цього було створити, спровокувати напад на США.

Не бажаючи воювати, янкі, понадто жінки, вимагали від кандидатів на президента ясної і твердої обіцянки не затягати США у будь-яку війну. І на виборчому вічі в Бостоні 1940 року Ф. Рузвельт у своїй промові наголосив: „Я вже казав, але повторюю ще знову, знову і знову: – Матері та батьки! Я не пішлю ваших дітей воювати в жодній чужій війні“.

Пересічний янкі розуміє поняття „чужа війна“ як війну поза Америкою самих європейських чи азіатських народів, війну, яка не зачіпає прав та добробуту США. Мафія та Ф. Рузвельт навмисно не розтлумачили виборцям, що за теперішнього розвитку техніки та економіки життя всіх цивілізованих народів так взаємно пов'язане, що вже нема і не може бути таких європейських чи азіатських воєн, які не зачіпають прав чи добробуту США. Вони не розтлумачили цього виборцям, бо знали, що якби розтлумачили, то або програли би вибори, або люди ще твердіше спротивилися би будь-якій війні, навіть і такій, що зачіпає права та добробут США.

Навіть великий приятель Ф. Рузвельта Р. Шервуд пізніше признався, що цей їхній підступ трохи мулив його сумління, але він вважав, що наслідки будуть менш шкідливі, ніж програні вибори.

Нищення релігії в СРСР обурювало багатьох виборців у США. Отже, Ф. Рузвельт був вимушений сказати виборцям щось і про це. І він сказав на нараді журналістів: „Прочитайте статтю 124-ту Конституції СРСР. У тій статті закони докладно такі самі, як і в Конституції США. У нас вони лише інакше висловлені“.

У листопаді 1939 року Московщина напала на Фінляндію. Симпатія усього світу була на боці Фінляндії, і 14.12.1939 р. Ліга Націй викинула СРСР зі свого складу. Півтора року пізніше президент Ф. Рузвельт заклікав (31.07.1941) до себе посла СРСР у Вашингтоні А. Уманського та заступника Головнокомандувача СРСР генерала Ф. Голікова, який був тоді у Вашингтоні. Ті москвини входили до Білого Дому* сумні, невеселі, бо знали, що без допомоги США їхній СРСР завалиться у війні, а про допомогу США Московщина не може навіть і мріяти, бо щойно півтора року тому Московщину вигнано з Ліги Націй за міжнародний бандитизм, бо Московщина два роки приятелювала з гітлерівською Німеччиною і допомагала їй усім чим могла; бо щойно зробила друге міжнародне своє харцизтво, загарбавши Естонію, Латвію, Литву; бо за останні 20 років зломила кілька своїх міжнародних зобов'язань, в тому числі і зобов'язання щодо США. Ідучи до президента наймогутнішої і найбагатшої у світі держави, ті москвини гадали, що він подасть їм рахунок усіх їхніх харцизтів, і, використовуючи надзвичайно скрутний стан СРСР, зажадає від них оплатити той рахунок. Рахунок величезний, і оплатити його треба буде ціною не меншою за розчленування нової московської імперії СРСР на її складові частини. На щось менше президент США напевно не погодиться. Вони мали насправду причини сумувати, ідучи до нього. І вони входили до Білого Дому як побиті пси, підібравши хвости під себе.

Але..., але виходили веселі, усміхнені, задерши свої кирпаті носи догори. Чому? Бо сталося неймовірно величезне чудо. Президент Ф. Рузвельт не лише не згадав про будь-який рахунок, але без жодних передмов і передумов запропонував їм всебічну, нічим необмежену допомогу США, просив подати йому список – чого Московщина потребує і скільки, а він накаже негайно вислати те все до СРСР.

У той самий день уповноважений президента Г. Гопкінс у Москві запропонував Й. Сталінові всю допомогу США, яку лише Й. Сталін забажає. Вихований на догмі, що всі капіталісти мріють знищити соціалістичний США, Й. Сталін не вірив своїм вухам і запитав Г. Гопкінса про ціну тої допомоги. Посол США у Москві В. Буліт записав тоді з жахом: „У заміну за допомогу США Г. Гопкінс не просив нічого і нічого. Він навіть не запитав Й. Сталіна, що той думає робити в Європі, коли переможена Німеччина впаде“.

* Білий Дім – це будинок, де живуть президенти США і мають там свою канцелярію.

Направду, день 31.07.1941 Московщина може святкувати як казково величезну перемогу, бо у той день наймогутніша капіталістична держава схилила до ніг рабської, деспотичної, дикої Московщини свій демократичний прапор Волі і Справедливості. Щобільше! Волелюбні, християнські США зобов'язалися допомогти деспотичній, безбожницькій Московщині розбудувати московську військову силу на таку могутню, що страх перед нею спаралізує розум і дух тисяч, мільйонів людей у світі на чолі з їхніми державними провідниками.

Хоч німці менше за будь-кого мали право обурюватися на це, проте офіційний німецький речник кинув тяжкий закид урядові США. Він писав: „Гопкінсова пропозиція допомогти Московщині зброєю робить США спілником комуністичної Московщини в її зусиллях поширити комунізм на увесь світ. США дуже добре знають про мільйонні, жахливі вбивства, муки, в'язниці, смертельні табори, нищення культури на загарбаних Московщиною немосковських землях. А той, хто підтримує нищильників культури, бере на себе співвідповідальність за нищення культури і людей“.

На цей закид Ф. Рузвельт ані пари з вуст не пустив. А мафія знайшла спосіб заглушити в США цей закид. У Першій світовій війні сержант США Алвін Йорк зробив якесь велике геройство. Про його геройство і про нього самого ніхто вже не пам'ятав. Проте, Голлівуд зняв великий фільм „Сержант Йорк“. Цей фільм – аж надто надумана шовіністична пропаганда в чисто американському стилі, на взірець невмирущого Тарзана, який завжди перемагає. Тож і А. Йорк б'є німців як мух; рятує німецькі жертви тощо, а в нагороду – слава, закохання дівчат і т. п. Метою фільму було збудити призабуту ненависть до німців, збудувати у молоді бажання стати героєм. Мафіозні часописи не знали меж глорифікації того фільму, і він демонструвався кілька тижнів у переповнених кінотеатрах. Ф. Рузвельт запросив до Білого Дому А. Йорка, а часописи зробили з цього величезну подію, пишучи цілі сторінки про неї. Так у тій повені на хвалок потопилася звістка про пропозицію допомогти Московщині зброєю. Ф. Рузвельт і його мафія знали, як керувати американськими вусатими політичними дітьми. Це також є зразком мафіозної пропаганди.

Ф. Рузвельт затягнув США у війну фактично ще 1939 року. Президент США не має права проголошувати війни. Це право належить лише Парламентові та Сенатові. Парламент не може зробити чогось, що зустріло би загальний опір людності США. А люди не хотіли воювати за ніяку мету і противилися будь-

якій участі США у позаамериканських сварках. Ф. Рузвельт взявся цей опір зломити. Майже неможливо було послабити цей опір, не подавши янкі якусь, хоч не знати як потрібну, мету, бо найдорожчою метою їх було (і є) жити, а не вмирати. Лишився єдиний спосіб – спричинити напад Німеччини чи Японії на США.

Цілковито відкрита, офіційна допомога зброєю та військовим спорядженням нейтральними ще тоді США ворогам Німеччини – це вже був виклик для нападу Німеччини на США, бо та допомога порушувала визнані всім світом міжнародні закони про нейтральність. Та Німеччина – навчена досвідом минулої війни – мовчала про це порушення нейтралітету урядом США.

Кораблі США, що везли з Америки до Європи військове спорядження, супроводжували й охороняли військові кораблі, підводні човни, літаки США. Президент Ф. Рузвельт наказав ще 21.04.1941 р. (отже, коли США були ще нейтральні) флоту США висліджувати німецькі та італійські кораблі в океані і подавати через кожні чотири години їхнє місце перебування в океані радіотелеграфом і звичайною не кодованою мовою. Іншими словами – наказав робити військову розвідку на користь англійського флоту. Ясно, що адміралами та генералами США добре розуміли, яка то є активна участь у війні. Командувач флоту США адмірал Г. Старк тоді писав: „Ми вже воюємо“.

Німці бачили Рузвельтову пастку і не далися спровокувати. Німецький уряд наказав своєму флотові у ніякому разі, за жодних обставин не чіпати кораблів США. Своім підводним човнам наказав триматися якнайдалі від флоту США.

Тоді Ф. Рузвельт послав великий відділ свого війська до Ісландії, щоб замінити п'ятнадцятитисячну англійську залогу, яку Англія потребувала на фронті. Німеччина мовчала.

Тоді раптово потопився винищувач США „Грін“ за дуже підозрілих обставин, які НЕ вказували, що його потопила торпеда. Затоплення Німеччиною „Гріна“ було достатнім приводом проголосити Німеччині війну. Отже, Сенат зажадав від Морського Міністерства корабельний щоденник „Гріна“. Міністерство не дало. Не дало, бо подібне сталося ще за Першою світовою війною. Тоді уряд США проголосив, що німецький підводний човен затопив пароплав США „Суксес“, і вся його залога потопилася. Отже, Парламент і Сенат проголосили 8.04.1917 р. війну Німеччині. Після проголошення війни виявилось, що „Суксеса“ ніхто не топив, а він перебуває неушкодженим в європейському порту і вся його залога жива і здорова.

Холоднокровних німців не пощастило спонукати до нападу. Треба пробувати спонукати гарячих японців.

Тоді в Японії боролися дві політичні сили за напрям закордонної політики. Перша – японські промисловці, які знали, що Японія, лишаючись нейтральною, багато скористає з війни: добре заробить, продаючи свої вироби всім, і тим, що воюють і тим, що не воюють. По-друге і головніше: війна давала Японії велику нагоду захопити ринки збуту і джерела сировини від тих, що воюють цілковито мирним шляхом. А вже захоплені ринки ледве чи хто зможе відібрати від Японії, бо за час війни Японія виросте на таку економічну, а з нею і на політичну та військову потугу, що на її голос примушені будуть вважати і великопотуги, бо будуть виснажені війною. З цих розрахунків японські промисловці дуже противилися участі Японії у війні на будь-чийому боці.

Друга сила – командування війська і флоту хотіли воювати, бо були запеклими азіатськими націоналістами, „білих чортів“ ненавиділи і не вірили їм. Вони були непохитно переконані, що лише військова міць Японії є безпекою її господарчої сили. Вони доводили історичними фактами, а їх не бракувало, що „білі чорти“ шанують лише гармати, а не папірці, хоч би і з королівськими підписами та печатками парламентів.

Подібно до Англії Японія на своїх перенаселених островах може вижити лише з добре розвиненої промисловості та закордонної торгівлі. Як і Англія, Японія своєї сировини не має. Нафту тепер називають „кров'ю промисловості“. Японія не має власної нафти для своїх електростанцій. Припинити доплив чужої нафти до Японії – зупинити промисловість і торгівлю. Це – виморити Японію голодом. Жодний народ не буде спокійно вмирати з голоду, а буде хапатися й бритви, щоби вижити.

Про це попереджували Ф. Рузвельта керівник воєнного планування флоту адмірал Р. Торнер та командувач флоту адмірал Г. Старк. Вони писали йому ще 22.07.1941 р., що заборона торгівлі з Японією, а понадто заборона продавати Японії нафту викличе в Японії величезне загальне обурення проти США, дуже посилить вплив військових, що прагнуть війни. Така заборона примусить Японію здобувати нафту силою в Малайзії та у Східній Індії, де нафта є в англійських та голландських руках. Почавши війну з Англією, Японія через стратегічну необхідність займе Філіппіни, а це втягне США у загальну війну. З цих причин адмірالی радять президентові НЕ забороняти торгівлі з Японією, а понадто НЕ забороняти продавати їй нафту, якщо він НЕ хоче війни з Японією. Але Ф. Рузвельт, мафія

власне хотіли війни з Японією, щоби через неї втягнути США у війну з Німеччиною.

Японці змінили 18.07.1941 р. свого Міністра закордонних справ, німецького прихильника, на поміркованого Т. Тойоду, а на заступника Міністра наставили промисловця Б. Гіранума, що був проти участі Японії у війні і прославився своєю боротьбою проти німецьких шпигунів у Японії. Отже, політичне повітря в Японії погіршилося для Німеччини і поліпшилося для США. Ф. Рузвельт і мафія мусили поспішати зі своїми планами. Отже, три дні по одержанні згаданих попереджень адміралів Ф. Рузвельт наказав (25.07.1941) „заморозити“ японські гроші в США, тобто фактично припинив торгівлю з Японією, хоч вона нічогосінько не зробила ще злого супроти США. Попередження адміралів Р. Торнера та Г. Старка Ф. Рузвельт затаїв навіть від Парламенту і Сенату.

Наступного дня (26.07.41) Ф. Рузвельт заборонив продавати Японії нафту та бензин. Уряд склав „чорний список“ південно-американських торговців, які торгували з Японією та закрив японським кораблям Панамську протоку. Ф. Рузвельт казав журналістам, що тих заходів вимагало Морське Міністерство, тобто і автори попередження адмірала Р. Торнер та Г. Старк. Поставивши цими заходами Японію перед примарою голодомору, мафія – ніби на глум – тлумачила їх бажання утримати Японію від участі у війні. П'ять років пізніше адмірал Г. Старк свідчив у Парламентській слідчій Комісії, що Генеральний Штаб і Військове Міністерство та всі найвищі генерали й адмірали дуже добре розуміли, що ті заходи були спрямовані навмисно, щоби спонукати Японію до війни зі США. Адмірал Г. Старк казав тоді, що він не може кинути камінь провини на Японію, бо якби він сам був японцем, то почав би війну, щоби рятувати японський народ від голодомору.

Посол США в Токіо Дж. Грю жив дев'ять років у Японії, добре знав вдачу японців і розумів засади японської політики. Він вислав довгу телеграму Міністрові закордонних справ США К. Голу, в якій повідомляв, що голова японського уряду князь Коноє дуже хоче обміркувати з президентом Ф. Рузвельтом справу японсько-американських стосунків. А від себе додав, що він переконаний у добрій волі японців, і що вони підуть на великі поступки, отже, мирне поладження тих стосунків цілковито можливе. Він просив поспішитися з відповіддю, бо військова партія тлумачить затягнення переговорів як американську пастку. Ф. Рузвельт відповів Дж. Грюєві, що він розмовлятиме з князем Коноє лише ПІСЛЯ того, як японський уряд пого-

диться задовільнити всі домагання США. Відповідаючи так, Ф. Рузвельт дуже добре розумів, що жодний уряд у світі не прийме такої нахабної передумови, тобто вести переговори після прийняття того, про що мають говорити. Чесна людина Дж. Грю не знав планів мафії і розпачливо намагався переконати Ф. Рузвельта у шкідливості для США такої безглуздої вимоги. Він не знав, що Ф. Рузвельт хоче війни, а не миру з Японією.

Як дуже хотів князь Коноє порозумітися зі США, видно з того, що він проковтнув образу такої нахабної передумови і ще раз просив Ф. Рузвельта зустрітися й обміркувати. Ф. Рузвельт знову відкинув його прохання. Уряд Коноє впав. На його місце прийшов уряд генерала Г. Тоджо, прихильника війни.

Рузвельтові звеличники промовчують телеграми посла Дж. Грю. А історик США Т. Бейлі пише, що Ф. Рузвельт у часі перед нападом японців на Перл-Харбор (7.12.1941) кілька разів збрехав і ошукав суспільство США.

Останню спробу порозумітися Японія зробила 16.08.1941 р. Японський посол у Вашингтоні К. Номура запропонував Міністрові закордонних справ К. Голу розпочати переговори. Діставши відмову, він попросив К. Гола викласти передумови США. Той виклав. Передумови вимагали від Японії відмовитися від будь-якого поширення своїх будь-яких впливів, отже, і торговельних поза межами своїх островів. Іншими словами, вимагали САМОГУБСТВА 90-мільйонного народу, зданого на ласку чи на неласку великих потуг, разом з СРСР. Отже, то були не передумови переговорів, а безумовний ультиматум. Європейці можуть мати свої рисові, чайні, гумові, цукрові посілости в Азії, але азіати-японці таких посіlostей в Азії не мають права мати. А це була велика вода на млин японських військових націоналістів, що звинувачували „білих чортів“ у загарбництві.

Ф. Рузвельт дуже добре знав, що Японія нападе, бо сам навмисно і свідомо штовхав її до нападу. На засіданні уряду (були К. Гол, Ф. Нокс, Г. Стімсон, Дж. Маршалл, Г. Старк) сказав, що Японія нападе мабуть у наступний понеділок (1.12.1941). Трохи пізніше відомості розвідки США вказували, що нападе 7.12. Якби Ф. Рузвельт хотів запобігти нападу і війні, то він мав кілька днів часу, щоби звернутися безпосередньо до японського імператора. А він навмисно відтягав таке звернення аж до 9-ої години вечора 6.12, розраховуючи, що його телеграма спізниться. І дійсно, імператор одержав Рузвельтову телеграму 20 хвилин по нападі на Перл-Харбор. Сам К. Гол пізніше признався, що посилали ту телеграму аби була лише в архіві на всякий випадок.

Пізніше (20.06.1944) навіть англійський міністр О. Літлтон мусив сказати у своїй промові у США, що США штовхали Японію до війни так сильно, що Японія була примушена воювати.

Само собою зрозуміло, що голова Великобританського уряду У. Черчилль дуже зрадив нападів японців на Перл-Харбор. Він казав 7.12.1941 р. в Парламенті: „Те, про що я мріяв, до чого прямував, задля чого я вперто працював – тепер здійснилося“.

Атлантична хартія

Штовхаючи Німеччину та Японію до нападу, мафія водночас вела шалену пропаганду за участь США у війні. Одним із зразків тої пропаганди була т. зв. „Атлантична хартія“. Мафія знала, що жодними високими ідеями не штовхне янки до війни, хіба що ідеєю „вічного миру“ та у зв'язку з ним високого добробуту самих янки. І вона влаштувала велику театральну виставу на тему „Війна, щоби знищити війни раз і на завжди“ – зустріч президента Ф. Рузвельта з головою Великобританського уряду У. Черчиллем на Атлантичному океані.* На тій зустрічі вироблено і підписано „Атлантичну хартію“. Голова сіоністів США проголосив її найбільшою подією в історії людства. Інші порівнювали її з Десятьма Заповідями Божими. Глорифікації їй в США не було меж, але в Європі ніхто не поставився до неї поважно. Європейські часописи називали її порожньою балаканиною, а деякі відкрито глузували з неї. І сам У. Черчилль у своїх кількох книжках-спогадів дивиться на неї лише з точки погляду участі США у війні, а про здійснення її обіцянок мовчить.

Байдуже, з якої точки погляду дивитися на ту „Атлантичну хартію“, вона лишиться в історії зразком безсоромно брехливої мафіозної пропаганди, щоби втягнути весь світ у війну проти А. Гітлера. У тій пропаганді – в „Атлантичній хартії“ – мафія далеко перевищила всіх демагогів, всіх гітлерів, леніних, сталіних, використовуючи легковірність, політичне невігластво

* Фактично в порту США, з великим парадом флоту і з сотнями журналістів та кінооператорів.

людей, а насамперед янки. Автор багатьох історично-громадознавчих праць В. Г. Чемберлен пише: „Розумове підсоння в США за часів 2-ої світової війни – це була неймовірно жахлива мішанина політичного невігластва, легковірності, безпідставних бажань, брехні, мрії“. І зрештою, та „Атлантична хартія“ була – за міжнародним правом – „казус беллі“, тобто приводом для проголошення війни. Навіть У. Черчілль, що знав міжнародні закони і знав, що президент США не має права проголосувати війни, сам втягав США у війну, навіть він признається у своїх спогадах, що був здивований, – як міг Ф. Рузвельт таке підписати.

Та і сам Ф. Рузвельт не мав „Атлантичну хартію“ як зобов’язуючий США документ, навіть такий, що зобов’язує його самого. Найліпшим доказом цього є факт, що він подер її на шматки на Тегеранській та Ялтинській нарадах і в усій своїй московсько-любській політиці. А з точки зору міжнародного права „Атлантична хартія“ була найбільшим зобов’язуванням з усіх тих, що їх колись в історії давали США. Ф. Рузвельт дуже добре знав, що Парламент і Сенат США ніколи не затвердять нічого такого як ця „Атлантична хартія“, що, напевно, її відкинуть, як відкинули Версальську мирну угоду і Лігу Націй. І він не дав „Атлантичної хартії“ їм, щоб затвердили, а лише стисло оповів про її зміст, багато чого не згадавши і чимало збрехавши.

Пригадаймо тут зміст тої „Атлантичної хартії“. Офіційна її назва: „Спільне Комюніке Президента США і Голови Великобританського уряду“.

Вступ. „Президент США Франклін Рузвельт і Голова уряду Великобританії Високодостойний пан Уїнстон Черчілль, який представляє Його Величності уряд З’єднаного Королівства, зустрінувшись, вважають доцільним оприлюднити певні спільні засади державної політики їхніх держав, що на них вони засновують майбутність усього світу“.

Перший пункт. „Їхні держави не бажають і не домагаються жодних завоювань, ані територіальних, ані будь-яких інших“. Цей пункт є 100 %-ою облудою. Як Англія збудувала свою гегемонію? Чи ж не війнами з Іспанією, Голландією, Францією, Німеччиною? І тепер, знищивши німецький торговельний флот, чи не перехопить Англія весь його заробіток собі? Це саме і з авіацією. Легко перехопить від подоланої Японії її ринки.

Другий пункт. „Вони хочуть, щоб не було таких територіальних змін, які не відповідають вільно висловленим бажанням народів, що їх ті зміни стосуються“.

У цьому пункті сказано: „...жодних територіальних змін“. Про жодний виняток не згадано. Отже, це стосується також і Німеччини та СРСР. Сказано: „... Вільно висловленим бажанням народів, що їх ті зміни стосуються“. Чи це означає, що землі тих народів мають краяти три людини за круглим столом як то було в Ялті? Чи це означає, що мільйони родин виженуть з прапрадідівської землі світ за очі, як німців, українських лемків? Цей пункт натякає на плебісцит. Судетські німці та українські лемки повік не забудуть отих „плебісцитів“, що їх вони пережили. Ані одна війна в історії не закінчилася таким кривавим „миром“ як Друга світова.

Третій пункт. „Вони визнають і шанують право кожного народу вибирати форму влади, щоби були повернені суверенні права і самоуправа всім тим народам, від яких відібрано ці права силою“.

Проект „Атлантичної хартії“ писав на бажання Ф. Рузвельта У. Черчілль. У його проекті друге речення цього пункту звучало: „... Вони лише турбуються захистити право на вільне слово і думку, без якої такий вибір буде оманюю“. Це Черчіллове речення Ф. Рузвельт змінив на подане вгорі, тобто „хочуть, щоби були повернені“. Чому змінив? Бо ж увесь світ знає, за винятком цілковито задурманених мафіозною пропагандою, що в СРСР не існують вільна думка, вільне слово. Отже, багато янки запитало би свого президента: „Якщо ми воюємо за вільну думку і вільне слово, то чому ж ви даєте мільйони тонн військового спорядження московському деспотові, який вже потоптав такі дорогі нам вольності? Слово „захистити“ було надто ясне, і тому Ф. Рузвельт замінив його на гумове „хочуть“, а слово „вільний“ цілковито викинув із Черчіллевого проекту. Щобільше! У Черчіллевому проекті не було слів: „... Від яких відібрано це право силою“. Ці слова додав Ф. Рузвельт. Чому? Бо ж... Московщина ніколи не загарбувала силою жодного народу, а ті народи, що тепер у СРСР, самі, з власної волі проголошували приєднатися до Московщини, створивши СРСР. А чи британські колонії приєдналися до Великобританії також добровільно? – запитали У. Черчілля в Парламенті стурбовані англійці. У. Черчілль витлумачив їм, що це речення стосується лише земель, захоплених фашистами, нацистами. Ну, а англійці та москвини – це ж демократи. Гума.

У своїй промові у Вашингтоні Ф. Рузвельт сказав: „Атлантична хартія“ стосується не лише земель, що межують з Атлантичним океаном, але й до всього світу. Вона вимагає роззброєння агресорів, самовизначення народів і чотири свобо-

ди: свободу слова, свободу релігій, свободу від злиднів, свободу від страху. А в усій тій „Хартії“ ні разу не вжито слово „свобода“ чи „воля“. Як бачимо, він брехав. У промові ж до Парламенту він казав, що та „Хартія“ вимагає свободи інформації, а не слова. Крутість! Гума! Чи в СРСР бракує „повідомлень“. Та й самі янкі глузують з Рузвельтових „свобод“, кажучи: „З чотирьох своїх свобод Ф. Рузвельт загубив дві на Квебекській нараді, а дві на Ялтинській“.

Четвертий пункт. „Уряди США та Великобританії намагатимуться, відповідно зважаючи на існуючі зобов'язання, сприяти користуванню всіма державами – малими чи великими, переможцями чи переможеними – доступом на однакових умовах до світової торгівлі і сировини, потрібних їм задля їхнього добробуту“.

П'ятий пункт. „Вони бажають здійснити якнайповнішу співпрацю всіх держав на господарчому полі з метою забезпечити всім економічний розвиток, поліпшити обставини життя робітництва та забезпечити суспільство від нещастя“.

Англія та її домініони підписали 1932 року торговельну угоду, так зване „Оттавське порозуміння“, якою фактично наклали пута на міжнародну торгівлю. Їхні мита, перевізні оплати, сконцентровані в руках небагатьох гроші, загрожували німецькій та японській торгівлі й економіці. Рятуючись, Німеччина перейшла на систему міжнародного безпосереднього обміну товарами, а Японія розпочала дуже розбудовувати свою власну азіатську господарчу імперію. Четвертий пункт проголошує вільну торгівлю, але „зважаючи на існуючі зобов'язання“. Отже, „Оттавське порозуміння“ лишається в силі. А це „Порозуміння“ власне нищить вільну торгівлю. Недурно поважний англійський журнал „Двадцять сторіччя“ назвав ці пункти не шкідливими для Великобританії.

Шостий пункт. „Після остаточного знищення нацистської деспотії вони сподіваються, що буде встановлений такий мир, який дасть усім народам можливість безпечно жити у своїх власних межах, і який дасть певність, що всі люди в усіх країнах можуть доживати свого віку без страху і без злиднів“.

„Вони сподіваються“. Та ж люди сподіваються вічного миру з незапам'ятних часів і досі. Написано „...у своїх власних межах“. Чи це означає довоєнні межі чи повоєнні? А якщо повоєнні будуть несправедливі чи спірні, чи політично або економічно безглуздими? Як тепер знаємо, фактично дві особи накреслили повоєнні межі, не питаючись людності, яка жила в тих межах, ані їхніх урядів. А яке ж фарисейство у словах

„нацистська деспотія“! Чи лише нацистська стоїть на перешкоді мирного світу? І чи лише військова деспотія? І чи лише деспотія?

Сьомий пункт. „Такий мир мусить дати можливість всім людям і народам плавати морями й океанами без жодних перешкод“.

Пощо цей пункт? Та ж і перед війною плавали морями й океанами кораблі всіх народів без жодних перешкод. Згаданий англійський журнал „Двадцять сторіччя“ писав: „Признаємося – ми не розуміємо, що означає цей пункт“. Ніхто не розумів.

Восьмий пункт. „Вони вірять, що всі держави у світі з життєвих і моральних причин мусять залишити застосовувати силу. Тому, що майбутній мир неможливо втримати, якщо держави і далі застосовуватимуть наземну, морську і повітряну зброю задля загрози чи задля нападу поза своїми межами. Вони (тобто Рузвельт і Черчілль.– П. Ш.) вірять, сподіваючись широкої і сталої системи загальної безпеки, що роззброєння таких народів є істотною потребою, konieczністю. Вони так само допомагатимуть і заохочуватимуть до всіляких інших можливих засобів і способів, що полегшують мирним народам тягар озброєння“.

Цей пункт написав Ф. Рузвельт, а не У. Черчілль. Англія застосовувала силу поза своїми межами від часів Вільяма Завойовника (XI ст.). Отже, У. Черчіллеві було трохи ніяково таке підписувати, і він запропонував „пояснити“ ясний вираз „вживати силу“ неясним виразом „загроза та напад“. Два роки тому Московщину вигнано з Ліги Націй власне за напад на Фінляндію. Та сама Московщина в „Атлантичній хартії“ (вона також підписала її) запевняє весь світ, що вона проти насильства. Англійський письменник Ф. Уїл назвав „Атлантичну хартію“ „збіркою підлої, безчесної балаканини“. Ні – вона була чимось далеко гіршим за балаканину. Вона була найцинічнішим глумом з усіх правд, що їх записала історія міжнародного життя, за винятком хіба вже півсторічного, щоденного глуму соціалістичної Московщини.

Англійський Парламент трохи занепокоївся, бо в „Атлантичній хартії“ виразно натякалося на англійські колонії. У. Черчілль заспокоїв його, витлумачивши, що фактично та „Хартія“ нікого ні до чого не зобов'язує, а потрібна була, щоб затягти США у війну. Лише тому він її підписав. І справді, п'яти- та шестиколонні часописи відкрито на перших сторінках великими буквами із захопленням писали, що та „Хартія“ фактично вже є участю США у війні на московському боці. А чотири місяці пізніше США вже офіційно взяли участь у війні.

„Атлантична хартія“ не пережила навіть свого творця Ф. Рузвельта. Її смерть збуто загальною мовчанкою так, що університетські студенти не знають про її існування. Навіть син президента Еліот Рузвельт у своїй книжці про батька присвятив цій колісній „найбільшій події у світовій історії“ менше як одну сторінку. В її смерті він звинувачував не Московщину, а Британію.

План Г. Морґентау

Англо-американське військо було 1944 року вже на кордоні Німеччини. Московське військо було в Польщі. Отже, приходила на чергу не справа перемоги, а думка як використати перемогу. У Рузвельтових „радників“ запаморочилася голова від їхніх політичних перемог, і вони розперезалися. Одним із них був Міністр скарбу жид Генрі Морґентау. На Другу світову війну він дивився з точки зору покарання Німеччини за вбивства жидів і грабунки. Заступником Міністра скарбу був також жид Гаррі Декстер Гвайт. Він фактично був міністром, бо далеко розумніший і здібніший за Г. Морґентау. Пізніше виявилось, що він був московським шпигуном.

Цей Г. Д. Гвайт склав план знищення Німеччини. Його план пропонував знищити цілковито всю німецьку промисловість і обернути Німеччину назавжди в сільськогосподарську країну. Нові німецькі покоління він пропонував тримати на такому низькому культурному і господарчому рівні, щоб якнайбільше їх умирало. Пропонував скласти вже тепер списки всіх „гітлерівців“ і повистрілювати їх без жодного суду. Все це мали би робити капіталістичні США, Великобританія, Франція. Отже, ненависть німецького народу природно звернулася би проти них, а соціалістична Московщина мала би велику нагоду виступати в ролі оборонця, покривдженого капіталістами німецького народу. Вона допоможе йому створити Німецьку Соціалістичну Советську Республіку*, яка сама попросить, щоб її прийняли до

* Достеменно таке сталося 1921 року в Баварії.

складу СРСР.* Стиснена з обидвох боків Польща „природно“ стане також членом СРСР. За нею підуть: Румунія, Мадярсина, Чехословакчина, Болгарія, Югославія, Австрія. Решта Європи – справа лише часу. Чи ж Європа не стала вже на цей шлях? Те, що сто років тому і далі було лише божевільним маренням всіх московських філофеїв, зубатових, пьотрів перших, тютчевих, данилевських, леонтьєвих, погодіних, герценів, достоевських, декабристів, каткових, бакуніних, панкратових, леніних, хрущових і мільйонів інших московських націоналістів, тепер за брежневих починає здійснюватися.

План знищити Німеччину Г. Морґентау подав на засідання міністрів за два дні до Квебекської наради. Міністр закордонних справ К. Гол і військовий Міністр Г. Сімсон вжахнулися і два дні розпучливо намагалися переконати Ф. Рузвельта у згубності цього божевільного плану не лише для Європи, але також і США. Намарно! Ф. Рузвельт власноручно написав на ньому: „Схвалюю Ф. Р.“ Тоді міністри подали йому писаний, обґрунтований і гостро висловлений протест.

Цей план Ф. Рузвельт разом з Міністром скарбу Г. Морґентау повів на Квебекську нараду, що відбувалася у серпні 1944 року, хоч фінансових справ там не мали обмірковувати. Але він не взяв із собою ані Міністра закордонних справ К. Гола, ані військового Міністра Г. Сімсона, дарма що там мали обмірковувати великої ваги міжнародні військові справи. Та свого дорадника, шестиколонника Г. Гопкінса він взяв із собою.

На нараді У. Черчілль дуже обурився тим планом і гостро заперечив проти нього. Але Г. Морґентау знав, чим можна купити англійців. Він указав У. Черчіллеві, що знищення німецької промисловості знищить назавжди найсильнішого англійського торговельного конкурента на світових ринках. Німецька багатюща Рурщина з її рудою фактично стане англійською. А щоби відбудувати знищену війною Англію, Г. Морґентау сам відразу запропонував У. Черчіллеві позику шість і півмільярдів доларів на дуже легких умовах сплати. Байдужий до моральних засад, коли йшло про добро Британської імперії, У. Черчілль погодився на той план. У своїх спогадах він виправдовувався тим, що був примушений погодитися, бо знав, що без американських мільярдів Англія не зможе скоро стати економічно на власні ноги. До того ж, погоджуючись, він взагалі не вірив, що можна буде здійснити той божевільний план. А ми пригадаймо тут,

* Так зробили: Латвія, Литва, Естонія 1940 року.

що він разом з Ф. Рузвельтом три роки перед тим підписали „Атлантичну хартію“, в якій обіцяли всім народам – переможцям і переможеним – вільний економічний розвиток.

Щасливий Г. Морґентау, повернувшись до Вашингтона, похвалився своєю перемогою К. Голу. Розлютований Гол побіг до Рузвельта, але той не хотів його слухати. Та коли К. Гол сказав, що цей план може дуже пошкодити в наступних виборах президента, то Ф. Рузвельт удав дурня, кажучи, що не бачить ніякої шкоди для США від того плану, зрештою, хоч і підписав, проте не вважає себе зобов'язаним його здійснювати. К. Гол чи повірив чи ні, розумів, що якщо німці довідаються про цей план, то це коштуватиме сотні тисяч убитих вояків США. З цієї причини він погодився тримати той план у таємниці.

Та не хотіла тримати його в таємниці мафія. Комуністичний часопис „Дейлі Уоркер“ надрукував його, прославляючи Ф. Рузвельта. Патріотичні часописи ганили Г. Морґентау та Ф. Рузвельта. Г. Стімсон удруге подав Ф. Рузвельтові свій гострий протест. Ф. Рузвельт побачив, що він може програти наступні вибори, і відповів офіційно Г. Стімсонові, що він, Рузвельт, ніколи не мав жодного наміру обертати Німеччину в чисто сільськогосподарську країну, а тим планом хотів лише допомогти збіднілій Англії, щоби по війні вона мала більше торгівлі. Коли ж Г. Стімсон прочитав йому слово у слово той план разом з його та Черчиллеві підписами, то Ф. Рузвельт знову вдав дурня, зробив вигляд дуже здивованого і сказав, що він власне сам не розуміє, як він міг таке підписати. Це була звична театральна Рузвельтова комедія, а він мав неабиякі акторські здібності, бо той план написано дуже просто і цілком зрозуміло навіть політичному невігласові: „Німеччину треба обернути в чисто сільськогосподарську країну“.

Наближалися вибори президента США, і Ф. Рузвельт наказав припинити підготовку до здійснення плану Г. Морґентау. Але самого плану він не відкликав, лише у своїх виборчих промовах запевняв, що німецький народ не буде поневолений. А що конкретно означає в його уявленні „поневолений“, Ф. Рузвельт не пояснив. Кожний може тлумачити його як хоче. Чому Ф. Рузвельт не відкликав плану Г. Морґентау? Відповідь на це дає система виборів президента США.

Президента США обирають не загальним, безпосереднім голосуванням, а посередньо – голосуванням уповноважених виборців. Цих уповноважених виборців вибирає загальним голосуванням людина кожного штату зокрема. Число їх у кожному штаті визначено конституцією і не є однакове в кожному штаті,

але пропорційно до кількості людної у штаті. Малолюдні штати, як, наприклад, Арізона, Утаґ, Айдаґо вибирають лише по чотири уповноважених виборця, а Нью-Йоркський штат вибирає аж 45 уповноважених виборців (найбільше, ніж будь-який інший штат). Крім того система виборів не пропорційна, мажоритарна, тобто ВСІ вибрані у штаті будуть з тої партії, яка одержала більшість голосів людної штату (хоч би та більшість була лише одним голосом). Завдяки такій мажоритарній системі багатолюдні штати часто визначають вибір.*

Нью-Йоркський штат має право вибирати 45 уповноважених виборців. У цьому штаті живе кілька мільйонів жидів. Всі вони – цілком природно і справедливо – горіли жадою помститися Німеччині за вбивства жидів та грабунки. Хотіли знищити німецьку державу раз і назавжди. Про наслідки такої помсти вони не думали і не дбали. Щодо виборів – Ф. Рузвельт не цурався жодних найнеморальніших дій, і всіма способами купував жидівські голоси. Тим-то він не відкликав плану Г. Морґентау.

Трагічна шкода, що її передбачав К. Гол, сталася. Ще раніше, з Касабланкської наради, німці довідалися, що не можуть сподіватися від американців, англійців легких умов замирення. Та нарада ухвалила вимагати від Німеччини БЕЗУМОВНОЇ здачі. Німецький Міністр пропаганди Й. Геббельс роздмухав ту вимогу до неймовірних жахів для німецького народу. Але то була його бездоказова пропаганда. А план Г. Морґентау дав йому, чорним по білому, докази того, що поразка Німеччини принесе німецькому народові жахливе рабство, голод, холод, пощесті, мор всього народу.

Навіть і по проголошенні безумовної здачі були в Німеччині сили, що планували вбити А. Гітлера, наставити антинацистський уряд і піддатися англо-американцям, не пускаючи до Німеччини москвинів доти, доки не наблизиться англо-американське військо, щоб віддати зброю англо-американцям, а не москвинам. Коли ж німці довідалися про план Морґентау, а вони знали, що Г. Морґентау був жид, то навіть противники нацистів – соціалісти, демократи – всі німці переконалися, що Й. Геббельс казав їм правду і А. Гітлер має слухність. Таким чином план Морґентау став могутнім німецьким бойовим кличем: „Ліпше загинути із зброєю в руках, ніж бачити своїх дітей і внуків у жидівському рабстві“.

* Так сталося у виборах Дж. Кеннеді на президента.

Кожний німець є стійким німецьким патріотом, увесь німецький народ є войовничим, зарозумілим у своїй національній гордості. Довідавшись про план Морґентау знищити їхній народ, вся Німеччина як один схопилася до бою за великий ідеал – бути чи не бути німецькому народові. І зруйнована, без заводів по випуску зброї, голодна, холодна, перетомлена, виснажена Німеччина билася відчайдушно ще довгі сім місяців. Ніде в Німеччині не було й слідів переляку, паніки. Відступали, вивозили все в найліпшому за тих обставин ладі. Мораль всього народу не заломилася аж до останньої хвилини війни. Коштувало це англо-американцям сотні тисяч зайвих жертв. Та ті жертви є малесенькою порошиночкою, порівнюючи з тим, що ще коштуватиме їм. А нам, українцям? Лише Господь знає. Поки що вже коштує понад 15 мільйонів мерців та жахливе матеріальне і національне румовище на землі, де жила колись найбагатша – духовно і матеріально – нація Європи на ім'я Україна.

Не згадуючи навіть про Черчіллів план наступу на Німеччину через Балкани, а не лише Францію, англо-американці могли дуже легко зупинити московське військо на західних кордонах СРСР. Уряди Англії, Франції, США та СРСР своєчасно знали, що Німеччина хотіла піддатися ще 1943 року, але з умовою, щоб не було в Німеччині московського окупаційного війська. Але ж ця умова перекреслювала плани мафії, і вона подбала, щоби так не сталося. План Морґентау був попри мету знищити німецьку державу засобом задля того. Він припізнив на сім місяців наступ англо-американців і дав Московщині сім місяців часу посунутися на Захід. Проте, навіть з таким великим припізненням, англо-американці все ж випередили москвинів. Генерал Дж. Патон був під самою Прагою, а генерал О. Бредлі недалеко від Берліна. Тоді вони одержали накази НЕ брати Праги і Берліна, щоб їх могли взяти москвини.

* * *

Генеральні Штаби США, Великобританії, Франції бачили вже на початку 1943 року, що Німеччина програла війну. А США ще не розбудували свою військову потужність повністю. Отже, У. Черчілль та Ф. Рузвельт вже тоді були певні своєї перемоги. Також був певним і Й. Сталін. Та між ними була дуже велика різниця. Й. Сталін вже мав свої плани на те, що має бути по війні, а У. Черчілль думав дуже мало. Ф. Рузвельт

цілковито не думав. Й. Сталін надзвичайно твердо і вперто вимагав, щоби союзники відновили західний фронт, але обов'язково, висадивши військо у Франції, через протоку Ла-Манш. Чому саме у Франції? Й. Сталін і союзники добре знали, що Німеччина зміцнила французькі береги на Ла-Манші так добре, що висадка десанту там була би самогубством. Тому У. Черчілль хотів висадити на Балканах. Й. Сталін дуже гостро тому протиставився. Треба пам'ятати, що саме тоді Німеччина розбила московське військо вцент і Московщина лежала безсильна. Якщо б англо-американці наступали на Німеччину через Балкани, тоді їхні війська були б у Греції, Болгарії, Сербії, Чехословаччині, Мадярщині, Австрії, в усій Німеччині. Зайнявши Балкани, англо-американські війська висадилися б також в Одесі, Криму, на Кавказі. Кремлівські можновладці були непохитно переконані, що капіталістичні держави не знищили ще соціалістичний СРСР лише тому, що раніше не мали нагоди і боялися величезної потуги СРСР. Розбите військо СРСР і висадка на Балканах були би справді величезною нагодою знищити „саветскую“ владу в СРСР. А поготів ще й тому, що в Україні діяли ОУН та УПА, і Московщина це добре знала. Знала також, що Англія та США і не думають робити Україну своєю колонією, як це пробувала вже робити Німеччина і тим обернула прихильність до неї українців у ворожнечу. А у війську США і Канади були сотні офіцерів і тисячі вояків українців. Тому що вони знали українську мову, то природно були б керівниками місцевої англо-американської військової влади. Самозрозуміло, місцева українська людність нав'язала би з ними близькі, приятельські стосунки і тим дуже би впливала на їхні погляди на Московщину, на ідею державної незалежності України, отже, і на їхні вчинки і накази. Та найголовніше, в Україну приїхали б сотні кореспондентів з усього світу. Вони на власні очі переконалися б, що соціалізм в СРСР – це лише личина, за якою Московщина ховає своє історичне загарбництво. Переконалися би, що Московщина мріє не про світове братерство народів, а про панування над ними. Відкривши своїм читачам очі на цю правду, вони знищили би найбільшу силу Московщини – п'яту та шосту московські колони у світі. За таких обставин українці мали б силу підтвердити в Києві, вже проголошене у Львові, відновлення Української Самостійної Держави. І уряд США та Великобританії не мали б сили ув'язнити український уряд, як зробила це 1941 року Німеччина у Львові, бо в США і Канаді живе майже один мільйон виборців українського походження, що мають чималу політичну силу. Коротко – наступ англо-американського

війська на Німеччину через Балкани – це був би цілком певний розвал московської імперії. Й. Сталін та світова мафія передбачали такі наслідки. І вони не допустили висадки на Балкани.

Політична уява У. Черчілля не сягала далі східних меж Польщі, тому не сила була йому уявити можливу політичну роль України, якби союзники наступали через Балкани. Але він добре уявляв наслідки наступу через Балкани для Західної Європи. Він розумів, що справа наступу через Балкани чи через Францію була проблемою не стратегії, але справою далекосяжної політики. Настирливі вимоги Московщини наступати через Францію У. Черчілль відкинув. Великобританський уряд ще в липні 1942 року ухвалив НЕ наступати через Францію, а наступати лише через Балкани. Тоді Ф. Рузвельт послав до Лондона генерала Дж. Маршалла та свою праву руку, головного радника Г. Гопкінса переконати англійців у потребі наступати через Францію. Англійці не піддавалися тискові, хоч дуже боялися псувати стосунки з США, розуміючи, що без їх допомоги Англія загине. У. Черчілль писав тоді Ф. Рузвельтові: „Найголовнішим нашим завданням тепер є здобути північне узбережжя Африки, розбудувати там морські та повітряні бази, а з них ударити якнайдужче попід італіо-німецьке черево – Балкани“. Г. Гопкінс записав тоді до свого щоденника: „Цей план мене дуже пригнобив“.

Та мафія і не думала поступатися. Навпаки, щоби посилити тиск на англійців, Г. Гопкінс витягнув із своєї кишені і прочитав англійцям документ під назвою „Позиції Росії“. Цей документ був таємний і нібито написаний найвищими військовими знавцями США, хоч ніким не підписаний. Про нього ніхто нічого не чув аж до смерті Ф. Рузвельта та Г. Гопкінса. У тому „документі“ було написано: „Повоєнна позиція Росії (тобто СРСР. – П. Ш.) в Європі буде пануюча. Після розчавлення Німеччини не лишиться в Європі жодної сили, яка могла би спротивитися величезній військовій потужності СРСР. Щоправда, Великобританія розбудує на Середземномор’ї свої сили супроти СРСР, що можуть бути допоміжними у рівновазі сил. Але лише допоміжними, бо Великобританії буде не сила самій встояти супроти СРСР. З цього 100 % можливого стану єдиний, життєздатний висновок – робити все що можемо, щоби здобути приятельство Московщини. Отже, треба вже тепер допомагати їй всім чим зможемо і не псувати стосунків задля малих розходжень“.

У тому „документі“ не написано: чи і по війні треба буде допомагати Московщині та не псувати стосунків з нею. Очевидячки, що так, бо інакше не утримати приятельських стосунків

з рознахабленим, вічно ненажерливим Ванькою. Відомо, що московська „широка натура“ не знає жодних меж. „Коль пить – так пить на всю. Коль біть – так біть на всю“. Якщо можна загарбати всю Європу, то... „Дайош растути тваю... весь мір“!!! Чи ж улюблений московський поет С. Єсенін не марив „каленам прідавіть екватор“, „папалам нашу землю раздавіть как калач“, „до Єгипта раскарячіть ногі“ і т. п.? І таке марили не лише „бальшевікі“. Про таке марили і старі – ще з царських часів – монархісти: К. Леонтєв, В. Соловйов, Ф. Тютчев, М. Погодін, С. Булґаков, В. Розанов; про таке марили й ліберали: А. Герцен, Ф. Достоевський і демократи М. Бакунін, М. Горький і т. п. Всі вони марили, мріяли про те саме – знищити в усьому світі ідею Бога, знищити у людей мораль, знищити у людей здатність думати; виховати слухняну отарну робочу двоногу худобу. А таку худобу буде вже легко запрягти до московського і мафіозного імперського воза. Худоба ж сама, з власної волі йде до повного корита у стайні, не думаючи про ковбаси з їхніх шинок. Про „ковбаси“ думають тепер ті, що керують поза лаштунками всілякими рузвельтами. Худобі ж двоногій не сила бачити далі свого корита у стайні добробуту та „співіснування“ з різником.

Янкi написали сотні грубих і тисячі менших книжок про 2-гу світову війну. За винятком кількадесятьох, читаючи їх, набуваєш враження, що не США врятували СРСР, але навпаки – СРСР врятував США. Вони без застереження твердять, що СРСР був вирішальним чинником у тій війні. Безглуздішої, нахабнішої і шкідливішої брехні неможливо видумати. А ця брехня по війні стала сильною московською, антиамериканською зброєю у холодній війні в Африці, в Азії. Нею Московщина б’є США на тих суходолах. Азіати і африканці могли повірити цій брехні, бо ж вони мало знали про ту війну взагалі, а про допомогу США Московщині цілковито нічого. А чим пояснити, що повірили також і янкi? З часів Квебекської наради (серпень 1943) не лише генерали, але й журналісти бачили, що військова і промислова потужність США та Великобританії є така величезна, що фактично вона вже перемогла потужність Німеччини та Японії. І вони також розуміли, що СРСР тримається лише допомогою США, а без неї він би давно вже впав. Генерали та вищі офіцери Генерального Штабу США були переконані, що якби США припинили допомагати Московщині так довго до осені 1943 року, навіть і тоді СРСР був би завалився.

Історик і радник Військового Міністерства США В. Полстон писав: „Вищі офіцери США кипіли придушеним протестом. Вони були твердо переконані, що Московщина потребує допо-

моги США безмірно більше, ніж США московської. Вони обурювалися, слухаючи так багато про московську пайку в перемозі і так мало про пайку США. Вони боялися, що англо-американці, вихваляючи переборщено московську пайку і вибачаючись за ніби меншу їхню, підбадьорять Московщину вимагати більше і більше поступок від Англії та США“.

Касабланкська нарада

У січні 1943 року у місті Касабланка в Алжирі відбулася нарада голів урядів та Генеральних Штабів Великобританії, США і Франції. Генеральні Штаби трималися думки, що Німеччина вже програла війну. Мафія боялася, що на тій нараді уряди під тиском генералів ухвалять наступ через Балкани. Тому Ф. Рузвельт поквапно вислав до Касабланки – за кілька днів до наради – генерала Дж. Маршалла, наказавши йому намовити англійських та французьких генералів наступати через Францію. Генерал Дж. Маршалл намовляв їх три дні, але не намовив. Навіть і американці генерал Г. Арнольд та адмірал Е. Кінг не підтримали Дж. Маршалла, добре знаючи, що кожний сантиметр узбережжя Ла-Маншу під обстрілом німецьких твердинь у такій мірі, що висадка війська там була би на 90 % божевільним самогубством. Англійці натомість пропонували висадки в Італії, Греції, Балканах, Туреччині. Цікава „дрібниця“. Одним із доказів генерала Дж. Маршалла було: „Це найбільше задовольняє Московщину“. Зрештою, погодилися на компроміс – відкласти до 1944 року, а в міжчасі – здобути Сицилію.

Ф. Рузвельт був дуже розчарований такою розв'язкою, а Г. Гопкінс – пригноблений. Та несподівано для всіх Ф. Рузвельт одним махом більш ніж надолужив програє мафії. Надолужив, як каже українська приповідка – „з великим гаком“. Ф. Рузвельт вже по нараді, на бенкеті в присутності журналістів „вистрілив“ мафіозну засаду – безумовної капітуляції Німеччини.

Це насправду була така бомба-несподіванка, що приголомшила всіх присутніх, навіть і янки, наприклад, адмірала США В. Лігі. Пізніше й Міністр закордонних справ США К. Гол признався, що він був здивований не менше за У. Черчілля.

Згодом (21.07.1949) У. Черчілль виправдовувався в Парламенті: „Почувши це, я мусив дуже швидко думати і визначати чи тодішній дуже критичний стан Великобританії дозволяв мені відмовитися. Я був примушений тоді у зв'язку зі станом Великобританії погодитися на Рузвельтову „безумовну капітуляцію“. У моїй голові ніколи такого не було“.

Пізніше і сам Ф. Рузвельт казав: „Ідея безумовної капітуляції якось раптово вибухла в моїй голові і я, не думаючи відразу, висловив її присутнім журналістам“. Ф. Рузвельт і тут безсоромно збрехав. То була давно вже обміркована ідея мафії.

Так Ф. Рузвельт цілковито безпотрібно збільшив кількість воєнних жертв на кількості тисяч. Нам, українцям, його ухвала коштувала більше жертв, ніж всіх американських, англійських, французьких, німецьких, італійських разом узятих. Але вона не лише врятувала московську імперію від розвалу, але так зміцнила її по війні, що тепер вона загрожує всьому світові. І ніхто інший, як саме Ф. Рузвельт посередньо це висловив. Ще у Касабланці він сказав своєму синові Еліотові: „Безумовна капітуляція! Певна річ, це якраз те, що потрібно Московщині. Нічого ліпшого вона не могла би побажати. Безумовна капітуляція! Гм! Та ж дядько Йосиф сам би поставив цю вимогу“.

Дядько Йосиф давно вже поставив цю проблему, лише в далеко хитрішій формі. Безумовна капітуляція Німеччини означала не лише зайві жертви, але й ще щось безмірно більше. Вона означала, що дві великі держави, які географічно та історично були найнадійнішими загатами комуністичної повені в Європі та Азії, мали би більше не бути тими загатами.

Розумніші янки визнали потім, що вимога безумовної капітуляції Німеччини була найбільшою помилкою у 2-ій світовій війні. „Ця помилка не лише без потреби продовжила війну і тим збільшила кількість жертв, але, що найголовніше, спричинилася до того, що вільний світ загубив мир і посіяв насіння 3-ї світової війни. Війни жажливішої за всі війни в історії людства, бо війни атомної“.

Щоби ліпше зрозуміти цю помилку, киньмо оком на політичний клімат тоді в самій Німеччині.

Під час Касабланкської наради німецькі повітряні напади на Англію вже цілковито заломилися, навпаки, в Німеччині ніхто не спав без жаху від англо-американських бомб. У листопаді 1942 року німецьке військо у північній Африці вже було розбите. Командувач африканським фронтом генерал Д. Ейзенхауер запевняв на Касабланкській нараді, що він закінчить війну в Африці в найближчих тижнях. Англійська розвідка знала

ще 1942 року, що змову проти А. Гітлера очолюють колишній начальник Генерального Штабу Людвіг Бек та колишній бургомістр міста Лейпциг Карл Герделер. Обидва дуже поважні і впливові особи. Адмірал Вільгельм Канаріс, барон К. Штауфенберг, маршал Гонтер Ключе, маршал Еріх Манштейн, генерал Ганс Остер і багато інших високопоставлених німців вже ясно бачили поразку Німеччини і шукали порятунку її від московської окупації. Два їхні уповноважені не нацисти звернулися у Стокгольмі до Вінчестерського єпископа з проською запитати британців та уряд США, чи вони погодилися б розпочати мирні переговори, якби німці усунули від влади гітлерівський уряд із нацистською партією, а вибрали б демократичний? Жодної відповіді не одержали.

Після Сталінградської катастрофи 31.01.1943 р. німецький Генеральний Штаб вже не вірив у свою перемогу. Не вірив і сам А. Гітлер. Його міністр Й. Геббельс записав 2.03.1943 р. до свого щоденника: „Вождь став понурим відлюдком і весь час сидить у своєму бункері пригноблений, у великій задумі“. Отже, спроба тих двох німців у Стокгольмі була, цілковито певно, півофіційною пропозицією німецького генералітету розпочати мирні переговори. Вже тоді той генералітет планував усунути А. Гітлера та його партію від влади. І справді, рік пізніше полковник барон К. Штауфенберг пробував убити А. Гітлера, очевидно за дорученням генералітету.

Нема сумніву, що Німеччина була би прийняла тоді найтяжчі умови миру, крім однієї – пустити до Німеччини москвинів. Німці аж надто добре розуміли, що робитиме в Німеччині не лише московське військо, але й під його захистом Комінтерн. Розуміли, які будуть у Німеччині повоєнні наслідки московської, хоча б і тимчасової, окупації. Тому німці погодилися би на все, крім московського війська в Німеччині. І справді, німці здалися англо-американському військові, вони не піддалися московському, але тікали на захід, до англо-американців.

Своєю відповіддю „безумовна капітуляція“ Ф. Рузвельт закрив німцям шлях до здачі. Не лишалося їм нічого іншого як битися далі, хоч би й до славного загину, щоб лишити нащадкам героїчну традицію, на якій виховувалися б месники. Краще померти у бою, ніж загинути безславно як покірні барани під ножом московських різників. Самозрозуміло, Міністр пропаганди Й. Геббельс використав цю Рузвельтову „помилку“ на всі 100 %. Його пропагандивна машина роздмухала патріотичний вогонь німців, що вже загасав. Приперті до муру, німці напружували рештки своїх сил і відчайдушно билися ще два роки.

Англійський генерал Дж. Фулер пише: „Кожний народ, що має почуття власної гідності і національної честі та почуття відповідальності перед нащадками, ніколи не погодиться на безумовну капітуляцію. Вимога ворога здатися безумовно робить його боротьбу священною, з усією запеклістю релігійних війн. Вимога безумовної капітуляції Німеччини приведе до порушення політичної рівноваги між європейськими державами, бо московська імперія стане найсильнішою військовою потугою в Європі, отже, пануватиме в Європі. Тож мир, заснований на безумовній капітуляції Німеччини, буде лише зміною нацистської деспотії на ще гіршу московську деспотію“.

Старою, ще з часів царя Івана Грозного, воєнною традицією Московщини було затягати війну між московськими сусідами якомога довше, але самій не втручатися до тої війни доти, доки обидва противники не виснажаться в такій мірі, що не матимуть сили чинити опору Московщині, хоч би й об'єднали рештки своїх сил проти Московщини. Прикладом з нашої історії є Переяславська угода. Тоді Московщина навмисно затримала на два роки переговори про ту угоду, чекаючи, щоб Україна більше виснажилася у війні з Польщею і стала такою малосильною, що була би примушена прийняти всі московські умови. Теперішні червоні царі перейняли всі без жодного винятку традиції своїх чорних царів, отже, і цю традицію. Московщина дуже зраділа англо-німецькій війні і відразу проголосила своє невтручання у війну, плануючи чекати поки і Великобританія, і Німеччина виснажаться. Та А. Гітлер знівечив її плани, напавши на СРСР. Московщина була примушена воювати, не чекаючи на ослаблення капіталістичних держав.

Ці два роки зайвої війни були найдорожчим Рузвельтовим подарунком Московщині. Допомога США в понад 11 мільярдів доларів відбудувала знищене московське військо. Але два роки перепочинку значили щось далеко важніше за військо. Вони дали можливість відбудувати і зміцнити московську ВЛАДУ в СРСР, бо дали Московщині досить часу скаменутися від переляку і вхопити знову віжки влади, що випали з її рук у безладді панічної втечі з України. Без того дворічного перепочинку була би не врятувала московську імперію і багатомільярдна допомога США, бо Московщина не мала б часу її використати. Ці два роки перепочинку дали Московщині також досить часу винищити кілька мільйонів „ізмєнікоф родіні“.

Ще перед Касабланкською нарадою У. Черчилль писав (3.12.1942): „У наступі 1942 року були побиті не москвини, але навпаки – німці. Полонений у Єгипті німецький генерал

Ф. Тома признався, що 180 німецьких дивізій на московському фронті фактично є не дивізіями, а лише бригадами“. Оточена у Сталінграді шоста німецька армія доживала останні дні (піддалася 31.01.1943). На Квебекській нараді оповідали таку сміховину. Журналіст питає У. Черчілля: „Чи нарада запропонує Німеччині умови миру?“. У. Черчілль відповідає: „На Бога, ні! Та ж вона негайно їх прийме“.

Отже, відмова обмірковувати умови замирення з тими німецькими генералами, які хотіли скинути А. Гітлера і замиритися, не була помилкою, але свідомим планом мафії затягнути війну, щоби дати Московщині досить часу на відбудову та зміцнення війська і влади; щоби дати Московщині досить часу пересунути фронт від Волги на Віслу; щоб англо-американське військо зустрінулося би з московським не на східній межі Польщі, але на західній межі Німеччини.

Тегеранська нарада

Міністр закордонних справ США К. Гол пише у своїх спогадах, що президент Ф. Рузвельт не лише ніколи не радився з ним у справах міжнародної політики, але навіть не допускав на засідання Державної Военної Ради, хоч на її засіданнях обмірковувалися і розв'язувалися справи великої міжнародної ваги, що в їх розв'язанні мусить брати участь Міністр закордонних справ. Також Ф. Рузвельт ніколи не брав із собою на міжнародні наради К. Гола, але завжди брав Г. Гопкінса, хоч той не був міністром, а лише радником президента. Щоправда, на Квебекську нараду Ф. Рузвельт запросив К. Гола, але зробив так, щоби той К. Гол приїхав, коли всі важливі справи вже були обмірковані і розв'язані. Щоби запротестувати проти такого аж надто ясно виявленого недовір'я йому, К. Гол зійшов з посади, але Ф. Рузвельт не звільнив його, бо наближалися вибори президента, а К. Гол був дуже широко знаним і шановним виборцями за його політичну чесність і патріотизм. По виборах же Ф. Рузвельт звільнив К. Гола з посади.

Причину такого Рузвельтового недовір'я до К. Гола подав шестиколонний часопис „Нова Республіка“. Він писав, що

К. Гол занадто вороже ставиться до Московщини. Насправді, К. Гол не ставився аж занадто вороже до Московщини, але, будучи патріотом і чесною людиною, мав мужність протестувати проти мафіозної зради на користь Московщини. Наприклад, він не допустив, щоби США та Великобританія визнали межі СРСР, які накреслили 1939 року Й. Сталін з А. Гітлером.

К. Гол кількаразово попереджував Ф. Рузвельта, що Московщина планує запанувати в Європі. Він писав У. Черчіллеві у березні 1943 року: „Я думаю, що Московщина почне війну з Японією, але це буде за два-три тижні перед нашою там перемогою. Почне, щоб мати право на військову здобич і право голосу у підписанні миру з Японією. А за ті два-три тижні Московщина встигне обсадити Маньчжурію та великий клапоть сусідніх земель“. Само собою зрозуміло, що така людина в уряді США була перешкодою мафіозному ошуканству, але усунути з посади мафія не наважувалася, знаючи, що її дуже шанує суспільство. Доречно буде тут згадати про лицемірство Ф. Рузвельта щодо К. Гола. Ф. Рузвельт не взяв К. Гола, Міністра закордонних справ США на Ялтинську нараду, хоч узяв шестиколонника Г. Гопкінса та п'ятиколонника, московського шпигуна А. Гіса, які були лише радниками, а не міністрами. З Ялти Ф. Рузвельт вислав К. Голові телеграму, підписану також У. Черчіллем і Й. Сталіним: „Нам тут бракує Вас“.

У тих же спогадах К. Гол пише: „Я нічого ніколи не знав про випуск атомної бомби в США. Дізнався про неї з часописів, після того, як її скинуто в Японії“. Ба, не знала навіть Служба безпеки. Вона дізналася про неї не від уряду США, а від... комуністів, тобто від своїх таємних агентів у комуністичних організаціях. Ті розвідники вислідили, що комуністи одержують відомості про виробництво атомної бомби в США від деяких науковців, які працюють над її виготовленням у великій таємниці в Каліфорнійському університеті. Служба безпеки негайно повідомила про це уряд, і одержала від нього наказ... припинити стежити за тими науковцями. Пізніше, зловлені на гарячому, московські шпигуни К. Фокс, Г. Голд, Д. Грінглес знали більше про виробництво тої бомби, ніж міністри і Служба безпеки США. Ну, а задля чого ж був в уряді особистий радник президента Ф. Рузвельта, їхній одновірець – жид Самуїл Розенман?

Ф. Рузвельт три рази не просто просив, але буквально благав Й. Сталіна призначити побачення з ним. Він обіцяв прилетіти до будь-якого місця, що його призначить сам Й. Сталін. Він тричі йому відмовляв. Чому? Бо Й. Сталінові, як і кожній розсудливій людині, не сила було зрозуміти, з яких причин голова

найпотужнішої капіталістичної держави залюбився до нестями в голову комуністичної держави, який цілковито ясно, офіційно і кількаразово на весь світ проголошував, що має намір знищити всі капіталістичні держави. Та дивна любов барана до вовка не вміщувалася в голову Й. Сталіна. Звиклий до хитрощів, до пасток, Й. Сталін був певний, що та Рузвельтова любов була лише приманкою до капіталістичної пастки. Знаючи, що він зі своєю освітою і дипломатичною вправністю, є далеко слабшим за Ф. Рузвельта, Сталін боявся, що Ф. Рузвельт „обкрутить його навколо пальця“, обдурить так, що й не зауважиш. Як тепер знаємо, сталося навпаки – Й. Сталін обдурив Ф. Рузвельта. Нарешті Й. Сталін дав свою ласкаву згоду зустрітися з Ф. Рузвельтом у Тегерані. Тут доречно буде пригадати, що Й. Сталін виїздив лише до тих місцевостей, де були московське військо та НКВД. Тому-то він не поїхав на наради до Квебеку, Касабланки, Каїру. Іран же того часу був обсаджений союзними військами, в тому числі і московськими з енкаведистами. Всі деспти в історії були боягузами.

Московські шпигуни та розвідники в США повідомляли Й. Сталінові про вдачу, погляди, думки Ф. Рузвельта. У Тегерані Й. Сталін сам побачив і переконався, що Ф. Рузвельт справді є його щирим приятелем, а У. Черчілль є ворогом, що примушений з огляду на США приховувати справжні свої почуття до комуністів взагалі, а до московських зокрема. Хитрий грузин відокремив у Тегерані Ф. Рузвельта від У. Черчілля. Сталін запросив Ф. Рузвельта та його радників жити разом з ним у домі посольства СРСР, мовляв, буде безпечніше, ніж у домі посольства США. Ф. Рузвельт дуже зрадів такій „приятні“ і погодився. Само собою зрозуміло, що кожний москвин у тому домі, навіть і ті, що грали роль слуги, були енкаведистами, які знали англійську мову. І мікрофонів у тому будинку не бракувало. Отже, на кожне засідання наради Й. Сталін ішов підготовлений – знав погляди не лише Ф. Рузвельта, але й У. Черчілля, бо ж у нарадах зі своїми радниками Ф. Рузвельт казав їм про погляди У. Черчілля. Мікрофон – великий винахід!

Тегеранська нарада була важливішою за Ялтинську, бо в Тегерані визначили основні засади, які потім у Ялті оформлено. Мафія в Міністерстві закордонних справ США тримала документи Тегеранської наради в такій великій таємниці, що не допускала до них навіть найвисокопоставлених осіб, як, наприклад, віце-президент Г. Трумен. Сенат мав право їх бачити, і сенатор В. Ковлан вимагав, щоб їх оприлюднено. Міністр закордонних справ обіцяв, але обіцянки не дотримав. Згодом, кілька

років по війні дещо оприлюднено з усіх нарад, але дуже мало і найменше важливих документів. Переважаюча ж більшість досі не оприлюднена. Редактор дуже впливового політичного журналу В. Лоуренс писав, що в тих неоприлюднених документах є такі, що при читанні їх у кожного американського патріота волосся стане дибом.

Високопоставлені люди в США не знали, що ухвалила Тегеранська нарада, але комуністи знали. Голова КП США Й. Бравдер відкрито казав 25.05.1944 р. на вічі в Нью-Йорку, що Тегеранська нарада уклала план повоєнного світу. На цю тему він навіть написав книжку „Тегеран і після“.

У перший же день, як Ф. Рузвельт переїхав жити до московського посольства, Й. Сталін завітав до нього обмінятися думками. Ф. Рузвельт розв'язав свого язика надобре. Він же роками чекав на честь і щастя бачити і розмовляти з таким же „генієм“ як і він. У тій балачці Ф. Рузвельт ганьбив Великобританію за її колоніалізм. А щоби переконати Й. Сталіна у своїй щирості, казав йому, що війна так розбудує англійський та американський торговельний флот, що його буде аж занадто багато для Великобританії й США. Отже, задля добра міжнародної торгівлі треба буде частину його передати Московщині.

Вже одна ця балачка показала Й. Сталінові, що він може водити Ф. Рузвельта „за ніс“ як малу дитину. І справді, в Тегерані було не три союзники, спільники, а лише два: один – англійський імперіаліст У. Черчілль, а другий – демократ Ф. Рузвельт разом з „найдемократичнішим демократом“ Й. Сталіним.

Й. Сталін на тій нараді відразу поставив справу ребром. Твердо, безумовно, категорично вимагав, щоби союзники не розпоршували своїх сил на якісь там Балкани, Італію, Туреччину, але щоб зосередили їх у наступі через протоку Ла-Манш. Пригадаймо, що цього вимагав Ф. Рузвельт від У. Черчілля ще раніше. Англійський „бульдог“ опирався всіма своїми силами, але мусив пам'ятати про військову та економічну допомогу США Англії, без якої вона може загинути. По тому засіданні У. Черчілль запросив Ф. Рузвельта загостити до нього в будинку англійського посольства. Ф. Рузвельт відмовився, щоб не збудити підозріння у Й. Сталіна.

На Тегеранській нараді найбільше балакав Ф. Рузвельт. Він висунув там ідею „чотирьох світових жандармів“ (його власний вираз): США, СРСР, Великобританія та Китай мали би взаємно зобов'язатися охороняти мир у світі. Коли б якась держава намагалася порушити мир, то всі „чотири жандарми“ мають загрозити їй війною. Якщо вона не скориться, то всі чотири мають

бомбити її, обсадити своїми військами і привернути мир. Ф. Рузвельт лише не сказав, що робити, коли один чи більше з тих „чотирьох світових жандармів“ порушить мир.

Сміючись у душі з тої дитячої балаканини американського „рятівника людства“, Й. Сталін демонстративно аплодував. Ідея поширити свою жандармську владу поза межі СРСР на весь світ йому дуже сподобалася.* Але коли йому надокучила та порожня балаканина, то він категорично поставив свою тверду вимогу – не розпоршувати англо-американські сили по Балканах, Італії і т. п., а зробити за всяку ціну висадку у Франції через Ла-Манш і відновити західний фронт. Само собою зрозуміло, що Ф. Рузвельт дуже підтримав цю вимогу Й. Сталіна. Осамітнений У. Черчілль пробував указувати на стратегічні переваги наступу через Балкани, але Й. Сталін, знаючи, що Ф. Рузвельт також проти наступу через Балкани, гостро обірвав Черчіллеву мову, пояснюючи, що Балкани, Італія і т. п. є лише допоміжні, бічні фронти, тому шкода часу обмірковувати їх, не обміркувавши головного – західнонімецького фронту. Відолаха У. Черчілль мусив пам'ятати, що доля Великобританії в руках Ф. Рузвельта: розлютиш пихатого „рятівника людства“ – і кораблі США з допомогою попливуть не до Англії, а до Московщини.

На Тегеранській нараді балакали про майбутнє повоєнного світу всі три учасники. Лишень з тою різницею, що Ф. Рузвельт марив про утопію, У. Черчілль намагався запобігти московському пануванню в Європі, а Й. Сталін, певний підтримки Ф. Рузвельта, – нахабно накидав свої плани. Ф. Рузвельт казав своєму синові Еліотові: „Увесь клопіт у тому, що У. Черчілль забагато думає про повоєнну ситуацію у світі та про місце в ній Англії. Він боїться, що Московщина матиме завелику силу по війні“.

Чому президент США не бачить клопоту в тому, що диктатор СРСР думає не менше за голову уряду Великобританії про воєнний світ і місце своєї Московщини в ньому?

На Тегеранській нараді Ф. Рузвельт мав силу накидати свою волю всім учасникам, в тому числі і Й. Сталінові, бо ж московське військо тоді лише допомогою США трималося, і Й. Сталін знав це ліпше за будь-кого. Німецько-московський фронт тоді був 500 кілометрів на схід від Німеччини, а замиритися з Німеччиною тобто розірвати зв'язки з Великобританією та США, Московщина не могла, хоч би й хотіла. Не могла, бо А. Гітлер недавно показав їй як він шанує угоди про мир, навіть і тоді,

коли Московщина мала ще велике військо та незруйновану економіку. А тепер без війська, у економічному, державному, політичному і моральному безладді, із зруйнованим міфом про всемогутність і непохитність „саветської власті“, замиритися з Німеччиною означало здатися цілковито на її ласку. Москвини розуміли це дуже добре. Й. Сталін добре бачив як німецька ласка виглядала би в житті. Отже, фактично Й. Сталін був супроти Ф. Рузвельта в далеко слабшому стані ніж У. Черчілль. Англія без допомоги США, навіть програвши війну, дуже зубожила б, а не загинула. Але Московщина, навіть формально не програвши війни, але на ласці Німеччини – це була би маленька, півдикунська державка десь у північно-східному куточку Європи. Отже, Московщина потребувала допомоги США безмірно пекучіше, ніж її потребувала Англія. Й. Сталін це добре знав, але він також знав те, чого не знав Ф. Рузвельт. Знав і причину того Рузвельтового незнання. Так повернулися Московщині на Тегеранській нараді всі ті великі мільйони доларів, що їх вона витратила на задурманення розумів великих, середніх, малих рузвельтів в уряді та в університетах США. З казково величезними відсотками повернулися Московщині всі її витрати на „культурні зв'язки“, на ошуканство „співіснуванням“, на „туристів“, на шпигунів, продажних журналістів, на всю запаморочену всілякими соціалістичними оманами шосту колону. Повернулися з казково величезними відсотками, бо тепер є 200-мільйонна щодо кількості громадян московська імперія, а не маленька Московщина в межах XVI ст.

А Московщина могла бути тепер у межах XVI ст. Могла б, якби Ф. Рузвельт став на боці У. Черчілля, а не Й. Сталіна, якби головний наступ на Німеччину був через Балкани, а не через Францію. Московський, німецький, англійський і навіть американський Генеральні Штаби добре розуміли не лише стратегічну, але й політичну вагу англо-американського антинімецького фронту в Болгарії, Румунії, Мадярщині, Польщі, а може й в Туреччині. Наприклад, командувач військом США в Італії генерал Марк Кларк писав: „Не лише на мою думку, але й в оцінці знавців справи, найбільшою помилкою в цій війні було те, що ми замість наступати через Балкани наступали через Францію. Ми послабили наступ навіть на італійському фронті, забравши з нього до Франції кілька дивізій. Так ми змарнували стратегію, яка могла геть цілковито змінити всі стосунки між Західним світом і СРСР. Й. Сталін дуже добре розумів, що найбільше потрібно Московщині. Чого найбільше він хотів – це не допустити нас на Балкани“.

* Московщина таки поширила її у формі „вето“ в ООН.

На тій Тегеранській нараді стався цікавий інцидент. На банкеті Й. Сталін виголосив тост, в якому сказав: „Сила німецького війська – це 50.000 вищих офіцерів та інженерів. Отже, вип’ємо за те, щоб ми всіх їх постріляли, коли будуть в наших руках“. У. Черчілль як опарений вмить зірвався з крісла і червоний та справедливості ніколи не дозволить на таке дикунство“. Зніжковілий Ф. Рузвельт хотів обернути це в жарт, запропонував компроміс – погодитися на менше число, наприклад, 49.000. Всі присутні москвини вибухли реготом, так само як і янки. Ще більш обурений У. Черчілль вийшов з банкету.

Голова польського уряду на вигнанні С. Міколайчик розумів, що в Тегерані мають обмірковувати також і долю Польщі. Тому він просив у Ф. Рузвельта дозволу приїхати до Каїра, щоб оповісти йому про справу Польщі ще перед тим, як він, Ф. Рузвельт, обмірковуватиме її з Й. Сталіним. Ф. Рузвельт викручувався від побачення під всілякими претекстами. Тоді С. Міколайчик послав йому до Каїра розпачливу телеграму. Ф. Рузвельт пам’ятав, що в США є понад шість мільйонів громадян США, які походять зі Східної та Середньої Європи, і про те, що наближаються вибори президента США. Отже, він телеграфічно запевнив С. Міколайчика, що справу Польщі він вивчив дуже добре і тому готовий захищати права Польщі на Тегеранській нараді.

Перед засіданням, на якому мали обмірковувати справу Польщі, Ф. Рузвельт довго нараджувався удвійку з Й. Сталіним. На засіданні Й. Сталін висунув домагання визнати ті східні кордони Польщі, що він установив з А. Гітлером 1939 року. Крім того, вимагав визнати Московщині право мати Естонію, Латвію, Литву в складі СРСР. Ф. Рузвельт мовчав. Осамітнений У. Черчілль зрозумів, що справа вже розв’язана двома диктаторами, і він нічого не може вдіяти. Мусив забути про офіційну причину проголошення Великобританією війни Німеччині. Зрештою англійському державникові і патріотові потреби Великобританії були дорожчі за всі польщі разом узяті, хоч би їй треба було паляти зі сорому за зраду угод з поляками.

По кількох місяцях після Тегеранської наради надходили вибори президента США. Хоч американська Полонія не знала, що ухвалено на Тегеранській нараді, проте події в Польщі натякали, що ухвалено не на користь Польщі. Отже, поляки США послали до Ф. Рузвельта своїх уповноважених запитати президента. Він прийняв їх надзвичайно приязно і запевнив, що він дуже зважав і зважає на бажання американських поляків щодо Польщі, що він боронив і боронитиме всі права Польщі.

По „розв’язанні“ справи Польщі Ф. Рузвельт запропонував обмірковувати справу Німеччини. Він висунув план поділити Німеччину на п’ять окремих напівсамостійних держав, а Рурщину, Саар, Гамбург та Кіль передати під владу ООН. Ліпшого плану знищити Німеччину і зміцнити Московщину – годі вдумати.

Коли Ф. Рузвельт викладав цей план, Й. Сталін іронічно кинув зауваження У. Черчіллю, що він не слухає, бо мабуть не хоче розподілу Німеччини. Та У. Черчілль слухав, але не вірив своїм вухам, бо був приголомшений тим, що казав Ф. Рузвельт. Приголомшений тому, що цей план був йому цілковито новою і несподіванкою. Щойно кілька днів тому він мав у Каїрі довгу нараду з Ф. Рузвельтом. На ній вони УЗГОДИЛИ спільні англо-американські погляди на тактику супроти Московщини на Тегеранській нараді. І ніхто інший, лише сам Ф. Рузвельт кількаразово казав У. Черчілєві, що основою англо-американського союзу є узгоджувати завжди не лише вчинки, але й плани на майбутнє. Отже, таке Рузвельтове „узгодження“ – та ще й у такій величезній світовій справі – дуже обурило У. Черчілля. Проте, він стримався відповідно назвати цей рузвельтовий вчинок і з гірким сарказмом зауважив: „Вживаючи американського жаргону, я хіба можу сказати, що пан президент укусив стільки, що воно застрягне в його горлянку“.

У Тегерані Ф. Рузвельт запитав Й. Сталіна про московські бажання щодо намірів на територіальні здобутки. Той відповів: „Тепер нема потреби балакати про це. Але прийде час, коли ми скажемо“. Тепер всі знають, що сказали. Не багато. Лише світовий СРСР зі столицею Москвою.

Ч. Вілмот писав: „Здійснення безумовної капітуляції Німеччини, навіть і без тегеранських ухвал – неминуче робило Московщину панівною силою у Східній Європі. Проте, в жодному разі не робило неминучим поширення впливу Московщини аж до середини Європи та на Балкани. А по Тегерані стало вже певністю, що саме так станеться, бо Тегеранська нарада створила величезну перевагу для СРСР у політичному укладі сил повоєнної Європи“.

Чехословацький президент Е. Бенеш бачив Й. Сталіна в Москві, коли він щойно повернувся з Тегеранської наради. Е. Бенеш дуже здивувався, побачивши звичайно невеселого Й. Сталіна, надзвичайно веселим, радісним. Е. Бенеш казав, що Й. Сталін виглядав тоді як переможець, мало що не танцював з радощів. Якби ні! Та ж справді був переможцем на тій нараді. Здобув на ній стільки, скільки мабуть і не мріяв перед нарадою.

А невдячні москвини не поставили ще й досі у Москві пам'ятник Ф. Рузвельтові.

„Як показали пізніше події, Тегеранська нарада була тим зворотним пунктом, після якого кермо подій перейшло до рук Й. Сталіна. Вся відповідальність за це падає лише на Ф. Рузвельта. Його психічне збочення було таке велике, що він, не зважаючи на Сталінів босяцький цинізм, не зважаючи на неетично брудну ціну, що її Ф. Рузвельт платив, не зважаючи ні на що вірив, що творить стосунки і передумови, які приведуть обидвох спільників до справжньої приязні. Повернувшись до США, він казав через радіо на Святий Вечір 1943 року таке: „Й. Сталін – це людина, що сполучає в собі величезну, немилосердну непохитність із здоровим добрим гумором. Я вірю, що він є справжній речник думки, душі і серця Расеї (тобто СРСР.– П. Ш.). І я вірю, що ми, американці, житимемо з „руським“ народом дуже добре. Направду, дуже добре“.

Ялтинська нарада

Міністерство закордонних справ США оприлюднило 1955 року деякі документи Ялтинської наради. Але їх дбайливо цензуровано. Проте, навіть і в цензурованих виданнях можна знайти чимало такого, що разом з оприлюдненими спогадами учасників і свідків дають право історикові сказати, що Ялтинська нарада лишиться назавжди в історії зразком найганебнішої, найпідлішої, найцинічнішої, найпродажнішої, найнеетичнішої міжнародної політики.

І не лише зразком, але й матір'ю пізніших міжнародних нарад. Ялтинська нарада започаткувала офіційно (неофіційно започатковано далеко раніше) теперішній стиль міжнародної політики, що його не можна назвати інакше ніж людожерським. Теперішня міжнародна політика повернулася до морально-етичних засад печерного двоногого звіра вже цілком відкрито, офіційно. Щогірше! Двоногий звір казав те, що думав, і робив те, що казав. Був жорстокий, та бодай не був підлий. Теперішні ж політики цинічно закривають свої людожерські вчинки параваном високоморальної, піднесеної, етичної, навіть християнської балаканини. І їхньому цинізмові тепер немає меж.

В історії США не було випадків, щоби вибирали на президента ту саму особу втретє, майже не вибирали вдруге. Ф. Рузвельт вибрав 1944 року вчетверте. А 1944 і дальші роки були роками розв'язки справ величезної ваги, розв'язки, що визначали долю світу на майбутні сторіччя. Силою обставин, голосом, що розв'язував, був голос США. Державні потреби самих США вимагали, щоби президентом була людина у повному розквіті її фізичних, розумових і духовних сил. А Ф. Рузвельт був тоді вже на найнижчому схилі своїх не лише фізичних, але й духовних сил. Вже тоді він був безнадійно хворою людиною і його дні на цьому світі були пораховані. Вибирати на президента дуже хвору людину та ще й за таких переломно критичних часів – було державним злочином.

Мафія витратила роки часу на те, щоби опанувати уряд США разом з президентом. Хворий, безсилий президент був для мафії золотою нагодою здійснити її план повоєнного світу руками президента. Граючи на Рузвельтовій зарозумілості (мегаломанії), мафія примусила його кандидувати 1944 року. Само собою зрозуміло, мафія зробила катастрофічний стан Рузвельтового здоров'я державною таємницею. Її часописи запевняли людей у доброму здоров'ї Ф. Рузвельта.

І перед виїздом до Ялти, і в дорозі, і в Ялті Ф. Рузвельт був дуже хворою людиною. Міністр закордонних справ Е. Стетініус писав, що не лише руки, але й усе тіло його тремтіло. Адмірал Е. Кінг, зустрівши Ф. Рузвельта в дорозі до Ялти, казав потім, що він перелякався, побачивши Ф. Рузвельта в такому дуже хворому стані. Рузвельтів американський перекладач Андрій Савчук, що був у Ялті, казав: „Президент виглядав дуже хворим, поводився як дуже хворий і розмовляв як хворий“. Мафія знала це ліпше за будь-кого, але вона дуже квапилася оформити документально ухвали всіх попередніх нарад, понадто Тегеранської. А що хворіший президент, то легше це зробити.

Начальник військового посольства США у Москві генерал Джон Дін писав: „Ніяка подія в цій війні не виводила мене так з рівноваги, як видовище, що президента США несли на руках з інвалідного крісла на авто, чи корабель, на літак, щоби їхати півсвітом, як єдино можливий спосіб зустрінутися з Й. Сталіним“. Всі радники Ф. Рузвельта, за винятком Г. Гопкінса та його мафіозних співучасників, були проти того, щоби хворий президент їхав до Ялти.*

* Повернувшись із Ялти, Ф. Рузвельт за півтора місяця помер.

Ф. Рузвельт взяв на Ялтинську нараду крім нерозлучного шестиколонника Г. Гопкінса ще й п'ятиколонника Алджера Гіса. Колишній московський шпигун В. Чемберс, розчарувавшись у комунізмі, видав всю московську мережу в США, попереджав уряд задовго до Ялтинської наради, що А. Гіс є московським шпигуном. Колишній урядовець посольства СРСР у Канаді Ігор Гузенко передав канадському урядові багато документів московського шпигунства. Між ними були документи, які доводили, що шпигунською діяльністю А. Гіса керувало посольство СРСР у Канаді. Канадський уряд переслав документи урядові США. Це було задовго до Ялтинської наради. Само собою зрозуміло, що мафія сховала всі документи про шпигунство А. Гіса. На Ялтинській нараді А. Гіс та Г. Гопкінс сиділи за плечима Ф. Рузвельта, обидва писали і підписували президентові свої писульки-поради. Пізніше (1949 року), коли А. Гіса зловили на гарячому і судили за шпигунство, він казав на суді: „Не буде моєю нескромністю, а радше відвертістю сказати, що я допоміг у деякій мірі укласти Ялтинську угоду“.

Звеличники Ф. Рузвельта у своїх книжках намагаються довести, що А. Гіс не мав голосу на Ялтинській нараді. Міністерство закордонних справ США оприлюднило трохи документів з тої наради, але не оприлюднило багатьох писульок, що їх писали і підписували Ф. Рузвельтові на засіданнях А. Гіс та Г. Гопкінс. Але й інші свідки та учасники наради, як, наприклад, генерал Джеймс Борис, кажуть, що Е. Стецініус і Г. Гопкінс дуже часто радилися з А. Гісом. А скільки разів А. Гіс „радився“ зі своїм „хазяїном“ Й. Сталіним – може скажуть колись архіви.

В Ялті москвини блискуче відіграли роль неймовірно щедрих, а звідти враження і щирих, гостинних господарів. Вони там частували англійців та янки найвибагливішими стравами і напоями, і то в такій кількості, що гості переїдалися і перепивалися аж до занедужання. Найменше бажання гостей, зрозуміло крім, політичних, негайно задовольняли. Наприклад, хтось зауважив, що нема в напої цитрини. На другий день у їдальні стояло кілька цитринових дерев з достиглими цитринами на них. У. Черчилль телеграфував додому: „Московська гостинна щедрість перевищує уявну“. Американський перекладач Андрій Савчук казав: „Ялтинська пиятика була найбільшою, яку я бачив у своєму житті“. А він був морським офіцером, отже, бачив великі пиятики. Москвини навмисно тримали своїх гостей п'яними чи напівп'яними навіть і на засіданнях. Москвини звикли пити свою „водку“ відрами, не впиваючись. Але Ф. Рузвельтові, що ледве рухався і вже згасав, навіть маленька півчарка ослаб-

лювала не лише тіло і волю, але й дурманила мозок. Й. Сталін та його слуга А. Гіс це бачили дуже добре і тому зробили з Ялтинської наради пияцьку, а заодно і ПОЛІТИЧНУ московську вакханалію.

Ф. Рузвельт знав, що Ялтинська нарада обмірковуватиме і справу Японії. Він привіз із собою А. Гіса, Г. Гопкінса і купу знавців-дорадників. Але не привіз найліпших знавців стану війни з Японією: командувача японським фронтом генерала Д. Макарура та командувача Тихоокеанського флоту адмірала Честера Німіця. Чому?

За шість місяців перед Ялтинською нарадою Ф. Рузвельт мав у Гонолулу нараду з генералом Д. Макаруром та адміралом Ч. Німіцем. Обидва сказали тоді Ф. Рузвельтові: „Ми можемо примусити Японію прийняти всі наші передумови здачі, навіть не висаджуючи війська на японські острови, а вживаючи силу лише флоту та авіації“. Про атомну бомбу вони тоді ще нічого не знали. Від часу тої Гонолулської наради (була вона 27.07. 1944 р.) американці добили і рештки японського флоту так, що японський уряд вислав своїх уповноважених довідатися про умови капітуляції. З цього – великої політичної ваги – висновок: США цілковито не потребували московської допомоги, щоби перемогти Японію.

Перед виїздом Ф. Рузвельта до Ялти Військовий Міністр Г. Стімсон та керівник розробки атомної бомби генерал Леслі Гровз повідомили Ф. Рузвельта, що атомна бомба на 99 % вже зроблена і буде мати казкову, неймовірно величезну силу. На Ялтинській нараді Ф. Рузвельт знав дуже добре, що Японія вже побита і хоче замиритися, жодної московської допомоги їй добити США не потребують. Але ту московську „допомогу“ потребувала мафія, тому генерала Д. Макарура та адмірала Ч. Німіця, які були твердо проти московської участі у війні з уже коначою Японією, на Ялтинську нараду не покликано.

Головнокомандувач японським фронтом генерал Д. Макарур казав: „Ані безпосередньо, ані посередньо я не мав найменшого зв'язку з Ялтинською нарадою. Моїх поглядів на потребу московської участі у війні з Японією ніхто ніколи не питав. Ані мене, ані жодного мого офіцера на тій нараді не було. Щобільше! Я навіть не знав, що вона відбувається. Якби тоді запитали про мій погляд, то я непохитно порадив би НЕ втягати Московщину у війну з Японією. А робити Московщині якісь поступки в цьому – я вважав безглуздом“.

Рузвельтовим радником від Генерального Штабу був у Ялті адмірал Вільям Лігі. Він писав: „Я був тоді твердо переконаний,

що наша війна з Японією досягнула вже такого стану, що її поразка була питанням лише часу. Отже, ми цілковито не потребували московської допомоги, щоб її добити“. Командувач морською війською адмірал Ернест Кінг московської допомоги не просив. Командувач бойовою авіацією генерал Г. Арнольд думав так як адмірал В. Лігі. Уповноваженим генерала Г. Арнольда в Ялті був генерал К. Котер. Ф. Рузвельт не запитав його ані слова. Намагання Рузвельтових звеличників перекласти провину на генералів, мовляв, генерали та адмірала вимагали участі Московщини у війні з Японією – є нахабною брехнею. Як бачимо, вони доводили, що поб'ють Японію і без московської допомоги, і вимагали власне протилежного, тобто НЕ допустити, щоб Московщина втручалася у японську війну. Чому?

Від часів президента Теодора Рузвельта (1858–1919) досі кожний політик знає, що паном Маньчжурії є той, хто має у своїх руках Маньчжурську та Східно-Китайську залізницю з портами, що їх вони пов'язують. Знали це і Ф. Рузвельт та мафія. Так само кожний політик розумів, що Курильські острови є забором проти нападу Московщини не лише на Японію, але й на Північну Америку. Якщо Ф. Рузвельт цього не розумів, то йому вистачило би подивитися лише на мапу, щоб зрозуміти, чому саме Московщина хоче мати Курильські острови. Ф. Рузвельт, нічим і ніким не примушений, лише зі свого добрячого серця подарував Московщині Маньчжурію та Курильські острови. Московщина побудувала на тих островах велику базу підводних човнів.

Історик США професор Д. Ров пише: „США виграли війну з Японією вже перед Ялтинською нарадою. Отже, тяжко навіть тепер зрозуміти, пощо треба було нам платити Московщині таку величезну винагороду за її кількадечну участь у війні з Японією. Участь, що її США цілковито не потребували“.

Свого часу Ф. Рузвельт звільнив з посади посла США до СРСР генерала Вільяма Стендлі, бо той скаржився американським журналістам, що уряд СРСР приховує від своєї людності той факт, що США багато допомогли СРСР. Таке нарікання не сподобалося Й. Сталінові. На його місце Ф. Рузвельт призначив А. Гаррімана. Чому саме його? Бо він був мафіозним шестиколонником, і мафія доручила йому втягнути СРСР у війну з Японією. У жовтні 1944 року А. Гарріман наполегливо намовляв Й. Сталіна проголосити війну Японії. Й. Сталін відповів йому: „Я обіцяв це вже три рази. І я справді був би дурнем, якби цього не зробив, коли прийде на те час, бо ж на тому можна добре заробити. Я почну воювати з Японією напевно, але по трьох

місяцях від офіційної капітуляції Німеччини. А поки що я маю значно посилити своє сибірське військо. Потребую від США щонайменше: 3.000 танків, 75.000 військових автомобілів, 5.000 літаків“. А. Гарріман обіцяв все те прислати. І справді, за наступних місяців США вислали Московщині понад один мільйон тонн військового спорядження. Московщина проголосила війну Японії за шість днів до офіційної капітуляції її перед американцями. І московське військо майже без стрілянини окупувало Маньчжурію. Воно забрало там японського військового спорядження на великі мільярди доларів.

В Ялті Й. Сталін та Ф. Рузвельт мали 6.02.1945 р. у Лівадійському палаці таємну нараду. На вимогу Ф. Рузвельта на нараду НЕ запросили У. Черчілля. Чому? Бо на тій нараді визначалася доля Азії безпосередньо і доля Британської імперії посередньо. Визначалася доля Індії та багатющого південно-азійського джерела сировини і ринку, на яких базується 80 % англійської промисловості. Й. Сталін добре пам'ятав заповіт Петра I-го завоювати Індію, і він був пильним учнем В. Леніна, який вчив, що, не опанувавши Азії, Московщина не зможе опанувати Європи та всього світу. Початком цього мусила бути заміна японського панування в Китаї на московське, і зробити це треба було кров'ю та грошима американців, які як діти не розуміли, що вони роблять.

Писаних документів про ту їхню таємну нараду ми не знаємо. Але знаємо, що сталося потім. Тому можемо з певністю твердити, що Й. Сталін зажадав від Ф. Рузвельта передати Московщині увесь Сахалін, Курильські острови, порт Дайрен та Порт-Артур, Маньчжурську залізницю, Зовнішню Монголію. Ф. Рузвельт погодився.

Хоч в оприлюднених ялтинських документах не знаходимо відомостей про таємну угоду Й. Сталіна і Ф. Рузвельта, щоби передати Берлін та Чехословаччину з її величезними заводами „Шкода“ та урановими копальнями в Яхинові, проте події показали понад всякий сумнів, що така угода була. У. Черчілль розумів, що захоплення англо-американськими військами Берліна та Праги, обсада їх своїми залогами матиме по війні безмежно велику політичну вагу. І він кількаразово звертав Рузвельтову увагу на це. Але... головнокомандувач союзними військами генерал США Д. Ейзенхауер уклав через місяць по Ялті остаточний воєнний план, за яким Берлін і Прагу мало обсадити московське військо. Цей план він навіть НЕ показав англійцям, але послав (телеграфом 28.03.1945) Й. Сталінові на затвердження. Верховним головнокомандувачем війська США є президент

США. Отже, генерал Д. Ейзенхауер уклав такий план і не повідомив англійців про нього з наказу президента США Ф. Рузвельта. Навіть стриманий У. Черчілль лютував і протестував мало що нецензурними словами, доводячи Ф. Рузвельтові згубність для США і Великобританії наслідків такого плану. Намарно! Мафія знала про наслідки ліпше за У. Черчілля, тому і уклала саме такий план.

У. Черчілль пише у своїх спогадах: „США були паном світової долі. Великобританія, хоч і була ще сильною, проте не мала досить сили визначати сама свою долю. Все, що я міг тоді робити – це лише попереджувати і просити. Мене радісно вітав мій народ, але моє серце боліло і розум тиснула уява недоброго майбутнього“.

В Ялті підписано також і „Декларацію про звільнену Європу“. Цей документ цілковито свідомою, цинічною брехливістю перевищує свого близнюка – „Атлантичну хартію“. Перевищує, бо вже цілком відкрито викидає „Хартію“ на історичний смітник. Наприклад, до 3-го пункту „Атлантичної хартії“... „щоби були повернені самостійні права і самоуправління тим народам, від яких відібрано ці права живосилом“, – ялтинське „Проголошення“ додає... „агресивними державами“. А в усій тій „Декларації“ нападницькими державами визнаються: Німеччина, Італія та Японія. Московщину ж (СРСР) нападницькою НЕ визнається.

Далі в тій „Декларації“ написана гарна, але порожня, загальна балаканина про допомогу звільненим народам вести вільні вибори і наставити демократичні уряди. Але мафія подбала, щоб навіть і в ній – цілковито теоретичній, докладно не окресленій, життєво безвартісній, бо без жодної безпеки здійснити балаканині – мати вихід на випадок потреби. Теж проголошено, що ту допомогу мають давати всі три уряди (США, СРСР, Великобританія) у взаємній згоді і лише тоді, коли на їхню ОДНОСТАЙНУ думку цього вимагають обставини. Іншими словами – США та Великобританія зобов'язалися пальцем не ворухнути, щоби допомогти поневоленим Московщиною народам визволитися... без московської на те згоди.

На Ялтинській нараді також погодилися заснувати Організацію Об'єднаних Націй. Автором її статуту став ніхто інший як Алджер Гіс. Він же й головував на перших її установчих зборах у Сан-Франциско в квітні 1945 року.*

* Офіційно це ухвалено в Потсдамі 1945 року.

На Ялтинській нараді Ф. Рузвельт не завагався зломити стару міжнародну Женевську угоду про полонених та право захисту (притулку) політичних втікачів. Десять років пізніше, коли оприлюднено деякі ялтинські документи, світ дізнався, що Ф. Рузвельт холоднокрівно і добровільно подарував Московщині на заріз понад три мільйони – з них 85 % українців – полонених та втікачів з СРСР.

Сам У. Черчілль назвав ухвали Ялтинської наради „трагедією величезного розміру“. Самих лише німців вигнано з їхніх прапрадідовських осель 10 мільйонів, забрано від Німеччини чверть її орної землі. „Це не віщує нічого доброго“, – признався пізніше У. Черчілль. Німеччина зобов'язалася платити відшкодування не грошовими зобов'язаннями, а машинами, цілими заводами, товарами, а також і ясирем: рабською, примусовою, безплатною працею німців. Отже, поворот до дикунських часів людської цивілізації відбувся.

На цій нараді визнано законним названий „тимчасовим“ уряд Польщі – маленький гурток польських зрадників-яничарів, що його вишколила Московщина. У. Черчілль протистояв цьому шахрайству чотири дні. Ф. Рузвельт же підтримував це московське домагання відразу. Нарешті погодилися, щоб той „тимчасовий уряд“ провів загальним голосуванням вибори до польського Сейму. У. Черчілль вимагав, щоб ті вибори були під наглядом послів СРСР, США і Великобританії у Варшаві. Й. Сталін гостро те відкинув, мовляв, такий нагляд був би образою культурного польського народу. Натомість він запропонував зобов'язати „тимчасовий уряд“ провести справді вільні і справді демократичні вибори. А щоби забезпечити демократичність виборів, то допустити кандидатів лише демократичних, не фашистських партій. Які партії вважати за фашистські Й. Сталін не сказав. Очевидячки, це мали визначити оті московські попихачі, що їх визнано за уряд Польщі. І справді, пізніше вони „визначили“. А Московщина та їхні попихачі мають за фашистів усіх не комуністів. Ф. Рузвельт підтримав цю сталінську пропозицію відразу, без вагань. А що він зробив це цілком свідомо – сам і підтвердив. Ще перед підписанням угоди щодо Польщі адмірал В. Лігі зауважив йому: „Та ж така угода є як гума. Її можна розтягати від Ялти до Вашингтона, не розірвавши“. Ф. Рузвельт відповів йому: „Я це знаю“. Пригадаймо, як він обіцяв С. Миколайчикові та американським полякам захищати права Польщі.

„Коли пізніше накази уряду США та взагалі події розкрили таємницю Сталіно-Рузвельтовської таємної угоди, то політики

і генерали США вжахнулися. В Ялті Ф. Рузвельт подарував Московщині життєві інтереси не лише Китаю, але й інтереси США. Він віддав Московщині Маньчжурію Сахалін, Курильські острови, велику морську базу Порт-Артур, порт Дайрен, Маньчжурську залізницю. Ф. Рузвельт так зміцнив потужність московської імперії, що тепер катастрофа загрожує не лише Китаєві, але й США“. Це писав колишній посол США до СРСР В. Боліт.

Колішній посол США до СРСР Джозеф Грю, дізнавшись про ухвали Ялтинської наради, написав до Міністерства закордонних справ США обґрунтований меморандум, в якому він попереджував, що внаслідок ялтинських ухвал Монголія, Маньчжурія та Корея поступово опиняться в московській орбіті, а за ними по якомусь часі й Китай та Японія. Цю його пропам'ятку мафія заховала до таємного архіву, не показавши навіть міністрові.

Звеличник Ф. Рузвельта, учасник Ялтинської наради Міністр закордонних справ Е. Стетініус запевняє, що далекосхідна угода дбайливо продумана і спланована, а не була раптовою, поквапною розв'язкою справи. Певно що так! Лише він не каже, КИМ продумана та спланована. А ми пригадаймо, що перед Ялтинською нарадою Е. Стетініус, Г. Гопкінс та А. Гіс втрюх радилися три дні в Каїрі. Так само ця трійка радилася і з Ф. Рузвельтом 4.02.1945 р., а під час засідань Ялтинської наради Г. Гопкінс та А. Гіс увесь час підсували Ф. Рузвельтові свої пильки-поради.

Сп'яніла своїми казковими перемогами нахабна Московщина вже у перші дні по війні „наплювала“ на всіх рузвельтів, черчіллів та на угоди з ними. Московщина розпаношилася на всю свою „широкою натуру“ – робила все, що лише забажала, не звертаючи уваги на жодні свої підписи під міжнародними угодами, і то цілком безкарно. Цим вона відкрила очі багатьом американцям та європейцям на те, чого вони можуть сподіватися від неї в майбутньому. Мафіозна брехня про миролюбну, демократичну „Расію“ почала відкриватися, а це дуже шкодило мафіозним планам і задумам, мафія затривожилася. Посол США до СРСР А. Гарріман посилав до Вашингтона тривожні телеграми. У. Черчілль просив у Ф. Рузвельта поради, як він має викручуватися в Парламенті. Ф. Рузвельт телеграфічно* порадив йому зменшувати якомога московську загрозу, мовляв, колись

обставини примусять Московщину „порозумнішати“, здемократизуватися, і вона поводитиметься по-людськи. На розпачливий протест голови польського уряду на вигнанні генерала В. Андерса Міністр закордонних справ США Дж. Маршалл міг лише відповісти: „Не зважаючи на це все, США будуть і далі йти разом з Московщиною проти Німеччини. А що буде далі – один Бог знає“. Чи це відповідь державного мужа, обов'язком якого є передбачувати що буде пізніше?

Ні! Не лише Бог знав, але й люди, а найліпше за всіх мафія. Приблизно тоді, коли Дж. Маршалл це казав, німецький міністр Й. Геббельс писав: „Якщо німецький народ складе зброю, то угода між Ф. Рузвельтом, У. Черчіллем і Й. Сталіним дозволить Московщині окупувати всю Східну і Південно-Східну Європу разом з більшою частиною Німеччини. Залізна заслона закрийє від світу цей обшир, що разом з СРСР буде територією величезного розміру і сили. За цією залізною заслоною почнеться, радше продовжуватиметься, величезне, пекельне знищення людності. А з тих, що лишаться живими, утворяться гниючі мільйони бездумної, безвільної двоногої худоби, яка не знатиме нічого про світ поза тою заслоною, хіба лише те, що кремлівські рабовласники їм скажуть. Без власного проводу ті мільйони рабів житимуть з ласки чи неласки московських людоджерів. Решту Європи залле безладна (хаотична) повільні політичних та економічних заворушень, що буде лише підготовкою до повного скомунізування всієї Європи“.

* Кілька годин по тій телеграмі Ф. Рузвельт помер.

ІХ. АЗІАТСЬКА ПОЛІТИКА

Московський цар Петро І-ий, діставши добре по пиці, коли пробував загарбати Європу, зрозумів, що Московщині спершу треба набратися сил, щоб могли запанувати в Європі. Треба розбудувати величезне військо, як це робив Чингісхан, Аттила та інші азіатські завойовники. А на величезне військо треба величезних грошей. Бідна дикунська Московщина їх не мала і не знала іншого способу розбагатіти ніж украсти і загарбати. Тож він лишив москвинам заповіт – загарбати Індію з усіма її казковими багатствами. Наступні царі почали стало, вперто посовувати кордони Московщини на схід, щоби захопити Тихоокеанське узбережжя, завоювавши і Японію.

Московщина, запаморочена величезною географічною розлогістю московської імперії, вважала Японію за ніщо, а японців – за півдиких мавп. Тому Московщина була певна, що вона підіб'є Японію під свою владу за один-два тижні силою кількох полків. Московські часописи того часу* друкували карикатуру: московський вояк веде на мотузку мавпу з короною на голові, тобто японського імператора. Коли москвини в Петербурзі одержали телеграми, що „макакі“*** розбили і затопили весь російський флот, то вони дуже обурилися таким „дурним жартом“ телеграфістів.

„Демакратіческая“ Московщина, перебравши всі національні традиції, ідеї та ідеали монархічної Московщини, перебрала також і план опанувати Азію перше, ніж пробувати опанувати Європу. Та московська „демакратія“ пам'ятала японську прочуханку 1905 року, тому й не пробувала „закидати макаків шапками“. Натомість вжила, випробуваний кількасотрічним досвідом, спосіб опанувати ворожий народ зсередини руками його

яничарів. Гетьман Іван Мазепа висловив цей московський спосіб коротко: „Самі себе звоювали“. Яничарством.

Японська війна 1905 року відкрила очі пихатій Московщині, вона побачила національне обличчя японського народу. Побачила горду, відважну, національно чесну, провідну верству самураїв і японський загаль, що обожнював свого мікадо-імператора. Навіть нахабний москвин зрозумів, що яничарів серед японців не знайде. Отже, треба знайти якусь іншу силу, яка допомогла би Московщині загарбати, опанувати Японію.

Упоравшись 1923 року з ворохобною Україною, Московщина не гаючиш почала опановувати Китай руками китайських яничарів-комуністів. Вона вже 1927 року озброїла 50.000 китайських комуністів у Північному Китаї. Року 1937 мала їх вже 200.000. Ними командували вишколені в Москві китайські старшини-комуністи. Водночас тисячі московських старшин училися китайської мови.

Китайське національне військо під проводом генерала Чанкайші оточило 1937 року біля Євану комуністичне військо. Комуністичні генерали і старшини вже збиралися тікати до СРСР, але москвини порадили їм вжити московський – випробуваний сторіччями спосіб – обдурити ворога. Комуністичні генерали запропонували Чанкайші замиритися і почати переговори. Великий патріот Чанкайші вважав, що проти японської безпеки мусять боротися всі китайці, без різниці політичних поглядів. І він погодився визнати китайську комуністичну партію законною з такими ж правами що й інші партії. Комуністичні генерали погодилися визнати Чанкайші за свого зверхника і зобов'язалися під його зверхньою командою провадити повстанську війну проти Японії у Північному Китаї.

Та незабаром японці відтиснули національне китайське військо з Північного Китаю на південь, аж за Жовту ріку. В Північному Китаї лишилося комуністичне повстанське військо, яке мало бити японських окупантів. Японська окупаційна влада там була фактично лише в містах. У міжчасі Московщина підписала з Японією угоду про ненапад. Москва наказала китайським комуністичним генералам припинити боротьбу з японськими окупантами, а натомість всі сили і час дати на розбудову, очевидно з московською допомогою комуністичного таємного війська. Вони розбудували його так, що 1943 року мали 500.000-не військо. Японська окупаційна влада була лише у великих містах.

Московщина передбачала, коли Японія піддасться, то владу в Китаї автоматично перебере місцева китайська збройна сила.

* Йдеться про російсько-японську війну 1904–1905 рр.

** Тобто мавпи – так москвини глумливо прозвали японців.

Національне китайське військо було далеко, 1.500 кілометрів на півдні, а понадшестирічна війна дуже його виснажила; йому катастрофічно бракувало зброї, ліків, всілякого військового спорядження. США тоді воювали Японію, отже, – цілковито природно і логічно – генерал Чанкайші сподівався одержати зброю та військовий інвентар від свого союзника США. Він на власні очі бачив величезну військову допомогу США Московщині, що її перевозили до СРСР через Бірму, де тоді стояло його неозброєне військо. Московщина ж передала китайським комуністам величезну кількість зброї, військового реманенту, ліків, що їх вона захопила в Маньчжурії, роззброївши японське військо. Тоді комуністи мали під своєю владою далеко меншу частину Китаю, ніж мали націоналісти. Такий був воєнно-політичний стан у Китаї за часу Ялтинської наради.

Національний Китай був тоді, є і тепер для США союзником більшої політичної і військової ваги ніж Великобританія. Все Тихоокеанське узбережжя та японські острови охороняли від висадки на них війська США лише допоміжні, складені зі старих вояків запасу, військові частини. Тоді японський флот уже не мав сили охороняти Тихоокеанське узбережжя від американського десанту, отже, вся надія японців була на ті допоміжні узбережні дивізії. Посилити їх Японія не мала з чого, бо потребувала більшої сили проти національного війська Чанкайші. Отже, щобільше збройної допомоги одержить Чанкайші, то більше своїх дивізій Японія примушена буде перевезти з узбережжя та островів на китайський фронт, а тим дуже полегшить США висадити своє військо на узбережжя і на островах.

Це розумів і найдурніший підстаршина. Їдучи на нараду з Ф. Рузвельтом у Каїрі, Чанкайші був цілковито певний, що одержить від США значно збільшену допомогу зброєю, військовим спорядженням та ліками, а поготів ще й тому, що Парламент США вже ухвалив дати цю допомогу на 150 мільйонів доларів.

Та патріот Чанкайші не знав, якого „союзника“ він мав в особі Ф. Рузвельта. Чесний Чанкайші і не підозрював, що хтось вже визначив долю Китаю. Хто?

Московщина уклала дуже далекозорий план знищити силу Японії руками і кров'ю американців, а руками китайських комуністів опанувати не лише Китай, але й Корею, Тибет, Індію, Цейлон, Індонезію, взагалі всю південну Азію, застосовуючи свій, випробуваний кількасотрічним досвідом, спосіб – яничарство. Його силу Московщина нещодавно випробувала в Україні.

Отже, задурманивши голови китайських комуністів балаканиною про єдність світового пролетаріату, про мету міжнародного комунізму створити рай на землі і тому подібне, москвини вирішили перехопити від китайських комуністів роль визволителя азіатських народів від європейського колоніального рабства. Потрібно їм було приховано усунути своїх ніби союзників, китайських комуністів від впливу на азіатські народи і від провлад над ними, зміцнюючи натомість вплив і провід московські. І Московщина запланувала зачекати поки США переможуть Японію, а за два-три тижні до японської капітуляції оголосити Японії війну, щоб мати право не лише на участь у мирних переговорах, але й (це найголовніше), щоб мати право та можливість перебрати від японців владу на зайнятих нею землях. Також і щоб мати поруч з американськими свої, московські, залоги в окупованій Японії.

Наставивши свої залоги в тих землях, вже буде легко провести там „найдемократичніші“ вибори. Азіатські народи, вдячні Московщині за своє визволення, очевидячки „виберуть“ до своїх урядів „прогресивніших демократів“, вишколених у Москві яничарів. Так будуть здійснені 2-ий і 3-ій пункти „Атлантичної хартії“*. Та, найголовніше, що будуть здійснені не європейцями, навіть не китайцями, але „найпередовішим народом у світі“ – московським. Так Московщина стане в очах колоніальних народів визволителькою їх з колоніального рабства, захисницею їхніх національних прав і волі. Як тепер бачимо, це московське марення вже не виглядає на марення лише.

Щоб створити свою державну владу, військо, промисловість, щоби поліпшити способи сільського господарства, ці новопосталі з колоній держави потребуватимуть знавців, машин, зброї. Звернутися за допомогою до вчорашніх поневолювачів-європейців не дозволяє їм ще жива ненависть до них за страх, що вони їх обдурять і знову повернуть в іншій формі своє колишнє панування. Таке ставлення до європейців штовхає їх звернутися до своєї „визволительки“ – Московщини. А вона сама, навіть без просьби, дає їм свою „допомогу“, і то на нібито дуже легких умовах. Але це лише нібито. Щоправда, Московщина продає їм машини, прилади, зброю тощо на довготермінові сплати, на менший за європейський і американський відсоток, і не вимагає

* Пункт 2-ий – ...щоб не було таких територіальних змін, що не відповідають вільно висловленим бажанням народів. П. 3-ій – ...щоб були повернені незалежницькі права тим народам, у яких відібрано їх.

платити готівкою. Проте, Московщина заробляє на цьому більше ніж європейці чи американці. Таємниця московського шахрайства проста. Використовуючи обставину, що новоповсталі держави не мають своїх спеціалістів, або мають московських, Московщина продає їм застарілу машинерію та зброю, награвану в Німеччині та в Маньчжурії. Продає те „баракло“ не за гроші, але за сировину. Ціну на сировину визначає Московщина. Само собою зрозуміло, значно нижчу, ніж платять європейці чи американці. Цю сировину Московщина або сама переробляє, або продає європейцям за європейські повновартісні гроші. За ці гроші Московщина купує собі в Європі найновіші машини та прилади.

Молоді держави потребують, крім машин, ще й спеціалістів з кожної галузі знання та техніки. Європейці та американці посилають їм своїх. Московщина також посилає своїх знавців, які водночас провадять шпигунство і пропаганду комунізму. Крім них Московщина сама запрошує молодь нових держав вступати до вищих шкіл у Московщині, вчитися та жити безплатно. Хто ж відмовиться від такої „золотої“ нагоди? А в тих школах Московщина, попри навчання якогось фаху, виховує яничарів. Так московський павук ловить у своє павутиння молоді, недосвідчені, напівцивілізовані колишні колоніальні народи.

Та ошуканство і брехня мають короткі ноги. США – не СРСР. І хоч янки у політиці – найдурніші дурні, проте в техніці та економіці Московщина може лише галасувати „даженьом – переженьом“ Америку, але коли прийде до технічного чи економічного торговельного змагу, конкуренції зі США у новоповсталих державах, то не допоможуть Московщині і вишколені нею тубільні яничари, хоч би вони й мали владу. Як не галасуй, але наочні факти сильніші за пропаганду, навіть і серед напівцивілізованих азіатів чи африканців. Отже, треба заздальгідь подбати, щоби того американського технічного змагу не було в новоповсталих державах. Зробити це можна лише руками мафіозі.

Керівником Далекосхідного відділу Міністерства закордонних справ США був комуніст, московський шпигун Лахлін Кюрі*. Його заступником був московський шпигун Мойша Грінберг**. Керівником іншого відділу був голова шпигунської мережі Н. Сілвермайстер. Служба безпеки підозривала його в шпи-

* Коли 1948 року Служба безпеки почала ув'язнювати московських шпигунів, він утік до Південної Америки.

** Утік до Польщі 1948 року.

гунстві і радила урядові усунути його з державної служби. Але Л. Кюрі переконав Ф. Рузвельта, що Н. Сілвермайстер є лояльним до США, і Ф. Рузвельт залишив його на посаді*. До цієї зграї належали урядовці на дуже високих посадах, комуністи Овн Латімор, Джон Вінцет та багато інших.

1943 року мафія посилила свої заходи, щоби передати владу в Китаї комуністам. Першим кроком до цього мало бути примусити голову національного уряду Чанкайші взяти до свого уряду комуністів, створити спільний коаліційний уряд. Рузвельт опинився в досить незручному для нього становищі. З одного боку Чанкайші був союзником США, бо воював з Японією. Але з другого боку він воював також і з союзницею США Московщиною. Отже, ідея китайського, спільного з комуністами, уряду була дуже добрим виходом з того прикрого становища. Ф. Рузвельт вхопився за цю ідею руками і ногами і наказав Міністерству закордонних справ здійснити її за всяку ціну. А тому Міністерству не треба було й наказувати, бо ж китайськими справами керували всілякі кюрі, грінберги, сілвермайстри. На нараді в Каїрі Ф. Рузвельт поставив Чанкайші ультиматум: або спільний з комуністами уряд, або жодної допомоги США**. За причину такої вимоги подав, що, мовляв, американці проливають свою кров за те, щоб у всьому світі запанував демократичний лад. Отже, не можуть допомагати тим, хто не хоче демократичного ладу у своїй країні. А демократичний лад – це участь в уряді всіх політичних партій. Комуністи є, безперечно, демократами, бо ж борються за поліпшення долі пролетаріату. Отже, уряд, в якому нема уповноважених від пролетарів, не є демократичним урядом. А в Китаї 90 % людності належить до пролетаріату. Намарно намагався Чанкайші довести Ф. Рузвельтові, що він вже робив 1937 року таку спробу і вона показала, що метою комуністів у спільному уряді є захопити ВСЮ владу у свої руки, не співпрацювати з іншими партіями, навіть і в найважливішому завданні уряду – захищати Китай від японського загарбництва. Ф. Рузвельт, що мав себе за непомилнього рятівника людства, не те що Чанкайші, але й У. Черчиллем нехтував. Жодних доводів Чанкайші не хотів слухати і повторив йому свою безумовну вимогу. Щогірше! Зажадав, щоби Чанкайші дозволив москвинам користуватися китайським портом Дайреном***.

* Служба безпеки зловила його 1948 року на гарячому, але мафія не допустила до суду, він сам залишив службу.

** Його мова сильна лише до націоналістів, ніколи – до комуністів.

*** В Ялті Ф. Рузвельт віддав Дайрен Московщині.

Чанкайші мав поразки лише тому, що його війську дуже забракло зброї. Він був примушений погодитися на Рузвельтову вимогу взяти комуністів до свого уряду. За це Ф. Рузвельт обіцяв йому негайно вислати багато зброї та військового спорядження.

З Каїра Ф. Рузвельт полетів до Тегерана. Тут Й. Сталін сказав йому, що буде воювати з Японією. А це означало, що сильне національне військо Чанкайші перешкодить московським і мафіозним планам в Азії. І Ф. Рузвельт зрадив Чанкайші – обіцяної допомоги НЕ послав.

Ф. Рузвельт зрадив Чанкайші ще гірше в Ялті. Він запевнив Чанкайші, що він, Рузвельт, подбає про права і користі Китаю*. На Ялтинській нараді Ф. Рузвельт, У. Черчілль та Й. Сталін підписали так звану „Далекосхідну угоду“. За тою угодою Московщина мала взяти китайський порт Дайрен, Східнокитайську залізницю та інше, що належало Китаєві. Й. Сталін вимагав, щоб союзники тримали цю угоду в таємниці аж поки Московщина не буде готова воювати з Японією. І вони тримали. Кілька місяців минуло поки Чанкайші дізнався про Рузвельтову зраду. Якби дізнався відразу, дуже можливо, що встиг би створити в Китаї такий військово-політичний стан, який запобіг би теперішньому катастрофічному протистоянню світових сил. Хоч китайські комуністи тоді вже мали досить велике підпільне військо під японською окупацією і мали владу у Північному Китаї, за винятком великих міст, де була японська залога, проте і китайські націоналісти мали владу в далеко більшому Південному Китаї. Чанкайші міг би одержати таємно допомогу Великобританії, бо та „Далекосхідна угода“ дуже шкодила англійським правам в Азії, У. Черчілль був проти неї, а підписав лише тому, що боявся втратити допомогу США за війни і по війні. З таємною допомогою Англії, а може навіть і без неї, Чанкайші перешкодив би здійснити ту „Далекосхідну угоду“. Опинившись перед таким dokonаним фактом, мафія не змогла би відкрито воювати з Чанкайші, бо всі генерали США були за повну підтримку китайських націоналістів і проти китайських комуністів. Та й не можна було б сховати від Парламенту і людності США відкритої війни проти китайських націоналістів і водночас допомогу китайським комуністам. Це був би затвердий горіх навіть для всесильної мафії. Таким чином, в найгіршому випадку мали б ми тепер два Китаї, як вже маємо дві Кореї, дві Німеччини, два

* Це саме обіцяв і С. Миколайчикові щодо Польщі.

В'єтнами. А в найліпшому випадку, у випадку перемоги Чанкайші, мали би великий націоналістичний, ворожий Московщині (за її підтримку комуністів) Китай. У такому випадку ледве чи Московщина наважилася би розбудовувати велику військову промисловість у Сибірі. Вона була б змушена розбудовувати її в Московщині та в Україні. Розбудовувати своїм старим, історично традиційним способом (бо інакшого не знає) – в'язнями смертельних таборів. А 15 мільйонів українців у таборах недалеко від Чорного, Балтійського, Білого морів – це надто небезпечний для московської імперії план.

Величезні військові трофеї, що їх Московщина захопила в Маньчжурії, вона дала китайським комуністам. Це і визначило долю китайського національного війська, яке не одержало допомоги США. Проте і без неї Чанкайші утримав у своїх руках острів Формозу.

Про свою таємну угоду з Й. Сталіним щодо Азії Ф. Рузвельт не сказав навіть найвищій владі США – Парламентові. Щогірше! У своєму звіті про Ялтинську нараду він запевняв Парламент, що на тій нараді обмірковувалися справи лише європейські, і жодної азійської.

Посол США до Китаю Кларенс Гос писав 31.08.1944 р. до Міністра закордонних справ США К. Гола: „Вимагаючи від національного уряду Китаю, щоби він погодився з комуністами, наш уряд лише посилює вимоги комуністів. Вимагати, щоб національний китайський уряд поступився комуністам – це вимагати безумовної капітуляції національного уряду партії, яка є під дуже сильним впливом Москви“. Ф. Рузвельт звільнив К. Госа з посади, а на його місце послав генерала Патріка Горлі, наказавши йому привести до згоди Чанкайші з комуністами. П. Горлі, переконавшись на місці, що К. Гос мав слушність, попросив звільнити його з посади посла. У своїй просьбі він написав 6.11.1945 р. до президента Г. Трумена про причини. Він писав: „Наші дипломати в посольстві в Китаї і Вашингтоні стали повідомляти комуністів, що мої зусилля рятувати китайський національний уряд не відповідають політиці США. Вони цілком відкрито радили комуністам не погоджуватися з'єднати китайське комуністичне і національне військо, хіба що найвище командування передасться комуністам. Я вимагав забрати цих дипломатів із посольства. Уряд забрав і призначив їх у Вашингтоні на моїх зверхників“. Президент Г. Трумен проголосив 15.12.1945 р., що США припинять допомогу національному урядові Китаю, якщо він не прийме до свого складу комуністів. Водночас Г. Трумен послав до Китаю генерала Дж. Маршалла

з наказом припинити наступ на китайське комуністичне військо.

Президент Г. Трумен вислав колишнього командувача військом США в Азії генерала Алберта Ведімеєра до Китаю дослідити там політичний, економічний, психологічний, військовий стан. Він з вісьмома знавцями дослідив і прислав Г. Труменові звіт. У ньому він писав: „Відмова США допомагати китайському національному урядові, не припиняючи допомоги СРСР китайським комуністам, цілком певно призведе до комуністичного опанування Китаю. А це дуже полегшить Московщині поширити її вплив не лише в усій Азії, але також і в інших частинах світу. Будь-яке дальше поширення московського впливу загрожує стратегічній безпеці США. Китай під наглядом Московщини і заприязнений з нею не дозволить нам вживати китайських портів та аеродромів, а наші повітряні та морські бази в Японії та на Філіппінах розташовані недалеко від Сибіру, отже, будуть відтяти і муситимуть боронитися власними силами. Маючи величезні джерела сировини у Маньчжурії, Московщина безперечно розбудує в Сибіру дуже велику військову промисловість. Отже, з цих і багатьох інших причин США мусять дати Чанкайші якнайскорше якомога найбільшу всебічну допомогу моральну, політичну, військову, економічну, щоб допомогти національному Китаєві стати на власні ноги і тим самим, щоб Маньчжурія не опинилася під владою Московщини, і тим зупинити поширення комунізму в Азії“. Все це мафія знала, бо ж вона сама те планувала, це було її метою. Отже, Г. Трумен звільнив його з посади.

А. Ведімеєр писав це 1947 року, коли не було ще запізно рятувати Китай від комуністичного панування. Чанкайші мав ще велике військо, під його владою був ще увесь Китай на південь від Жовтої ріки, частина Північного Китаю і децю у Маньчжурії. Сам генерал А. Ведімеєр вибрав 39 вишколених китайських дивізій, яким нічого не бракувало, крім зброї та військового спорядження і ліків. Але США фактично припинили допомагати Чанкайші, а Московщина побільшила свою допомогу китайським комуністам. Наслідок – повна поразка китайського національного війська. План мафії здійснювався.

Чанкайші все ж вивіз своє військо на острів Формозу. Мафія взялася знищити його на Формозі. Міністерство закордонних справ США розіслало 23.12.1949 року своїм 500 закордонним уповноваженим урядовцям обіжника, в якому писало: „Військові, світські та господарські обставини на Формозі зігнивають у такій мірі, що упадок Формози легко передбачити. Політично,

географічно і стратегічно Формоза є частиною Китаю і з ніякого боку не важлива. Поводьтеся зі справою Формози так, щоб знешкодити помилкові погляди, нібито втрата Формози пошкодить США чи іншим некомуністичним державам, а також і помилковий погляд нібито США зобов'язалися боронити Формозу. Формоза не має жодної воєнної чи військової вартості. Китай ніколи не був морською державою, отже, і цей острів не має жодної стратегічної вартості“.

Головним консулом США на Формозі був 1949 року шести-колонник Роберт Стронґ. Він посилав до Вашингтона брехливі вигадки про нібито моральне і політичне загивання уряду Чанкайші. Він не допускав на Формозу навіть військової розвідки США. Проте, один з тієї розвідки капітан Дж. Менінґ повідомив Військове Міністерство у Вашингтоні про брехливість Стронґових звідомлень. За це Дж. Менінґа покарано, а Р. Стронґа нагороджено.

Та сподівання мафії не здійснилося. Чанкайші не лише втримався на Формозі, але й допомагав збройно китайським національним повстанцям на суходолі, яких тоді було там понад один мільйон. На Формозі він мав 600.000 війська і трохи флоту. Він затримав американські та англійські торговельні кораблі, які везли комуністам крам, нафту тощо. Коли почалася корейська війна, китайські комуністи не могли забрати на корейський фронт тих дивізій, що стояли проти Формози, боячись висадки національного війська з Формози. Г. Трумен наказав американському 7-ому флотові стати у формозькій протоці; наказав затоплювати кораблі китайських націоналістів із Формози, які пробували б напасти на суходіл; наказав охороняти від китайських націоналістів ті чужоземні кораблі, які везуть будь-що червоному Китаєві. Отже, США боронили не Формозу від нападу комуністичного Китаю, а, навпаки, боронили червоний Китай від нападу Формози. Тож після цього Труменового наказу червоний Китай міг безпечно забрати кілька своїх дивізій з формозького фронту на корейський. А ті дивізії забили та поранили на корейському фронті зайвих кілька десятків тисяч вояків США.

Чанкайші запропонував США вислати з Формози на корейський фронт 33.000 вишколених, загартованих вояків. Командувач корейським фронтом генерал Д. Макартур просив дозволу уряду привезти на корейський фронт 60.000 китайського війська з Формози. Уряд США „з політичних причин“ відмовив обидвом. За це заплатили своїм життям чи каліцтвом десятки тисяч вояків США, що їх могли замінити на корейському фронті вояки Чанкайші.

Чому мафія воліла американські жертви замість китайських? Керівник історичного відділу Генерального Штабу США Джон Біті пише про це: „Керівники нашої політики хотіли поразки, а не перемоги в корейській війні. Якби вони дозволили генералові Д. Макартурові вжити вояків Чанкайші, то той факт, що проти китайських комуністів воюють не білі американці чи європейці, а такі ж самі азіати китайці, приніс би великі політичні наслідки. Цей факт був би знищив у зародку демагогію комуністів, мовляв „білі чорти“ воюють у Кореї за свої загарбницькі, колоніальні інтереси. А такий погляд був дуже поширений тоді в Індії“.

„Та мафія в нашому Міністерстві закордонних справ зробила щось більше, щоб не допустити нашої перемоги в Кореї. ООН ухвалила 7.10.1950 р. великою більшістю голосів, щоби військо ООН в Кореї перейшло 38-му паралелю (межа між Південною і Північною Кореями) і посунулося аж до річки Ялу. Не зважаючи на таку ухвалу ООН, наш уряд заборонив генералові Д. Макартурові навіть перелітати 38-му паралелю з військово-розвідувальною метою. Отже, генерал мав командувати з зав'язаними очима, наосліп. Вже ця одна заборона генералові виконувати його військовий обов'язок показала нам, американцям, що ми воюємо за щось інше як перемога. Обурений тим член парламенту Дж. Мартін прилюдно запитав 12.11.1951 р. на святі в честь А. Лінкольна в Нью-Йорку: „Властиво задля чого ми послали своє військо до Кореї? Щоби перемогти, чи щоб нас перемогли? Заборонити повітряну розвідку, заборонити бомбардувати вороже військо та ворожі військові споруди ПІСЛЯ того, як китайське комуністичне військо цілком явно і відкрито почало проти нас воювати – це є ніщо інше, як державна ЗРАДА, записана ясно, чорним по білому, в нашій Конституції в пункті третьому, розділ третій“.

Хоч із зав'язаними очима, генерал Д. Маккарті все ж зупинив наступ китайського комуністичного війська в Кореї, і ТОМУ його знято з посади командувача корейським фронтом. На його місце призначено генерала Метью Ріджуея. На запит журналіста Г. Калтернборна – чому ми не перемагаємо в Кореї, генерал М. Ріджуей відповів: „Тому що мені наказано НЕ перемагати“.

Генерал Чанкайші хотів допомогти США перемогти китайське комуністичне військо в Кореї. Чому мафія в уряді США відкинула його допомогу? Бо, вигнавши китайських комуністів з Кореї, Чанкайші напевно не зупинився би на корейсько-китайському кордоні, а посунув би своє військо в Китай, не зва-

жаючи на жодні заборони США чи ООН. Тоді в Китаї боролися проти комуністичного уряду понад один мільйон таємних націоналістів. Висадка з Формози на суходіл розпочала би велику громадянську війну в Китаї. Московщина безперечно вислала б своє військо на допомогу китайським комуністам і урядові Мао Цзедуну. Чанкайші зайняв би Маньчжурію. У сусідніх до неї землях СРСР були мільйони в'язнів у таборах. Чанкайші знав визвольну війну України з Московщиною і про українську ненависть до Московщини. На Формозі біля нього могли бути українські політичні радники. Українці-в'язні без жодної допомоги ззовні підняли 1954 року величезне повстання понад півмільйона в'язнів, що тривало 100 днів і охопило обшир понад 600 кілометрів. Це без жодної зовнішньої допомоги, БЕЗ ЗБРОЇ. Зі збройною ж допомогою китайських націоналістів українські в'язні не лише звільнили би весь Сибір від московської влади, але й пішли би на захід визволяти Україну. Тоді СРСР був захитаний в основах. „Советская“ влада була послаблена морально, політично, економічно. Були мільйони покривджених, без пенсії колишніх вояків-інвалідів. Людність СРСР вже не боялася московських погроз, ані в'язниць. За такого стану Московщина не мала б сили зупинити революцію і СРСР розвалився б. Це аж надто добре розуміли і Московщина, і мафія. Тому вашингтонська мафія не лише відкинула військову допомогу Чанкайші в корейській війні, але й загрозила йому війною, якщо він наважиться робити висадку свого війська на азіатський суходіл.

Японська війна

Опитування громадської думки в США, проведене за кілька днів перед нападом японців на Перл-Харбор, виявило, що 81 % янки були проти участі США у війні. А Ф. Рузвельт хотів за всяку ціну втягнути США у війну. Що японці нападуть на Перл-Харбор 7 грудня 1941 року, Рузвельт знав ще 4.12.1941. І він навмисно не повідомив ані свій уряд, ані командувача флотом адмірала Г. Старка, ані командувача Перл-Харбора адмірала Г. Кімеля та генерала В. Норта. Щогірше! Ф. Рузвельт наказав

Військовому Міністрові Дж. Маршаллові не бути ані в Міністерстві, ані вдома вдень і вночі 6-го грудня, щоб НЕ одержати від розвідки телеграми про напад. Командувач флотом адмірал Г. Старк довідався щойно ранком 7-го квітня з японської телеграми, що японці нападуть 7-го грудня. І навіть тоді він не повідомив про це командувача Перл-Харбором адмірала Г. Кімеля, бо Ф. Рузвельт телефоном заборонив йому зв'язуватися з підлеглими. Якби повідомив, то Г. Кімель мав би ще кілька годин часу приготуватися до нападу. А що японці нападуть на Перл-Харбор 7-го грудня, знали і Дж. Маршалл, і Г. Старк ще увечері 6-го грудня. А адмірал С. Річардсон за кілька днів перед нападом вимагав вивести флот з Перл-Харбора, щоб ніхто не міг знищити його одним ударом. Ф. Рузвельт звільнив С. Річардсона з посади.

Програвши морську битву в затоці Лейт у жовтні 1944 року, Японія вже знала, що вона програла війну. Тож наприкінці 1944 року вона просила Папу Римського повідомити США, що вона хоче піддатися і замиритися. Головнокомандувач японським фронтом генерал Д. Макартур прислав у березні 1945 року до Вашингтона генерала Дж. Кені, аби той переконав уряд, що війна з Японією фактично вже скінчена і нема жодної потреби в московській допомозі. Отже, можна вже замиритися з Японією. Але мафія в уряді не хотіла й слухати про замирення, бо чекала поки СРСР проголосить війну Японії. Японія запрошувала, пропонувала США здатися шість місяців ПЕРЕД скиненням атомних бомб на Хіросіму та Нагасакі. Вона погоджувалася на такі умови капітуляції, які США прийняли після скинення атомної бомби на Хіросіму та Нагасакі. Отже, ані з політичної, ані з воєнної точки зору не було жодної потреби скидати атомні бомби.

Японський імператор просив 14.02.1945 р. СРСР бути посередником у замиренні Японії зі США. Й. Сталін не захотів. Японський посол у Москві просив 10.07.1945 р. уряд СРСР стати посередником замирення Японії зі США. Само собою зрозуміло, що уряд не хотів. Тоді японський імператор вислав 15.07.1945 р. князя Коноє до Москви просити про те саме. Москвини не хотіли навіть і слухати його. Японія піддалася американцям 14.08.1945 р.

По війні японський імператор питав високого дипломата США А. Сіверського: „Чому США не захотіли замиритися з Японією ще 1944 року, коли Японія просила?“. Бідолаха А. Сіверський не міг йому сказати, що якби тоді замирилися, то тепер не було би москвинів у Маньчжурії та в Монголії, не було би

комуністичного Китаю, не було б корейської, в'єтнамської та інших непотрібних війн у світі, бо не було би СРСР.

Парламентська слідча комісія США писала 1946 року у своєму звіті: „Ретельне дослідження всіх фактів війни, підтвердження японськими провідними особами, привели Комісію до переконання, що Японія була би піддалася і без скинення на неї атомних бомб. Навіть і без висадки нашого війська на японські острови“. Командувач японським фронтом генерал Д. Макартур казав у Парламенті США, що не було жодної потреби кидати атомні бомби на Японію.

Президент Г. Трумен, що наказав скинути бомбу, знав це. Та навіть якби він хотів тим прискорити кінець війни і заощадити кілька тисяч вояків, то й тоді міг би: 1) Скинути лише одну, а не дві. 2) Скинути не на місто та ще й велике, але на мало-заселену місцевість, вбиваючи лише кількасот людей та худобу, а не 100.000 дітей, жінок, дідів. Сила атомної бомби була така величезна і жахлива, що, побачивши її, японці відразу зрозуміли би, що США мають силу вигубити всі 100 мільйонів японців за кілька годин. Не знайшлося б ані одного японця, який не закричав би про негайну капітуляцію. І за 24 години янки без пострілу зайняли би всю Японію.

Чому ж мафія скинула атомну бомбу на японських дітей, жінок, дідів? „Мафія кинула атомну бомбу на Японію не заради воєнної мети, але заради політичної. І не заради сучасної політики, але заради майбутньої“. Скинула, щоб наступні покоління – і то не лише японські і взагалі азійські, але й усіх інших народів у світі, читали б у шкільних підручниках історії, про той історичний ганебний, пекельно жорстокий, каригідний факт, що першу атомну бомбу скинули на жінок і дітей НЕ безбожники москвини, а християни американці. Скинули не інтернаціоналісти, але націоналісти. Скинув не соціалістичний СРСР, а капіталістичні США.

Ніякі виправдання не зітруть зі сторінок історії того історичного факту, що янки найпершими з усіх народів скинули на невинних дітей, на безборонних жінок, дідів першу атомну бомбу. І жодна, хоч би й багатомільярдна, філантропія янки іншим народам не змиє з них та їхніх нащадків тої ганебної плями, що вбили вони 100.000 мирних людей, добре ЗНАЮЧИ, що не було ніякої потреби кидати ці бомби на багатотисячні міста, а вистачило би кинути на малолюдне місце, щоби показати їх жахливо величезну силу.

Цю „мораль“ мафії, цю її незумовлену воєнною потребою жорстокість, не менш за німецькі газові і негазові винищуван-

ня неповинних людей, треба нам, українцям, пам'ятати. Дуже треба, бо українські Хіросіми-Нагасакі – ДУЖЕ МОЖЛИВІ. Імовірніші за японські, бо, наприклад, у самому Києві є установка по виробництву атомної сили – оправдана воєнна ціль. І чи не навмисно Московщина побудувала її в самому Києві, а не десь далеко від столиці України та й ще покаже її чужинцям*.

Так! Українські Хіросіми-Нагасакі – можливіші за японські. Можливіші, бо сила мафії у світі тепер далеко більша, ніж була 1945 року. А Україну, героїчну, християнську, волелюбну Україну мафія ненавидить далеко пекучіше, ніж будь-який інший народ. Далеко пекучіше, бо знає краще за самих українців, що вона не обдурить українців, як уже обдурила не українців байками про соціалістичний рай на землі, бо ж українці той соціалістичний „рай“ вже мають півсторіччя і заплатили за нього морем своєї крові, горами своїх мерців. Мафія знає, що не обдурить українців і „науково доведеним“ безбожництвом, бо ж Московщина доводила це українцям півсторіччя і намарно. Не довела. Українці лишилися в душах віруючими християнами.

Корейська війна

Командувач військом США в Азії генерал А. Ведімеєр звітував перед урядом США ще 1947 року: „У Північній Кореї стоїть вишколене й озброєне Московщиною 125.000-не комуністичне корейське військо. Ми ж маємо в Південній Кореї лише 16.000, і то не війська, але військової жандармерії, озброєної легкою ручною зброєю, без гармат. Три чверті корейської людності живе в Південній Кореї, отже, США можуть вишколити й озброїти кількаразово більше за 125.000 корейське національне військо. Але з тим треба дуже поспішати, бо напад північних комуністичних корейців на Південну Корею можна сподіватися в найближчому майбутньому“. Начальник військової розвідки США генерал Дж. Гіленкотер попереджував уряд США двічі –

* Автор очевидно мав якісь неточні дані про Чорнобильську атомну станцію, але не знав, що вона всього лишень за 100 км від Києва. Що ж до науково-дослідної атомної установки, то він не помилився (прим. редакції).

9.06.1950 і 13.06.1950, що наступ північно-корейського комуністичного війська може розпочатися кожної хвилини. Міністр закордонних справ США Дін Ачесон у своїй прилюдній промові сказав 12.01.1950 р., що Корея є поза колом оборонної стратегії США. Іншими словами – повідомив комуністів, що США не втручатимуться в жодні події в Кореї. За півроку (25.06.1950) північно-корейське комуністичне військо напало на Південну Корею.

Як бачимо, уряд США мав ТРИ РОКИ часу створити й озброїти десятиразово більше і сильніше корейське національне військо. Але тоді билися би корейці з корейцями та китайцями і мафіозна пропаганда не мала би свого найсильнішого доказу, що, мовляв, „білі чорти“ хочуть поневолити жовтих і чорних народів, або що капіталістичні держави (США) нападають на демократичні держави. Отже, мафія подбала заздалегідь про цю небезпеку для неї. Мафія в уряді США три роки навмисно і планово не допускала до створення великого південно-корейського національного війська ще й тому, що Московщина планувала загартувати Корею. Найвище керівництво корейською військовою мафією в уряді США передала... Московщині. Яким чином?

Як ми вже згадували, янки не хочуть воювати за жодну мету, хоч би яку високу чи навіть потрібну їм. Отже, клич: „Геть війну!“ підхопили би 99 % людності США. За ту партію, яка тягла б їх до війни, вони не голосували б. Тому Демократична партія, що тоді була при владі, передала всю справу корейської війни до ООН. А коли засновувалася ООН, москвини та янки у таємній угоді погодилися, що начальником збройних сил ООН мусить бути завжди уповноважений СРСР. За корейської війни ним був К. Зінченко. Отже, командувач корейським фронтом генерал Д. Макартур підлягав йому. Крім того в Раді Безпеки ООН посол СРСР В. Сулов мав право „вето“. До них треба долучити зв'язкового Ради Безпеки з генералом Д. Макартом, полковника жида Г. Каціна, що його призначив Голова ООН соціаліст Трюгве Лі, щоб він слідкував за Д. Макартом і повідомляв К. Зінченка про плани і заходи Д. Макатура. Коли Д. Макартур запланував висадити в Кореї американські полки, що були в Японії, то Г. Кацін був проти того, бо висадка дуже загрожувала північно-корейському комуністичному війську. Зрозумівши задля чого Трюгве Лі прислав йому того Г. Каціна, Д. Макартур, не повідомляючи свого зверхника К. Зінченка, таки висадив ті полки і розбив північно-корейське військо. На вимогу К. Зінченка президент Г. Трумен звільнив Д. Макатура з посади за непослух.

Генерал Д. Макартур розбив північно-корейське комуністичне військо і воно утікло до китайського кордону. Тоді китайські полки перейшли 26.11.1950 р. кордон і почали наступати на військо ООН (фактично США). За тим кордоном китайці мали свої військові бази, склади зброї, військові леговища. Через прикордонну річку Ялю було кілька мостів, якими китайці перевозили своє військо і зброю. К. Зінченко заборонив Д. Макартуру нищити мости, бомбувати китайські військові бази. Д. Макартур вислав президенту Г. Труменові воєнно обґрунтований протест. Г. Трумен наказав йому виконувати накази ООН, тобто московського генерала К. Зінченка. А 80 % війська ООН склали військові частини США.

Хоч і з великими втратами, проте Д. Макартур розбив корейське комуністичне військо так, що комуністичні генерали телеграфували напровесні 1951 року своїм московським опікунам: „Зупинити американський наступ нам не сила“. Ті опікуни поробили заходи, щоб уряд США припинив наступ військ ООН (фактично США). Мафія в уряді США це зробила. Вона вигнала генерала Д. Макартуру з посади командувача корейським фронтом. Парламент США ухвалив дати Південній Кореї 10 мільйонів доларів озброєння корейського національного війська. Мафія затримувала ту допомогу скільки могла, а коли й висилала зброю, то маловартісну, наприклад, висилала гармати і такі набой, які не надавалися до тих гармат. Всі військові плани та звіти, що їх посилали командувачі корейським фронтом до Вашингтона, ставали відомі К. Зінченкові у Нью-Йорку в той же день, а в Москві за 24 години. Генерал Д. Макартур, рятуючи корейський фронт, був примушений перекинути з Японії на корейський фронт американську військову жандармерію, а вона була легко одягнена, бо в Японії теплий клімат. В Кореї ж були морози 30 ступнів. На всі телеграми генерала Д. Макартура вислати негайно теплий одяг Вашингтон не відповідав, аж поки американські жертви від морозу сягнули кількадесят тисяч.

У Кореї 72.879 вояків США заморозили руки чи ноги, з них 612 умерли. Корейська війна коштувала США 145.000 убитих та ранених і 20 мільярдів доларів. За ті гроші США могли вишколити, озброїти і втримати десятикратне за американське корейське національне військо, як радив генерал А. Ведімеєр три роки перед корейською війною.

Генерали Д. Макартур, М. Кларк, Дж. Ван-Фліт, А. Ведімеєр свідчили Сенатській слідчій комісії, що вони могли би перемогти в корейській війні за два тижні часу, якби уряд США (тобто мафія в уряді.– П. Ш.) не забороняв їм вигравати.

В'єтнамська війна

В'єтнамська війна – це достеменне повторення корейської, лише в далеко більшому розмірі з далеко більшим, майже відкритим нахабством і впливом мафії. Женевська нарада провідних держав світу поділила 1954 року В'єтнам так як і Корею – на дві частини – північну комуністичну (16 мільйонів людності) та південну національну (14 мільйонів людності). Кількарічна війна дуже зруйнувала В'єтнам. 85 % людності бідувало, а в Південному В'єтнамі було ще півтора мільйона втікачів з Північного. З допомогою США президент Південного В'єтнаму Нго Дін Дієм почав добре розбудовувати економіку, запровадив лад і спокій, поживав торгівлю і підніс добробут загалу.

Таке поліпшення життя в Південному В'єтнамі дуже занепокоїло Московщину і мафію, бо воно наочно доводило азіатським народам перевагу некомуністичного ладу над комуністичним. Отже, Московщина озброїла велику кількість в'єтнамських комуністів і вислала їх до Південного В'єтнаму валити уряд Н. Дієма. Само собою зрозуміло, що уряд ловив їх та ув'язнював. Людність Південного В'єтнаму вже знала як виглядає комуністичний „рай“ у Північному В'єтнамі, тому підтримала національний уряд, надаючи президентові Н. Діємові великі права поборювати комуністів. Щоби повалити уряд Н. Дієма, Московщина та мафія мусили вжити свій випробуваний спосіб валити зсередини руками яничарів.

Більшість людності В'єтнаму була буддистами, а меншість – християнами. Н. Дієм був християнином, як і більшість його міністрів. Взоруючись на китайських правителів провінцій, в'єтнамські буддистські єпископи мали свої війська, щоби здирати з людей церковний податок. Ті війська не визнавали жодної державної влади. Мафія знайшла серед буддистських ченців жадібного на гроші і владу ченця комуніста на ім'я Тріч-Трі-Кванч. Його рідний брат був міністром у Північному комуністичному В'єтнамі. Мафія дала йому великі гроші, щоби валив національний уряд Н. Дієма. Він розвинув велику пропаганду проти Н. Дієма та його міністрів, обвинувачуючи їх у тому, що вони, будучи християнами, гноблять, ув'язнюють, катують буддистів, що Н. Дієм – це в'єтнамський Гітлер. Він знаходив серед буддистських ченців релігійних фанатиків і погрозами та обіцянками раю на небі намовляв їх спалювати себе прилюдно на знак протесту. Він подавав іноземним журналістам видумані

ним „факти“ жахливої „деспотії“ Н. Діема, прізвиська поважних осіб, що їх ув'язнено і закатовано на смерть, та всілякі інші „звірства“ в'єтнамського гітлера Н. Діема.

Мафіозні часописи, журнали, радіо, тележурналісти США зчинили пекельний крик про ті „звірства“ в'єтнамського гітлера. Президент, на вимогу шестиколонників, заступників міністрів А. Гаррімана та Р. Гілмана, направив до Південного В'єтнаму послом мафіозі К. Лоджа. К. Лодж намовляв в'єтнамських генералів зробити переворот й усунути Н. Діема від влади. Генерали не погоджувалися, бо Н. Дієм врятував і рятує Південний В'єтнам від комуністичного пекла. Тоді президент Дж. Кеннеді проголосив, що він має намір припинити допомогу Південному В'єтнамові. Іншими словами він сказав в'єтнамським політикам і генералам вибирати: або Н. Дієм, або США. Щоб рятувати батьківщину, ті генерали примушені були скоритися мафії. Вони зробили 1.11.1963 року переворот. Н. Дієм сховався у християнському монастирі. К. Лодж знайшов його там і намовив перейти до будинку посольства США, мовляв, там буде безпечніше йому жити. Коли Н. Дієм перейшов до дому посольства, К. Лодж видав його воякам Тріч-Трі-Кванча. Ті закатували його на смерть. Пізніше вдова Н. Діема хотіла приїхати до США, щоб оповісти американцям правду. Слухняний мафіозний слуга президент Л. Джонсон не дав їй дозволу приїхати. І він брехав, коли казав, що він ніби наказав знищити військові бази у Північному В'єтнамі. А справді – наказав НЕ бомбувати їх. Так свідчив слідчій комісії генерал Т. Лейн.

США втратили у В'єтнамі за 9 років війни 6.333 літаків вартістю понад 6 мільярдів доларів. В'єтнамська війна коштує США понад 141 мільярд доларів, тобто півтора мільйона ДЕНЮ. Самі члени Парламенту США та сенатори признаються, що США НЕ ХОЧЕ закінчувати в'єтнамської війни, бо мільярди доларів, витрачених на випуск зброї та військового спорядження, тримають промисловість США на високому рівні, а тим і добробут людності США. Але ж ті мільярди доларів уряд США позичив у банкірів. Він напозичав вже стільки, що діти, внуки, правнуки і праправнуки віддаватимуть половину свого заробітку банкірам на сплату лише відсотків, а самих позик ніколи не виплатять (банкіри й не хочуть, щоб виплатили).

Президент Дж. Кеннеді сказав, що він не допустить до того, щоб червоний Китай та Північний В'єтнам запровадили комуністичний лад у Лаосі. Головою національного антикомуністичного уряду Лаосу був князь Боум Оум. США послали тому урядові місячну допомогу на чотири мільйони доларів. Мафія

з Міністерства закордонних справ США наказала тому урядові прийняти до свого складу комуністів. Він відмовився, бо знав, до чого призвели такі комуністичні міністри в Китаї, Польщі, Чехословаччині. Уряд США припинив свою допомогу Лаосу. Без тої допомоги зброєю, військовим спорядженням Б. Оум не мав сили стримати комуністичної навали і за чотири місяці скорився мафії – прийняв до свого уряду 13 комуністів та „нейтральних“, а вони перебрали всю владу. Знищивши антикомуністичний уряд Лаосу, уряд США, точніше мафіозі в уряді, відновили посилку допомоги. Президент Дж. Кеннеді хизувався, що, мовляв, він полагодив лаоську війну мирним способом.

Дж. Кеннеді, коли ще не був президентом, а лише членом Парламенту, казав 30.01.1949 р. в Парламенті: „Наші вояки воювали, щоби забезпечити волю в Китаї. Те, що наші вояки здобули, то наш президент і дипломати прогайнували“. Коли ж він став президентом, то його дипломати прогайнували волю в Лаосі, а тих, хто прогайнував, він призначив на вищі посади у своєму уряді. Наприклад, призначив на Міністра закордонних справ Д. Раска, що керував Далекосхідним відділом саме тоді, коли той відділ допомагав китайським комуністам валити китайський національний уряд. На заступника Міністра закордонних справ Дж. Кеннеді призначив А. Гаррімана, того самого, що завалив антикомуністичний лаоський уряд і наставив комуністичний. Той А. Гарріман на Ялтинській нараді радив Ф. Рузвельтові віддати Московщині на поталу половину Європи і половину Азії.

Хто ж був сам Дж. Кеннеді?

Х. ІЗРАЇЛЬСЬКА РЕСПУБЛІКА

Німеччина ще 1812 року законом надала німецьким жидам однакові права з німцями. До 1916 року сіоністи вважали Німеччину своїм найліпшим приятелем. Головна управа сіонізму була в Берліні. Німецький король Вільгельм II пробував переконати свого приятеля турецького султана віддати Палестину жидам. Султан не погодився, хоч світове жидівство давало йому величезного хабара. Отже, сіоністи побачили, що Німеччина не допоможе їм створити в Палестині жидівської держави, хоч би вона їй перемогла в тій війні. Тож надії сіоністів на таку допомогу переметнулися до Англії.

Восени 1916 року Німеччина своїм військом зайняла майже всю Західну Європу, зменшила довіз харчів, зброї до Англії з США, так що Англія мала їх лише на один тиждень. Франція, втрапивши 700.000 своїх найліпших вояків, хиталася. Англійське військо у Франції, не маючи амуніції, відступило з фронту на узбережжя Ла-Маншу, щоби могло втікати на свої острови. Московське військо відступало на всьому фронті, московська імперія хиталася напередодні революції. Німеччина була тоді переможцем. І вона запропонувала Великобританії замиритися на умовах, які існували перед війною, тобто повернути політичний і державний стан в Європі до стану передвоєнного, і не жадала жодного відшкодування. Уряд Великобританії схилився до замирення.

Радником Великобританського уряду у справах Близького Сходу був перський мільйонер жид А. Малком. За його посередництвом уповноважені провідники Світового Союзу сіоністів Хаїм Вайцман, Нагум Соколов і Самуїл Ландман запропонували Великобританському урядові допомогу світового жидівства. Вони обіцяли намовити уряд і суспільство США до війни на боці Великобританії. За цю послугу Великобританія мала би допомогти жидівству заснувати в Палестині свою державу. Таке виглядало цілковито можливим, бо поразка Німеччини була б

поразкою і Туреччини і звільненням Палестини від турецької влади. Пізніше жидівський часопис писав: „Англійський та французький уряди переконалися, що єдиний спосіб втягнути США у війну проти Німеччини – це обіцяти світовому жидівству Палестину“.

Англія не могла своїми силами захистити Суецьку протоку від Туреччини. Англійський уряд ще 1915 року обіцяв турецьким арабам, отже, і палестинським арабам заснувати арабські самостійні держави, якщо араби допоможуть Англії втримати в її руках Суецьку протоку. Араби погодилися, Англія підписала 25.10.1915 р. з арабами відповідну угоду. Араби повстали проти турецької влади, захистили Суецьку протоку, взагалі допомогли Англії звоювати Туреччину. Так Великобританія перемогла Туреччину.

Той же самий Великобританський уряд обіцяв 1916 року жидам створити в Палестині жидівську державу. На вимогу жидів він цю свою обіцянку задокументував у таємному листі-зобов'язанні міністра А. Балфура до проводу Союзу сіоністів*.

Мирна угода в Парижі 1919 року визнала за турецькими арабами право творити свої незалежні держави: Ліван, Сирію, Ірак, Саудівську Аравію, Йемен і ПАЛЕСТИНУ. Людність кожної з тих нових арабських держав одержала право вибрати якусь стару державу на свою тимчасову опікунку, яка могла би допомогти їм розбудувати своє державне життя. Ті опікуни мали якомога скорше провести вибори до арабських парламентів. У Палестині жило 1920 року 700.000 арабів і 50.000 жидів. Жили не ворогуючи. Отже, 82 % людності Палестини вибрало своєю опікункою США. Але сіоністи хотіли, щоб опікункою була Великобританія, бо вона вже зобов'язалася творити в Палестині жидівську державу. Тож на вимогу сіоністів англійський уряд вислав літаком до Палестини англійського жида Гербера Самуела. Прилетівши, він проголосив, що опікункою Палестини є Великобританія, а він є великобританським губернатором Палестини. Президент США обурився таким англійським шахрайством, але жидівські банкіри закрили йому вуста. Англія, не гаючись, вислала до Палестини 200.000 свого війська.

ООН ухвалила 29.11.1947 р. поділити Палестину на дві частини – жидівську й арабську. Жиди мали б одержати половину

* Англійський уряд проголосив 7.02.1939 р. у своїй „Білій книзі“, що згадана у листі А. Балфура „Жидівська національна домівка“ ніяк не означає „Жидівська держава“ в Палестині.

всієї землі, хоч 96 % землі в Палестині належало арабам. Само собою зрозуміло, що араби обурилися таким грабунком і не погодилися.

Тому, що жидів у Палестині було не більше як 10 %, Г. Самуел не робив 26 років жодних виборів до парламенту чи самоврядування. А за той час (1921–1947) до Палестини приїхало 600.000 європейських жидів. Арабів за той час збільшилося природним приростом до 1.350.000. Англійський правитель Г. Самуел наказав арабам віддати всю зброю, яку мали, погрожуючи шибеницею за нездачу*. Водночас Великобританія та США озброїла жидів найновішою зброєю вартістю 300 мільйонів доларів. Обеззброївши арабів й озброївши жидів, англійське військо виїхало 14.05.1948 р. з Палестини. На другий же день жиди напали на арабів і повиганяли їх із Палестини понад один мільйон, забравши без жодної заплати все їхнє майно. Вигнавши арабів, жиди проголосили 15.05.1948 року незалежну жидівську республіку. Президент США Г. Трумен визнав її офіційно десять хвилин по проголошенні.

П'ять інших арабських держав хотіли збройно захистити пограбованих палестинських арабів, але ООН намовила їх не розпочинати війни, обіцяючи арабам повернути їм їхню землю і маєтки дипломатичним шляхом. І Загальні Збори ООН ухвалили 11.12.1948 р.: 1) Щоб Ізраїльська республіка дозволила 900.000 вигнаним з Палестини арабам повернутися до Палестини. 2) Щоб заплатити тим арабам, які не захочуть повертатися, за загарбане майно. Само собою зрозуміло, що жиди лише глузували з тої паперової ухвали. За статутом ООН тих членів, що не виконують ухвал ООН, викидають з членства ООН. Ізраїльську республіку досі не вигнали, хоч ООН повторювала ту свою ухвалу кілька разів.

Переможці США, СРСР, Великобританія та Франція примусили 1952 року переможену Німеччину заплатити Ізраїльській республіці за шкоди жидам, зроблені гітлерівським урядом, 822 мільйона доларів, виплачуючи 12 років. Крім того – 107 мільйонів доларів за забране жидівське майно. Крім того Німеччина виплатила окремим жидам відшкодування: у 1954–1958 роки – 187 мільйонів доларів, 1959 року – 60 мільйонів доларів, 1960 року – 101 мільйон доларів, у 1961–62 роки – 150 мільйонів доларів. Від Австрії жиди одержали відшкодування

* Він повісив 242 араба за те, що не віддали навіть мисливських рушниць.

60 мільйонів доларів. Від Італії – 10 мільйонів доларів. Голова Світового Союзу сіоністів др. Н. Голдман казав 5.02.1961 р. на сіоністському з'їзді в Нью-Йорку, що Ізраїльська республіка і окремі жиди одержали відшкодування понад два мільярди (2.077.000.000) доларів.

Жиди пограбували у палестинських арабів майна вартістю більше як десять мільярдів доларів.

Чому великодержави не примусили ані Ізраїльську республіку, ані світове жидівство, що має величезні мільярди доларів у своїх банках, заплатити відшкодування вигнаним палестинським арабам?

І чому ні один парламент у світі, ні великі часописи, журнали не висловили ані словечка протесту проти цього жидівського бандитизму? Бо, мовляв, то було справедливо, коли німці заплатили жидам, а буде несправедливо, коли жиди заплатять арабам. Отака-то „мораль“ державних і культурних провідників цивілізованих народів ХХ ст. Поворот до доби печерного двоного звіра. А ці ж провідники найголосніше за всіх кричать про потребу справедливості і мають себе за християн.

Жидівською боротьбою за створення їхньої держави керував створений Світовим Союзом сіоністів провід на чолі з Давидом Бен-Гуріоном, що офіційно називався „Жидівська агенція“. Д. Бен-Гуріон настирливо вимагав від уряду Великобританії значно побільшити переселення жидів до Палестини і створити уряд жидівської держави. Великобританія мусила оглядатися на далеко більший і далеко потрібніший їй арабський світ з його нафтою та на мусульман Британської імперії, понадто індуських. З цих причин англійський уряд не хотів надто відкрито підтримувати жидівські вимоги. Мусив плисти між жидівською Сцилою і арабською Харибдою. Отже, щоби примусити англійців приспішити творити жидівську державу, сіоністи створили в Палестині таємні озброєні терористичні боївки:

Гаґана. Вона складалася 1945 року з 40.000 селян та міщан. Між ними були дівчата і жінки. Окремо слід сказати про охоронників-поліцаїв і 3.000 військовиків. Ця організація була добре озброєна, мала свій штаб і відділи по всій Палестині.

Іргун Цвай Лнумі (націоналістичне Військове Товариство) мало 5.000 вишколених, добре озброєних членів.

Гурт Стерна. Мав лише 300 членів, але це були надзвичайно запеклі шовіністи і надзвичайно жорстокі.

З наказу Д. Бен-Гуріона ці боївки розпочали в Палестині шалений терор. Вони вбивали не лише арабів, але й англійців. Вони висаджували в повітря англійські радіостанції, нищили

летовища та літаки; захоплювали в полон англійських офіцерів; висадили динамітом у повітря великий готель, в якому містився Штаб англійського війська, убивши при цьому понад 100 англійських офіцерів; висаджували в повітря залізниці і станції; закладали міни на шляхах. Лише за два місяці було понад 500 вибухів у 50 місцях. Вони напали 10.04.1948 р. на арабське село Дейр Ясин; вигнали зі села всіх 600 арабських родин, пограбувавши все їхнє майно; закатували на смерть 250 арабів, між ними 25 вагітних жінок, 60 матерів з немовлятами. Решту жінок та дівчат роздягли і голими ганяли по вулицях Єрусалиму. Подібне зробили у 1948–1956 роки у двохстах арабських селах. Зруйнували понад 150 мусульманських мечетей і християнських церков, зогидивши святині, пограбувавши майно. Зайнявши християнські цвинтарі, нищили хрести, викидали з могил кістки.

Найбільше, на що спромоглася англійська влада в Палестині зробити проти жидівських звірств, – це огородити себе колючим дротом і не виходити поза нього, бо її начальник-правитель Палестини, призначений англійським урядом, був жид Г. Самуел. Про жидівське харцизство та звірства мовчали уряди США і Великобританії і всі англійські та американські великі часописи почали писати (дуже мало) лише, коли жиди вбили в Палестині уповноваженого ООН графа Ф. Бернадота та голову ООН Д. Гармарскольда і загрожували вбити командувача військом ООН на ізраїльсько-арабському кордоні генерала Фон Горна.

По проголошенні Ізраїльської республіки, її уряд зрівняв із землею 250 арабських домів, що були при жидівському „Мури плачу“, щоб зробити майдан перед тим муром. Також зрівняв із землею всі арабські доми, щоби побудувати вулицю до того муру, вигнавши на вулицю понад 3.000 арабів з дітьми, не заплативши їм ані сотні відшкодування, хоч вони голодували. Коли ж Міжнародний Червоний Хрест хотів їх годувати, то ізраїльський уряд не дозволив. Коли обурені уповноважені того Хреста пробували без жидівського дозволу годувати вигнаних арабських дітей, то жидівська поліція ув'язнювала працівників Міжнародного Червоного Хреста. Коли грецький єрусалимський патріарх хотів скликати нараду арабських діячів, щоб обміркувати справу допомоги вигнаним з їхніх домівок арабам, то ізраїльський уряд заборонив скликати і знущався з нього.

Доми, землю і майно вигнаних арабів пограбувала не юрба жидівська, але жидівське військо під командою своїх офіцерів. Те ж військо загиджувало християнські церкви, заплывували вівтарі, образи, нищили все всередині. Те військо збомбувало

і підпалило лікарні та карети швидкої допомоги Міжнародного Червоного Хреста, хоч на них були прапори Червоного Хреста. Все це робило військо на команду офіцерів, отже, з наказу уряду Ізраїльської республіки. Він хотів залякуванням та голодом примусити арабів утікти з Палестини.

Економічно Ізраїльська республіка є паразитом, бо живе і розбудовує своє рільництво, промисловість і військову потужність всілякими жертвами світового жидівства та США і позиками (найбільше у США). Так, від Німеччини, Австрії та Італії вона (і окремі жиди) одержала офіційно 2077 млн. доларів, а фактично далеко більше, бо одержувала переважно не грошима, але машинами, кораблями, матеріалами, що їх порахували за ціну далеко меншу, ніж їхня справжня ринкова вартість. За 1949–1965 роки вона одержала від уряду США допомоги (кредитом, машинами, зброєю, матеріалами) на 1079 млн. доларів. Американські жиди назбирали їй пожертв* 8 мільярдів доларів. Вона продала в США своїх позичкових зобов'язань на 822 мільйона доларів. З Німеччини та США вона потягнула майже 12 мільярдів (11.979.000.000) доларів, а з усього світу напевно яких 20 мільярдів доларів. Посол США до Йордану Дж. Грін свідчив у Сенатській слідчій Комісії, що одного лише 1953 року США вислали Ізраїльській республіці ЗБРОЇ на 388 мільйонів доларів.

Жидів у Палестині було 1956 року менше як два мільйони. Вони були маленьким островом, що його оточувало 40-мільйонне арабське море. Арабські держави також озброювалися і заприсягалися знищити Ізраїльську республіку. Тож поки вони її не знищили, вона запланувала роззброїти арабські держави за допомогою Франції, Великобританії та США. Єгипетський уряд подав 1956 року золоту нагоду таке зробити. Він відібрав Суецький канал від Англії, експропріював і одержавив його. На думку жидів, це було порушення міжнародного права, отже – законна причина для Великобританії, Франції, США проголосити війну Єгиптові.

Ізраїльський голова уряду Д. Бен-Гуріон, військовий міністр С. Перец і головнокомандувач військом М. Даян прилетіли 22.10.1956 р. таємно до Парижа, щоб намовити французький уряд воювати з Єгиптом та іншими арабськими державами, якщо вони підтримають Єгипет. Від французького уряду їх зустріли Голова уряду Г. Моле, Міністр закордонних справ

* Жертвували не лише жиди, але й не жиди.

К. Піно і Військовий Міністр М. Бурже-Манурі. Від Великобританії були Міністр закордонних справ С. Лойд та його заступник П. Дін. На їхній таємній нараді ухвалено такий план війни: Ізраїль нападе 29-го жовтня на Єгипет; займе Сінай і посуне своє військо до Суецької протоки. Французька авіація та флот боронитиме ізраїльське узбережжя та міста. Британський флот збомбує Єгипет. Сам канал обсадить англо-французьке військо. Англійський уряд боявся псувати свої стосунки з арабськими державами, бо мав від них нафту. Отже, щоб якось виправдатися, та нарада ухвалила подати офіційну причину війни – це не лише охоронити канал від обидвох суперників (арабів та жидів), але також, щоби відокремити жидів від арабів, щоб їхня війна не призвела до світової війни.

Жидівське військо напало 29.10.1956 р. на Єгипет, захопило Сінай і дійшло 10 кілометрів до каналу. Французи та англійці зробили своє. Але заходами канадського голови уряду Л. Сейн-Лаврента та канадського посла до ООН Л. Пірсона ООН засудили той напад і зажадали припинити війну, і щоб жидівське військо забралось з єгипетської землі. За таких обставин США були змушені прилучитися до тої вимоги ООН. Світ врятувався поки що від 3-ої світової війни.

Над дверима ізраїльського парламенту в Єрусалимі викарбовано: „Ізраїль, пам'ятай, що твої межі простягаються від Єфрату до Нілу“. А варто запам'ятати, що понад 50 % членів того парламенту складають жидівські соціалісти та комуністи.

Жидівська національна доктрина: „Жидівський народ – вибраний Богом, тому має право панувати у світі“ є рідною близнючкою німецької національної доктрини: „Німеччина – понад усе“ і московської національної доктрини: „Москва всему свету галава. Пакаряйтеся нам все язиці, ібо с нами Бог“. Хто саме з цих трьох народів найбільше шовіністичний – тяжко сказати. Жиди, щойно звільнившись від московського, німецького та іншого гноблення, у своїй власній державі гноблять не жидів далеко жорстокіше, ніж гнобила Московщина жидів. Кілька прикладів. У Палестині жило 1948 року 200.000 християн. Року 1969 залишилося їх лише 40.000. Чому? Бо ізраїльська влада і суспільство всілякими утисками, гнобленням зробили життя християн і мусульман у Палестині таким пеклом, що вони мусили втікати з Палестини, покинувши свої маєтки, щоб урятувати бодай своє життя. Отже, жиди вигнали з Палестини 80 % християн і ще більше мусульман. А який пекельний вереск зчинили би жиди в усьому світі, якби християни вигнали із США лише один відсоток жидів?!

В Ізраїльській республіці існує підтримуване урядом товариство, яке має своєю метою очистити її від УСІХ християн і мусульман, отже, і зруйнувати їх храми. Не тяжко уявити, що робило би світове жидівство, якби в якійсь християнській чи мусульманській державі заснувалося таке саме товариство, але скероване проти жидів.

Жидівська пропаганда на весь голос кричить, що Ізраїльська республіка є демократична. Ось кілька прикладів її „демократичності“. За її законами шлюб особи жидівської віри з особою нежидівської віри вважається за неправосильний, незаконний. Правним шлюбом закон вважає лише той, що його дав рабин. До Палестини переселилося чимало жидів, що мали жінок християнок чи атеїсток. В Ізраїльській республіці не лише ті жінки, але й їхні чоловіки жиди та діти опинилися в повному бойкоті. Їх гнобили та знущалися всіма способами. Їхніх дітей у школах немилосердно били, прозиваючи гоями.

Навіть чистокровні жиди жидівської віри не всі мають однакові права. Наприклад, лише правовірні жиди – ашкеназі – мають всі права, а поступові, тобто реформовані, не мають права мати навіть синагог. До Ізраїлю приїхало чимало африканських жидів (жидівської віри). Європейські жиди в Ізраїлі ставляться до них з погордою, не допускають до своїх синагог чи товариств.

Ізраїльська республіка має „Закон про репатріантів“. За ним кожний жид має нічим не обмежене право оселитися на стало в Ізраїльській республіці і бути її громадянином з усіма правами. Польський жид Освальд Руфейсин, рятуючи своє життя від гітлерівців, переховувався 18 місяців у польському католицькому монастирі. Там він вихрестився і став католицьким ченцем. Він не відрікався своєї жидівської народності, навіть був сіоністом. Він переїхав 1959 року до Ізраїлю і попросив дати йому громадянство Ізраїльської республіки. Її уряд відмовив йому, бо особа навіть жидівської народності, але нежидівської віри не має права бути громадянином Ізраїльської держави.

А що сталося би з тими членами парламенту якоїсь християнської чи мусульманської держави, які запропонували б ухвалити закон, за яким особа жидівської віри не має права бути громадянином їхньої держави?

Парламент Ізраїльської республіки ухвалив 1965 року закон, який суворо карає тих, які навертають жидівських дітей та молодь на християнство. Закони СРСР карають каторгою тих, хто навчає дітей та молодь християнським молитвам та ідеям.

Жидівська юрба в Ізраїлі БЕЗКАРНО багато разів нападала на християнські церкви і розганяла тих, що молилися. Великі

часописи в усьому світі мовчали. А як би вони кричали, коли би десь у світі християнська юрба напала б на жидівську синагогу?

Уряд Ізраїлю тимчасово припинив 1946 року громадянські демократичні свободи та права. Це „тимчасово“ тягнеться досі. Громадянські демократичні права лишилися лише на сторінках Конституції. Достеменно так як у СРСР. Отже, не дивно, що навіть жиди, які звикли мати демократичні права в інших державах, тікають з Ізраїлю. Наприклад, з тих, що приїхали з Англії, 90 % повернулися до Англії. Навіть з польських жидів 35 % втікло з Ізраїлю до США. А ніхто не може виїхати з Ізраїлю без окремого дозволу уряду. Одержати ж той дозвіл надзвичайно тяжко. Якби не ця фактична заборона виїздити, то більше як половина жидів Ізраїльської республіки виїхала би з неї. Чи не те саме є в такому ж „демократичному“ СРСР?

Повну відповідальність за те, що діється на Близькому Сході, несуть Великобританія та США. Вони ж створили Ізраїльську республіку. Тої республіки не існувало б без їхньої допомоги. З багатьох фактів їхньої допомоги згадаємо тут ще два.

ООН мала ухвалити розподіл Палестини на дві частини – жидівську й арабську. Для того треба було мати дві третини голосів членів ООН. Тих двох третин голосів за розподіл не було. Між тими, що проти, були, наприклад, Греція, Ліберія, Гаїті, Філіппіни. Такі держави одержували від США велику допомогу. Отже, президент Г. Трумен загрозив, що він припинить допомогу їм, якщо не голосуватимуть ЗА розподіл Палестини. Крім того, 26 сенаторів США дуже натиснули на 12 членів ООН, які не хотіли голосувати за розподіл Палестини. Під таким великим тиском США ООН ухвалила 29.11.1947 р. розподіл Палестини на дві частини. Пригадаймо, що власниками 96 % тої землі були араби.

Кілька Римських Пап багато разів виступали офіційно проти всього жидівства, бо саме жидівство у щоденній діяльності і у „Талмуді“ виявило свою запеклу ненависть і ворожнечу до християнства. Тож не дивно, що католицькі південно-американські держави були проти того, щоби прийняти Ізраїль до ООН, поготів ще й тому, що католицька церква вважала Єрусалим за християнську святиню і колись (у XIII ст.) благословила і допомагала хрестоносцям визволяти Єрусалим від нехристиянської, мусульманської влади. Тож міняти мусульманську владу на іншу нехристиянську – жидівську – не було жодного сенсу. Без голосів південно-американських держав не було потрібної більшості голосів членів ООН. Отже, заступник мера міста Нью-Йорка жид М. Сілвер намовив свого американського особи-

стого приятеля кардинала В. Спелмана, щоби той вплинув своїм кардинальським авторитетом на уряди південно-американських держав, аби вони голосували за прийняття Ізраїлю до ООН. В. Спелман це зробив, ті держави голосували за прийняття.

Аж надто велику приязнь уряду США до Ізраїльської республіки показує, наприклад, такий факт (один із тисяч). Літаки Ізраїльської республіки збомбували і затопили 8.06.1967 р. в Середземному морі військовий корабель США „Ліберті“, там загинуло понад 100 американців. Ізраїльські літаки затопили „Ліберті“ не помилково, бо мали 5 годин часу бачити прапор США на тому кораблі. Такий вчинок є законною причиною війни. Уряд США обмежився лагідним паперовим протестом. А пригадаймо, що уряд США проголосив 1917 року війну Німеччині офіційно за те, що німецькі підводні човни НІБИ затопили корабель США „Суксес“.

Провідники світового жидівства спричинили Першу і Другу світові війни. Вони ж спричинять і Третю світову війну. Наслідки Першої – 150 мільйонів рабів, 150 мільйонів трупів і румовища у Східній Європі. Наслідки Другої – 700 мільйонів рабів, 70 мільйонів мерців, румовище майже у всій Європі. Наслідки Третьої – мільярди мерців, румовище на всій нашій планеті, а може й розрив її на шматки та попіл.

ХІ. ОРГАНІЗАЦІЯ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ

Організацію Об'єднаних Націй (ООН) заснували переможці у Другій світовій війні 26.06.1945 р. у Сан-Франциско. Її статут уклали московські шпигуни, мафіозні слуги, п'яти- і шестиколонники: Алджер Гіс (американець), Лев Пасловський (москвин-емігрант), Гаррі Декстер Гвайт (жид) і Ейб Фортас (жид). А. Гіс голосував на міжнародній конференції, яка затвердила той статут. Він же був і першим головою ООН – Генеральним Секретарем.

За тим статутом держави-члени ООН зрікаються повної державної самостійності, передаючи частину своєї державної влади ООН. Перша комуністична держава у світі СРСР має ще й позастатутні права. Наприклад, уряди СРСР і США таємно від інших урядів погодилися, що головою Ради Безпеки мусить завжди бути уповноважений СРСР. І справді, ним були: Аркадій Савельєв (1946–49), Константин Зінченко (1950–53), Ілля Чернишев (1953–57), А. Добринін (1957–60), Георгій Аркадьєв (1960–62), Євген Кисельов (1962–63), Володимир Суслов (1963–65). А голова Ради Безпеки має в ООН таку посаду, як військовий міністр у державі, тобто йому підлягають всі війська ООН. Щобільше, він є й керівником Політичного Відділу ООН. Крім нього, одним із заступників голови ООН мусить завжди бути москвин. Коли головою ООН був бірмієць У. Тан, то його заступниками були: москвин Г. Аркадьєв та американський негр, комунолюб шестиколонник Р. Бонч.

ООН структурована як державний уряд. Вона має президента – Генерального Секретаря, парламент – Загальні Збори членів-держав, сенат – Раду Безпеки, міністерства: економіки, фінансовий відділ, правосуддя – правничий відділ, праці – Міжнародна Установа Праці, здоров'я – Світова Установа Здоров'я, сільського господарства – сільськогосподарська і харчова установа, пошти – Міжнародне Поштове Об'єднання, скарбу – Міжнародна Грошова Фундація, інформаційне – пресовий відділ,

атомної енергії – Міжнародна Служба Атомної Енергії і т. п. ООН має власне військо з власним Генеральним Штабом. ООН статутом має право примусити військовою силою чи економічним тиском своїх членів-держав виконувати накази ООН. А фактично – не лише ООН, Генеральних Асамблей, уповноважених від держав-членів, але й накази уряду ООН – Ради Безпеки. А вона складається з п'яťох уповноважених наймогутніших держав: США, СРСР, Великобританії, Франції і Китаю, які мають стало своїх уповноважених у тій Раді та п'яťох несталих уповноважених інших держав, які чергуються. Щоб запевнити свою найвищу владу в цьому світовому надуряді, переможці в останній війні надали собі право „вето“. Навіть лише один з тих п'яťох сталих уповноважених має право скасувати ухвалу всієї Ради Безпеки. Іншими словами – ООН не лише не має сили, але й не має права ухвалювати щось таке, що не подобається якійсь одній з тих п'яťох могутніх держав. Уповноважений СРСР вдавався до того „вето“ вже понад 100 разів. Отже, вся ООН є лише параваном, що за ним ховається диктатура п'яťох наддержав. Та навіть і не п'яťох, але лише одної з них. Таким чином, щоб розв'язати якусь більшу справу, треба, насамперед, щоб її розв'язали ті п'яť наддержав. Фактично так тепер і розв'язується більшість світових справ, а в ООН лише багато балакають. Це демократія, чи глум над демократією? А демократи мають ООН за зародок світового надуряду. Що ж може вирости з такого шахрайського, брехливого зародку?

Пункт 1-ий розділу I-го статуту ООН каже: „...полагоджувати мирними засобами міжнародні суперечки“. А пункт 43 каже: „Всі члени ООН мусять на заклик Ради Безпеки дати Раді свої війська, щоб утримати мир і безпеку“.

Пункт 2-ий статуту каже: „Нічого в цьому статуті не дає права ООН втручатися в домашні справи держав, членів ООН“. А в наступному пункті написано: „... Але ця засада не забороняє вжити примусових заходів, зазначених у VII розділі“.

У пунктах 3-ому та 4-ому II-го розділу статуту написано: „Всі члени ООН мусять полагоджувати свої суперечки мирними способами і такими засобами, щоб міжнародний мир, безпека і справедливість не були порушені. Всі члени мусять стримуватися у своїх міжнародних стосунках від застосування військової сили чи економічного тиску супроти непорушності кордонів чи політичної незалежності кожного члена-держави“. А як члени ООН полагоджували суперечки в Кореї, у В'єтнамі, в Конго, Родезії, Південній Америці, у Чехословаччині, Мадярщині, в Україні, Естонії, Латвії, Литві та в інших державах?

Пункт 39 каже: „Рада Безпеки має визначати, чи є небезпека мирові, чи нема. І ця Рада має ухвалювати заходи проти тої небезпеки“. Чи ця Рада ухвалила, що є небезпекою мирові у висzczаданих державах?

Пункт 46-ий каже: „Які саме слід застосувати заходи, чи використати військо – визначає Рада Безпеки з Генеральним Штабом ООН“. А головою тої Ради та Штабу є завжди москвин. Отже, фактично визначає Московщина. А легковірні люди дивуються: чому ООН не застосовує тої сили проти комуністичних держав, а застосовує лише проти некомуністичних, як, наприклад, проти національної Катанґи. Дивуються, чому в Кореї та у В'єтнамі американські генерали мали наказ НЕ перемагати комуністичного війська.

ООН проголосила: „... Підкорення народів під чуже панування, їх визиск, заперечення їх основних людських прав – все таке несприйнятне для статуту ООН і загрожує світовому мирові та міжнародній співпраці. Треба поробити негайно заходи, щоб народи під чужою владою перебрали у свої руки державну владу на своїх землях. І це без жодних застережень і обмежень, а лише відповідно до їхньої, вільно висловленої волі. Всі народи, без різниць раси, віри, мусять мати повну державну незалежність і волю“. Ухваливши таке, ООН вибрала 1954 року на своїх Загальних Зборах постійну комісію, якій доручили пильнувати, щоб цю ухвалу здійснювали всі держави, члени ООН. На голову тої комісії вибрали... москвина, уповноваженого СРСР.

Мафіозна пропаганда зробила ООН якоюсь „святою святих“, єдиною надією на мир та добробут у світі. Засліплені тою пропагандою, легковіри не бачать і не хочуть бачити, що та ООН ані словечком не запротестувала, про дію і згадувати нема що, проти гноблення мільйонів людей у СРСР, проти кривавого придушення Москвою боротьби за народну волю і права людини в Україні, Мадярщині, Чехословаччині. Щогірше! Сама ООН криваво скатувала Катанґу за її бажання волі.

Нема нічого дивного в тому, що головами ООН завжди були комуністи, соціалісти. Такі були комуніст А. Гіс, соціаліст шестиколонник Трюгве Лі, соціаліст, москволюб і поганин У. Тан та інші. А як їх вибирають – показує вибір Т. Лі. Його кандидатуру висунув московський шпигун А. Гіс. У попередніх виборах кандидат-канадець одержав 8 голосів з усіх 11. Отже, його мали би обрати на голову ООН. Московський посол до США А. Громико загрозив своїм „вето“, якщо не виберуть Т. Лі. А щоб його напевно вибрали, то А. Гіс і А. Громико зажадали, щоби

вибрали відкритим голосуванням, а не таємним, як того вимагає статут ООН. Тож вибрали Т. Лі відкритим голосуванням, жодний член ООН не запротестував проти такого порушення статуту ООН. І це називається демократією.

Щоби заховати таку „демократичність“ ООН, автор статуту ООН А. Гіс запровадив у тому статуті засаду: „Один голос кожній державі, малій чи великій. Але великі держави мусять давати гроші на діяльність ООН пропорційно до свого багатства“. США платять 30 % усього річного кошторису ООН. Так за статутом, а фактично США платять більше. Наприклад, за 1948–63 роки США дали ООН 1.864.218.000 доларів, що складає 47 % всіх видатків. Решту дали 109 інших держав, та й то не всі, а заборгували 123.791.131 долар, і ООН мусила позичати. Вона випустила позичкових зобов'язань на 200 мільйонів доларів. США позичили без надії, що їм віддадуть 100 мільйонів доларів. СРСР не позичив нічого. Крім того, США дали на будову будинку ООН у Нью-Йорку 60 мільйонів доларів. Фактично США дають ООН річно 146.200.000 доларів (це – 43,7 % кошторису ООН). СРСР дає річно лише 18.200.000 доларів (це – 5,4 % кошторису ООН).

У Сенаті США голосували за статут ООН 89 сенаторів, проти – 2, утрималися 5. Один із тих, що голосували проти, – Дж. Ланджер тоді сказав: „У глибині моєї душі я передчуваю, що ухвала цього статуту ООН призведе до безперервних війн. Я передчуваю, що ухвала оберне в рабство сотні мільйонів людей від Польщі до Індії, від Кореї до Яви та інші мільйони на нашій планеті. У тій ООН ховається велика небезпека і нашій державі, з нашими вільними, демократичними установами. Я голосую проти, бо бачу, що статут ООН заперечує Конституцію США, а тим ми, сенатори, зраджуємо нашу присягу і наших виборців“.

Чи цей сенатор був провидець, чи думав він логічно?

* * *

Урядовців ООН наймає Голова ООН і його канцелярія. Він має право, навіть об'язок, наймати громадян усіх держав членів ООН, не питаючись згоди, рекомендації їхніх урядів. Та фактично громадяни всіх держав, крім США, мусять мати від своїх урядів паспорт та дозвіл виїхати, щоб у Нью-Йорку шукати праці в ООН. А уряд СРСР повідомив Голову ООН,

щоб він не наймав громадян СРСР без дозволу його уряду. Громадяни США можуть без жодних перешкод прийти до канцелярії ООН і найнятися на працю в ООН. Закони США забезпечують кожному повну волю вибирати працю. А одержавши посаду в ООН, злочинець, чи зрадник, чи комуніст одержує опіку, захист мафіози в ООН, бо уряд США не має права вимагати від Голови ООН вигнати когось зі служби, хоч би та особа й була громадянином США. Уряд США може лише просити Голову ООН, щоби він вигнав. Як ми вже згадували, всі голови ООН були шестиколонники, отже, мафіозні слуги, якщо не самі мафіози. Уряд США вже кілька разів просив про це голів ООН, і вони завжди відмовлялися виганяти, викручуючись тим, що, мовляв, їхня провина не доведена судово. А довести судово уряд США не завжди може, бо не має права покликати на суд свідків, не громадян США, а про зрадницьку діяльність урядовця можуть найбільше посвідчити ті, хто з ним працює в установі. Так ООН стали для зрадників США раєм і золотою нагодою валити США. І справді, всі урядовці в уряді США, яких уряд вигнав чи підозрівав у зраді, стали дуже високими урядовцями ООН з високою платнею. Серед них багато жидів*.

Служба безпеки США знайшла багато комуністів та шпигунів серед урядовців ООН. Сенатська слідча Комісія почала досліджувати минуле та діяльність тих із них, які були громадянами США. Голова ООН Т. Лі дуже обурився цим і гостро заперестував проти слідства, називаючи його дикунством, самосудом, очорнюванням. Слідство відкрило зграю московських шпигунів серед урядовців ООН. Одним із найбільших був громадянин США, жид, юрист Аврам Феллер. Як громадянина США суд мав право його ув'язнити і карати. Отже, щоб А. Феллер не видав судові інших московських шпигунів та мафіози у ООН, мафія його вбила, проголосивши, що він ніби сам, з власної волі вистрибнув із вікна свого помешкання на 12-му поверсі. Коли вистрибував, то з ним у покої був Голова ООН Т. Лі.

До речі, президент Чехословаччини Е. Бенеш теж ніби з власної волі вистрибнув з вікна і забився. Так само міністр США Дж. Форестел ніби покінчив своє життя самогубством у лікарні. Так само заступник міністра США Г. Д. Гвайт нагло помер („з власної волі“). Так само високі урядовці США Уолтер Сміт і Джон Вівант, шпигун Л. Доган і ще чимало інших, які знали таємниці мафії.

* Їх список див. у III розділі цієї книжки.

Служба безпеки США відкрила 1949 року серед урядовців ООН 62 московських шпигуна. З них 29 були членами посольств до ООН, отже, особи, що мають право дипломатичної недоторканості. А 32 з них були у себе вдома високими урядовцями Служб безпеки. Крім того, викрила ще 21 комуніста. А що кожний комуніст запрягався шпигувати для СРСР, то разом викрила 83 московських шпигунів лише 1949 року. А потім ще багато більше. А скільки не викрила?

Великий англійський видавець часописів лорд В. Бівербрук казав янкі: „Ви, американці, маєте в Нью-Йорку найбільшу у світі і найнебезпечнішу московську п'яту колону – ООН“.

Серед 377 американців, які служать в ООН, понад 40 % підозрюваних щодо вірності США. Майже всі вони були урядовцями США, більшість із них перейшли до ООН, утікаючи від слідства Служби безпеки. Сенатська слідча комісія дослідила 1952 року політичні переконання 30 урядовців ООН (громадян США). Виявилось, що всіх їх уряд США вигнав зі служби, підозрюючи у політичній невірності США. Навіть саме посольство США в ООН складається з шестиколонників.

Московщина мала неписану угоду з Головою ООН Т. Лі, щоби він наймав на службу в ООН переважно таких осіб, яких порекомендує посол СРСР. У Москві комуністи з усього світу вчать ся в московських школах не лише комунізму, але й шпигунству.

Громадянин США, жид Б. Герберт був членом Політбюро КП США. Був дуже діяльним і, як кожний комуніст, московським шпигуном. Не чекаючи поки його зловлять на гарячому й ув'язнять, він утік до комуністичної Польщі. По якомусь часі він приїхав до Нью-Йорка і продовжував свою попередню діяльність вже цілковито безпечно, бо був членом посольства Польщі в ООН. Подібних випадків багато.

Голова ООН Т. Лі їздив до Москви кілька разів. Він був особистим приятелем Й. Сталіна. Якби ні! Таж коли він був норвезьким міністром, то робив заходи, щоби Норвегія і Московщина спільно боронили Шпіцберген (від кого?) у війні. А він же добре знав, з досвіду інших держав, до чого призводить „спілка“ з Московщиною. Отже, він був свідомим шестиколонником, тобто зрадником свого шведського народу, був московським яничаром.

СРСР та чимало інших держав заплатили лише частину своїх членських внесків до ООН. Отже, ООН мала позичати. Вона випустила позичкові зобов'язання на 200 мільйонів доларів. США дали 100 мільйонів доларів. СРСР не дав нічого, навіть свого боргу не сплатив. Інші члени ООН не квапилися давати,

знаючи, що США не допустять до упадку ООН і заплатять за всіх. І справді, ООН подарували з кишені США несплачених внесків: Кубі – 140.000 доларів, Югославії – 243.000 доларів, Польщі – 512.000 доларів, Болгарії – 128.000 доларів, Албанії – 25.000 доларів, Індії – 812.000 доларів.

Міжнародна Фундація допомоги дітям є відділом ООН, цілковито опанована соціалістами та комуністами. Вона продає в усьому світі різдвяні поштові картки, в яких нема ані натяку на Різдво Христове. Року 1961 цей відділ назбирав на дитячу допомогу 22.959.796 доларів. З них США дали 12 мільйонів доларів. Держави, які одержують допомогу від цієї Фундації, самі роздають своїм дітям, без жодного нагляду, контролю. Найперше одержують комуністичні держави. Так, 1960 року одержали: Куба – 123.000 доларів, Алжир – 570.000 доларів, Польща – 284.000 доларів, Югославія – 147.000 доларів. ООН взяла 1961 року з цієї Фундації 10 мільйонів доларів на утримання свого війська в Конго.

ООН мають Фундацію допомоги відсталим країнам. 40 % грошей цієї Фундації – це гроші США. Фундація дала комуністичній Кубі 1,6 мільйона доларів допомоги. На тій же Кубі існує так звана Технічна школа, яка фактично є військово-технічною, в ній викладають багато москвинів, які знають іспанську мову. ООН дала тій школі 500.000 доларів допомоги.

ООН ухвалила гори людолюбних, волелюбних, справедливолюбних тощо ухвал. А чому ж вони мовчать, коли Московщина в СРСР ув'язнює, катує, вбиває, знущається, визискує МІЛЬЙОНИ неповинних людей, коли Московщина залізом і кров'ю здушє революції робітників в Україні, Східній Німеччині, Мадярщині, Чехословаччині? Ані слова засуду не вишло з ООН проти Берлінського муру, проти катованих не комуністів у В'єтнамі, Кореї. Щогірше! Сама ж ООН власним військом криваво задушила спробу катангського народу звільнитися з-під комуністичної влади Конго.

Сенатор США Роберт Тафт сказав у Сенаті: „ООН – це пастка, чим скорше США підуть з неї, то ліпше задля США“.

Колишній президент США Г. Гувер казав: „Ми, американці, мусимо зрозуміти, що ООН не спромоглася дати нам ані малесенької надії на довготривалий мир. Навпаки, ООН збільшила можливості війн. Якщо ООН не викине зі свого членства комуністичних держав, то США мусять вийти з ООН“.

Допомогова і переселенська управа

По поразці Німеччини 1945 року в ній жило кілька мільйонів так званих переміщених осіб, тобто не німців переважно зі Східної Європи, колишніх полонених, робітників, що їх Німеччина понавозила до себе на примусову працю, і втікачів від московської навали зі Східної Європи. Ці люди у зруйнованій вщент Німеччині мали би вигинути з голоду, холоду, пошестей. Тож уряди США і Великобританії заздальгідь заснували окрему установу при ООН – „Допомогову і переселенську управу“ (ДПУ). Гроші їй мали би давати всі члени ООН, але фактично США давали 72 % всіх грошей. Великобританія дала 155 мільйонів фунтів стерлінгів (хоч мала державний недобір – дефіцит – 800 мільйонів фунтів). Уряди США та Великобританії призначили керівником тої Управи американського мільйонера, шести-колонника жиди Герберта Лемана. Його заступником призначили англійського генерала Фрідріха Моргана.

Генерал Ф. Морган керував переселенням „переміщених осіб“ до країн не зруйнованих війною, як Північна і Південна Америка, Австралія. Незабаром він побачив велике переселення людей не з Німеччини, але до Німеччини, наладане і кероване кимсь поза його плечима і без його відома. Те таємне переселення було добре налагоджене і коштувало великих грошей. Дослідивши, він побачив, що то жиди з усіх усюд, переважно зі Східної Європи масово приїздять до Німеччини, щоби з неї виїхати далі за гроші ДПУ на правах переміщених осіб. У зв'язку з тим він відкрив величезне зловживання урядовців ДПУ на користь жидів. Наприклад, відсотково до всіх переміщених осіб у Німеччині жидівська громада була найменша. Але на кораблях, які перевозили переміщених осіб з Німеччини до Америки, жидів було завжди 90 %. Ті зайди-жиди у подоланій Німеччині поведилися як вселадні завойовники. Вони відкрито і безкарно грабували і знущалися з німців і з переміщених осіб. Понадто не навиділи українців.

Генерал Ф. Морган повідомив 1946 року англійський уряд про все це. Дізнавшись про те повідомлення, Г. Леман телеграфічно з Нью-Йорка зажадав від англійського уряду забрати Ф. Моргана з ДПУ. Отже, урядовець ДПУ Г. Леман, якого англійський уряд разом з урядом США поставив на посаду, сам наказує урядові Великобританії. Обурений такою жидівською нахабністю, англійський уряд зажадав від уряду США забрати

з ДПУ самого Г. Лемана. На його місце уряд США призначив знову жида, колишнього мера Нью-Йорка Ф. Ла-Гвардія*. А він знайшов ту силу, яка наказує всім урядам. Мафія примусила англійський уряд відкликати з ДПУ генерала Ф. Моргана і навіть покарати його – відіслати на передчасну пенсію. На його місце сам Ф. Ла-Гвардія закликав свого жида Меєра Когана. М. Коган, маючи за плечима всемогутню мафію, став царем і богом у подоланій Німеччині. Його боялися не лише переміщені особи, але й високопоставлені німці, більше як А. Гітлера та Й. Сталіна разом узятих. Його одного слова було досить, щоби людина опинилася в руках московської окупаційної влади і помандрувала до Сибіру як „нацист“. І він справді передав московській владі в Німеччині понад один мільйон українців. Своїм жидам він дозволив робити в Німеччині все що хочуть безкарно. І вони так розпаношилися, що навіть головнокомандувач союзними військами генерал Д. Ейзенхауер телеграфічно зажадав від президента США негайно забрати М. Когана з Німеччини.

Великобританія дала ДПУ 155 мільйонів фунтів стерлінгів. Отже, мала право знати, на що ДПУ видає ті гроші. Тож вона послала до Німеччини та Австрії свою Парламентську грошову комісію дослідити. Комісія, дослідивши, писала 5.11.1946 року у своєму звіті: „Дуже багато жидів приїздить зі Східної Європи до тих частин Німеччини і Австрії, які перебували під американською окупаційною владою. Цей рух набрав розміру біблійного виходу жидів з Єгипту. Це переселення надзвичайно добре налагоджене, видно, що його керівники мали величезні гроші. Але Комісія не змогла знайти їхніх прізвищ“.

Катанга

Новоповсталата африканська держава Конго складається з двох дуже відмінних провінцій: північної – Катанги і південної – Конго. Людність цих двох країв дуже різниться мовно і культурно. У Катанзі є великі копальні, що дають 80 % світового ви-

* Московщина нагородила його „Орденем Леніна“. За що?

добутку кобальту, 70 % – радію, 70 % – промислових діамантів, 50 % – урану, 8 % – міді. Катанга була давно багатша і культурніша за Конго. Брат голови ООН Даг Хаммаршельд був найбільшим уділовцем і керівником мідяних копалень Катанги, він очолював гурт банкірів, які поклали до швейцарських банків 100 мільйонів доларів, щоб захопити у свої руки всі копальні Катанги.

ООН визнали 30.06.1960 р. Конго незалежною державою і прийняли його в членство ООН. Президентом Конго став комуніст Патріс Лумумба, а головою уряду також комуніст Сиріль Адуля. Правителем Катанги став Мойзес Чомбе. М. Чомбе скінчив французький університет, був християнином і націоналістом.

Нездаром П. Лумумба скоро довів Конго до безладу. Він обернув військо Конго у свавільних харцизак, які грабували, вбивали мирних людей безкарно. Катанга була культурна і спокійна. Отже, щоб урятувати Катангу від безладу дикого Конго, М. Чомбе проголосив Катангу незалежною від Конго республікою.

В статуті ООН написано: „Ніщо в цьому статті не дає права ООН втручатися в домашні справи будь-якої держави“. Проте, ООН вислали 12.09.1961 р. до Конго своє військо, яке вигнало президента Катанги, націоналіста М. Чомбе, а на його місце наставило комуніста Антона Гізенга та прилучило Катангу назад до Конго під комуністичною владою П. Лумумби. Уповноваженими ООН у Конго були французькі комуністи Е. Бошелі та М. Томбелен. Політичним радником війська ООН у Конго були негри, комуністи Роберт Гардінер і Ралф Бонч. Головним командувачем військ ООН у Нью-Йорку був москвин генерал Є. Кисельов.

Військо ООН два тижні катувало, грабувало, гвалтувало нічим ні в чому не винних людей у Катанзі. Воно бомбувало, палило школи, церкви, лікарні. Вбивало навіть хворих у лікарнях. Про це мовчали всі великі часописи США. А посол США до ООН А. Стівенсон відкрито казав, що Катанга не має ніякого права на самовизначення. Щогірше! Міністерство закордонних справ США поширювало всілякі брехні про М. Чомбе; перешкоджало всіма способами його уповноваженому в США М. Струеленсонові спростовувати ті брехні. Навіть хотіло відібрати йому право побуту в США. Коли ж М. Чомбе хотів приїхати до США, то воно не дало йому візи, хоч тоді ж дало англійським провідним комуністам Г. Роберто та М. Андраде. Пізніше мафія вбила М. Чомбе.

ООН витратили на знищення самостійності Катанги 483 мільйони доларів. З того США заплатили 213 мільйонів доларів.

Член Парламенту США Дональд Брюс у своїй промові 12 вересня 1962 р. в Парламенті казав, що шість високих урядовців США та ООН, які керували приборканням Катанґи, були пов'язані (безпосередньо чи посередньо) зі Шведсько-Американським копальневим підприємством. Це були: заступник Міністра закордонних справ США Фовлер Гамільтон, керівник Відділу Міжнародної Розбудови ООН Бо Гамарскольд (брат голови ООН), уповноважений ООН в Конґо Стюр Лінер, власник шведської мідяної копальні Свен Шварц і керівник копальневого підприємства та радник ООН Борґ Гортберг-Нордлунґ.

Ми, українці, не сміємо забувати досвіду Катанґи. Україна вже мала такий самісінький досвід двічі: 1917 і 1941 року. Московщина та мафія вже планували зробити в Україні те саме, що зробили в Катанзі.

Установа Освіти, Науки і Культури

Організація Об'єднаних Націй має свій окремий відділ, що називається „Установа Освіти, Науки і Культури“ (ЮНЕСКО). Про її завдання один з її засновників професор В. Бентон писав: „Людство стоїть тепер на початку нової доби цілковитого занепаду, відмирання державної незалежності народів. ЮНЕСКО започатковує цю добу“. Тож і не дивно, що серед керівників і урядовців цієї установи є 95 % комуністів, соціалістів, всіляких інтернаціоналістів, мафіозі та подібних до них. Найвище керівництво майже все в руках Московщини та її пахолків. Так: Головою ЮНЕСКО є французький соціаліст Рене Маґю. Заступником голови – москвин Павло Єршов. Генеральним Секретарем – чеський комуніст В. Герчік. Подамо перелік основних урядовців.

ВІДДІЛ ПРОГРАМИ ЮНЕСКО

Керівник В. Понамарьов, від СРСР.

ВІДДІЛ ОСВІТИ

Керівник Володимир Мартиновський – від СРСР. Управитель підвідділу середньої освіти А. Єґалова, СРСР, початкової

освіти – С. Танґіян, СРСР. Технічної – М. Найман, від Югославії.

ВІДДІЛ НАУК

Керівник Віктор Ковда, СРСР. Управитель підвідділу океанографії К. Фьодоров від СРСР. Наукових досліджень – А. Савова, від Болгарії. Технології – В. Дьяков, СРСР. Середнього Сходу – Я. Снід від Чехословаччини. Південно-Східної Азії – А. Кірпічников, СРСР.

ВІДДІЛ СУСПІЛЬСТВОЗНАВСТВА

Керівник Юліан Гохфільд – від Польщі. Управитель підвідділу статистики М. Бабич – від Югославії. Товариств – Г. Скоров, від СРСР.

ВІДДІЛ КУЛЬТУРИ

Керівник Т. Беляєва – від СРСР. Управитель підвідділу видавництва С. Малер, від Мадярщини. Авторських прав – Б. Навроцький, від Польщі.

ВІДДІЛ КІНО І РАДІО

Керівник Б. Соболев – від СРСР.

ВІДДІЛ СЛУЖБОВЦВ

Керівник Ф. Іванов – від СРСР. Управитель К. Пушков – від СРСР.

ВІДДІЛ ДОКУМЕНТІВ ТА ВИДАНЬ

Керівник В. Кіхеєв – від СРСР. Головний перекладач В. Бірюков – від СРСР. Перекладач В. Шескін – від СРСР. Рецензор М. Анісієнко – від СРСР. Планувальник Я. Вранек – від Чехословаччини.

Головним ідеологом ЮНЕСКО був англійський фабіанець, безбожник Дж. Гокслі. ЮНЕСКО видала його велику 8-митомну працю: „До світового порозуміння“. У 1-ій книзі читаємо: „Учнів треба навчати такого громадянства, яке дає ідеологічну

основу, що на ній світовий уряд може стояти, аби здійснити своє завдання. Отже, щоб ту основу збудувати, треба насамперед знищити в учнів любов до своєї країни та її слави. Треба знищити патріотизм, цю найбільшу перешкоду до інтернаціоналізму. До цього і спрямована вся діяльність ЮНЕСКО“. Колумбійський університет у Нью-Йорку видав цю книжку Дж. Гокслі, а ЮНЕСКО перевидала багатьма мовами і продає їх дуже дешево. Задля прикладу подамо тут кілька думок та ідей з тої книжки.

„...Родина дуже часто зараджує, псує дитину шовінізмом (тобто патріотизмом.– П. Ш.). Перше завдання школи – від дитсадків починаючи – боротися з цим дикунським забобоном. Вже в дошкільному віці треба навчати дитину думати не низькими національними поняттями, а широкими, світовими. Це завдання таке велике, що переходить межі і можливості самої школи, тому є політичною справою. Тепер права учителів не дозволяють учителям, навчаючи, заглиблюватися в царину політики. Ми маємо вплинути на громадську думку, щоб змінити цей жалюгідний стан. Учителі мусять мати вільну руку у вихованні дітей“*.

„...Ще в дошкільному віці треба призвичаювати дитину до громадських навичок. Задля того треба закладати шкільні дитячі громади одного віку, в яких наочними способами зміцнювати думку дитини, що людина є лише малесенькою частинкою світової величезної громади“**.

У 5-ій книжці „Навчання дітей молодших за 13 років“ читаємо: „За теперішнім способом навчання географії дитину вчать спочатку географії своєї місцевості, потім свого повіту, потім своєї країни. Лише вивчивши географію своєї країни, починають вивчати географію сусідніх країн і наостанку – всіх інших, світову. Цей спосіб помилковий і розминається з нашою (тобто ЮНЕСКО.– П. Ш.) метою. Помилковий, бо він виховує і зміцнює в учня помилковий погляд начебто найближча до його дому земля є найважливіша і найліпша, і, навпаки, найдалша – чужа і гірша. Це породжує і зміцнює патріотизм, цю найбільшу перепону до братерства і об'єднання всього людства, це – джерело взаємного самознищення народів і воєн. Цей спо-

* Перекладаючи це закамфльоване речення людською мовою – навчати 5-тирічних дітей „палітїческой грамате“, як це робиться вже 50 років у школах і дитсадках СРСР.

** Людською мовою це означає, що треба в зародку у дитині вбити людський індивідуалізм, щоби виховати дитину на бездумну і покірну вівцю в отарі. Це робиться в СРСР вже 50 років.

сіб треба змінити на протилежний. Географію треба починати вчити відразу світову. У дошкільному вихованні оповідати маленьким дітям про тварин далеких країн. Це збудить у них зацікавлення далекими, незаними, казковими країнами, розів'є у них здібність уявляти. Навчання географії у нижчих класах треба поширити на вивчення життя всіх народів у світі. У старших класах навчати відомостей про кліматичні умови треба у світовому розмірі. А вже після того переходити до вивчення географії свого континенту і наостанку – своєї країни. Цей спосіб навчить молодь думати широкими, великими, світовими поняттями. Щезне національна вузькоглядність (тобто патріотизм.– П. Ш.), застарілі національні забобони (тобто національні традиції.– П. Ш.), які тепер руйнують мирне співжиття народів“.

У перекладі людською мовою це означає, що треба навчати дітей (і то від 3-річних починаючи) дивитися на свою країну з презирством, як на якийсь маловажний додаток до великого світу. Щогірше! Широчезний світовий засяг забере дитині весь її час, а на вивчення географії, історії власної країни забракне часу. Парубок, скінчивши навіть середню школу, не знатиме власної країни. Буде космополітом, що і є метою навчання ЮНЕСКО.

„... Про природні багатства землі треба вчити не в межах окремих держав, але у світовому розмірі. Отже, треба не перечисляти, які багатства має дотична країна, але подавати за гатунком багатств. Наприклад, повідомляють про залізо та його користь людям – треба вказувати місцевості у світі, де є залізна руда. Те саме й про урожайні землі, про ліси тощо. Господарчу вагу того чи іншого природного багатства треба пояснювати учням у світовому, міжнародному освітленні, а не вузькому, лише задля країни, яка їх має. Треба дуже підкреслювати, наголошувати взаємну, господарську залежність всіх країн, а з того і потребу їхнього об'єднання під спільним проводом“... Спроби такого об'єднання вже почалися у світі.

„...У вивченні життя чужих народів не все таке гарне, щоб його подати дитині. Отже, учителі і автори шкільних книжок мусять НЕ подавати нічого поганого з їхнього життя, а подавати лише все добре. Так у дитині не зародиться якесь зле почуття супроти інших народів, а навпаки – молодь матиме доброзичливість до інших народів, а не злобу чи зневагу, як є переважно тепер“... Як бачимо, ЮНЕСКО відкрито вимагає від учителів брехати, самозрозуміло, коли мовиться про щось шкідливе мафії. І справді, тепер у США всі шкільні книжки про Московщину (СРСР) переповнені хвалою всього московсь-

кого. Все життя в СРСР малюється як рай на землі. Про немосковські народи СРСР – ані слова, хіба запевнення, що вони дуже люблять Московщину і живуть у мирі та братерській згоді з москвинами.

Та національну історію якогось народу годі обернути так гориніж, як обернули географію. Тим-то ЮНЕСКО радить НЕ вчити історії в молодших класах, а починати вчити її в середніх, коли розум парубка можна задурманити мафіозною пропагандою інтернаціоналізму.

У книжці 5-ї радиться запровадити в усіх школах спів міжнародного (світового) гімну ООН, це перший крок занедбати спів національного гімну.

У 6-ї книжці подані рекомендації про вивчення в школах статевих (сексуальних) проблем, починаючи у молодших класах. У багатьох школах США вже навчають. У Швеції та Норвегії навчають вже понад 10 років. Наслідки: кількаразово збільшилися захворювання молоді на статеві хвороби, кількаразово збільшилася кількість позашлюбних матерів молодших за 18 років.

Взагалі ЮНЕСКО вимагає дуже збільшити кількість шкільного часу на виховання світогляду, а понадто – політичного, зменшивши кількість часу на набуток позитивних знань. Отже, хай школи випускають недоуків, але політично надійних, мафіозних слуг, рабів. Московщина здійснює це вже 50 років на всіх землях СРСР і поза СРСР – в країнах-сателітах. Але у себе Московщина виховує запеклих націоналістів, шовіністів, загартбників.

Головним редактором літератури, що її видає ЮНЕСКО, є комуніст Максвел Стюард. З найпоширеніших авторів тої літератури є комуністи Л. Гюкес, В. Дюбойз, Д. Паркер, Г. Бокмайстер, Дж. Велтфіш, Р. Бенедікт і т. п.

ЮНЕСКО влаштувала 1958 року в Європі й Америці виставку „Людська родина“. Її дуже розголошено, розхвалено, уряди допомагали її влаштувати. Темою виставки було: інтернаціоналізм, пацифізм та інші мафіозні „ізви“. Крім того, вся виставка була переповнена глорифікацією жидівського народу та його стражданням від антисемітизму. Було дуже багато пропаганди статевої розпусти. Людину показано як двоногу худобину, без жодних духовних потреб та ідеалів. СРСР показано як найщасливішу країну у світі, як земний рай.

Світова наддержава

По війні 1939–45 років виникло в США понад 15 організацій, які пропагують світову наддержаву. Наприклад, „Американці об'єднані задля світової організації“, „Комісія укладання світової Конституції“, „Міжнародна боротьба за світовий уряд“, „Федералісти“, „Рух за світове громадянство“, „Будівничі“, „Боротьба за світовий уряд“, „Союз противників війни“, „Працівники задля світової безпеки“, „Заклад світового уряду“, „Об'єднання тепер“, „Світове братерство“, „Союз сусідів“, „Об'єднання Сходу і Заходу“, „Братерство вір“, „Об'єднання світових федералістів“, „Світова республіка“ тощо. Фордівська, Рокфеллерівська та інші фундації дають великі мільйони доларів на пропаганду світової наддержави зі світовим диктаторським надурядом.

Серед провідників тих космополітичних організацій бачимо таких п'ятиколонників і шестиколонників, як, наприклад, чоловічий фабіанець, член проводу кількох шестиколонних організацій Роджерс Балдуїн, або такий як професор Мільтон Маєр, що казав студентам у своєму викладі: „Час уже прийшов на революцію. Вона вже йде, а ми мусимо приспішити їй. Куля скоріше переконає капіталістів як тисяча статей, протестів“. Або такий як професор Вернон Наш, що виголосив понад 1.700 доповідей по всіх США, в яких „науково“ доводив, що нашу планету врятує від атомного знищення лише сильний диктаторський світовий надуряд, що має велике власне військо і багато грошей. Цей професор є членом проводу КП США і у своєму університеті викладає комуністичні ідеї цілком відкрито й офіційно. Або такий як провідний член сорока п'яти- та шестиколонних товариств Філіпп Рандолф, що прилюдно на вічі кричав: „Ми мусимо стягнути в болото американський прапор. Мусимо подерти його. Мусимо наплювати на нього“.

Найбільшим пропагандистом світової наддержави є соціалістичний „Осередок вивчення демократичних установ“ у Каліфорнії. Фордівська фундація дає йому мільйони доларів на його діяльність і пропаганду. У проводі того осередку стоять такі визначні особи, як, наприклад, судді Верховного Суду США: Роберт Готчінс та Вільям Доглес, заступник міністра А. Берл, єпископ, комуніст і безбожник Джеймс Пайк, єпископ Е. Кровтер, ректори університетів шестиколонники С. Бар та С. Бочанан, професори шестиколонники Л. Повлінг (нагороджений двома Нобелівськи-

ми преміями), Р. Гордіс, В. Гормен, керівник фундації „Задля республіки“ В. Фері та інші.

Голосителі деспотичної світової наддержави не називають її цією правдивою назвою, а ховають за личиною „Федерації Народів“. Суддя Р. Гатчінс уклав 1945 року статут світової наддержави. Той статут поділяє світ на дев'ять зфедерованих зон. Президент федератії мали би вибрати послі від тих зон. Отже, всі теперішні держави мали би зникнути. Президент повинен мати не лише виконавчі права, але також і законодавчі, також мав би бути Головою Верховного Суду тої наддержави*. А пункт 41-ий того статуту каже, що виробляти зброю і мати військо має право лише світовий надуряд і більше ніхто у світі. Отже, той світовий „президент“ за тим статутом мав би бути всемогутнім, нічим не обмеженим деспотом. Такі були в Московщині вже кількатороків, такі є тепер у московській соціалістичній, також федеративній наддержаві СРСР. Той американський „поступовий“ новочасний суддя лише мавпував стару, дику, назадницьку Московщину.

І справді мавпував. Розділ „С“ його статуту каже, що все, що є на землі, під землею і над землею, належить усьому людству, а не окремим народам. Отже, ВСЕ людство має право ним користуватися. Пункт 32 каже, що всі громадські та державні маєтки у всьому світі мусять бути власністю світового надуряду. Розділ „І“ дає право світовому надурядові оподатковувати весь світ**, і збирати податки. Навіть державна поліція в усьому світі мусить бути підлеглою світовому надурядові. Коротко – найвище керівництво всім фізичним і духовним життям кожної людини і кожного народу мусить бути зосереджено в руках того надуряду. Московщина і мафія називають таке зосередження (централізацію) „федерацією“. Така „федерація“ існує вже 50 років у Східній Європі.

Мафія створила 1949 року „Комісію Атлантичного Об'єднання“ під головуванням Кларенса Стрейта. Метою комісії було перебудувати Північно-Атлантичний Союз (НАТО) на повний федеративний союз. Ця комісія поробила заходи, щоби Парламент і Сенат США ухвалили таку перебудову. Вони відкинули. Тоді мафія 10 років пізніше подала їм проект перебудови у дуже при-

* Такі права мали всі деспоти світу. Одною з найбільших перемог демократії було те, що тепер у всіх демократичних державах влада поділяється на три незалежні частини: 1) законодавча – Парламент, 2) судова – Верховний Суд, 3) виконавча – уряд, президент.

** Світові банкіри вже оподаткували весь цивілізований світ.

хованій формі. Парламент ухвалив 7.07.1960 року таку перебудову. Мафія у своєму журналі „Атлантик Юніон Ньюз“ у липні 1960 р. писала: „Ця величезна наша перемога навіть нам видається казковою“. А голова соціалістів США Норман Томас казав, що, прочитавши ту парламентську ухвалу, він очам своїм не повірив і думав, що йому сниться така величезна соціалістична перемога в капіталістичних США. До речі, цю ухвалу схвалив тоді й теперішній президент США Річард Ніксон.

Один із чільних провідників ЮНЕСКО не комуніст Ф. Меґрудер писав: „Треба надати ООН нічим не обмежену владу регулювати міжнародну торгівлю і гроші. Нагляд над еміграцією треба відібрати від держав, а передати ООН. Треба дати ООН владу переселяти людей з будь-якої країни до будь-якої іншої країни, як того вимагає світова планова економіка. Треба створити світове військо таке сильне, щоби жодна держава не могла спротивитися наказам ООН. Треба дати ООН владу накладати податки у всьому світі. Треба передати всі радіостанції, великі видавництва, часописи під контроль ООН“. Це все існує вже 50 років у СРСР. Треба порадити цьому НЕ комуністові пожити в СРСР бодай півроку, і то не в багатому спеціально для чужинців, готелі в Москві, але десь в українському селі чи містечку.

Дорадник п'ятох президентів США, жидівський банкір Б. Барух був уповноваженим у Комісії з Атомної Енергії ООН. Він запропонував тій Комісії перебрати на себе весь нагляд над виробництвом і застосуванням усієї атомної енергії у світі. Уповноважений СРСР у тій Комісії сказав, що СРСР ніколи не погодиться передати свою атомну енергію під жодний нагляд. Навіть москволюб-соціаліст голова ООН Т. Лі зауважив: „Дивна річ! Капіталістичні США стали на інтернаціональний шлях, а соціалістичний СРСР – на національний шлях“.

ООН є вже зародком світового надуряду. А що він може зробити – показала ООН у Катанзі. Держави-члени ООН вже передали їй деякі свої державницькі права. А що з того може бути – показує такий приклад. Австралія мала великі надлишки харчів, і австралійський Парламент хотів допомогти своїй голодній матірній країні. Він ухвалив продати ті надлишки Англії. Австралійський уряд пояснив парламентові, що його ухвала не має правної сили, бо уряд Австралії підписав міжнародну угоду, за якою харчові надлишки у світі має розподіляти лише ООН. Отже, ООН уже має у своїх руках зброю величезної сили – голод. Хай спробує голодний народ спротивитися наказам ООН.

Найбільшою перепоною на шляху до світового надуряду є державна незалежність вільних народів. Не знищивши дер-

жавної незалежності – не створити світового надуряду. ООН є не що інше, як дуже хитра, мафіозна пастка на незалежність вільних народів.

Жидівський банкір, шестиколонник Пол Варбург казав 17 лютого 1950 р. в Сенаті США: „ Чи подобається це кому, чи ні, а світовий надуряд таки буде. Питання лише в тому: чи буде він створений згодою, чи насильством“. Жидівський провід у США підтвердив це в офіційному журналі Американської Жидівської Комісії.

ООН є найбільшим, найцинічнішим, найнахабнішим шахрайством і ошуканством з усіх, що їх записала світова історія. Порівняно з ООН покійниця Ліга Націй була чесним дівчам. Найліпшим прикладом ошуканства ООН є гореславне право „вето“ п'ятьох великодержав. Це „право“ унеможливило карати жодну з тих п'ятьох, але вони можуть карати увесь світ. Автором цього „права“ був не хто інший як зрадник американського народу московський шпигун Алджер Гіс. Цим „правом“ він відчинив двері світовому деспотичному надурядові. І теперішня світова політика – у своєму глибшому змісті фактично колує навколо питання як розподілити і забезпечити світову владу сфери впливу. Тепер обидві – і світова мафія, і Московщина торгуються. Чи доб'ють торгу, чи почнуть третю світову війну – побачимо в недалекому вже майбутньому.

ХІІ. СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ АМЕРИКИ

Славний державний муж США Патрік Генрі казав у Парламенті ще 1775 року: „Чи життя таке дороге, чи мир такий солодкий, щоби купувати їх за ціну кайданів та рабства? Боронь, Боже! Не знаю, що інші воліють, а щодо мене, то дайте мені волю, або смерть“.

Юнаки військових шкіл США присягають: „Боже, допоможи нам вибирати гірку правду замість солодкої неправди, і ніколи не задовольнятися півправдою. Дай нам, Боже, відвагу боронити все шляхетне і вічновартісне і все, що не кориться підлоті та несправедливості, боронити правду, коли вона в небезпеці“.

Сенатор Стром Тормонд висунув такі вимоги щодо політики США:

1) Найнеобхіднішим компонентом надії перемоги в будь-якому змаганні є хотіти перемоги.

2) Треба добре розтлумачити народові і війську смертельну загрозу, що перед нею тепер стоїмо. Вони мусять знати і розуміти, що це не є лише воєнна загроза, але також і політична, економічна, дипломатична, суспільна, психологічна, підривна загроза у світовому масштабі.

3) Ми мусимо усвідомити собі, що тепер ми вже воюємо, що тепер вже точиться так звана холодна війна, яка є новою, інакшою формою ніж всі війни, що про них ми знаємо з історії.

4) Ми мусимо навчитися діяти незламно, поборюючи комуністичний блахман та погрожувальну тактику. Кожного разу, коли ми так діяли, як, наприклад, у Греції, Туреччині, Іраку, Формозі, Лебадоні, коли показували свою мужність і охоту битися, – ми перемагали комуністичний блахман.

5) Щоби переконати людей у США і поза США, що наш державний лад є найліпший, ми мусимо перейти від оборони до наступу і в США і поза США. Дехто з американців забув, що наш капіталістичний лад вільного підприємства в демократичній, конституційній республіці дав нам більше волі і більший добробут, ніж є чи був десь у світі.

6) Ми мусимо мати військо найкраще у світі.

7) Ми мусимо підтримувати великий добробут у США.

8) Ми мусимо дуже пильнувати загрозу завалити зсередини нашу державу США. Генеральний Прокурор США подає список 283 комуністичних, схованих за якимось параваном організацій, а Служба безпеки стежить за 185 підривними групами. Комуністи за ліберальним параваном є далеко більш небезпечніші як відкриті члени комуністичної партії.

9) Ми мусимо бути на сторожі, щоб нас не приспало повільне, але стале намагання зосередити державну владу у Вашингтоні і тим зробити федеральний уряд диктаторським коштом ліквідації самоуправи штатів.

10) Особисто і як нація ми мусимо присвятити себе моральному і духовному відродженню в усій нашій розлогій Батьківщині“.

Так, С. Тормонд мав підставу пишатися, що в США найбільший добробут усього народу ніж будь-де у світі. Наприклад, на одну особу людності США виробляють на 40 % товарів більше ніж у Швеції, на 60 % більше як у Німеччині, на 70 %, більше ніж у Франції, на 80 % більше як у Великобританії, на 95 % більше як у СРСР. Це на одну особу людності.

У Франції робітники та селяни складають 56 % людності, але з їхніх дітей лише 12,6 % кінчають вищі школи. У Бельгії таких дітей є 11,5 %, у Голландії – 10 %, у Німеччині – 7,5 %, а в США – 48 %. З усього світового студентства одну третину складають янки. З молоді 20–24 років учаться у вищих школах: у США – 43 %, у СРСР – 24 %, у Західній Європі – від 4,8 % до 16 %. Людність держав Спільного Ринку дорівнюється людності США. Але річно кінчають вищі школи у США 450.000, а в державах Спільного Ринку лише 58.000, тобто в чотири рази менше.

Річний прибуток одного підприємства в США „Дженерал Моторс“ становить 1,8 мільярдів доларів. А це дорівнює 30 найбільшим підприємствам у Франції, Німеччині і Великобританії разом узятих. І в тих 30 підприємствах працюють 3.300.000 робітників, а в „Дженерал Моторс“ їх лише 728.000, тобто в п'ять разів менше.

США виробляють удвічі більше товару як увесь Європейський Спільний Ринок разом з Великобританією, і у два рази більше як в СРСР. США займають лише 7 % суходолу і складають лише 6 % світової людності. Але США виробляють на 33 % більше, ніж виробляє весь світ.

Половина авіапасажирів усього світу літають літаками США.

З кожних п'яти автомобілів у світі три належать янки.

В одному лише 1965 році янки вклали в європейську промисловість мільярди доларів. З них 10 % грошей США, 55 % європейських, 35 % міжнародного капіталу. Американські заводи в Європі виробляють 50 % транзисторів, 80 % комп'ютерів. Янки продають Франції 40 % нафтопродуктів, 65 % телеустановування, 45 % синтетичної гуми.

По 2-ій світовій війні США побудували 680.000 шкільних класів, тобто подвоїли кількість у порівнянні з довоєнним періодом. За цей час кількість учителів збільшилася на 47 %, а їхня платня збільшилася на 100 %. Річний видаток США на освіту з довоєнного часу 5,8 мільярдів доларів по війні збільшився на 15,5 мільярдів доларів.

На тлі такого великого матеріального поступу й добробуту жахливо вражає духовний занепад, культурне здичавіння янки. Начальник Служби безпеки Едґард Гувер казав Сенатській слідчій комісії: „Ми живемо в добі непевності, в добі боротьби волі з усебічним рабством, боротьби, що наближається до своєї найвищої точки. Ми воюємо з комунізмом. Чим скоріше це зрозуміє кожний американець, тим безпечніше буде всім нам. Ми прагнемо миру, але не за всяку ціну. Ми мусимо зміцнити наш моральний національний хребет у нашій боротьбі з комунізмом. Якщо послабимо цю боротьбу, то викличемо державну катастрофу. Комуністична загроза ззовні не сміє засліпити нам очі на комуністичну небезпеку зсередини. Остання досягає вже самого серця США. На наше нещастя ми задурманені всілякими оборонцями комунізму і комуністів, які раз-по-раз спихають нас на шлях зради демократії, волі, справедливості, на шлях поступок кремлівським червоним фашистам, і то у справах великої моральної ваги. Той, хто йде шляхом замирення з комунізмом, не знає, що то є воля і незалежність, не розуміє трагедії комуністичного рабства. Облудних кличів цих миролюбців не почуєте від волелюбних людей, яким пощастило втікти з-поза залізної завіси на кордоні Східної Європи“.

Перед 2-ою світовою війною, а в меншій мірі і після неї були в США поважні люди, які не боялися мафії. Наприклад, сенатори Джозеф Маккарті, Роберт Тафт, Джек Тені, колишній президент США Гербер Гувер, члени Парламенту: Парнел Томас, Джон Ренкін, адмірал Джон Кромелі, генерали: Доглас Макартур, Едвін Уокер, Р. Дел-Уел, голова патріотичного товариства імені Дж. Бьорча Роберт Уелч, професор Фред Шварц, Біллі Гаргіс, журналіст Карл Віґанд та чимало інших. Ще 13.02.1944 р. К. Віґанд писав: „Майбутня війна, яка вже

розпочалася, вже показує своє жахливе обличчя, хоч теперішня війна ще не скінчилася. Це – війна Сходу з Заходом, що її веде Московщина. І дивна іронія історії! США та Великобританія ДОПОМАГАЮТЬ Московщині. Кінець теперішньої стрілянини та бомбування не буде кінцем війни. Крізь пороховий дим теперішньої війни вже видно зариси третьої світової війни, що може розгорітися на добре за яких 15 років. Спочатку вона буде переважно ідеологічна й економічна“. Він писав це три місяці перед Ялтинською нарадою.

Голова патріотичного товариства „Оборонці Конституції“ генерал Р. Дел-Уел пише у своєму „Заклику до Патріотів“: „Чи США вже піддалися світовому урядові? Знаючи факти цієї піддачі, мусимо визнати, що так. Таж кожна людина, яка має якийсь розум, не може заперечити, що наша політика одностороннього роззброєння, державні витрати, які далеко перевищують державні прибутки, щорік більший недобір у державному кошторисі, який платиться щораз більшими державними позиками, і безкритична зовнішня політика співіснування з найзапеклішими ворогами США – все веде простісінько до загибелі США“.

Сенатор Роберт Тафт казав 29.07.1941 р. в Сенаті: „Як можна повірити, що Московщина воює за перемогу демократичних засад та ідей? А наш президент щойно проголосив, що США дадуть Московщині всю допомогу, яку зможуть. Чи щоб поширити чотири волі в усьому світі треба давати гармати, літаки, танки комуністичній Московщині? Таж жодна країна не спричинилася до цієї війни більше як власне Московщина! Не було б угоди про мир московських більшовиків з німецькими нацистами – не було б німецького і московського нападів на Польщу. Московщина є такий самісінький нападник як і Німеччина. Ми, американці, в імені демократії маємо зробити союз із найжорстокішим деспотом у світі Й. Сталіним. Перемога комунізму у світі була би далеко небезпечніша для США, ніж перемога нацизму, фашизму. Чому? Бо нацизм, фашизм не мають найменшої надії поширитися в США. Натомість комунізм вже має чималі перемоги в США, бо комунізм виступає в демократичній личині (масці)“.

Сенатор Тома Дод казав 28.08.1961 р. у Сенаті: „У цій холодній війні з Московщиною США зазнають поразки за поразкою. По останній війні США були наймогутнішою потугою на суходолі, на морях і в повітрі. Але за останні 16 років США щороку стали поступатися своїм ворогам. За ці роки Московщина і світовий комунізм стало здобувають перемоги над США, а США

стало відступають і відступають. США роблять помилки за помилками, дурниці за дурницями“.

Генерали США розуміли політику Московщини ліпше як політики США. Наприклад, генерал Марк Кларк казав: „Бачачи московське військо і московську дипломатію в дії, я переконався, що Московщину ніщо не спинить в її намірі панувати у світі, крім переважаючої військової сили“. Генерал Джон Дін погодився з тим, кажучи: „Московщина розуміє і шанує лише збройну силу“. Штабний генерал Алберт Ведімеєр казав Парламентській слідчій комісії: „Якби я був головним політичним радником уряду СРСР, то я був би порадив йому робити те, що він тепер робить, тобто не затягати СРСР до великої війни, а робити безперестанно малі руками своїх сателітів“. Генерал Едвін Уокер писав: „Ми, американці, врятували московську імперію від А. Гітлера. Ми, американці, врятували Францію та Великобританію від економічної катастрофи. А тепер Московщина допомагає вбивати американців у В'єтнамі. Франція вигнала Північно-Атлантичний Союз із Франції. Великобританія торгує з ворогом нам Кубою і Північним В'єтнамом. США дали іншим державам всілякої допомоги на 200 мільярдів доларів. Замість подяки ми, американці, маємо від тих держав і народів лише образи та шкоди“.

У США існують кількадесят патріотичних організацій з членством понад вісім мільйонів. Товариство „Хрестоносці“, що має 700.000 членів, поширює християнські ідеї, ідеали. Велике товариство імені Джона Бьорча має річний кошторис понад 700.000 доларів.* Великий патріотичний „Союз колишніх вояків“ має відділи по всіх США. Ці патріотичні товариства видають чимало маленьких часописів та антикомуністичних книжок, дуже переконливих, бо подають безсумнівні факти, документи мафіозної зради та брехні. Деякі такі книжки друкуються мільйонними накладами, наприклад, багато удокументована книжка Дж. Стормера „Ніхто не може назвати це зрадою“ вийшла 1964 року 20-ма виданнями лише за 10 місяців часу загальною кількістю 6.800.000 примірників. Отже, ту антимафіозну літературу читали і читають кількадесят мільйонів американських патріотів. Тож вони мають більш ніж досить відомостей про мафіозну зраду та злочини, щоб обуритися і знищити мафію. І знищити не кривавою революцією, громадянською війною,

* Жидівське Антитерористичне товариство має 5 мільйонів доларів річного кошторису.

але мирним способом, обравши до Парламенту, до Сенату та на президента справжніх, непідкупних, нелякливих патріотів, і посадили би мафію за в'язничі ґрати.

Нічого подібного досі не лише не сталося, але й нема надії, що станеться. Чому? – питають американські патріоти. У попередніх розділах ми лише натякнули на відповідь. Тут тільки скажемо, що українські емігранти та їхні в Америці народжені діти пхають по своїй змозі духовно зматеріалізованих янкі до боротьби з мафією. Одним із документів таких українських спроб є проголошення щороку президентом США „Тижня поневоленних народів“. Тут подаємо закон про нього.

Закон про визначення третього тижня липня за „Тиждень поневоленних народів“:

Тому, що велич США великою мірою завдячує толерантній єдності народу США, хоч вона склалася з різних національностей,

і тому, що це толерантне об'єднання різних елементів нашого вільного суспільства призвело народ США до розуміння і співчуття прагненню народів світу та визнання природної незалежності народів і держав усього світу,

і тому, що поневолення великої частини людства комуністичним загарбництвом робить посміховиськом ідею мирного співіснування народів і шкодить природному порозумінню між народом США та іншими народами світу,

і тому, що від 1918 року починаючи, загарбницька політика московського комунізму призвела до створення величезної імперії, яка ставить велику загрозу безпеці США та всім вільним народам у світі,

і тому, що загарбницька політика комуністичної Московщини призвела посереднім чи безпосереднім загарбанням до поневолення державної незалежності Албанії, Азербайджану, Вірменії, Білорусії, Болгарії, Грузії, Естонії, Уралу, Китаю, Козакії, Польщі, Румунії, Східної Німеччини, Тибету, Туркестану, України, Чехословаччини та інших,

і тому, що ці поневолені народи дивляться на США як на твердиню людських прав і провідника у звільненні їх і поверненні їм державної незалежності та відбудові їхньої християнської, жидівської, мусульманської, буддистської релігії і особистих прав та свобод,

і тому, що це є життєво істотним задля США, щоб це бажання волі і незалежності у цих поневоленних народів було непохитним і живим, і тому, що бажання волі і незалежності величезною більшістю цих пригноблених народів є могутнім засобом

стримувати війну й одною з найліпших надій людства на справедливий і сталий мир,

і тому, що годиться, щоби ми виявили таким народам своїм відповідним й офіційним способом той історичний факт, що народ США поділяє їхнє прагнення вибороти їхню волю та державну незалежність.

Тому хай буде ухвалено Сенатом і Палатою Послів, зібраними в Конгресі, що Президентові надається право і вимагається проголосити третій тиждень місяця липня 1959 року як „Тиждень поневоленних народів“ та закликати народ США вшанувати той тиждень відповідними урочистостями. І також уповноважується Президента і вимагається проголосувати такий тиждень щороку доти, доки всі поневолені народи не матимуть волі і державної незалежності“.

Марнотратство США

Соціалісти, комуністи, мафіозі США цілковито свідомо пхають США до економічного банкрутства, щоби, спираючись на ожебрачення людей, проголосити банкрутство капіталістичного ладу й обіцяти людям порятунок у соціалістичному ладі, щоби запровадити диктатуру соціалістичного уряду. США вже стали на цей шлях. Опанований мафією, уряд США вже напозичав у світових банкірів стільки мільярдів доларів, що їх ніколи не виплатять онуки і правнуки. Уряд Ф. Рузвельта витратив більше грошей ніж уряди всіх президентів до нього разом з урядом Ф. Рузвельта. Д. Ейзенхауер вимагав більше ніж всі президенти до нього разом з Ф. Рузвельтом і Г. Труменом. Л. Джонсон витратив більше ніж усі президенти до нього разом з Ф. Рузвельтом, Г. Труменом, Д. Ейзенхауером. Якщо не більшість, то дуже багато таких витрат змарнувалося. Тут згадаємо лише кілька задля прикладу. Так, президент Л. Джонсон обіцяв 1965 року зменшити кількість державних урядовців, а він за 5 років свого урядування збільшив їх кількість. Лише тих, що служать поза США, збільшив з 129.320 на 200.554, тобто на 47 %. З того числа 37.000 були не громадянами США. Президент Дж. Кеннеді збільшив кількість державних урядовців на 780.000. Тепер є два з половиною мільйони лише федеральних урядовців.

Лише за 6 років (1960–66) видатки уряду США зросли: на невоєнні справи – на 97 %, на допомогу незаможним – на 210 %, на платню урядовцям – на 75 %. Число державних урядовців збільшилося на 25 %, видатки уряду – на 83 %, а людності збільшилося лише на 10 %.

У державному кошторисі 1962 року на озброєння призначено 51 мільярд доларів. Уряд побудував поза США 250 військових баз. Будова деяких з них коштувала один мільярд доларів кожна. США витрачають річно 12 мільярдів доларів лише на утримання свого війська і військової влади. На останню війну США витратили 350 мільярдів доларів.

США видали на допомогу відсталим країнам понад 130 мільярдів доларів, на космічні польоти 24 мільярди доларів. Лише покрити надлишок продукції сільського господарства коштує урядові США 6 мільярдів доларів, щоб не сіяли, бо дуже багато не продано ще з минулорічних урожаїв, приблизно стільки платять щороку.

За винятком лише одного року (1957) державний бюджет США останніх 18 років (1950–1968) кожного року мав дефіцит. За 18 років дефіциту було 37 мільярдів доларів.

Московщина не безпідставно розраховує на банкрутство США.

США видало понад 100 державам допомоги на 130 мільярдів доларів. Ці гроші уряд США позичив у світових банкірів. Тепер уряд США має боргу понад 320 мільярдів доларів. Це на 34 мільярди більше ніж державні борги всіх держав у світі. Лише відсотків на свої позики уряд США платить річно кілька мільярдів доларів. Інші держави мали 1954 року паперових доларів США 10,5 мільярдів, а 1965 року вони мають 30 мільярдів доларів. Вони вимагають золота за ті паперові гроші США. І за цей час золотий запас США зменшився з 23 мільярдів доларів до 13,8 мільярдів доларів. Отже, уряд США, маючи 320 мільярдів боргу, має золотої безпеки своїх паперових грошей лише 13,8 мільярдів доларів. Тому-то паперовий долар США утратив за час 1940–65 років 57 % своєї вартості.

Якби за часів 2-ої світової війни якийсь політик США запропонував вислати гітлерівській Німеччині допомогу харчами, технікою, то такого негайно посадили би до божевільні. А по тій війні і досі всі президенти США і уряд, і Парламент допомагають Московщині розбудовувати її військову могутність, хоч Московщина вже тисячі разів відкрито й офіційно всіма мовами проголосила на увесь світ, що вона має намір підкорити США своїй владі. Чи це не божевільня? Правду каже народна мудрість:

„Коли Бог хоче покарати якийсь народ, то він відбирає розум у його провідника“.

Дурні янки думають, що видані США мільярди доларів на допомогу убогим країнам стримують поширення комунізму. Сліпці не бачать, що ті їхні мільярди, навпаки, поширюють комунізм, бо зміцнюють, рятують від упадку комуністичні уряди. А ті уряди переконують свої (й інші) народи, що поліпшує життя комуністичний лад, а не американські долари.

За роки 1945–1957 США дали допомоги:

Югославії – 836.354.000 доларів
Московщині – 687.929.000
Польщі – 442.698.000
Чехословаччині – 215.410.000
Малярщині – 31.938.000
Албанії – 20.444.000

Голова Кредитної Комісії Парламенту Отто Песман звітував Парламентові США, що США видали в 1946–67 роки позичок і допомог іншим державам на 114.694.000.000 доларів. Ці гроші уряд США позичив у банкірів і заплатив їм самих відсотків 37.839.000.000 доларів. Отже, разом 152.533.000.000 доларів.

Починаючи від 1946 року, США видали ООН та іншим 65 міжнародним установам понад 3.6 мільярдів доларів. Починаючи від 1956 року, США збільшили допомогу їм з 100 мільйонів доларів до 237 мільйонів доларів річно. Через Допомогову і Переселенську Управу ООН США дали Московщині всілякої допомоги понад один мільярд доларів.

Марнотратство уряду США стало вже таке злочинне, що навіть байдужі до „політики“ янки обурюються. Ось кілька прикладів. Федеральна Установа підготовки безробітних винайняла готель у Флориді, щоб підготувати дівчат, за 225.000 доларів на 18 місяців користування ним. А перед тим той самий готель здавався за 150.000 доларів. Там на кожних двох дівчат, що перевишколювалися, припадало дві вчительки з державних шкіл. Той перевишкіл коштував у п'ять разів дорожче ніж вишкіл у найдорожчій аристократичній школі. У Головній Управі цієї установи у Вашингтоні працюють 500 радників з платнею 100 доларів денно. Тож не дивно, що підготувати одну дівчину коштує урядові, тобто платникам податків, 10.140 доларів денно чи 845 доларів місячно. У будь-якій школі США коштує п'ятикратно дешевше. Перевишкіл 1870 безробітних хлопців у Каліфорнії коштував 25 мільйонів доларів. З них 55 % покинули перевишкіл. Так підготовка одного безробітного хлопця коштувала 11.000 доларів. Щоби вишколити 200 хлопців і дівчат на

„Охочих послужити Америці“, уряд США витратив 1968 року 3.100.000 доларів, тобто 15.000 на кожного. А повне утримання одного студента в університеті коштує в США 3.000 доларів.

У США існує урядова „Установа боротьби з бідністю“. Урядовці тої установи одержують 18.000–30.000 доларів річної платні.

Сенатор США одержує 42.500 доларів річної платні. Крім того уряд США витрачає на одного сенатора 400.000 доларів річно, а на члена Парламенту – 150.000 доларів.

В останніх виборах президента США три кандидати витратили на вибори 60 мільйонів доларів. Вибрати одного губернатора коштує понад 10 мільйонів доларів. Вибрати одного сенатора США коштує півмільйона доларів.

У парі з поширенням соціалізму в США поширюється також і москвофільство. Мафіозний часопис „Нью-Йорк Таймс“ у редакційній статті писав: „Не зважаючи на те, що Московщина хоче роздмухати революцію і війну у США і там, де може, США мусять противитися всіляким протисовєтським (читай протимосковським.– П. Ш.) повстанням, щоби тим уникнути третьої світової війни. США мусять примиритися зі злом, хоч би тим мали би допомогти комуністичним урядам зміцнитися, як, наприклад, у Східній Німеччині, хоч би мали приректи на повільну смерть такі твердині волі, як, наприклад, Західний Берлін“.

Опанований москволюбями уряд США робив це, робить і робитиме. Наприклад, президент Д. Ейзенхауер запросив 1959 року М. Хрущова відвідати США. Це був великий удар для всіх поневолених Московщиною народів. Д. Ейзенхауер сфотографував своїх онуків на колінах радісного Микити. М. Хрущов відвідав 20 міст США. Всі радісні зустрічі були сфотографовані і видруковані у всіх часописах та журналах СРСР. Ті фотографії сказали поневоленим народам СРСР: „Залишіть свої надії на допомогу США визволитися з московської в'язниці народів“.

Навіть байдужі янкі обурились. Парламентська слідча комісія видала 5 книжок, в яких зібрані криваві злочини М. Хрущова. Там читаємо, наприклад, таке: „М. Хрущов особисто керував 1933 року голодомором і знищенням восьми мільйонів українців. М. Хрущов керував 1936 року кривавими „чистками“ в Україні. М. Хрущов керував убивством десятків тисяч неповинних людей. М. Хрущов за дворічного терору 1937–38 вигубив в Україні 400.000 Богу-Духу провинилих людей. М. Хрущов по війні розстріляв та вислав до сибірських смертельних таборів сотні тисяч невинних людей“.

Як жахливо мало знали янкі Московщину і москвинів показує промова президента Дж. Кеннеді. Він казав: „Наша політика має лише одну мету – переконати московських можновладців, що їм небезпечно розпочинати безпосередній чи посередній напад, чи намагатися живосилом накидати свою волю і свій лад іншим народам, які їх не хочуть. Ми хочемо переконати москвинів, що задля Московщини і задля всього світу корисним є намагатися спільно здійснювати справжній мир на землі“.* Таке дурне базикає не 10-річна дитина, але президент.

Той же президент Дж. Кеннеді повернувшись 1961 року з Відня оповідав на телебаченні про свою зустріч з М. Хрущовим таке: „Поза тим, що вже оприлюднено, я з М. Хрущовим нічого більше не обмірковували. Ані я, ані М. Хрущов не вимагали жодних полагоджень. Не було жодних погроз, ані безумовних вимог“.

А тиждень пізніше М. Хрущов оприлюднив у Москві що як передумову до будь-яких переговорів, він вимагав від Дж. Кеннеді забрати з Берліна військові контингенти США найпізніше восени, визнати офіційно уряд Східної Німеччини і підписати з нею мир.

Після тижневої мовчанки Дж. Кеннеді признався 25 липня 1961 р. на телебаченні, що М. Хрущов справді вимагав це. І Дж. Кеннеді прилюдно на телебаченні обіцяв, що він не відмовиться від прав США у Берліні. Ще й підкреслив, що є лише одна дорога до війни – це військова слабкість США. А 17 днів пізніше німецькі комуністи з наказу Москви знищили ті права США у Берліні, поділивши Берлін непрохідним муром. У відповідь на це США кивнули пальцем у чоботі – вислали до Москви слабкий паперовий протест.

* * *

Деспотія, диктатура може існувати лише там, де державна влада зцентралізована. Державна влада США децентралізована. Кожний штат США має дуже велике самоуправління: свій уряд і парламент, незалежні від федерального уряду і Парламенту у Вашингтоні. Має навіть своє власне військо. Така велика децентралізація державної влади США є майже непоборною перешкодою мафії наставити у Вашингтоні диктаторський уряд.

* Промова Дж. Кеннеді 25.10.1963 р. в Оноронській колегії.

Отже, по останній війні мафія взялася нищити цю перешкоду. Тут подамо лише кілька прикладів.

Всі школи в США побудовані на місцеві кошти і керуються місцевою владою. Фактично нема Міністерства освіти США. Щоб захопити владу в США і у світі мафія має насамперед захопити всі фактори, які формують СВІТОГЛЯД людини. Школа закладає основи світогляду людини, отже, треба захопити у мафіозні руки школу. У США школами керує і почасти утримує влада штату, отже, захопити, зосередити шкільне керівництво наказом із Вашингтону неможливо, бо Конституція надала право керувати школами лише владі штатів. Та мафія знайшла спосіб. Штати, які не мали досить грошей побудувати чи утримати потрібну кількість шкіл, звичайно одержували від федерального уряду грошову допомогу без жодних зобов'язань перед Вашингтоном. Захоплений тепер мафією федеральний уряд також дає штатам допомогу, але з умовою, що штат виконає „поради“ федерального уряду. А які є ті поради – ми натякали, оповідаючи про ЮНЕСКО.

Другий приклад. Парламент кілька разів відкинув вимогу заснувати Міністерства здоров'я, освіти й добробуту, бо такі міністерства мали всі штати. За президента Д. Ейзенхауера Парламент ухвалив 1953 року заснувати таке міністерство. Перший рік його кошторис був меншим ніж один мільярд доларів, а по 7 роках становив уже 15 мільярдів річно. Це міністерство видає штатам потрібну їм грошову допомогу на школи, лікарні, на допомогу убогим та безробітним. Ця „допомога“ фактично стала хабаром федерального уряду у Вашингтоні, яким він підкуплює штатівських політиків, щоб вони не противилися наказам федерального уряду. Це є одним із засобів посилити централізацію державної влади США у Вашингтоні. А що саме це було і є справжньою метою мафії, видно з того факту, що федеральний уряд, даючи ту допомогу штатам, дає і накази окремим штатівським установам та товариствам, обминаючи уряд штату. Достеменно так як у СРСР.

У СРСР вже здійснено соціалістичний ідеал держави – держави-опікунки. Держава перебрала на себе обов'язок давати працю, годувати, одягати, лікувати всіх громадян. Уряд США, ставши на соціалістичний шлях, уже теж перебирає на себе цей обов'язок. Приклади: Каліфорнійський штат платить допомогу на життя 1.100.000 осіб. З того числа 700.000 є працездатними. У Нью-Йорку понад один мільйон осіб живуть на міську допомогу. На цю допомогу Нью-Йорк видає 22 % свого річного кошторису. А за статистику в Нью-Йоркському штаті люди

найзаможніші, з розрахунку на одну особу, ніж у будь-якому іншому штаті. Нью-Йорк видає 180 мільйонів доларів річно на утримання негритянських нешлюбних дітей. У Каліфорнії є понад 500 тисяч безробітних, а фермери змушені наймати мексиканських робітників, бо каліфорнійські безробітні не хочуть працювати. На вимогу робітничих союзів уряд заборонив привозити мексиканців. Тому зігнило на полі незібраних овочів та городовини на кілька мільйонів доларів.

Безбожництво

США заснували побожні християни, які запровадили присягу вірності державі на Біблії. Вони записали до Конституції США закон, який звільняє церкви всіх вір усяких податків. Вони навіть на грошах викарбували національне гасло США „На Бога ми покладаємося“. Також запровадили щоденну молитву в усіх школах. Усі Церкви США є вільні і самоуправні. Держава не має права втручатися в жодні церковні справи. В США церкви будують, утримують і керують ними самі парафіяни за свої гроші і так, як вони самі хочуть.

У ХХ ст. почав ширитися в США соціалізм з його безбожництвом. По заснуванні великої безбожницької імперії СРСР те поширення дуже збільшилося, а по останній світовій війні воно набрало розміру епідемії. Ця пошесть захопила навіть священників, навіть єпископів, професорів богослов'я. За браком місця ми тут згадаємо лише кілька з кількох тисяч прикладів.

Редактор видань Всекрайової Ради Церков священник Е. Ліндерман писав: „Християнство вже не надається на релігію нашого часу“. Визначний провідник тої самої Ради Церков священник К. Вільямс казав: „Щодо віри – я належу до протестантської Церкви, а щодо політики, то належу до комуністичної партії. Належу до Церкви тому, що через Церкву легше притягнути людей до комуністичної партії“. Голова Сенатської слідчої комісії сенатор Дж. Маккарті казав: „Я певний, що серед священників США є понад 10.000 комуністів та соціалістів“. Установа „Досліди громадської думки“ з'ясувала, що серед священників США є 2 % (8.000) комуністів, 10 % (40.000) соціалістів,

15 % (60.000) прихильників соціалізму. Отже, разом лівих переконань 27 % (108.000). Опитування 300 студентів теології у 8 богословських колегіях США виявило, що 46 % студентів не вірять у непорочне зачаття Діви Марії, 21 % не вірять у божественність Христа, у безсмертність душі вірять лише 2 %.

Найбільш поширений серед протестантів США церковний журнал „Християнське сторіччя“ гостро побороє ворогів комунізму, безбожництва, протестує проти слідства над діяльністю комуністів, всіма способами виправдовує комуністичні злочини. Цей журнал пише: „І К. Маркс, і Христос – обидві ці людини були революційними провідниками“. Протестантська Церква в США видає місячник „Просвітеріанин“. В одному числі була редакційна стаття: „Що мені не подобається в Ісусі Христі“. У США вийшла безбожницька книжка „Біблія без личини“. У ній надруковано багато малюнків напівголих дівчат, хлопців, які цілуються. Мойсея зображено в американській піжамі з цигаркою в роті. Англійський Кентерберійський архієпископ Михайл Рамзей дуже хвалив таку „Біблію“. У США видається багато безбожницької, антихристиянської літератури. Такі книжки є в громадських книгозбірнях, як, наприклад, „Остання спокуса Христа“. Три професори богослов'я в університетах США проголосили себе „безбожницькими християнами“ і написали книжку „Бог уже помер“.

Протестанти США заходилися перекласти Святе Письмо (Старий і Новий Заповіт) теперішньою англійською мовою. Створили комісію з 95 перекладачів, богословів, науковців. У тій комісії було 30 соціалістів, отже, безбожників. Цей переклад став підставою для заперечення непорочного зачаття Діви Марії та божественності Ісуса Христа. Так, наприклад, у старому перекладі було написано: „Ось непорочна діва завагітніє“. У новому ж перекладі написано: „Ось молодиця завагітніє“.

Протестантський єпископ Джем Пайк був не лише антихристиянином, але й взагалі безбожником. Він казав: „І американізм, і комунізм мають свої корені в Біблії“. Священик-капелан Балтиморського університету у своїй проповіді студентам з церковної казальниці виправдовував розпусту. Університетська влада не покарала його. Навпаки, дозволила студентам видавати порнографічний журнал. Священик Роберт Еді у своїй недільній проповіді казав, що неповнолітні парубчак та дівчиська мусять мати право на статеві позашлюбні стосунки так як і на шлюбні.

Кафедра в Сан-Франциско влаштувала у себе в церкві дикий „концерт“. Грали органи й джазбанд у супроводі диких криків

трьох тисяч учасників. Єпископальна церква святого Андрія в Детройті використала в Богослужбі на Велику П'ятницю 1966 року джазовий оркестр.

У Колумбійському університеті в Нью-Йорку від першого дня його заснування 112 років тому щонеділі відправлялася служба Божа. Від 1970 року не відправляється цілковито.

У США є 321.000 церков і 126 мільйонів парафіян. До церкви ходять менше половини того числа. В США є 167.000 католицьких черниць. Року 1969 біля 6.000 їх покинули чернецтво. Лише в одному 1967 році 400 католицьких священників США не тільки розстриглися, але й взагалі відцуралися церкви. За останні 20 років пияцтво серед протестантських і католицьких священників поширилося у десять разів.

Католицький університет Ксав'єр у США запросив рабина Алберта Гольдмана на професора Богослов'я. Опитування Галупа виявило 1969 року, що 60 % янки не знають, що є Пресвята Трійця, а 66 % не знають, хто виголосив Нагорне казання-повідь.

У США існує велике об'єднання протестантських церков – Всекрайова Рада Церков. Вона об'єднує понад 40 мільйонів протестантів. Її річний кошторис становить понад 12 мільйонів доларів. Найвищий її провід у руках шестиколонників, соціалістів, навіть і безбожників. Парламентська слідча комісія США знайшла, що на її установчих зборах 1950 року в Клівленді з 29 засновників, що підписали засновну грамоту, одинадцять належали до шестиколонних товариств. А серед присутніх на тих зборах 358 священників 134 були членами прокомуністичних організацій. Десять років пізніше та ж комісія знову знайшла, що серед найвищих провідників Всекрайової Ради Церков понад 100 були членами прокомуністичних товариств.

Офіційний речник Всекрайової Ради Церков священник С. Джонс казав: „Коли Західний світ робив помилки у несправедливому, капіталістичному ладі, то Бог благословив московських комуністів створити справедливіший лад і виявити невдачу Євангелія зледачілої Християнської Церкви“. Заступник Голови ВРЦ священник В. Гайвард казав, що комунізм був і є добродійним у Китаї навіть і тоді, коли нищив там церкви.

ВРЦ скликала 1962 року до університетського міста Ан-Арбор з'їзд молоді Північної Америки. На тому з'їзді виставлено щось схоже на оперу з життя Христа на землі під назвою „Він був банкрутом“. Увесь зміст і форма тої „опери“ були більш блюзнірські і гидкіші, ніж найгидкіші вистави в СРСР.

ВРЦ у своєму списку літератури, що її радить читати, подала й твори Лангстона Гюгеса. Він – комуніст і безбожник, автор кількох блюзнірських книжок.

Головна Рада ВРЦ ухвалила на своєму з'їзді 21.09.1968 р. вимагати від уряду США щоби він: 1) Припинив бомбувати Північний В'єтнам; 2) Уникав всіляких спроб військового втручання в комуністичному Китаї; 3) Подбав, щоб Організація Об'єднаних Націй прийняла комуністичний Китай до свого членства; 4) Творив передумови співпраці між США і комуністичними державами; 5) Щоб визнав офіційно комуністичні уряди Куби і Східної Німеччини; 6) Щоб скасував обмеження на привіз товарів із комуністичних держав до США; 7) Щоби дуже побільшив культурний обмін між США і СРСР. Це саме вимагає і КП США.

Провід ВРЦ настільки опанований соціалістами та комунолюбями, що вже цілковито відкрито підтримує домагання КП США. Наприклад, Всекрайова Рада Церков вимагає:

- 1) Щоби США замирилися з усіма комуністичними державами за всяку ціну.
- 2) Щоби США беззастережно й однобічно роззброїлися.
- 3) Заборонити випробовувати атомну зброю.
- 4) Скасувати присягу на вірність державі.
- 5) Припинити всі слідства комуністичної діяльності.
- 6) Не чинити опір расовому змішанню білих з неграми.
- 7) Відмінити закони про підривну, шпигунську діяльність.
- 8) Соціалізація всього життя США.
- 9) Побільшити допомогу США комуністичним державам.
- 10) Визнати комуністичний Китай.
- 11) Помилувати засуджених комуністичних шпигунів.
- 12) ВРЦ очорнює, оббріхує керівника Служби безпеки Дж. Е. Гувера та голову Слідчої комісії Дж. Маккарті.
- 13) ВРЦ поширює ідеї матеріалістичної філософії життя.

„Наші американські священики не дбають про християнську мораль. Вони ж бо ліберали, поступовці, а насправді ж – нездатні зміцнити побожність людей, хоч і голосять з казальницьких, розпусних книжок та журналів серед молоді. Вони замовчують жахливе збільшення розводів. Вони ані словечком не згадують про величезне поширення пияцтва та наркотиків серед молоді. У боротьбі проти ворогів американських свобод і прав не чути їхнього голосу“. Таке казав священик Єс Кілемс у своїй проповіді.

План мафії – знищити релігію під личиною релігії. „Нью-Йорк Таймс“ повідомив, що недалеко від Вашингтона, у Форт Фут, штат Меріленд, буде збудований великий „Храм порозуміння“. Своєю формою він має нагадувати сонце з шістьма променями. У кожному з тих променів приміщувалася би капличка і книгозбірня однієї з шести релігій: християнства, буддизму, індуїзму, мусульманства, юдаїзму, синтоїзму. Гроші на будову цього храму збирають усі прихильники світової наддержави, інтернаціоналізму, ліберали, соціалісти, комуністи, безбожники, спіритуалісти, окультисти, теософи тощо. Між ними Елеонора Рузвельт, жінка президента США.

В центральній частині того храму має бути „Зала світла“. В ній мудреці навчатимуть людей усіх народностей нової релігії – „Культу людяності“ (гуманістичного культу), виховуючи з них громадян світу, замість громадян якоїсь держави. У цьому храмі міститиметься світовий осередок пропаганди нової віри людського братерства. Навчання провадитиметься у школах усього світу. Засновники цієї віри взяли за її знамено число ШІСТЬ, а число 666 у жидівській Біблії означає сатану. У США є кілька таємних сект, що обожнюють сатану. Ті сектанти, переважно студенти, підпалюють церкви, руйнують хрести на цвинтарях тощо.

У житті є багато такого, чого не може зрозуміти, не може витлумачити людський розум. Нездатні щось уявити невігласи можуть, скільки хочуть, запевняти нас, що вони розуміють все і можуть витлумачити все. Богові дяка, їхнє „розуміння“ та тлумачення – це лише дитяча дерев'яна рушничка, що не зрушить найменшої зірки в небі. І добре що так, бо людська душа вмерла би від їхнього „тлумачення“, що нічогісінько не витлумачує. Світ без чудес, і людина без здібності дивуватися, був би світом без творчості, бо людина не мала би творчої уяви. А люди без творчої уяви – це не люди, а бездушні машини. Релігія, поезія, мистецтво – всі вони зроджені людською уявою, людським гоним до краси, до чудесного, до вищого, до небес.

Понад сто років тому президент США А. Лінкольн казав: „Я не журюся тим чи Бог з нами. Але я дуже турбуюся тим, чи ми з Богом“.

Злочинність, розпуста

Двоногого звіра стримує від злочину лише страх кари. Доки людина вірила в Бога, доти вона сама себе стримувала від злочину, бо боялася кари Бога, який всюди присутній і все бачить. Безбожник не вірить, що існує безсмертна душа. Він вірить, що зі смертю приходить кінець людського життя. Звідси безбожник робить логічний висновок: насолоджуйся життям поки живеш. А що в житті існує боротьба людей за краще місце під сонцем, то мусиш не цуратися жодних способів і засобів, щоби перемогти. Отже, всілякі обмеження власних сил, всіляка мораль шкодить людині у тій боротьбі. Тож геть з усякою мораллю. Моральне є все те, що корисне мені.

Так безбожництво породило злочинство і розпуста. В парі з поширенням безбожницького соціалізму поширювалося злочинство і розпуста. Соціалісти вибріхуються тим, що, мовляв, спричиняють злочини голод та біда. А це неправда. Комісія юристів у Нью-Йорку дослідила понад 2.000 судових справ злочинців 10–20-річної молоді. Виявилось, що серед молодих злочинців дітей дуже багатих батьків було 5 %, багатих батьків – 25 %, заможних – 45 %, убогих – 25 %. А в Нью-Йорку живе багато сіроми.

Та й писання соціалістичних ідеологів доводять, що соціалізм виховує злочинців та розпусників. Наприклад, соціаліст професор Г. Барнес учить таке: „Наше суспільство раніше ставилося неприхильно до поступових спроб узгодити керівництво статевими стосунками з теперішніми науковими поглядами. Теперішні наші погляди на проблеми статі ховають у собі: 1) Дикунські забобони щодо статевої соромливості, понадто жіночої; 2) Старожидівське жіноче рабство і засаду панування чоловіка в родині; 3) Застарілий забобон, особливо у дівчат, що позашлюбні стосунки є злочином і гріхом; 4) Застарілий забобон – пошану до дівочої незайманості; 5) Застарілий погляд на шлюб як на щось святе, як на священну справу, а не просто особисту чи суспільну; 6) Буржуазну засаду особистої власності; 7) Кантівську філософію браку знання у людей.

Взагалі у теперішніх поглядах американців, навіть високоосвічених, ледве чи є щось, що відповідає теперішній науці та естетиці“. Отже, вся несоціалістична культура – це застарілі, дикунські забобони. Молодь завжди перша захоплюється чимось новим. Молодь США, не маючи якоїсь іншої ідеї, яка кликала

б її до боротьби, зробила свій висновок із соціалістичних ідей. Вона пішла шляхом злочинів і розпусти. Ми тут згадаємо лише кілька прикладів без тлумачення.

Сенатор Стром Тормонд казав у Сенаті, що за статистикою Служби безпеки за 1950–1960 роки число великих злочинів – убивств, грабежів, гвалтувань тощо в США збільшилося на 100 %, хоч людності збільшилося лише на 18 %. Отже, злочинність збільшується у п'ять разів швидше як людність. З усіх злочинців 43 % молодші за 18 років. Злочини в США приносять шкоди більше як на 60 мільйонів доларів ДЕННО. Керівник Служби безпеки Е. Гувер тлумачить це збільшення байдужістю суспільства до злочинів, а також і тим, що судді надто потурають злочинцям, ставлячись вибачливо до них. Наприклад, в 1964 році з усіх ув'язнених злочинців 76 % зробили злочин вдруге, втретє і більше разів. А все, що треба, щоби зло перемогло – це байдужість чесних людей. Славний А. Данте писав: „Найгарячіше місце в пеклі призначено тим, хто був байдужим у боротьбі Добра зі Злом“.

Служба безпеки США подає, що лише за половину 1969 року збільшилося порівняно з 1968 роком убивств на 42 %, грабунків на 46 %. За 10 років (1957–1967) злочинність у Вашингтоні збільшилася на 225 %. Лише за один 1966 рік згвалтувань побільшилося на 100 %. За один лише 1968 рік збільшилося у Вашингтоні злочинів – грабунку на 53 %, убивств – на 81 %, гвалтування жінок – на 67 %, великих бійок – на 29 %, нічних уломів у квартири – на 41 %, крадіжок – на 41 %. Мешканці Вашингтону так залякані злочинцями-неграми, що бояться повідомляти поліцію про напади та свідчити проти бандитів у суді. Поліція дізнається лише про 20 % нападів. Вашингтонський часопис „Дейлі Стар“ дослідив, що у Вашингтоні серед 100 ув'язнених злочинців лише п'ять були безробітними. Серед решти було багато заможних людей. У Вашингтоні лише за півроку закрилося 160 крамниць, бо власники бояться грабіжників. Один підприємець казав, що він витрачає понад 50.000 доларів річно на ремонт пошкоджених розбишаками вантажних автомобілів.

У Нью-Йорку у великих омнібусах їздить поліцейський, що охороняє пасажирів і водія від розбійників. Крамарі в Чикаго платять гангстерам по 100–150 доларів тижнево за те, щоб вони не нищили їхніх крамниць. Страхові компанії США не хочуть страхувати громадян тих міст, де були великі заколоти, бо уряд не поборює належно тих заколотів. Політикам США виборчі голоси гангстерів, злодіїв дорожчі ніж закон та лад. Ті політики

так потурають злодіям та гангстерам, що перешкоджають поліції боротися зі злочинством та розбійництвом.

У США було 1964 року 175.000 нападів на вулиці та в домах, 113.000 грабунків, 10.000 убивств, 19.000 гвалтувань жінок. У США кожної півхвилини трапляється крадіжка з хати, кожної хвилини крадуть автомашину, кожної три хвилини гвалтують жінку, кожної години вбивають.

У Чикаго є понад 200 ватаг молодих, молодших за 20 років злочинців. За ними 34 % крадіжок, 52 % пограбувань квартир, 61 % крадіжок автомашин. Школярі в Чикаго вчинили 1969 року понад 1.000 нападів на своїх учителів. У Вашингтоні за один лише 1968 рік школярі розбили 43.000 шиб у школах.

Комуністи та соціалісти захопили провід у студентському Союзі. Студенти США збомбували 1968 року лише за п'ять днів чотири військові школи. Вони кинули запальні бомби в університетах Каліфорнійському, Делаверському, Вашингтонському, Мічиганському, Колумбійському. Останньому наробили шкоди на півмільйона доларів. Вони закладали запальні бомби навіть у великих крамницях, де бувають тисячі людей. У Вашингтоні влаштували 18.01.1969 р. триденні заколоти. Слідство виявило, що ті заколоти провадили діти дуже заможних батьків. Заколоти 1969 року наробили шкоди школам на 200 мільйонів доларів. А брат президента США Роберт Кеннеді сказав: „Чим більше буде заворушень в університетах, тим ліпше буде задля застрашнього світу“.

Понад 600 студентів та молодих викладачів влаштували 17.11.1969 року під церквою Святих Апостолів у Нью-Йорку розпусні мужеложні, інакше – гомосексуальні оргії. Подібних студентських оргій було багато по всіх США. Управителька студентської бурси Пенсильванського університету професор А. Емерсон скасувала заборону студенткам ночувати у покоях студентів.

Порнографічний журнал у США „Плейбой Мегазін“, що відкрито пропагує розпусту, виходить накладом понад 5 мільйонів примірників. Тож нічого дивного в тому, що за 20 років (1940–1960) число нешлюбних дітей збільшилося на 400 %. Навіть у домі президента, тобто в Білому Домі, на офіційних вечорницях навіть священики, для прикладу о. Д. Моєр, танцюють непристойні негритянські танці.

Каліфорнійський університет дозволив своїм студентам мати горілку в бурсі. У США є понад 5 мільйонів хронічних п'яниць.

За останні 10 років у самому лише Нью-Йорку число наркоманів зросло на 950 %. У Нью-Йорку в кожній школі є багато наркоманів.

Дослідження виявили 1969 року, що в Каліфорнійському університеті 36 % студентів уживають наркотики. США витрачають на наркотики 250 мільйонів доларів річно.

У Китаї засіяно маком для виготовлення опіуму понад два мільйони гектарів землі. Китайський державний банк продає за кордон наркотиків на великі мільйони доларів річно. Самий Гонконг вивозив на світовий ринок опіуму 1950 року 3.500 тонн, а 1960 року – 7.000 тонн. Комуністичний китайський уряд заробляє на торгівлі опіумом понад один мільярд доларів річно. Одним із найбільших споживачів опіуму є США.

Духовна гнилизна

Президент США Томас Джефферсон казав 175 років тому: „Великий добробут без духовних, моральних чеснот – це найпевніший шлях до занепаду народу і його держави“. Американський патріот казав 1964 року: „Наш великий добробут зробив нас, американців, бездумними свиньми, які нічого не хочуть поза повним коритом. Чому ми, американці, такі дурні, що самі копаємо собі могилу, самі готуємо „мирну“ кулю в нашу дурну потилицю?“ (Г. Кнігт). Так! Клич сучасного янки: „Перш за все – насолода“. Тепер у США панує матеріалістичне пристосуванство з метою насолоджуватися життям – прагматичний опортунізм з гедоністичною метою.

Інший патріот США писав: „Ми, американці, наскрізь зігнили. США – це Содом і Гоморра напередодні цілковитої руїни. Ми, американці, гуртово виплекуємо з нашої молоді розумову і моральну малеч. Наші університети пишляються не своїми науковцями, а спортсменами. Середні школи пишляються своїми осягами у спорті, а не в науці“. Генерал США Р. Дел-Уел казав: „Як нація, ми, американці, є нацією дурнів“.

В. Ленін казав ще 1900 року, що капіталісти самі зроблять собі труну та ще й цвяхів дадуть пролетарям, щоби ту труну забити. Коли М. Хрущов був у США, то він сказав янки: „Ми вас поховаємо“. Сенатор США К. Манд відповів: „М. Хрущов трохи помилився. Не вони, москвини, нас поховають, але ми, американці, самі себе поховаємо, та ще й передчасно, живими“.

„Пошана до США у світі тепер упала до нуля. Увесь світ є свідком духовного банкрутства провідної верстви США. Наші провідники – це шашелі та блощиці“. За прикладом далеко не ходити. Ось президент США Г. Трумен, коли суд засудив московського шпигуна А. Гіса, прилюдно сказав, що він не може змінити свого приятельського ставлення до А. Гіса.

Заступник Міністра закордонних справ США Гарлан Клевланд казав 22.12.1962 р. на телебаченні: „Коли ми думаємо про те, що ми маємо зробити, то знайти відповідь не допоможуть нам ані церковні приписи, ані батьківська наука, ані Святе Письмо. Все це – безвартісне задля нашого думання, бо ж ані трохи не допомагає нам знайти, що ми маємо зробити“. Ця провідна людина США не є винятком. Таких є дуже багато.

„Урядовці США не вибрані народом, а призначені зверхниками. Вони відповідають лише зверхникам, а не народові. Ці урядовці виробляють безліч урядових наказів і, виступаючи в ролі суддів, пояснюють свої накази відповідно до потреб часу і потреб уряду. Президент США не зважає на Конституцію США і на свою присягу. Замість того, щоб виконувати закони, ухвалені Парламентом, як цього вимагає від президента Конституція США, сам стає законодавцем. Парламент надав президентові США право запровадити в США диктатуру своїм наказом. Судді Найвищого Суду, нехтуючи Конституцією і своєю присягою, привласнили собі законодавчі права, не оглядаючись на Парламент, що єдиний має законодавчі права. Наше судівництво, Парламент, часописи, журнали, радіо, телебачення – все стало продажним, проститутованим. Зовнішня і домашня політика США – це корабель без керма“.

Янкi не можуть думати власним розумом, бо їхній розум є у всеохоплюючому полоні реклами, яка каже йому що і як він має робити, що і як має думати. Тим-то на рекламу кандидатів у президенти, сенаторів, членів Парламенту США витрачаються великі мільйони доларів. На саме лише звеличення по радіо витрачаються понад три мільйони доларів. А радіореклама є найсильніша, бо ж вона залізе у кожну хату. Радіомережі США не є державні, а становлять собою власність окремих осіб-мільйонерів. Вони дають мільйони доларів на рекламування кандидатів. А дають лише тим кандидатам, які зобов'язуються виконувати бажання тих мільйонерів. Таким чином мільйонерська мафія керує і президентом і Парламентом США.

„Серед широких мас особи, які цікавляться високою політикою, є винятки. Величезна ж більшість суспільства – це дурні папуги, які, не маючи власного світогляду, лише без-

критично повторюють те, що прочитали в часописах чи почули на радіо“.

За кількома винятками великі часописи та журнали США підлягають найжорстокішій цензурі з боку найбільших невігласів, найлегковірніших, найпідліших. Більшість власників часописів, журналів, радіо дивляться на свої часописи, журнали, радіо лише як на джерело їхнього збагачення. Коли повстає запитання: добро народу, патріотизм, чесність чи гроші, то вони завжди вибирають гроші“.

У загальних виборах 1954 року зі 100 мільйонів законних виборців 58 мільйонів НЕ голосували.

Генерал Д. Ейзенхауер мав звичку питати вояків США: чому вони побороють Німеччину? У своїй промові 1950 року в Колумбійському університеті він каже, що 90 % вояків відповідало йому: „Не знаю“.

Начальник китайської військової розвідки в Кореї писав до своїх зверхників про вояків США таке: „Вояк США має слабенку вірність до своєї родини, своєї громади, своєї релігії і до своїх товаришів-вояків. Він пристосуванець. Коли самітний – він боягуз. Він недооцінює власної сили, власної вартості. Він не розуміє історії США, їх політичної філософії; не розуміє ваги громадських установ; не розуміє потреби захищати волю. Коротше кажучи, не розуміє, не знає мети свого власного і суспільного життя. Він не розуміє навіть ваги і потреби війська та держави“.

З усіх полонених янкi у корейській війні китайська пропаганда зробила 30 % комуністами. За тих самих обставин з усіх полонених турецьких вояків не зробила комуністом ані одного. Серед турків, китаців не знайшли ані одного зрадника, а серед американців знайшли дуже багато. Та не якісь скомунізовані американські полонені в Кореї, але в США на військово-морській базі Норфолк вояки стягнули 1952 року зі щогли на землю прапор США, а на його місце піднесли прапор ООН.

Щонайменше 99 % янкi – не соціалісти. Уряд США штовхає за залізну заслону одну країну за другою, а ті 99 % не соціалістів (не комуністів) ані пальцем не поворухнули. Опанований мафією уряд США видає мільярди доларів на зміцнення й озброєння комуністичних держав, а ті 99 % не соціалістів ані пальцем не поворухнули. А вони ж мають повну можливість замінити мафіозний уряд на патріотичний без жодної революції, але своїми виборчими картками. Ця байдужість не соціалістів США є основою мафіозної сили в США і запорукою її повної перемоги без жодного пострілу.

Одною з ознак духовної, моральної гнилі є статеві збоченості, зокрема гомосексуалізм. У США статеві збоченці мають свої товариства з сотнями тисяч членів. Існує навіть „наукове“ товариство статевозбоченців так звана „Рада статевої знань і освіти“. Вона видає журнал „Сексологія“ та багато соромітьких книжок. Керують тою Радою комуністи, жиди доктор Е. Шульц та доктор А. Рубін. Рада витрачає кілька мільйонів доларів річно на поширення та поглиблення розпусти і статевого збочення. Рада має великий вплив на Учительський Союз і навіть на Світову Раду Протестантських Церков. Голова товариства мужоложців свідчив у Сенатській слідчій комісії, що в уряді США є понад 200.000 гомосексуалістів, а у війську – понад чверть мільйона.

Статеві збоченці вже вимагають закону, який дозволяє провадити відкрито статево збоченість. Щогірше! Навіть священики вже поширюють ідеї статево-збоченців з церковних казальниць, як, наприклад, отець К. Крім з Єпископальної Церкви в Лос-Анджелесі. Верховний Суд США скасував заборону посылати поштою порнографічну літературу. Чимало лікарів нервових хвороб стають на захист статево збочених. Вони вимагають узаконити статево збоченість. Серед найвищих урядовців США виявилися гомосексуалісти: заступник Міністра закордонних справ Сомнер Велз, дорадник президента Уолтер Дженкіс, Боб Бейкер та багато інших. Дорадник п'яти президентів жид Бернард Барух мав велику збірку фотографій високопоставлених осіб, що показували їхні статеві збочення та інші неморальні вчинки. Він уживав ту збірку, щоби загрозою оприлюднити примушувати тих осіб робити те, що він хотів.

Редакція журналу „Реліджіус Прес“ дослідила зміст 133 кінофільмів. У тих фільмах показано: 32 вбивства, 5 самогубств, 17 злочинів, 27 фактів бандитизму, 26 позашлюбних статевих стосунків, 25 гомосексуальних збочень, 26 неморальних звальювань, 9 гвалтувань жінок.

Ознаки моральної гнилизни США:

1) Журнали, часописи, радіо відкрито оправдують вживання молоддю наркотиків.

2) Жінки, дівчата ходять вулицями майже голі.

3) Чимало єпископів, священиків, ченців і черниць належать до безбожницьких товариств чи беруть участь у безбожницьких виступах.

4) Дуже великий відсоток дітей молодших за 16 років п'ють трюнки і вживають наркотики.

5) У кожній хаті телебачення пропагує розпусту, пиятику, вбивство.

6) Щороку все більше поширюється гомосексуалізм.

7) Цілковита, всеохоплююча неморальність кіно, телебачення, які з усіх показаних фільмів 95 % подають неморальні фільми.

8) Повна байдужість єпископів, священиків до заборони молитися у школах, і взагалі їхня байдужість до боротьби з безбожництвом та розпустою.

9) Повна байдужість усього суспільства до всілякого зла, аморальності, злочинів, таємних убивств, державної зради.

10) Величезне поширення і поглиблення злочинства, пияцтва, вживання наркотиків, галабурства, розбишацтва дітей та молоді, повна безпорадність влади та суспільства з тим усім.

Соціалізм у США

За часів миру і добробуту мафія не може обмежувати громадські права та свободи, бо люди бачать, що нема в тому потреби, лише за часів війни, політичної чи економічної кризи, причин і наслідків яких звичайні громадяни не розуміють, можна переконати людей у потребі тимчасового обмеження їхніх громадських прав та свобод, мовляв, заради їхнього власного та їхніх дітей добра. Отже, щоб вільний громадянин погодився на те, щоб державна влада обмежила його права та свободи, треба викликати війну чи політику або економічну кризу.

За часів останньої війни уряди позакладали всілякі свої установи, лави, ради тощо з прикметниками: тимчасовий, наглої потреби, надзвичайний, страховий тощо. Уряди, закладаючи їх, обіцяли розв'язати їх по війні. Вони існують і сьогодні, лише змінили і то не всі осоружні назви на такі менші, що дратують вільного громадянина. Вони існують, бо майже всі вони є соціалістичними кроками на шляху до соціалістичної, диктаторської світової наддержави. Ми тут подамо кілька фактів, що вказують як далеко в уряді США зайшли на тому шляху.

Соціалістична мафія в уряді США:

1) Намагається навмисно збанкрутувати США, щоби тим приготувати ґрунт для соціалістичної революції в США.

2) Задля цього вона щороку збільшує видатки США, збільшуючи тим заборгованість уряду.

3) Щороку збільшує недобір у державному кошторисі.

4) Щороку поширює федеральну владу і звужує владу штатів, приготавляючи ґрунт для централізованого диктаторського уряду США.

5) Безупинно збільшує пропаганду в США соціалізму, пацифізму, щоб духовно обеззброїти громадян США, ворогів світової соціалістичної наддержави. Патріотичне товариство імені Джона Бьорча вираховувало, що під комуністично-соціалістичним впливом є вже 40 % державно-політичної діяльності США.

У великому протесті 15.10.1969 р. у США проти війни у В'єтнамі взяли участь 17 сенаторів і 47 членів Парламенту. Понад 300 професорів, письменників, священиків створили 1967 року товариство „Резіст“ („Опір“) з метою збирати пожертви на підтримку небажанню молоді служити у війську. Понад 50 професорів Чикагського (Північно-Західного) університету підписали вимогу до уряду скасувати Парламентську комісію з Американської діяльності. Гарвардський університет запросив на професора науковця-атомника Джемса Опенгеймера, якого уряд вигнав з державної служби за шпигунство.

Дослідження громадської думки в США (Д. Галупа) виявили, що антикомуністичну боротьбу сенатора Дж. Маккарті гудили 28 % протестантів, 23 % католиків, 71 % жидів, а схвалювали 49 % протестантів, 58 % католиків, 15 % жидів.

Президент Дж. Кеннеді попризначав 193 суддів, всі лівих поглядів, переважно членів соціалістичного товариства „Американці демократичного чину“. Понаприймав 122.000 нових урядовців – приймав 6.000 тижнево. З них більше половини були соціалісти, решта – ліві ліберали. Щоб дати їм працю, він створив 150 нових канцелярій.

Генерал Д. Макартур у своїй промові на засіданні парламенту штату Міссісіпі казав 22.03.1952: „Політика нашого уряду веде США простісінько до комуністичної держави. І то так певно, ніби це роблять кремлівські можновладці“.

Лише одного 1951 року подано до Парламенту США 50 проєктів закону про роззброєння США і озброєння ООН, також і проєктів підпорядкувати економіку США світовій економіці і тому подібних заходів, щоби створити світовий надуряд.

Уряд США запропонував 1961 року Женевській нараді з роззброєння семирічний план знищення національних, державних військ і створення одного світового війська.

Військове Міністерство США заборонило антикомуністичну пропаганду у війську. Натомість радило купувати до військових книгозбірень твори соціалістичних і комуністичних авторів.

Офіцерів, які порушували цю заборону, звільнили з війська, як, наприклад, генерала Е. Уокера. Мафія хотіла 1952 року запровадити до війська США „Політичних комісарів“, як у війську СРСР. Генеральний Штаб вчинив опір. Тоді заступник міністра, соціалістка Анна Розенберг (жидівка), видала наказ про „Загальний військовий вишкіл“, тобто про політичний вишкіл у соціалістичному дусі.

Закон про громадянські права – це параван, за яким ховається зосередження і збільшення влади федерального уряду у Вашингтоні. І він є антиконституційний, бо втручається в особисте життя громадян, порушує конституційні права штатів. Кожен юрист дуже добре розумів, що ухвали Верховного Суду порушують Конституцію США; каригідно привласнюють собі законодавчі права Парламенту та Сенату; крутіськи тлумачать закони з метою обмежити права штатів, поширити права федерального уряду.

Штат Мінесота був колись твердинею американських патріотів. Як далеко поширилися соціалістичні впливи в тому штаті, видно з ухвал провідників штатів 1961 року. Вони ухвалили й оприлюднили:

1) Беручи до уваги, що тепер, за атомної доби, надзвичайно сильно посилилася взаємна залежність народів і держав,

2) беручи до уваги, що задовольнити всі людські потреби можна лише міжнародним, на світову міру, співробітництвом,

3) беручи до уваги, що людство шукає способів позбавитися війни назавжди і вжити всі природні багатства і все знання для потреб людини і народів,

4) беручи до уваги, що ми найліпше послужимо своєму місту, повітові, штатові і державі лише тоді, коли будемо почувати себе, думати і діяти як громадяни всього світу, –

ми: губернатор Мінеаполісу, Управа повіту Гінепін, ухвалили визнати право наших громадян проголосити, що їхня громадянська відповідальність і обов'язки поширюються понад відповідальність і обов'язки до свого міста і держави. Отже, ми приєднуємося до народів усього світу, проголошуючи, що ми беремо на себе нашу частину відповідальності й обов'язків щодо всього світу, і в тому розумінні ми вважаємо себе громадянами всього світу. А як такі, ми зобов'язуємося дати всі наші сили, щоби здійснити сталий мир, заснований на справедливому світовому законі, щоб усі багатства світу служили для добра всього людства і кожної людини не для знищення їх як це є тепер.

Ми ухвалюємо також, щоби посадник Мінеаполіса та Управа повіту Гінепін, святкуючи якийсь свято, вивішували при го-

ловному вході до своїх будинків прапор ООН як знамено нашого світового громадянства.

Підписали: губернатор штату Міннесота, головний суддя Верховного Суду штату, голова Гінепінської Повітової Ради, губернатор Міннеаполіса, голова Міської Ради Міннеаполіса, голова Міннесотського відділу Республіканської партії, єпископ, члени Сейму штату, голова міннесотського відділу Товариства рабинів, голова міннесотського відділу Всекрайової Ради Церков, голова міннесотського Жіночого Союзу, голова Союзу юристів штату, голова міннесотського відділу Світової Федерації, голова міннесотського відділу прихильників ООН.

Високий дипломат, колишній посол США в СРСР Джордж Кенан писав: „Задля добра США треба подбати, щоб якнайскоріше скінчилася доба такої державності, яку створила історія“.

М. Хрущов сказав 19.06.1961 р. у своїй промові в Бухаресті: „США змінять свій теперішній прапор на червоний. І зроблять це самі американці з власної волі“. Як бачимо, вже починають змінювати.

Киньмо ще раз оком на соціалістичний шлях США. Так:

1) Уряд США визнав 1933 року уряд В. Леніна.

2) Президент Ф. Рузвельт докладно знав про японський напад на Перл-Харбор кілька днів перед нападом, і навмисно, планово не повідомив командувача флоту в Перл-Харборі.

3) Уряд США припинив доставу зброї китайському національному урядові генерала Чанкайші, а допоміг дипломатично китайським комуністам перемогти генерала Чанкайші.

4) Уряд США дипломатично допоміг Московщині захопити у Маньчжурії всю японську зброю. Тою зброєю китайці вбивали американців у Кореї.

5) Добре знаючи, що Японія була вже переможена і здавалася, та знаючи, що США цілковито не потребували московської допомоги перемогти Японію, уряд США сам просив Московщину проголосити війну Японії в останній тиждень японсько-американської війни.

6) Хоч військо США було вже під Берліном, а військо СРСР ще далеко від Берліна, уряд США наказав своєму генералові НЕ брати Берліна, щоб його зайняло військо СРСР.

7) Уряд США сам запропонував поділити Німеччину та Берлін, хоч мав більше ніж досить сили не погодитися, якби Московщина захотіла поділити.

8) Уряд США видав силоміць Московщині понад два мільйони полонених Німеччиною не москвинів, хоч вони протестували

проти видачі, навіть власним самогубством, перед очима американської влади в Німеччині. А така видача давно вже заборонена міжнародною угодою в Гаазі.

9) Коли генерал Д. Макартур почав перемагати в Кореї, уряд США звільнив його з посади.

10) Хоч провідники комуністичних держав на чолі з московськими цілковито відкрито й офіційно погрожують знищити державний лад США, проте уряд США не лише не зриває з ними дипломатичних стосунків, але навіть допомагає всіма способами їм зміцнитися і розбудувати їхню військову силу.

11) Хоча червоний Китай цілком відкрито послав своє військо до північної Кореї воювати США, уряд США заборонив своєму генералові переходити корейсько-китайський кордон. Щогірше! Заборонив генералові Чанкайші нападати на червоний Китай з Формози.

12) Уряд США дав комуністичним державам допомоги понад 100 мільярдів доларів на розбудову їхньої військової потужності, хоч своїх, американських, грошей не мав і мусив позичати у світових банкірів, платячи їм мільярди доларів відсотків.

13) Уряд США допоміг комуністові Ф. Кастрові скинути владу кубинського патріота Ф. Батіста, хоч добре знав, що Ф. Кастро комуніст*.

14) Опанований шестиколонниками Верховний Суд США своїми ухвалами допомагає ворогам США і порушує Конституцію США, а уряди США на чолі з президентами, бачачи це, мовчать. Ба, навіть не хочуть починати слідства як того вимагають патріоти.

15) Президенти США добре знають, що в Міністерстві закордонних справ, а в інших також є сотні, якщо не тисячі, таємних ворогів США, московських шпигунів і, знаючи це, не виганяють їх зі служби. Щогірше! Виганяють тих урядовців, які викривають комуністів в уряді.

16) Президенти Ф. Рузвельт, Г. Трумен, Д. Ейзенхауер, Дж. Кеннеді заважали Сенатським та Парламентським слідчим Комісіям викривати комуністів, зрадників, шпигунів серед урядовців США.

17) Вищезгадані президенти кілька разів порушували Конституцію США, підписуючи міжнародні угоди без дозволу Парламенту та Сенату, а Парламент та Сенат США мовчать.

18) США дають ООН на її допомогову діяльність 40 % усіх грошей, що їх ООН одержує від усіх своїх членів. А ООН видає

* Властиво тому і допоміг, бо знав, що Ф. Кастро комуніст.

мільйони доларів на допомогу ворогам США. Уряд США мовчить.

19) Уряд США заборонив показувати воякам США антикомуністичні фільми, а офіцерів, які провадили антикомуністичну освіту у війську, уряд звільняв зі служби.

20) Уряд США вимагав від неосоціалістичних урядів інших держав запроваджувати соціалістичне державне планування всієї економіки – як передумову одержати від США якусь допомогу.

21) Уряд США продає зброю нейтральним державам, а ті перепродають її ворожим США, комуністичним. Уряд США знає це і мовчить.

22) Уряд США фактично протиставив себе міжнародній забороні торгувати з комуністичними державами.

23) Уряд США вишколював у себе офіцерів комуністичних держав.

24) Уряд США натискав на некомуністичні уряди, щоб вони брали до свого складу міністрів-комуністів, і то в найважливіших Міністерствах, як, наприклад, військового, освіти, внутрішніх справ тощо.

25) Уряд США озброїв своїм коштом комуністичну Югославію без жодної гарантії, що ту зброю Югославія не оберне проти США.

26) Уряд США дозволив ООН втручатися в домашні справи США, як, наприклад, шкільництво чи негри.

27) Уряд США погодився, щоб начальником Генерального Штабу військ ООН був завжди уповноважений СРСР.

28) Уряд США не бореться з морально розкладницькою діяльністю кіно, радіо, телебачення, журналів, часописів.

29) Уряд США з Верховним Судом щороку більше обмежують конституційні права штатів і збільшують права федерального уряду.

30) Парламент і Сенат США віддали свої демократичні, конституційні права урядові, тобто президентові. Наприклад, право карбувати та друкувати гроші, проголошувати війну, встановлювати мито тощо.

31) Парламент і Сенат (Конгрес) щораз більше стають „рубеною печаткою“ президента.

32) Демократичні вибори і уряд США стають щороку більше карикатурою на демократичність.

33) Фактично найвищою владою в США є тепер банкірська жидівська і соціалістична мафія.

Цей список можна продовжувати без кінця-краю.

Майбутнє США

Як бачимо, колишня твердиня особистої й громадської волі та демократичності США має тепер у своїй середині зрадників свободи та демократії, які вже відчиняють брами мафіозній, соціалістичній деспотії. Бачимо, що починають здійснюватися пророцтва московських царів і пророків В. Леніна, М. Хрущова та інших, що на мурах тої колишньої твердині волі та демократії замаюрять криваві прапори соціалізму, що самі янкі власними руками перемалюють свою демократичну білу п'ятикутну зірку на деспотичну червону. І справді, США вже мають більш ніж досить червоної фарби. Також мають більш ніж досить і червоних малярів.

А чи не може статися чудо? Чи не зможуть янкі схаменутися? Та зрадників є не більше як 1 %, а співчувають їм не більше як 10 %. Чому ж ті 89 % патріотів не можуть посадити за в'язничі ґрати 11 % руїників? Вони можуть зробити це звичайним голосуванням, обравши на Президента і до Парламенту непохитних, непідкупних, відважних патріотів США.

Президент США А. Лінкольн казав понад 100 років тому: „Все, що треба, щоби перемогло зло – це байдужість до зла чесних людей“. Матеріалістичний світогляд янкі і виховав оту байдужість до зла. А наука соціологія на підставі наукового аналізу історичних перемог учить, що завжди перемагає ЯКІСТЬ над кількістю. Суспільствознавство витлумачує це складом суспільства. Наприклад, щодо розуму в кожному цивілізованому суспільстві є людей:

Геніїв – 0,25 %
Дуже великого розуму – 6,75 %
Великого розуму – 13 %
Середнього розуму – 60 %
Нижчесьереднього розуму – 13 %
Дурнів – 6 %
Цілковитих дурнів (ідіотів) – 1 %.

Приблизно такий розподіл й інших людських чеснот та вад, успадкованих від батьків, дідів, прадідів.

Як бачимо, звичайні люди великого, середнього, нижчесьереднього розуму складають 86 % суспільства, а решта 14 % – винятки. Отже, більшість суспільства – це звичайні люди, загал, маси. Але цю більшість завжди ВЕДЕ ота меншість. І веде туди, куди хоче меншість, дуже часто нехтуючи бажанням

більшості. Яким чином? На це питання давно вже відповіли такі суспільствознавці, як, наприклад, Г. Ле Бон, Х. Ортега-І-Гасет, а з українців Д. Донцов*. Тут ми обмежимося лише кількома зауваженнями.

Французький соціолог Е. Дімеє кілька років досліджував суспільство США. Він пише, що 90 % янки не думають власним розумом, а лише повторюють думки тих 10 %, які думають. Наслідок є той, що 10-відсоткова меншість керує всім життям 90-відсоткової більшості. Чому ж більшість не думає своїм власним розумом? Г. Ле Бон та інші науково довели, що та більшість „думає“ не розумом, але серцем. Багатотисячорічна китайська приповідка каже: „Шлях до розуму людини йде через серце“. Українська народна мудрість каже: „Люди охоче вірять тому, чого дуже прагнуть“. Підкреслюємо – вірять на слово. Голова Великобританського уряду Б. Дізраелі писав 100 років тому: „Чар слова – могутній. Люди були, є і будуть рабами слова. Ми керуємо людьми словами“. Професор В. Сомнер пише: „Великі слова, гасла, кличі завжди мають у загалу ціну понад їхню справжню вартість. Люди надають їм якоїсь надлюдської сили, бо маса має нахил до всього містичного. Наприклад, у слові „демократія“ бачить не просто інакше від аристократії суспільство чи політичний лад, але якусь надприродну силу, яка безперечно зробить рай на землі. Так само слово „народ“ не є просто „людність“. У всіх таких випадках бачимо деспотію, гіпноз слова-назви. З ним погоджується і французький соціолог Г. Ле Бон, пишучи: „Такі слова, як демократія, соціалізм, воля, рівноправність, справедливість тощо є такі загальникові, що кількох великих книжок не вистачить, аби докладно визначити їхній зміст. А, власне, таким словам люди надають якоїсь могутньої, божеської сили розв'язувати всі справи. Розумовим аргументам не сила побороти цього гіпнозу слів. Чимало реформ були лише зміною старих, зненавиджених назв на нові, що людям сподобалися.** Направду, сила слів-назв є така величезна, що люди сприймають найгіршу річ, якщо назвете її любовою людям назвою. Чи ж кривава деспотія та терор французької революції не проводилися іменем волі та братерства?“.

Ми вже згадували чому в США запанував матеріалістичний світогляд. Його ідеями та ідеалами живе і тепер загал США, насамперед, ота їх 86 % більшість. Ця більшість, не маючи при-

родної здатності думати власним розумом критично, легко стає жертвою найбезглуздішої демагогії. Наука суспільствознавства вчить, що всілякі пройдисвіти, ошуканці, харцизяки завжди є дуже активні, дуже напасницькі, агресивні, бо інакше не могли б ними бути. А ота 86 % більшість, навпаки – завжди потульна, пасивна, боязка, легковірна, отарно-рабська. На цій її легковірності та ДОМАШНЬОМУ РАБСТВІ і стоїть вся сила активної, провідної десятивідсоткової меншості. Ця меншість має майже непоборну зброю – демагогію. Вживаючи гіпноз гарних, улесливих слів-назв, демагогічна меншість веде некритичну більшість людності США до світової наддержави з соціалістичним, диктаторським світовим урядом. А вихований матеріалістичною філософією янки погоджується, кажучи: „Ліпше жити червоним рабом ніж умерти“.

Отже, як бачимо, нема жодних підстав сподіватися, що США урятують людство від соціалістичного рабства. Навпаки, як ми вже навели в цій праці, є багато підстав сподіватися, що США, маючи величезну фізичну військову силу, НЕ мають – далеко важливішої за фізичну – ДУХОВНОЇ сили боротися. Ані сили, ані навіть охоти боротися. Люди США – вже духовні раби. А духовні раби завжди стають і фізичними рабами, як доводить уся історія людства. Так теперішні янки дуже легко стануть рабами світової соціалістичної банкірської мафії.

Тепер є у світі дві величезні військові потуги: США і московська комуністична імперія СРСР. Військові сили обидвох однакові, але духовні сили не однакові. Московщина має – і то дуже велику – охоту боротися, воювати, щоб запанувати у світі. Навіть дитина може передбачити, хто з них може перемогти.

Чи перемога Московщини певна? Не видно жодної іншої сили, крім США, що могла би перемогти теперішню московську імперію. Так. Тої сили не видно ще. Але вона існує. Щобільше! Вона не лише МАЄ СИЛУ розвалити московську імперію СРСР, але й, напевно, її завалить. Про це – в наступному розділі.

* Д. Донцов. „Маси і провід“, „Бунт мас“.

** Таке сталося у жовтні 1917 р. у московській імперії.

ХІІІ. УКРАЇНА

Біля одного мільйона років тому вся Північна і Середня Європа була вкрита вічним льодовиком. Тоді з Атлантичного океану дули насичені вологістю вітри, що приносили багато дощів на південний схід Європи, до Малої Азії і до Північної Африки. Клімат в цьому обширі був дуже теплим, це все створювало найсприятливіші обставини для розвитку рослинного, а з нього і тваринного життя, разом з людським. Археологія доводить, що тоді на обширі теперішньої Сахари, в Малій Азії і в Україні був багатющий степ. І справді, в Сахарі, в Малій Азії і в Україні знайдено багато нафти.

Людський рід почав розростатися в кількох місцях нашої планети, але там, де суходіл занурився під воду, – гинув. Україна не занурювалася, і людський рід в Україні не загинув. У Криму знайдено частини кістяка первісної людини 30.000 років давності, а в Києві – 40.000-річний.*

За ті мільйони років льодовик чотири рази то відступав на північ, то знову насувався на південь. В Україні він був лише в її північній частині. Це пересування льодовика спричинювало в Україні то велике потепління, то велике похолодання клімату. Тікаючи від холоду, частина людності України переселювалася на південь до Малої Азії, але більшість лишалася в Україні, вибираючи на оселі догідніші місцевості.

Похолодання клімату від льодовика не сягало до Малої Азії та Африки, там розвинулося таке багатюще рослинне і тваринне життя, що не примушувало людину здобувати їжу та боротися з холодом. Створилися такі життєві обставини, які не примушували первісну людину напружено думати, щоб вижити. Там первісна людина жила безжурним життям аж до початку посушливої доби. Безжурне життя НЕ сприяло розвиткові цивілізації.

* Джерел до відомостей цього розділу ми тут не подаємо, бо подали їх у нашій більшій праці „Українець і москвин“.

У Північній Європі льодовик убивав усяке життя, а коли він відступив далі на північ, то холод від нього не сприяв життю в Північній Європі.

Україна опинилася між цими двома крайностями. В Україні були і тепле літо і холодна зима. Зима примушувала людину БОРТИСЯ з холодом і голодом. Зима примушувала людину ДУМАТИ вже влітку, як пережити зиму. Це стимулювало зріст розуму первісної людини в Україні. Сприяло вихованню БОРЦЯ і ТВОРЦЯ цивілізації.

Щобільше! Тоді вся Європа була вкрита величезним пралісом, а в південній Україні був степ, а не ліс, бо підґрунтя південної України складалося з лесу*, а на ньому дерева не ростуть, хіба на берегах річок та в мокрих ярах. Щоби посіяти в пралісі, треба насамперед вирубати чи спалити дерева. Зрубати велике дерево тяжко навіть тепер гострою, залізною сокирою, а тоді зрубати дерево кам'яною сокирою було неможливо. Щоби посіяти у степу, не треба рубати дерев, бо їх у степу нема. Отже, в Європі рільництво почалося з України. Праукраїнці орали свій степ волами вже в першому тисячолітті до нашої ери. А рільництво – це осіле життя і початок розвитку цивілізації та культури**. З розвитком же рільництва і цивілізації дуже збільшуються можливості вижити людині і розростися родові. Так Праукраїна випередила всю Європу в цивілізаційному і культурному розвитку, а праукраїнський народ виріс на найкультурніший тоді в Європі і найбільший. У третьому тисячолітті до нашої ери Праукраїна була вже дуже перенаселена. Тоді великі оселі праукраїнців були 2–5 кілометрів одна від одної, і праукраїнці мусили переселюватися з Праукраїни до сусідніх земель. На північ не переселювалися, бо там було дуже холодно і непролазний праліс. На схід не переселювалися, бо там був посушливий, солоний, неродючий пісок. Вони переселювалися на захід, бо Західна Європа була тоді мало заселена й дика. Переселювалися на південь, з яким вже тоді мали зв'язки. Так праукраїнці стали засновниками майже всіх європейських народів. Україна була матір'ю не лише слов'янських народів***, але й кількох

* Лес – це спорохнявілий суглинок, навіяний північними вітрами з-під льодовика.

** Українська мова називає цивілізацією здобутки матеріальні, як хати, дороги, машини, а культурою називає здобутки духовні, як мова, релігія, мистецтво, література, філософія тощо.

*** Московський народ не є слов'янським, а лише мовно послов'янським азіатським угро-фіно-татарським.

неслов'янських європейських. Це переконливо доводить археологія та порівняльне мовознавство.

Археологи знайшли в Ірані 30.000-річний кістяк первісної людини. Більшість науковців кажуть, що біла раса людей зародилася в Ірані та в Індії, тому людей тої раси назвали індоевропейцями. За їхньою теорією індоевропейці мали ніби переселюватися з Індії та Ірану до Європи. Іран – це високогірне плато, посушливе, неврожайне, а це не сприяло розвитку рільництва, а з ним і розросту народу. Про розвиток цивілізації і казати нема чого. І ті іранські дикуни мали би мандрувати ПШКИ (ані кораблів, ані возів з кіньми вони не знали) тисячі кілометрів з Ірану до Західної Європи. А чому ж не міг переселюватися до неї сусідній народ із перенаселеної Праукраїни?

За тих часів шляхами були лише річки та узбережжя, бо вся Європа була вкрита непролазним пралісом. Отже, праукраїнці, яким уже не ставало місця в Праукраїні, зайшли узбережжям Чорного і Середземного морів до Греції та Італії, а Дунаєм – до самої середини Європи. Через протоку Ла-Манш вони дісталися і на англійські острови. Пізніше зайшли й до Іспанії*. Сліди праукраїнської культури ще й тепер видно на Британських островах. У Німеччині є кількадесят сіл та міст що й тепер називаються перекрученими українськими назвами. У Франції є великий обшир, де є сліди української культури. Сліди української культури є і в італійських Альпах. Первісним народом Греції було праукраїнське плем'я пелазги. У старогрецькій мові є багато слів українського походження. До цієї праукраїнської основи пізніше влилися інші народи, прихід яких відомий з писаних пам'яток.

Українські археологи знайшли в Україні вже не сліди, але цілковито переконливі, наочні доводи, що 5.000 років тому на обширі від Волги по Дунай існувала велика культурна держава. У тій державі панувала одна мова, на що є доводи в історичних документах, знайдених у Малій Азії в архіві Гіттітського королівства. Культура народу тої держави була така виразно українська, що навіть москвин археолог Н. Ростовцев радив назвати її праукраїнською. Та археологи назвали її Трипільською, бо першу оселю того народу знайшли біля села Трипілья недалеко від Києва. Археологи вже розкопали понад тисячу трипільських осель від Волги по Дунай. Та праукраїнська держава існувала біля 2.000 років. Як ми вже згадали, вона була перелюднена,

* Теперішній народ баски в Іспанії прийшов із Праукраїни.

тому люди переселялися з неї на захід і на південь. До далеких країн переселялися ті племена, що їхнім головним заняттям було скотарство, бо скотарство вимагає багато землі на випас худоби. Так переселилося з Праукраїни через Дарданелли праукраїнське плем'я гіттітів до Малої Азії.

Гіттіти заснували 1580 року до нашої ери в Анатолії, теперішній Туреччини, свою дуже культурну державу. Вона підбила під свою владу Сирію та Палестину. Гіттітські міста були дуже багаті і культурні: мали великі кам'яні будови, добре сплановані бруковані вулиці, водостоки. У столиці Гатушаші стояли великі палаци та храми. Археологи знайшли там великий державний архів (20.000 глиняних табличок). У ньому були державні закони, міжнародні угоди, річники короля Муршіла, релігійно-філософські твори, наукові праці з астрономії, математики, медицини, вавилонсько-гіттітські словники, епічні поеми, молитви, богослужбовники тощо. Гіттітська архітектура була багатюща на різьбу, скульптуру. Не лише на великих будинках, але й на скелях гіттіти вирізьблювали постаті та історичні події з оповіданнями.

Своєю літературною якістю гіттітські поеми дорівнюють найліпшим теперішнім поемам. Гіттітські закони (а вони з 16 століття до нашої ери, тобто 3.500 років тому) дуже подібні до законів „Руської Правди“ нашого короля Ярослава Мудрого (978–1054). Гіттітським державним гербом був ТРИЗУБ. Гіттітські боги і релігія були ТІ САМІ, що й у трипільців. Гіттітські королі та аристократи зображені з оселедцем на голові. Одяг – скіфський. Гіттітське царство існувало між 1580 та 1.200 роками до нашої ери.

Чи гіттіти вже в Анатолії за ці роки стали такими культурними, що писали своєю мовою наукові твори?

Не менше 1.500 років треба, щоби дикунський народ виробив свою азбуку та літературу. Отже, гіттіти мали свою азбуку і літературу ще тоді, коли жили в Україні. І справді, в Україні знайдено в румовищах якогось передісторичного міста 50 кам'яних плит з вирізьбленим гіттітським письмом. Московщина не дозволила українцям взяти ті плити до музею, а знищила, вважаючи те письмо „диявольськими знаками“.

У кількох будовах з II–III ст. в Україні знайдено написи на стінах буквами, подібними до гіттітських. Болгарський письменник X ст. чернець Храбр писав, що руси (тобто українці) знали писати „чертами і різми“. Це підтверджує і другий чернець Грабар. Арабські історики X ст. Абн-Федлан, Ібн-ел-Надим, Масуді пишуть, що руси ставлять на могилах дерев'яні

пам'ятники і вирізьблюють на них ім'я небіжчика. Святий Кирило був 860 року в Херсонесі і там знайшов Святу Євангелію та Псалтир, писані староукраїнською мовою. Знайшов і українців, що читали йому ті книжки. Угоди королів Олега 907 року, 911 року, Ігоря 944 року, Святослава 972 року писані грецькою і староукраїнською мовами.

Повторюємо – національна азбука та письменство утворюються дуже довгими сторіччями, якщо не тисячоріччями. Якщо існували книжки українською мовою в IX ст., то цілковито певно існувала азбука і якесь письменство кількатороків перед IX ст. Це підтверджує і приклад гіттитів. В Анатолії вони писали на випалених глиняних табличках, що не гниють і не горять. І маємо 20.000 тих табличок. Праукраїнці писали на дереві та шкірі, вони погнили чи згоріли в кількаторічних нападах диких азіатів. Лише один з тих азіатів – Московщина – від української поразки в Переяславі і досі знищила, попалали українських книжок більше, ніж усі азіати разом узяті. Перлину української літератури XII ст. „Слово о полку Ігоревім“ маємо тепер лише тому, що якийсь український чернець заніс її до монастиря на півночі Московщини. Думати, що українці не мали більше таких творів, можуть лише скалічені кількаторічним рабством духовні раби. Безперечно, Україна мала далеко більше таких, а може й ліпших перлинок українського письменства та мистецтва. Щодо ювелірного мистецтва, археологія вже довела це понад всякий сумнів. Щодо архітектури – доводить це храм Святої Софії в Києві. Його побудували українські архітектори й українські майстри. Його стиль наскрізь український, самобутній.

Мабуть, якась величезна пошесть здесяткувала так званих трипільців. Багато землі було обезлюднено. Саме тоді (I-е тисячоріччя до нашої ери) у Малій Азії тамошні народи безупинно воювали, мирне життя було неможливе. Нащадки колишніх переселенців з України, дізнавшись про обезлюднення в Україні, почали десь у 8 ст. до нашої ери ПОВЕРТАТИСЯ з Малої Азії до України. Вони називали себе „сколотами“. Перси назвали їх „саками“. Греки назвали їх „скифами“. Єгипетські писмена (ієрогліфи) називають їх „рутс“*. У науці вживається „скифи“.

Археологи визначають національність давно зниклих народів на підставі культури, що віддзеркалюється в археологічних знахідках. Цей спосіб аж надто сумнівний. Археологи знайшли

* Від неї латинська назва „Рутенія“ і українська „Русь“.

у скифських могилах іншу культуру, ніж у трипільських і видумали теорію, що ніби у 7-му ст. до нашої ери прийшла в Україну з Ірану дика кочова орда, яка завоювала тубільців України. Цей згодом є більше політичний, ніж науковий. Праісторію Східної Європи досліджували найбільше німці. Німецька національна зарозумілість штовхає німців принижувати все ненімецьке, а вивищувати все німецьке. Німці запевняють, що слов'яни взагалі, а українці зокрема, в історії завжди корилися якомусь завойовнику. Отже, українці нездатні творити свою незалежну державу.

Грецький історик Геродот був 450 року до нашої ери у Скіфії і розпитував скифів про їхню історію. Вони казали йому, що їхній народ нізвідки не приходив, а є споконвічним тубільним народом України. Таку величезну подію як переселення всього народу за тисячі кілометрів вони забути не могли, бо далеко менші події народ пам'ятає у своїх легендах тисячі років. А від їхнього ніби переселення, вигаданого археологами, з Ірану до часів Геродота минуло лише 200 років. Геродот описав Скіфію у своїй історії*.

Скифи відновили праукраїнську трипільську державу в її старих межах від Волги по Дунай. Приблизно тоді великий завойовник Олександр Македонський мав величезне військо, яке потребувало багато зброї і харчів. Промисловість Греції дуже збільшувалася, міста росли як на дріжджах. Греція не мала стільки хліба і сировини, щоби задовольнити попит, і вона купувала у Скіфії величезну кількість збіжжя, соленої і сушеної риби, шкір, дерева тощо. Зібрати це все з величезного обширу від Волги по Дунай, перевезти це все до чорноморських портів, тримаючи на все це рахунки і розрахунки – завдання велике навіть і за теперішніх часів. Чи могли таке виконати дикі кочівники?

Скифська держава, як і кожна велика культурна держава, мала всі суспільні стани – аристократію, військових, урядовців, торговців, промисловців, ремісників, селян, рільників. Мала також лікарів, священників, науковців, філософів, як, наприклад, філософа Анахарсиса.

Анахарсис був братом скифського царя Дадудіа. Його мати була грекня, і він знав обидві мови. Року 589 до нашої ери він був у Греції, де його дуже шанували грецькі філософи на чолі з Солоном. Афіни надали йому навіть почесне громадянство, що

* Т. Коструба переклав її українською мовою і видав 1937 р.

було великою честю і не грекам, звичайно, не давалося. Анахарсис дуже пишався своєю скіфською національністю. Він написав велику поему, багато писав про Скіфію. Його писання загубилися, крім кількох листів до короля Лідії славного Креза. У тих його листах дивує нас глибина думки та світогляд, тотожний зі світоглядом українського філософа Г. Сковороди (1722–1794). Анахарсис ставив духовні вартості понад матеріальні. Він учив, як і Г. Сковорода, що творчий дух творить усе життя, навіть і матеріальне. Ця духовна спорідненість двох українських філософів, віддалених один від одного часом 2.400 років, є найліпшим доказом давності української духовності. А давність, передавана через багато поколінь, робить її незнищенною, як про це каже закон спадковості.

Таких філософів у Скіфії було більше. Наприклад, писар короля Олександра Великого (він ходив війною на Скіфію) записав промову скіфського посла до Олександра. Та промова була надзвичайно глибока думкою, високоетичними і моральними поглядами на справедливість, честь, обов'язок громадянина і короля перед Богом та своїм народом. Писар не записав його імені.

Скіфський філософ Абаріс був 570 року до нашої ери послом (амбасадором) Скіфії у Греції. Він приятелював там зі славним грецьким філософом Піфагором. Англійський професор богослов'я о. Ф. Ферар пише, що рік народження Христа установив учений скіф Діонісій Ексігус, що був ігуменом у Римі і помер там 525 року. Серед святих української церкви є три скіфа: Інна, Пинна та Римма.

Римський поет Овідій був на вигнанні в Добруджі. Там він пізнав скіфів і писав, що вони ставилися до римлян з погордою, бо римляни вживали хитрощів у війні, тому скіфи вважали римлян за дикунів, а себе за лицарів.* Скіфи вважали свою мову, свій народ, свою культуру вищою за римську – пише здивований римлянин. І він визнає, що справді не можна заперечити скіфам лицарства.

У світлі вищесказаного запитаймо: Чи скіфи були дикуннами?

Кожний скіф – від короля до селянина – мав зброю і бойового коня. Коли приходила війна, скіф кидав працю та їхав до свого полку. Отже, українське козацтво має понад 2.000-річну традицію.

* Пригадаймо: „Іду до вас“ нашого короля Святослава.

Народ, що в ньому кожний має зброю, – це народ вільних людей. Кожний скіф – будь-якого суспільного стану – мав право на найвищу державну посаду, якщо він своїми чинами довів, що може правити на тій посаді. А це ж засада нашого запорізького лицарського ордену. Понад 2.000-річна традиція.

Року 529 до нашої ери володар наймогутнішої тоді імперії Перської – Кир, на чолі величезного війська пробував воювати Скіфію. Скіфський цар Ідантир розбив Кира. Наступник Кира Дарій знову пробував 513 року до нашої ери воювати Скіфію і мав ще гіршу поразку. А Дарій мав неймовірно величезне – як на ті часи – військо: 700.000 вояків і 600 бойових кораблів. Скіфи розбили вщент 55 року в Дакії римське військо Маркуса Кракуса.

Геродот писав про війну єгипетського фараона Сесостриса зі Скіфією. Про ту війну свідчать і єгипетські ієрогліфи, лише скіфів вони називають „Рутс“. А Сесострис жив у 2-му тисячоріччю до нашої ери, тобто 1.000 років до вигаданого археологами приходу скіфів в Україну.

Німецькі історики, а за ними і наші потокайли пишуть, що в 4-му ст. до нашої ери прийшла з Азії в Україну дика орда сарматів. Ця дика азійська орда ніби завоювала Скіфію і запанувала в Україні. Це така самісінька німецька вигадка, як і про „прихід“ скіфів, щоби довести, ніби українці були завжди чийсь раби.

Ми щойно згадали, що наймогутніша і найкультурніша тоді Персія двічі пробувала завоювати Скіфію і двічі мала поразку. А як же дика, кочова орда сарматська змогла перемогти Скіфію? А саме тоді, у 4-му ст. до нашої ери, майже вся Греція живилася українським хлібом, а грецька промисловість розвивалася на українській сировині. Війна в Україні зупинила би постачання до Греції і тут постав би великий голод та безробіття. Таке велике нещастя грецькі історики напевно би записали разом з причиною його, бо грецькі торговці їздили по всій Україні, і, напевно, подали би ті причини. А в усій грецькій літературі того і пізнішого часу нема ані натяку на якусь війну в Україні в 5–3 ст. до нашої ери. Натомість Геродот писав у 5-му ст. до нашої ери, виходить ніби-то перед „приходом“ сарматів, що сармати живуть в Україні на правому березі Волги і є дуже багаті та культурні.

Сармати були одним із споконвічних племен великого українського народу. І старогрецькі письменники пишуть, що скіфи і сармати – це племена одного й того ж народу. Сарматське плем'я перебрало в 2-му ст. до нашої ери державну

владу в Скіфії без жодної війни, і греки почали називати Скіфію „Сарматією“.

Праукраїнці почали засновувати торговельні міста на північному узбережжі Чорного моря ще 4.000 років тому. Вже тоді праукраїнці торгували з Малою Азією, а через неї з Індією та Китаєм. Ті країни були осередками найвищої тоді культури і цивілізації. З кожним сторіччям торговельні, а з ними і культурні зв'язки збільшувалися, поширювалися і поглиблювалися. А понадто жваві і сильні зв'язки були з дуже культурною тоді Малою Азією, бо там жили нащадки колишніх переселенців із Праукраїни, отже, було мовне, культурне споріднення. Ті зв'язки тягнулися без перерви ТИСЯЧІ років. Цю переважну обставину легковають наші історики. Але навіть москвин археолог М. Ростовцев звернув на неї дуже велику увагу і витлумачив тим зв'язком багато такого, чого не розуміли і не розуміють наші народознавці, соціологи та історики.

Грецькі торгівці, що приїздили з Малої Азії та з Греції до наших чорноморських міст зі своїм крамом, почали осідати в них настало. Щорік більше їх осідало; щорік більше вони перебирали торгівлю у свої руки, а з того і політичний провід у тих містах. У першому тисячоріччі до нашої ери такі міста, як Херсонес, Ольвія, Теодосія, Пантикапея, Фанагорія, Танаїс та інші щораз більше усамостійнювалися. Помалу ті грецькі осадні заходили у свої руки майже всю зовнішню торгівлю Праукраїни. Вони дуже багатіли і розбудовувалися. Свій зріст завдячують тому, що на північ від них існувала велика культурна держава Скіфія, потім Сарматія, яка охороняла їх від нападів зі Сходу і забезпечувала їм вільну торгівлю у всій Східній Європі. Грецькі торговельні колонії були по всій Україні, аж до меж теперішньої Московщини. До Московщини греки не заходили, бо тамошній багистий праліс був непролазний та й не було з ким торгувати, бо прамосквини були тоді цілковитими дикунами: жили в ямах, живилися корінням, слимаками, сирою рибою чи м'ясом, навіть були людожерами.

Скіфи були запеклими націоналістами. Вони вважали греків за нижчих від себе і тому не змішувалися з греками ані кровно, ані культурно, взагалі не втручалися в життя грецьких осад на Чорноморщині, задовольняючись річною даниною з тих осель.

Звиклі до торгівлі волзьким шляхом, сармати задумали відібрати від чорноморських греків їхню монополію на зовнішню торгівлю, перебрати її у свої руки. Задля того сармати вжили спосіб захоплювати грецьку торгівлю і промисел, а з ними і владу в тих колоніях зсередини. Сарматські торгівці, майстри,

ремісники, аристократія оселялися в Танаїсі, Ольвії, Херсонесі, Пантикапеї, Фанагорії та в інших чорноморських містах. Вони помалу перебирали у свої руки торгівлю і промисел. Само собою зрозуміло, що сарматські королі та урядовці в усій Сарматії сприяли сарматам, а не грекам.

У чорноморських містах сармати і греки змішувалися культурно і кровно. Повстала нова людина греко-сармат. Розвинулася мішана греко-сарматська культура і релігія. Завершився цей розвиток тим, що створилася сарматсько-грецька держава Босфор із сарматським королівським родом Спартаків. Рим пробував підбити під свою владу Босфорську державу, але босфорська королева Динама звела нанівець ті спроби. Босфорська держава існувала 840 років (480 до нашої ери – 360 р. н. е.)

Через наші чорноморські міста-порти, нашими річками Дніпром, Дністром, Доном, Кубанню плила широким і глибоким потоком найвища культура світових її осередків: Візантії, Риму, Малої Азії, Єгипту, Індії, Китаю. І плила в Україну ця найвища культура тисячоріччями: 2.000 років за Трипільської держави, 1.000 років за Скіфо-Сарматської, півтисячі років за Антської, півтисячі років за Києво-Руської імперії. **ЧОТИРИ ТИСЯЧІ РОКІВ БЕЗПЕРЕРВНОГО ЖИВОГО ЗВ'ЯЗКУ УКРАЇНИ З ОСЕРЕДКАМИ НАЙВИЩОЇ КУЛЬТУРИ І ЦИВІЛІЗАЦІЇ.**

Тож не дивно, що праукраїнська культура породила славу старогрецьку*, а старогрецька – римську. Наприклад, батько грецької літератури Пересідес був праукраїнцем. Грецький філософ Спорус Бористенікус** був праукраїнцем. Візантійський імператор Юстиніан (483–565) був праукраїнцем, походив з Ілїрії і називався Управда. Греки переклали „Управда“ на „Юстиніан“, бо „юст“ в перекладі – правда-справедливість. Грецький історик Діодорус (1-ше ст. до нашої ери) пише, що засновник перської релігії Зоратустра був скіфом. Перси називали скіфів „сакаї“. Частина скіфів-сакаїв оселилася у 5-му ст. до нашої ери в Індії. Вони мали там свою державу „Сакія“. Старший син короля Судогана – відомий потім під іменем Будда – заснував буддійську релігію. Слово „Будда“ в перекладі означає „збуджений“.

Наша Чорноморщина від сивої давнини була великим вогнищем української культури. Нащадки босфорців створили

* Первісним народом Греції були переселенці з Праукраїни, що їх греки назвали „пелазгами“. Греки ж прийшли до Греції пізніше з Малої Азії.

** Борисфеном греки називали Дніпро.

праукраїнську азбуку, другу по гітїтській; перекладали вже в перших сторіччях християнства Святу Євангелію староукраїнською мовою. Наші босфорці, а не греки, побудували християнські храми на Чорноморщині і в Києві кілька сторіч перед охрещенням Русі Володимиром. І першим митрополитом України був українець Настас Корсунський*, а не чужинець-грек. І не чужинці, але українці, архітектори та майстри побудували в Києві чудо тодішньої архітектури і мистецтва – кафедру Святої Софії. Вона наскрізь своєрідна, українська. Мистецтвознавці ретельно шукали чужих впливів – і не знайшли.

* * *

Наші історики, а за ними і чужі починають українську історію допіру з IX ст., збуваючи кількома лише натаками безмірно більше, безмірно багатше життя України до IX ст. Читаючи їхні історії України, отримуєш враження, що величезне культурне і матеріальне багатство і могутність Києво-Руської імперії та її столиці Києва якось раптово вискочили з порожнечі і розвинулися до своєї величі лише за 1–2 сторіччя. Кожний школяр знає, що культура виростає на велику не сторіччями, але тисячоріччями. А національну культуру творять і розвивають не чужинці, а творчий геній власного народу.

Як свідчать чужинці, що були в Києві в X–XIV ст., Київ був тоді культурніший і багатший за Париж чи Лондон. Він займав понад 500 гектарів. Чи можна розбудувати таке велике місто за 1–2 сторіччя? Наш Київ є не багато молодший за Дніпро-Славуту. Київські печери викопали пралюди старокам'яної доби, тобто 7.000 років тому. Християнські ченці лише вичистили їх із кісток, побитих черепків, дивних кам'яних знарядь тощо безмірної археологічної вартості. Київ будувався і перебував десятки разів. Будували великі будинки, прокладали вулиці, отже, копали і перекопували землю сотні разів, винищуючи тисячі археологічних свідків історії Києва.

Київ заселяли люди за трипільської доби 5.000 років тому, за скитської і сарматської – 2.000 років тому і далі – без перерви. Отже, наш Київ є найстарішою столицею в Європі. І не лише найстарішою, але й столицею найстаршого, найбільшого

* Тобто з Херсонеса.

і найкультурнішого (колись) народу Європи. Київ не сторіччями, але тисячоріччями був найдалше на схід висуненою твердиною європейської культури і цивілізації. Він є таким і сьогодні. Маємо повне право назвати Київ Вічним Містом. Він і своїм віком, і своєю вагою у світовій історії, якщо не перевищує, то щонайменше дорівнює другому Вічному Місту – Римові. Наш старезний Київ має повне право називатися III Римом. У його історичному сьайві маячення диких москвинів „Москва – III Рим“ є напrawdę блазенською карикатурою, що з неї і кінь рече.*

Ще за короля Ярослава Мудрого (978–1054) Україна мала вже свою збірку законів „Руська Правда“. Вона була збіркою українського звичаєвого права, що його творив наш народ тисячоріччями. Наша „Руська Правда“ була найлюдянішою, наймогутнішою збіркою законів у всьому тодішньому культурному світі.** За доби Литовсько-Руської держави наші правники доповнили в XVI ст. „Руську Правду“, це доповнене видання назвали „Литовським Статутом“. Пригадаймо, що в Литовсько-Руській державі державною мовою була тодішня українська. Литовсько-Руська держава була вже тоді конституційною монархією, зі своїм парламентом (сеймом), що зібрався пораз перший 1401 року. Наші правники уладнали, кодифікували 1499 року і українське звичаєве право міської самоуправи. Тоді в Західній Європі міста також мали самоуправу***, так зване „Магдебурзьке Право“. Наші правники знали його, але не взяли з нього нічого, що не згоджувалося з українським звичаєвим правом.

„Литовський Статут“ і „Магдебурзьке Право“ були демократичними і самоуправа була справжньою. А це заперечувало московську централізацію, деспотичне безправ'я. Та уневажнити їх Московщина не мала сили довго ще по нашій Переяславській поразці 1654 року. Вона лише помалу, поступово, в міру зміцнення своєї влади в Україні щораз більше їх порушувала. Магдебурзьке Право скасували 1835 року, а Литовський Статут – 1842 року.

* У X ст. на місці теперішньої Москви було лише кілька жалюгідних рибальських халуп.

** Тоді в Московщині не було не лише жодних законів, але не було ніякої державності. Розпорошеними угро-фінськими племенами правили прислані з Києва воєводи.

*** Московські міста не мали самоуправи ніколи в історії.

* * *

Історики дивуються, як українці могли писати наукові богословські твори вже по півсторіччі після охрещення Русі 988 року. Ми вже згадували, що українська літературна мова існувала кілька сторіч перед 988 роком, тому могли українці писати тодішньою українською мовою наукові твори вже в XI ст. Наприклад, митрополит Іларіон (1051), митрополит Клим Смолятич (1155), єпископ Кирило Турівський (1130–1182), Данило Паломник (1108), Феодосій Печерський (1035–1074), невідомий на ім'я автор „Слова о полку Ігоревім“ (1187), літописи XI і дальших сторіч, українські письменники: М. Смотрицький (1587), Х. Філарет (1596–1608), І. Вишинський (1625), Л. Зизантій (1596), П. Беринда (1687), К. Ставровецький (1620), Е. Плетенецький (1617), З. Копистенський (1620), митрополит П. Могила (1647), С. Косів (1653), П. Голятовський (1659), Л. Баранович (1666), Ф. Софанович (1667), А. Радивилівський (1676), С. Мокрієвич (1697), Д. Туптало (1689–1705) та інші.* Кожний із них мав найвищу тоді європейську освіту, кожний знав тодішні міжнародні мови – латинську та старогрецьку. Вони переклали українською мовою багато творів європейських філософів, науковців, письменників.

Крім філософських та богословських творів, українці XVII ст. написали багато поетичних, національного змісту творів також і театральних. Писали їх: К. Сакович, М. Довгалевський, С. Ляскоронський, В. Лашевський, Т. Прокопович, Л. Горка, М. Козачинський, Ю. Щербаківський та інші. Історичні праці писали: Р. Ракушка, Г. Граб'янка, С. Величко, І. Гізель, П. Кохановський та інші.*

Все XVII ст. не вгавала в Україні збройна війна українського народу із зажерливими сусідами. Навіть і за таких, зовсім несприятливих обставин, Україна йшла в перших лавах культурного європейського життя. Наприклад, чехи почали друкувати свої книжки 1448 року, українці – 1491 року, поляки – 1497, серби – 1553, москвини – 1664.

Москвини почали друкувати книжки ПІЗНІШЕ за українців. Першим московським друкарем був датчанин В. Гатон, а другим – українець І. Федорович. Гатона москвини втопили, а І. Федорович утік в Україну. Українці допомогли йому закласти нову друкарню, і він видав кілька українських книжок. Гатонову та

* І. Огієнко. „Історія української культури“.

Федоровичеву друкарні в Москві москвини спалили, і в Московщині не було потім ані одної друкарні ще 100 років. А в Україні були: чотири у Львові, три в Києві, по одній у Стратині, Крилосі, Угорцях, Уневі, Перемишлі, Острозі, Дермані, Почаєві, Рахманові, Четвертні, Луцьку, Чорній, Крем'янці, Житомирі, Бердичеві, Чернігові.*

Датський посол Ю. Юст, що був в Україні 1710 року, дивувався, що не лише українська шляхта, але й звичайні ченці Києво-Печерської Лаври мали надзвичайно високу освіту і розмовляли бездоганно латинською мовою. Ю. Юст не вірив своїм очам, бачачи письменних селянок. Знаючи європейські мови і тодішню міжнародну латинську, українці XVII–XVIII ст. купували і читали дуже багато західноєвропейської літератури – від Аристотеля до Ф. Вольтера. Київська Академія мала величезну книгозбірню.

* * *

Від скіфської доби аж до XVIII ст. український селянин орав своє поле зі зброєю при боці. Отже, понад 2.000 років український селянин не був пригнобленим гречкосієм, духовним рабом, але був вільним рільником-вояком водночас. Такого не пережив жодний інший європейський народ, хіба лише перші європейські поселенці в колись дикій Америці. І навіть пізніше кріпацтво не зробило українського селянина духовним рабом. Кожний кріпак знав, а найголовніше відчував, що він може, має силу скинути кайдани неволі, втікши у вільний степ. Так безмежний, вільний, український степ рятував українця від духовного рабства. Щобільше! Він виховував і зміцнював в українця почуття власної гідності та потяг до незалежності, до волі. А розвинене почуття власної гідності є основою духовного аристократизму. Всі чужинці, що були в Україні, дивувалися з аристократизму українських селян.** І по сторіччях кріпацтва український селянин назагал лишився духовним і культурним аристократом. Теперішнє пригноблення, покірність нашого селянина – це лише поверховий, неглибокий вплив тимчасового***

* О. Лотоцький. „Українська книга“.

** В. Січинський. „Чужинці про Україну“.

*** Лише 200 років кріпацтва у 5.000-ій історії.

кріпацького життя. А таке не є спадковим, воно минеться у вільній Україні. Герої під Крутами, під Базаром, у чотирикутнику смерті, в українському війську 1917–22 років, в УПА, 500 Безсмертних Українок у Кінг'їрі – майже всі вони були селянські діти. Всі чужинці, що були колись в Україні, називають увесь наш народ лицарським, або українською мовою – „козацьким“. Слушно!

Основа народної словесності – глибоко правдива, бо її джерелом є саме народне життя. Український народ у своїх піснях, переказах, байках малює козака взагалі, а запорожця понадто, людиною високоїдейною, як некорисливого, відважного борця за правду, за волю, за справедливість. І справді таким він був. Ідейний бойовий клич українського козацтва: „За віру християнську, за Україну, за Волю“ знайдемо в багатьох документах у європейських державних архівах. І не лише клич, але й офіційні звіти про такі козацькі чини.

Наші історичні вороги москвини та поляки, зненавидівши українське козацтво за його оборону України, всіма засобами намагаються оплюгавити його. Всі московські та польські історики, письменники, митці малюють українське козацтво і Запорізький Орден як дикі ватаги розбишак, злодіїв, п'яниць-кріпаків, що повтікали від своїх панів, щоб не працювати, а жити грабунком. Ті історики та письменники лише не можуть витлумачити, яким чином темні, дурні кріпаки, та й ще ледарі, опришки могли створити з нічого у дикому, обезлюдненому степу велику, багату республіку та військо, яке перемагало війська найсильніших тоді держав: турецької та польської; республіки, що до неї прислалі послів європейські імператори та королі з проською допомогти їм; республіку, що давала Московщині тисячі своїх цивілізаторів, творців московської культури і держави.

До спольщення української аристократії багато козацьких отаманів походили з київської імперіальної аристократії, як, наприклад, князі Заславські, Збаразькі, Ружинські, Пузини, Сапіги тощо. Засновником Запорізького Лицарського Ордену був нащадок київських королів князь Дмитро Вишневецький. За своїм звичаєм запорожці презвали його на Байду.

Д. Вишневецький мав найвищу тоді в Європі освіту. Він багато подорожував по Західній Європі, вивчаючи її культуру, державний лад та стан європейського лицарства. У роді Вишневецьких були живими традиції дружинників київських королів. На тих традиціях Д. Вишневецький заснував Запорізький Орден, додавши дещо з досвіду Мальтійського Ордену.

У Запорізькому Ордені були сотні, якщо не тисячі, українських аристократів та шляхтичів. Чимало з них мали західно-європейську університетську освіту. Неписьменних запорожців майже не було. Посол до Запорізького Ордену від імператора Рудольфа II Еріх Лясота пише, що запорізькі лицарі досконало знали всі тонкощі європейської поведінки, у товаристві поводитися як найвищі європейські аристократи. Він пише, що старшина добре знав латинську мову, а чимало з них знали ще якусь європейську.

Європейські лицарські ордени були станові, тобто приймалися до ордену лише аристократи та шляхтичі. Запорізький Орден був демократичний, але не в сучасному, спотвореному розумінні цього слова – тобто рівноправність усіх. У Запорізькому Ордені не було рівноправності. Навпаки, був ієрархічний поділ. У самому Ордені та в усій Січовій республіці були стани: аристократія – Значне Товариство, шляхта – старшина, лицарство – козаки, середній стан – промисловці, торгівці, посполити – селяни, ремісники. Лише той поділ був не за походженням, але за заслуги, за заняттям, професією. Двері до старшинської гідності і до „Значного Товариства“ були широко відчинені кожному, хто довів своїм ЧИНОМ, а не язиком, як у теперішній демократії, що має розум, військове звання, провідницькі здібності, тверду вдачу і моральну чистоту. Історик XVI ст. писав: „Запорожці мають закони і послух – дисципліну стародавніх римлян“. Інший назвав запорожців: „...лицарі степу, герої в бою, забороло Європи на азійському кордоні“ (О. Пирлінг).

По Переяславі 1654 року, а ще більше по Полтаві 1709 року Московщина хижачки нищила економічну і культурну силу українського народу, щоб він не мав сили визволитися з московського ярма. Проте знекровлена, знесилена Україна в XVII–XIX ст. не вмирала, лише завмирала, знепритомлювалася. Хоч український народ і загубив у Польщі свою провідну верству, проте ідея вільної України, ідея власної незалежної держави вибухла 1648 року з такою величезною силою, що зломилла назавжди силу одного зі своїх поневолювачів – Польщі. Щобільше! Козацтво, Запорізький Орден, Гетьманщина відродили не лише українську державність, але й відродили саму українську націю. Так! І націю, бо сили того відродження вистачало на боротьбу з Московщиною на наступні 300 років. Сила національного відродження 1648 року виявилася по 1917 році, коли відродилася стара Хмельниччина – українсько-московська ВІЙНА, коли відродилося старе Козацтво – ОУН, коли відродився старий Запорізький Орден – УСС, самоукраїнізовані полки – УПА.

І знову сила національного відродження 1917 року виявляється сьогодні в СРСР, Московщина вже офіційно визнала свою ПОРАЗКУ в Україні і вже бачить, що Московщину чекає доля Польщі.

По полтавській катастрофі 1709 року наша козацька Старшина на чолі з гетьманом Пилипом Орликом уклала і проголосила 5.05.1710 р. у Бендерах „Конституцію Української Держави“. Її засади повторила Франція 80 років пізніше. Здійснювати засади нашої Бендерської Конституції європейці почали допіру 140 років пізніше (1848 р.). Конституція П. Орлика – це конституція теперішніх демократичних республік. Якби не сталася катастрофа 1709 року під Полтавою, український народ був би першим народом у світі, який мав демократичну конституцію своєї держави. Україна знову випередила би культурно весь світ, як випереджували і наші пращури-трипільці 5.000 років тому; як випереджували гітти своїми демократичними законами 1.500 років до нашої ери; як випереджувала наша Босфорська держава за часів Христа; як випереджувала „Руська Правда“ в XI ст.

ОСЬ ЯК ДУЖЕ ВАЖИТЬ ДРЕВНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ!

Образно кажучи, силу культури можна порівняти з дубом. Дуби не виростають через ніч як гриби. Гриби ростуть навіть і на тоненькому ґрунті, часом навіть і без ґрунту. Але гриби живуть лише кілька днів. Дуби живуть сторіччями. Вони виростають велетнями на глибокому ґрунті з міцним, незнищеним підґрунтям. Знищити сторічний дуб дуже важко, бо хоч він і зрубаний, його глибокі корені пускають тисячі паростків. Знищити ті паростки, а з глибин землі виростають нові і нові.

Але самого віку культурі не вистачає, щоби вона була сильною, незнищимою. Щоби дотична культура була незнищима, вона мусить бути ТВОРЧОЮ. Прикладом є китайська культура. Вона чи не найстарша з усіх культур, але її випередила далеко молодша, але більш творча європейська культура. Генетика науково довела, що нащадки успадковують від своїх батьків, дідів, прадідів не лише фізичні, але також і духовні властивості, отже, і творчі здібності та взагалі культуру. Так ДЖЕРЕЛОМ ФІЗИЧНОЇ СИЛИ НАРОДУ (нації) стає ТВОРЧИЙ ДУХ НАРОДУ І ВІРА У ВЛАСНІ СИЛИ.

* * *

Теперішні американські держави – на чолі зі США – з їхніми культурами виникли недавно (всього лише кількатороків), а головне – склалися зі СУМІШІ переселенців РІЗНИХ культур. Народи, з їхніми національними культурами творяться, розвиваються не сторіччями, а тисячоріччями. Отже, теперішні американці – це ще не народи, нація, і американської національної культури ще не існує, бо не існує самих американських народів, націй. Щоправда, існує у Північній Америці американська цивілізація, і то найвища у світі, але цивілізація – це не культура. І справді, американці не видали з себе ані одного творця культури світової міри: філософа, письменника, композитора, митця. Не видали жодного автора якоїсь вселюдської творчої ідеї.

У зв'язку з поширенням матеріалістичної філософії життя в усіх цивілізованих народів тепер стався великий занепад всього культурного життя. У США занепад найнижчий. Чому? Славний американець Джон Стейнбек казав: „Коли б я забажав знищити якийсь народ, то я дав би йому більше, ніж він потребує“. Люди в США є найзаможнішими і найвільнішими людьми у світі. Взагалі кажучи, кожна молодь має надмір фізичних і духовних сил та насаги, і природно має нестриманий нахил їх виладувати. Предки теперішніх янки свого часу вибороли і політичну волю і господарчий добробут. Їхні нащадки все це вже мають. Але вони не мають якоїсь великої, піднесеної ідеї, за яку варто боротися. Теперішня молодь, понадто студенти, мають повний шлунок, але порожню душу. А з порожньою душею навіть дикун не живе, а животіє; почуває, що щось йому бракує і тому незадоволений життям. Душевна порожнеча студентства США вимагає чогось, щоби ту порожнечу заповнити. Цю природну вимогу використала мафія. Ми вже згадували про те, як легко поширився фабіанський, безбожницький соціалізм в університетах США. Захопивши університети під свій вплив, мафія легко опанувала і все культурне життя США, щоби через нього опанувати і політичне, щоби здійснити свою мету – створити світову наддержаву з деспотичним, соціалістичним світовим мафіозним надурядом. І це вже не є лише мрією. В попередніх розділах ми навели факти і документи, що США ВЖЕ ПРОСТУЄ до тої мети. А про цю самісіньку мету (панувати у світі) Московщина мріє ще від часів автора теорії „Москва – III Рим“ ченця Філофея з XVI ст.

і досі.* І не лише мріє, але й творить передумови здійснення цієї мети. Це саме творить і світова банкірська мафія.

Політичні невігласи та плиткодуми вважають, що теперішня „холодна війна“ між Московщиною та США є війною ідеологічною. Мовляв, є боротьбою демократичних, капіталістичних ідей США із деспотичними, соціалістичними ідеями Московщини. Цю неправду навмисно поширюють і світова мафія, і Московщина. Неправду, бо і теперішні янки і москвини НЕ є ідеологічними супротивниками, а навпаки – є ідеологічними одностайними. Обидві сторони – і янки, і москвини – мають матеріалістичний світогляд, винятки нічого не важать, що не визнає Бога і безсмертя людської душі. Логічно, безбожник хоче прожити своє життя якомога довше і веселіше і не хоче ризикувати своїм життям навіть і заради матеріальної користі. Він не воюватиме навіть, щоби врятувати своє життя. Він рятує своє життя втечою, покорою. Він воліє рабство, ніж смерть. Світова мафія оберне таких у своїх рабів дуже легко.

Світогляд московських безбожників-соціалістів є такий, як і американських, але між ними є одна дуже вагома різниця. Сама природа Московщини та її суспільне життя виховали з москвина злодія, неробу, хижака. Вся історія Московщини від XI ст. досі – це суцільне злодійство, крадіжки, хижачий грабунок сусідніх народів. Москвин з природи є боягузом, проте в гурті, ордою він радо йде завойовувати сусідні народи, щоб їх пограбувати. У своєму загарбництві вся московська нація, всі її стани виявили подиву гідну національну єдність думки і чину. Її інтелігенція кинула клич: „Москва – III Рим“ (тепер „Москва – III Інтернаціонал“); її Церква проголосила: „Пакарайтесь нам все язиці, ібо с нами Бог“, її народ кричить: „Москва всему свету галава“.

Отже, маємо дві великі сили: світову банкірську мафію і Московщину. Кожна з них хоче захопити у свої руки найвищу владу в усьому світі. Соціалістична балаканина обидвох – це лише личина, яку обидві ці сили мають на своєму обличчі, щоби обдурити вусатих політичних дітей, легковірних мрійників про „рай на землі“.

Яка з них запанує у світі? Обидві, поділивши світ, не зможуть, бо кожна з них намагатиметься повалити суперника. Котра з них сильніша? Економічно, технічно, військово світова мафія не має тої непохитної основи, що її має Московщина;

не має ґрунту в народі, крім жидівського, що готовий вмерти за своє національне „Вірую“, національну доктрину. А тепер надходить доба не інтернаціоналізму та безбожництва, але, навпаки, надходить доба націоналізму і побожності. Так званий „інтернаціоналізм“ за останні півсторіччя вже кілька разів показався дитячою казкою, оманюю. А безбожництво призвело до такого, аж надто наочного, падіння культури, що навіть безбожники починають бачити згубні наслідки безбожництва.

Московщина ж, навпаки, непохитно стоїть на всенародному московському щирому патріотизмі, націоналізмі. Соціалістична термінологія – це лише для замилення очей не москвинів. Теперішній московський шовінізм є найзапекліший, найсильніший за всю історію Московщини. Чи є в СРСР хоч один москвин, який не мріє про панування Московщини у світі? Мільйони москвинів охоче віддадуть своє життя задля тої мети, а поготів і тому, що москвин так ненавидить будь-яку працю, що воліє смерть, ніж працювати. Щоправда, Московщина має свою ахіллесову п'яту – націоналізм немосковських народів СРСР, насамперед, український націоналізм. Але, запаморочені сліпо вірять, що ті народи не мають і не матимуть ані духовної, ані фізичної сили скинути московське ярмо. Не мають, бо ж не визволилися, коли Московщина лежала безсила у 1917 і 1941 роках. А тепер московської сили боїться весь світ.

Світова фінансова мафія спирається на хистку силу проти-природного, штучного, вимріяного теоретиками в кабінетах інтернаціоналізму. Московщина спирається на непохитну силу створеного сторіччями самим життям, отже, природного московського націоналізму. Тож духовно Московщина озброєна, а Західна Європа та Америка навпаки – духовно обеззброєні. А духовно обеззброєна, зневірена у своїй перемозі людина і народ ніколи не піднімуть своєї руки хоч би й з атомною бомбою на навіть слабшого фізично за себе ворога. Світова воєнна історія подає тисячі прикладів, коли зле озброєна сотня, але з непохитною вірою у своїй перемозі, перемагала полки добре озброєні, але зневірені у своїй перемозі. Отже, на перший погляд, коли подивитися на справу лише поверхово, видається, що Московщина перемаже світову банкірську мафію і запанує у світі. Коли ж заглянути в цю справу глибоко, то побачимо поразку ОБИДВОХ: і Московщини, і світової мафії.

* Див. П. Штепа. „Московство“.

* * *

Увесь культурний світ переживає тепер величезну духовну кризу. Ця духовна криза породила всі інші теперішні кризи: ідеологічну, релігійну, культурну, економічну, політичну, міжнародну. Така криза сталася не перший раз в історії людства. За останні 2.500 років їх було кілька.

Психологія вчить, що людина не перестане робити щось злого, наприклад, жити неморально доти, доки на неї не впаде якийсь величезно болючий душевний удар. Лише після такого удару людина опам'ятається і змінить своє злочинне життя на добродійне. Звичайний життєвий досвід показує, що двоногого звіра втримує від злодійства лише страх кари. Побожні люди вірять, що Бог бачить кожний їхній чин і покарає за злий. Безбожники не бояться кари Божої, бо вірять, що Бога нема. Тому з поширенням безбожництва побільшується і злочинність. Це ми бачимо тепер у всьому світі.

Майже всі великі релігії вчать, що у світі точиться безсатанку боротьба сил Зла зі силами Добра, сил сатанинських із силами Божими. Соціологи, дослідивши причини великих культурних криз за останні 2.500 років, науково довели, що кожну з них разом з теперішньою спричинив ріст матеріалістичного світогляду і занепад світогляду ідеалістичного. Ті кризи призводили до великих катастроф, руїн, мук, які аж надто переконливо доводили людям, що „Не одним хлібом живе людина“. По тих катастрофах занепадав матеріалістичний світогляд, а відроджувався ідеалістичний. З ним відроджувалася і вся культура. Так було в історії вже кілька разів. Перед таким стоїть людство і тепер. І знову Україна випереджує в цьому відродженні інші народи, як випереджувала і тисячі років тому.

Український народ – вже наприкінці своєї національної Голгофи, а інші народи і не думають ще іти цим, єдино рятівним і неухильним шляхом до духовного відродження. Український народ мав ідеалістичний, фактично християнський світогляд вже до нашої ери, про що свідчать листи скіфського філософа Анахарсіса (6-го ст. до нашої ери) до короля Лідії Креза. Тим-то ніде у світі християнство не поширювалося і не поглиблювалося так легко як саме в Україні. Вся українська давня культура є наскрізь християнська.* Тим-то в українському наро-

ді ніколи не завмирала і жива ще й досі християнська догма „Не одним хлібом живе людина“. І ніколи, аж по сьогоднішній день, не припинялася в Україні боротьба сатанинських руйнуючих сил із Божеськими будуєчими, творчими силами. Щобільше! Україна своєю старовинною культурною, творчою силою, своєю творчою геніальністю ПЕРЕМАГАЛА тисячоріччями, перемагає тепер і перемаже остаточно сатанинські руйнуючі сили і світової банкірської мафії, і Московщини. Перемаже, як перемогла у своїй кількатисячорічній історії навали на Європу всіх азіатських руйнуючих орд. Західна Європа випередила прадавню Україну культурно лише тому, що Україна оборонила її від азіатських руйнівників. У війні з Азією Україна загубила стільки своєї людності, і то найвартнішої, що з неї та її ненароджених нащадків було би можна заселити всю Європу. Більше половини України обезлюднювалося цілковито кілька разів. За далеко легших обставин зникли чи змаліли до маленьких народців такі великі народи та держави як, наприклад, Єгипет, Персія, Візантія, Рим. А Україна, українська Україна не зникла, а живе на своїй прапрадідівській землі, щоправда, на дуже зменшеному обширі. І не лише живе, але й далі бореться зі сатанинськими силами рабства за християнські ідеї та ідеали вільної людини.

За 1917–22 роки український народ осамітнений, збойкотований усім світом, без зброї, без ліків, розбивав вдесятеро сильніші, озброєні до зубів московські орди, видаючи героїв світової міри під Крутами, під Базаром, у чотирикутнику смерті, у Зимовому поході. За 1939–45 роки український народ виявив таку величезну духовну силу, що не завагався піднести свою неозброєну руку на дві наймогутніші світові потуги, видаючи ТИСЯЧІ героїв, яким НЕ дорівнюють герої будь-якого народу. Не дорівнюють, бо чи має якийсь народ бодай одну ДИТИНУ, яка СВИДОМО сама йшла на певну смерть у боротьбі за волю свого народу? Україна має сотні таких, записаних історією і тисячі незаписаних.

Франція має одну Жанну д'Арк. Україна має 500 нараз, і то більших за французьку. Більших, бо за тими 500 українками в Кінгірі не стояли озброєні полки, а вони, ті жінки пішли в НАСТУП на московські танки та гармати. Пішли зі славнем

щина, обидві – вороги християнства. І це є причина причин їхньої непохитної, запеклої ненависті до України. Обидві нищитимуть всіма способами самостійність України.

* Цей факт дуже добре знають і світова банкірська мафія і Москов-

на устах: „Бог і Україна“. Ці наші 500 Безсмертних поставили Україні пам'ятник, найвищий за всі пам'ятники всього світу. Найвищий, бо він сягає небесних висот Безсмертного ВІЛЬНОГО ДУХА. Прийде час, коли вдячні народи віддадуть свою глибоку пошану цьому пам'ятникові.

Тепер наймогутніші потуги тремтять від жаху, від самої думки боротися з Московщиною, і готові проміняти „на шмат гнилої ковбаси“ свій найдорожчий скарб, що їхні предки здобули ціною крові кількох поколінь, – проміняти свою ВОЛЮ на „вічний мир“, хоч Московщина вже тисячі разів проголошувала на весь світ, що вона хоче панувати у світі, а не співіснувати.

Україна не скорилася. Україна бореться. Бореться пограбована, спалена, кайданами скована, холодна-голодна, під заляком і доглядом семи мільйонів* зайдів-кацапів, осамітнена, зненавиджена світовою мафією. Цю запеклу, криваву, на життя і смерть боротьбу не видно назовні; грому і блискавки не чути, не видно; небо ніби погідне, але повітря наладоване електрикою, як це завжди буває перед великою громовицею, буревієм. Нехухильно наближається новий 1917 рік. Тепер не лише еліта народу, але й увесь український народ щораз швидше і більше, хоч цього і не видно назовні, мужніє, міцніє духовно, морально, національно. В Україні росте, набирає снаги величезна духовна сила. Сила, що її тепер у всьому культурному світі можна побачити хіба через мікроскоп. Це – чинна і непохитна віра, що „Не єдиним хлібом живе людина“. Чинна віра, що найвищою метою життя людини і народу є боротьба за здійснення законів Божих. Чинна, тобто така, що охоче віддасть ВСЕ, разом із власним життям, у боротьбі за повну ДУШУ, насамперед, а вже потім – за повний шлунок. В Україні, навіть у змосковщеній українській інтелігенції, відроджується** споконвічний, український, національний ідеалістичний світогляд. Світогляд, що єдиний рятував людину і народ від духовної, а з нею і від фізичної смерті, як це вже довела історія.

П'ятсот українок-каторжанок у Кінгрі голіруч пішли війною на могутню московську імперію і ПЕРЕМОГЛИ. Так, перемогли, бо стали і будуть – поки люди живуть – духовними матерями мільйонів БОРЦІВ за найвищі християнські ідеали. Ця їхня перемога – ВІЧНА, бо вона є перемогою споконвічного Вільного Духа невмирущої людської ДУШІ над часовими потре-

бами людського тіла. Перемога ІДЕЇ над шлунком. А сьогоднішню „холодну“ і завтрішню „гарячу“ війни виграє зброя ідейна, а не атомна. Тим-то і Московщина, і світова мафія бояться закованої в кайдани, але ВІЛЬНОЇ ДУХОМ християнської України безмірно більше, ніж усієї атомної зброї у світі. Вони добре знають, що НІКОЛИ НЕ БУДЕ РАБОМ ТОЙ, КОМУ МУЛЯЮТЬ КАЙДАНИ. Вони добре розуміють, що духовно Україна далеко сильніша за всі світові великодержави. Сильніша, бо у тих великодержав: Тегеран, Ялта, Потсдам, Берлін, Женева і десятки інших ганебних поступок Московщині й мафії, рузвельти, червоні єпископи, москволюбські, соціалістичні радіо, часописи, журнали, університети, тактика і навіть стратегія потурання комунізму у світі, переляк, відступ, втеча, здача без боротьби і т. п. без кінця і краю.

А в Україні: Крути, Базар, Зимові походи, УСС, УГА, УНА, ОУН, УПА, С. Петлюра, Є. Коновалець, Т. Чупринка, С. Бандера, М. Липківський, ТИСЯЧІ Біласів-Данилишиних, повстанці-каторжани, 500 Безсмертних Українок і тисячі тисяч знаних лише Богові геройських БОРЦІВ за християнську догму: „Не єдиним хлібом живе людина“.

Хто ж сильніший духовно? Мільйонратно підкреслюємо – ДУХОВНО, бо ж ДУХ ЖИВОТВОРИТЬ. Творчий Дух творить ВСЕ, отже, і матеріальне життя.

Німецький славист, професор Бреславського університету К. Фріхтель казав 1942 року, що тодішня війна прискорить занепад англо-німецької доби і відкриє шлях добі українській, за якої пануватиме у світі ідеалістичний світогляд. Він казав, що Київ буде духовною столицею людства. Казав, що з Києва почнеться духовне відродження людства, бо Україна має ключ до світової Правди, і Україні Бог призначив місію вказати людству шлях до царства Божого на землі. Обов'язок цей – дуже тяжкий, але за таких переломних вирішальних часів завжди з'являються люди великої духовної наснаги, виявляються сили ірраціональні, сили Творчого Духа, що його прадавня Україна мала і має невичерпне джерело у своїй споконвічно християнській духовності.

Український Народе!

БОГ І УКРАЇНА!

Цим Переможеш.

1971 рік

* Тепер уже й того більше.

** У посполитих ніколи не завмирає.

Згадані джерела

- Albancelli C. „Le Pouvoir occulte contre la France“. Paris. 1908.
- Alesen L. „Mental Robots“.
- Arnold H.H. „Global Mission“. New York. 1949.
- Baldwin H.W. „Great Mistakes of the War“. New York. 1950.
- Barklay J. „The Talmud“.
- Barnes H.E. „The Struggle Against the Historical Blackout“. N.Y. 1951.
- „Was Roosevelt Pushed Into War?“.
- Barron B. „The State Department: Plunders or Treason“.
- „The Untouchable State Department“. Washington. 1962.
- Batault G. „La problem Juif“. Paris. 1890.
- Beaty J. „The Iron Curtain Over America“. Dallas. 1956.
- Beiley T.A. „The Man on the Street“. N.Y. 1948.
- Benas B. „Sionism“.
- Bittelman A. „The Jewish People Face the Post War World“. N.Y. 1945.
- Bridges T.W. „God or Mommon Through the Centuries“.
- Browne L. „How Odd of God“. N.Y. 1924.
- Bullitt W.C. „The Great Globe Itself“.
- Bundy E.C. „Collectivism in the Churches“. Wheaton. 1960.
- Burnham J. „The Managerial Revolution“. N.Y. 1941.
- „The Web of Subversion“. N.Y. 1954.
- Butler E.D. „Communist Advance“.
- „The Enemy Within Empire“.
- „The Fabian Socialist Contribution to the Communist Advance“. Melbourne. 1964.
- „The Red Pattern of World Conquest“. Melbourne. 1962.
- Butler E. „The American As He Is“. N.Y. 1908.
- Byrnes J.F. „All in One Lifetime“. N.Y. 1958.
- Chamberlin W.H. „Blueprint for World Conquest“. Washington. 1946.
- Chambers W. „Witness“. N.Y. 1952.
- Churchill W. „The Grand Alliance“. Boston. 1950.
- „The Hinge of Fate“. Boston. 1950.
- „Triumph and Tragedy“. Boston. 1953.
- Clarc M. „Calculated Risk“. N.Y. 1950.
- Cohn M. „Weisen von Zion“.
- Crocker G.N. „Roosvelt’s Road to Russia“. Chicago. 1959.
- Crockett S. „Frankfurter’s Red Record“. Union. 1961.
- Current R. „Secretary Stimson“.
- Deane J.R. „The Strange Alliance“. N.Y. 1947.
- Disraeli B. „Coningsby“. London. 1884.
- „Life of Lord George Nentinck“. London. 1852.
- Dodd T. „Freedom and the Fareing Policy“.
- Донцов Д. „Мася і провід“. Львів. 1939.
- Достоевский Ф. „Демократия или жидократия“.
- Douglas C.H. „Warning Democarcy“.
- Drach P.L. „De l’harmonie entre l’eglise et la Synagogue“. 1844.
- Elsom J.R. „Lightning Over Treasury Building“. Boston. 1941.
- Epstein I. (edit.). „The Babylonian Talmud“. London. 1935.
- Fahey D. „The Mistical Body of Christ in Modern World“.
- „Money Manipulation and Social Order“. Dublin. 1963.
- Fahey D. „The Rulers og Russia“. Dublin. 1939.
- Flynn J.T. „The Red Terror“.
- Forrestal J. „The Forrestal Diaries“. N.Y. 1951.
- Francis P. „The Poison in American Cup“.
- Franck A. „La Kabale“.
- Freedman B.H. „Facts Are Facts“. N.Y. 1954.
- Fuller J.F. „The Second World War“. London. 1948.
- Garrison E. „Roosvelt, Wilson and Federal Reserve Law“.
- Gibbon E. „The History of the Decline and Fall of the Roman Empire“. London. 1788.
- Gill W. „The Ordeal of Otto Otepka“.
- Goebels J. „The Goebels’ Diaries 1941–43“.
- Goff K. „One World – A Red World“. Englewood. 1952.
- Grenfell R. „Unconditional Hatred“. N.Y. 1953.
- Grew J.C. „The Turbulent Era“. Boston. 1955.
- „Ten Years in Japan“. N.Y. 1944.
- Hankey Lord. „Trials and Errors“.
- Harrod R.F. „Life of J.Keynes“.
- Hart L. „The German Generals Talk“. N.Y. 1948.
- Heller O. „Untergagng des Judentums“.
- Геродот із Гелікарнасу. „Опис Скифії“. Львів. 1937. (Перекл. Т. Коструба)
- Hess M. „Rome and Jerusalem“. 1862.
- HCUA. „Crimes of Khrushchov“. Washington.
- Hinsley F.H. „Hitler’s Strategy“. N.Y. 1951.
- HMSO. „A Collection of Reports on Bolshevism in Russia“. London. 1919.
- Hollis Ch. „The Two Nations“.
- Hoover E.J. „Masters of Deceit“. N.Y. 1959.
- Hughes J. „Prejudice and the Press“.
- Hull C. „The Memoires of Cordell Hull“. N.Y. 1948.
- Hunt F. „The Untold Story of Douglas MacArthur“. N.Y. 1954.
- Jordan G. „From Major Jordan’s Diaries“. N.Y. 1952.
- Just J. „Memoires“. London. 1712.
- Kamp J.P. „The Bigots Behind the Swastica Spree“. Westport. 1960.
- Kaze T. „Journey to Missouri“. New Haven. 1950.
- Kenan H.S. „The Federal Reserve Bank“.
- Kennan G. „The Relations With the Communist World“.
- „USA and World Arena“.
- Keynes J.M. „The Economic Consequences of the Peace“. N.Y. 1920.
- Kiplinger W.M. „Washington Is Like That“. N.Y. 1942.
- Klein H.H. „Sanhedrin Produced World Destruction“. London. 1945.
- Kravchenko V. „I Choice Freedom“.
- Кубійович В. (ред.). „Енциклопедія Українознавства“. Мюнхен. 1949.
- Langre de L. „Histoire des Jacobins“. Paris. 1820.
- Lassota E. „Tagebuch“. Halle. 1866.
- Lazare B. „L’antisemitisme et sa cause“. Paris. 1894.
- Leahy W.D. „I Was There“. N.Y. 1950.
- Le Bon G. „The Crowd“. London. 1920.
- „The Psychology of People“. N.Y. 1898.
- Lewis A. „Israel As a Nation“. London. 1932.
- Лотоцький О. „Українська книга“. Прага. 1926.
- Luchet D. „Essai sur la Secte des Illuminates“. Paris. 1792.
- Lukacs J.A. „The Great Powers and Eastern Europe“ N.Y. 1953.

- Lyons E. „The Herbert Hoover Story“.
- Mackiewicz S. „The Katyn Woods Murders“.
- Marguder F.A. „American Government“.
- Mallett W.E. „Reuther's Memorandum“. Washington. 1965.
- Marilyn A. „Maxims of G.Washington“.
- Мартинець В. „Жидівська проблема в Україні“.
- Marx K. „Requisitore a la Drumont“. Paris. 1844.
- Mayer W. „Report on Communist Indocination“.
- McCathy J. „Twenty Years of Treason“.
- Meyer G. „History of the Great American Fortunes“. N.Y. 1936.
- Mikolajczyk S. „The Rape of Poland“. N.Y. 1948.
- Mirabeau H.G. „Croquis on Projet de Revolution“. Paris.
- Moorehead A. „Russian Revolution“. N.Y. 1958.
- Morgenstern G. „Pearl Harbor“. N.Y. 1947.
- Morris R. „Mo Wonder We Are Losing“.
- Moses A. „Yahvism“. N.Y. 1903.
- Mullins E. „The Federal Reserve Conspiracy“. Union. 1954.
- Nat. Educat. Ass'n. „Building America“.
- „Yearbooks“.
- „Education for International Understanding“.
- Nossig A. „Integrales Judentum“. Berlin. 1922. N.Y. 1941.
- Орієнко І. „Історія української культури“. Кам'янець-П. 1920.
- Ortega-I-Gasset X. „Бунт мас“. Нью-Йорк. 1965.
- Ortega-I-Gasset J. „The Revolt of the Masses“. N.Y. 1932.
- Pigot S. „Prehistoric India“.
- Pirling O. „La Russia et la Saint Siege“. Paris. 1912.
- Pitt R. „The World Significance of the Russian Revolution“.
- Plongeon A. „Secret Mysteries“.
- Puleston W.D. „The Influence of Forse in Foreign Relations“.
- Reed D. „From Smoke to Smother“. Toronto. 1948.
- Robertson T. „Crisis“.
- Rodkinson M. „Historyb of the Talmud“.
- Roosvelt Elliot. „As He Saw It“. N.Y. 1946.
- Roth S. „Jews Must Live“. N.Y. 1934.
- „Now and Forever“. N.Y. 1925.
- Rothfells H. „The German Opposition to Hitler“. Chicago. 1948.
- Samuel M. „You Gentiles“. N.Y. 1924.
- Schlesinger A. „The Big Decision“.
- Schuldbuch J. „The Wise Men of Zion“.
- Schulman M. „Defeat in the West“. London. 1947.
- Schumpeter J.A. „History of Economic Analyses“.
- Siever E. „Comparative Philology of the Aryan Languages“.
- Silberner E. „The Anti-Semitis Tradition in Modern Socialism“. Jerusalem. 1956.
- Січинський В. „Чужинці про Україну“. Прага. 1942.
- Servan-Schreiber J.J. „The American Challenge“. N.Y. 1968.
- Seversky A.P. „America Too Young to Die“. N.Y. 1961.
- Shaw B. „Intelligent Woman's Guide to Socialism and Capitalism“.
- Sherwood R. „Roosvelt and Hopkins“. N.Y. 1948.
- Штрепа П. „Московство“. Торонто. 1968.
- Smith G.L. „The Roosvelt Death“. N.Y. 1947.
- Smoot D. „The Invisible Government“. Dallas. 1962.
- Sorokin P. „Social and Cultural Dynamics“. N.Y. 1937.
- „The Crisis of Our Age“. N.Y. 1946.
- Sparrow G. „The Sphinx Awakes“.
- Stariwolski S. „Inatituciones militares“.
- State Department (USA). „Freedom From War“. Washington. Rep. No 7277.
- „Poatward Foreign Policy Preparation“. Washing.
- „USA – Soviet Relations“. Washington.
- Stehelin J.P. „The Traditions of the Jews“.
- Stettinius E.R. „Roosvelt and the Russians“.
- Stimson H. and Buntt M. „On Active Service in War and Peace“. N.Y. 1947.
- Stormer J.A. „None Dare Call It Treason“. Florissant. 1964.
- Strachey J. „Contemporary Capitalism“.
- Toledano R. and Lasky V. „Seeds of Treason“. N.Y. 1950.
- Trygvie Lie. „In the Cause of Peace“.
- UNESCO. „A handbook for the Improvement of Textbooks“.
- U.S.Print. Office. „Congressional Reports“.
- „USA Relations With China 1944–49“. Washington.
- U.S.Senat Reports. Washington.
- Utlef F. „The China Story“. Chicago. 1951.
- „The High Cost of Vengeance“. Chicago. 1949.
- Vaux V.S. „Nineveh and Persepolis“. London. 1850.
- Veale F.J. „Advance to Barbalism“. N.Y. 1953.
- Veritas Foundation. „Keynes at Harvard“. N.Y. 1962.
- Webster N.H. „Secret Societies and Subversive Movements“. Hawthorne. 1964.
- (Weishaupt A.). „Nachtrag von weitem Originalschriften“. Munchen. 1787.
- „Einige Originalschriften des Illumenatenorum“. Munchen. 1787.
- „Die neuesten Arbeiten des Spartacus und Philo in dem Illuminaten Orden“.
- Munchen. 1794.
- Weyl N. „Red Star Over Cuba“. N.Y. 1961.
- Whitehead D. „The Story of FBI“. N.Y. 1956.
- Williams R.H. „Know Your Enemy“. Santa Ana. 1950.
- „The Anti-Defamation League“. Flesherton. 1951.
- Wilmot C. „The Struggle for Europe“. N.Y. 1952.
- Wilton R. „Les Derniers Jours des Romanof“. Paris. 1920.
- „The Last Days of the Romanovs“. London. 1920.
- Woods F.A. „Mental and Moral Heredity“. N.Y. 1906.

Література

Albancelli C. „La Conjuración juive contre le Monde Chretien“. Paris. 1909.
Allen M. „Eisenhower and the Jews“.
„Open Letter of ADL of B'nai B'rith“.
„Education or Indoctrination“.
Allen W.H. „Rockefeller: Giant, Dwarf, Symbol“. N.Y. 1930.
Anders W. „Hitler's Defeat in Russia“.
App A. „Freedom's Frontier“.
„Morgenthau Era Letters“.
History's Most Terrifying Peace“. San Antonio. 1946.
Arendt H. „Origin of Totalitarianism“. N.Y. 1964.
Armstrong G. „Third Zionist War“.
„World Empire“. N.Y. 1947.
Aronson G. „Soviet Russia and the Jews“. N.Y. 1949.
Atkinson J.D. „The Edge of War“. Chicago. 1960.
Ausubal N. „Pictorial History of Jewish People“.
Bailey T.A. „American Faces Russia“. Ithaca. 1961.
Bakunin M. „Etude sur les Juifs allemands“. Paris. 1869.
Bales J.D. „Senator Fulbright's Secret Memorandum“.
Bardet G. „Demain c'est l'an 2.000“. Paris. 1958.
Barnes H.E. „Blasting the Historical Blackout“. Washington. 1962.
„The Court Historians Versus Revisionism“.
„The End of Old America“. Chicago. 1958.
„The Genesis of the World War“. N.Y. 1929.
„The History of Western Civilization“. N.Y. 1935.
„Hitler's Revival of Anti-Semitism“. N.Y. 1933.
„Perpetual War for Perpetual Peace“. Coldwell. 1953.
„In Quest of Truth and Justice“. Chicago. 1928.
„World Politics in Modern Civilization“. N.Y. 1930.
Barron B. „Inside the State Department“. N.Y. 1956.
and Jefferson D. „A Dream Becomes a Nightmare“.
Barruel A. „Memoires sur la Jacobinism“. Paris. 1818.
Beard C.A. „President Roosevelt and the coming of the War“. N.Y. 1941.
Beatty J. „Image of Life“. N.Y. 1940.
Bedell-Smith W. „My Three Years in Moscow“.
Bedford D. „The Absurdity of the National Debt“.
Belgion M. „Victor's Justice“. Chicago. 1949.
Bell D. „Terrible 1313“. Palm Beach. 1961.
Belloc H. „The Jews“. London. 1921.
Benson E.T. „Socialism – the Royal Road to Communism“.
Bentley E. „Out of Bandage“. N.Y. 1951.
Bentwich N. „Judaea Lives Again“. London. 1944.
Berger E. „The Jewish Dilemma“. N.Y. 1945.
Berle A.A. „The World Significance of a Jewish State“.
Bord G. „La Franc-Maçonnerie en France“. Paris. 1908.
Borkenau F. „European Communism“. N.Y. 1953.
Brandeis L. „Zionism and the American Jews“.
Brasol B. „The World at the Cross Roads“. Boston. 1921.
Britton F. „Atom Treason“. Los Angeles. 1952.

„Behind Communism“.
Brown E.C. „The Enemy at His Back“. N.Y. 1957.
Buber M. „Der Jude“. Berlin. 1919.
Buckley W. „McCarthy and His Enemies“. Chicago. 1954.
Bundy E. „What Is the Anti-Defamation League“.
Burnham J. „Containment or Liberation“. N.Y. 1952.
„Coming Defeat of Communism“. N.Y. 1958.
„The Struggle for the World“. N.Y. 1947.
„Suicide of the West“. N.Y. 1964.
Bussell F.W. „Religious Thought and Heresy in the Middle Ages“. 1918.
Butler E.D. „Dialectics: Communist Instrument for World Conquest“.
Byfield R. „The Fifth Weapon“. N.Y. 1954.
Byrnes J.F. „Speaking Frankly“. N.Y. 1947.
Campagne J. „American Might and Soviet Myth“.
Canteleu L. „Les secret et Societes Secretes“.
Carlile R. „Manual of European Freemasonry“.
Carr E. „Soviet Imperialism“. Washington. 1950.
Carr W.G. „Fawns in the Game“. Los Angeles. 1962.
„The Red Fog Over America“. Toronto. 1955.
Castle E.W. „Billions, Blunders and Baloney“. N.Y. 1955.
Castle E.J. „Proceedings Against the Templars for Heresy“.
Chamberlin W.H. „America's Second Crusade“. Chicago. 1950.
„Beyond Containment“. Chicago. 1923.
Chambers W. „Cold Friday“.
Chesterton A.K. „The Menace of World Government“.
Churchill W. „The Gathering Storm“. Boston. 1948.
„Memoires of Second World War“. Boston. 1959.
Ciechanowski J. „Defeat in Victory“. N.Y. 1947.
Cleveland F.T. „Histoire Pittoresque de la Franc-Maçonnerie“. Paris. 1843.
Cloutz A. „La Republique universelle“. Paris. 1793.
Clymer R.S. „Age of Treason“.
Conquest R. „The Last Empire“. London. 1962.
Coogan G.M. „Money Creators“.
Copp W. and Peck M. „Betrayal of the UN“. N.Y. 1963.
Corradini H.D. „Patterns of Authority in American Society“. N.Y. 1958.
Coston H. „L'Europe des banquiers“. Paris. 1963.
„Les financiers qui menent le monde“. Paris.
Crankshaw E. „Cracks in the Kremlin Wall“. N.Y. 1951.
„The New Cold War“. Baltimore. 1963.
„Russia in Daylight“.
Creagh-Scott J. „Hidden Government“.
Creel G. „Russia's Reck For Asia“.
Cvetic M. „Big Decision“.
Cushing R. „Questions and Answers on Communism“. Boston. 1961.
Dalman G.H. „Jesus Christus im Talmud“. Munchen. 1891.
Daniel J. and Hubbell J. „Strike in the West“. Toronto. 1963.
Darmesterer A. (edit.) „The Talmud“. Philadelphia. 1897.
Daste L. „Marie Antoinette et le Complot Maçonique“. Paris. 1910.
Davison M. „The Hidden Hand“.
„The „Pandora Box“ of Pratt House“.
„Profound Revolution“.
„Secret Government of USA“.

Delaney E. „Freedom Frontier“.
 Denais-Darnays J. „Les Juifs en France“. Paris. 1907.
 Dennis L. „The Dynamics of Warmand Revolutions“. N.Y. 1940.
 Dies M. „White House Protects Communist in Government“. Washington. 1950.
 Dilling E. „Plot Against Christianity“.
 „Red Network“. 1934.
 „The Roosevelt's Red Record and Its Background“. 1936.
 Dillon E.J. „The Inside of the Peace Conference“. N.Y. 1920.
 Dillon G. „The War of Anti-Christ With the Church“. London. 1885.
 Dobriansky L. „Western Psychological Strategy Towards USSR“. W. 1953.
 Dombrowsky E. „Affaire Petliura-Schwarzbard“. Champigni. 1927.
 Domville B. „From Admiral to Cabin Boy“. London. 1947.
 Douglas C.H. „The Brief for the Prosecution“. Edinburgh. 1945.
 „The Monopoly of Credit“. Gateshead. 1958.
 Drumond E. „La France Juive“.
 Druzbacka A. „Moralne oblicza kwestii zydowskiej“. Krakow. 1937.
 Dunner J. „The Republic of Israel“. N.Y. 1950.
 Dwinell O.C. „The Story of Our Money“.
 Eastman M. „Reflection on the Failure of Socialism“. N.Y. 1955.
 Eberlin E. „Juifs d'aujourd'hui“. Paris. 1928.
 Eckert A. „La Franc-Maconnerie dans sa veritable signification“. London. 1854.
 Edmondson R.E. „I Testify“.
 Emden P. „The Money Power of Europe“.
 Engelbrecht H.C. „Merchants of Death“. N.Y. 1934.
 Evans M. „The Secret War for the A-Bomb“.
 „The Usurpers“.
 Evans S.M. „The Liberal Establishment“. N.Y. 1965.
 „The Fringe On Top“. N.Y. 1963.
 Ewell M. „Manacles for Mankind“. London. 1964.
 Fagan M.C. „Red Treason in Hollywood“.
 Fara M. „La Masoneria en descubierto“. Buenos Aires. 1960.
 Fay S.B. „The Origin of the World War“. N.Y. 1930.
 Field A.N. „Facts About the Bank of England“.
 „The Truth About the Slump“.
 „Todays Greatest Problem“.
 Findel A. „History of Freemasonry“. London. 1866.
 „Geschichte der Freimaurerei“. Berlin. 1892.
 Finklestein L. „The Jews. Their History, Culture and Religion“. N.Y. 1949.
 „The Pharisees“.
 Fish H. „The Challenge of World Communism“. Milwaukee. 1946.
 Fleming D.F. „Cold War and Its Genesis“.
 Flynn J.T. „As We Go Marching“. N.Y. 1944.
 „Decline of the American Republic“.
 „The Lattimore Story“. N.Y. 1953.
 „The Road Ahead“. N.Y. 1949.
 „The Roosevelt Myth“. N.Y. 1948.
 Fox V. „The White House Case“.
 Friede D. „Das Russische perpetuum Mobile“. Wurzburg. 1959.
 Fry L. „An Analisis of Zionism“. London. 1936.
 „Waters Flowing Eastward“.
 Fuller J.F. „The Second World War“. London. 1948.
 Garinet J. „Histoire de la Magie en France“. Paris. 1818.

Gautrelet J. „La Franc-Maconnerie et la Revolution“. Paris. 1872.
 Gilbert R. „Competitive Coexistence“. N.Y. 1958.
 Goff K. „Behind Bolshevism“.
 „Brainwashing“. Englewood. 1950.
 „Overmans Report“.
 „Traitors in the Pulpit“.
 Goldberg B.Z. „The Jewish Problem in the Soviet Union“. N.Y. 1961.
 Goldwater B. „The Conscience of a Conservative“. N.Y. 1964.
 Gordon R. „Nine Men Against America“. N.Y. 1958.
 „What Happened to Our Schools?“.
 Gound R.F. „History of Freemasonry“.
 Graetze H. „Die Geschichte der Juden von alten Zeiten“. Leipz. 1876.
 „The History of the Jews“. N.Y. 1919.
 Grayzel S. „A History of the Jews“. Philadelphia. 1947.
 Gregoire M. „Histore des Sectes religieuses“. Paris. 1828.
 Grieb C. „Uncovering the Forces for War“. N.Y. 1947.
 Griffin E.G. „The Fearful Master“.
 Guenon R. „Le Theosophisme“. Paris. 1921.
 Gurian W. „Soviet Imperialism“. Notre Dame. 1953.
 „Bolshevism“. Notre Dame. 1952.
 „The Soviet Union“. Notre Dame. 1951.
 Gwynne H.A. „The Cause of World Unrest“. N.Y. 1920.
 Haimson L.H. „The Russian Marxists and the Origin of Bolshevism“.
 Hammer J. „The History of the Assassins“. L. 1835. Cambridge. 1955.
 Hannover H. „Abyss of Desair“. N.Y. 1950.
 Hankey Lord. „Politics: Trials and Errors“. Chicago. 1950.
 Hard W. „The Great Jewish Conspiracy“. N.Y. 1920.
 Hart L. „The Other Side of the Hill“. London. 1951.
 Hayek F.A. „The Road to Serfdom“. Chicago. 1944.
 Hayes C.J. „The Historical Evolution of Nationalism“. Peterbr. 1931.
 Hayit B. „Sowietrussischen Kolonialismus and Imperialismus“. Oosterhout. 1965.
 Hecht B. „Perfidy“.
 Hazlitt H. „Failure of the „New Economics““. Princenton. 1959.
 HCUA. „Guide to Subversive Organizations“. Washington. 1951.
 Hemleben S.J. „Plans for World Peace Through Six Centures“. Chicago. 1943.
 Herzl T. „The Jewish State“. N.Y. 1896.
 Hindman J. „Terrible 1313“.
 Hoggan D.L. „The Imposed War“. Tuebingen. 1961.
 Hollis C. „The Breakdown of Maney“.
 Гомзин Б. „Масони“. Торонто. 1970.
 Hoover E. „A Study of Communism“. N.Y. 1962.
 „The Problem of Lasting Peace“. N.Y. 1943.
 Hunter E. „Brainwashing – From Pavlov to Powers“. N.Y. 1962.
 „The Black Book on Red China“. N.Y. 1962.
 Hutchins R. „Constitution for the World“.
 Ingram K. „History of the Cold War“. N.Y. 1955.
 Jannet C. „Les Precurseurs de la Franc-Maconnerie“. Paris. 1887.
 Jenson B. „The Palestine Plot“.
 Jonson H. „Pig Bay“. N.Y. 1964.
 Jonson T. „Financiers and the Nation“.
 Jones J.H. „Fifty Billion Dollars“. N.Y. 1951.
 Jones K. „Progressive Education Is Reducation“.

Jordan G. „Gold Swindle“. N.Y. 1959.
 Josephson E. „Rockefeller Internationalist“. N.Y. 1952.
 Juenger F. „The Failure of Technology“.
 Kahn L. „Les Juifs de Paris pendant la Revolution“. Paris. 1898.
 Kamp J. „It Isn't to Be an American“. N.Y. 1957.
 Kastein J. „Die Geschichte der Juden“. Berlin. 1931.
 Kaub V.P. „Communist-socialist Propagands in American Schools“. Madison. 1960.
 „Collectivism Challenges Christianity“.
 Kautsky K. „Terrorism and Communism“. London. 1920.
 Kaznelson S. „The Palestine Problem“. Jerusalem. 1946.
 Kelly D. „The Hungry Sheep“. London. 1955.
 Kemmerer E.W. „A B C of the Federal Reserve System“. Princeton. 1919.
 Kimmel H.S. „Admiral Kimmel's Story“. Chicago. 1955.
 Kinther W.R. „Militant Communism in Action“. Norman. 1950.
 Kitson A. „The Bankers' Conspirasy“. N.Y. 1933.
 „A Fraudulent Standard“.
 Knupffer G. „The Struggle for World Power“. London. 1958.
 Knuth E.C. „The Empire of „The City““. N.Y. 1946.
 Kohn H. „Panslavism“. Notre Dame. 1953.
 „The Mind of Modern Russia“. New Brunswick. 1955.
 Kolarz W. „Communism and Colonialism“.
 Kozak J. „And Not a Shot Is Fired“. New Canaan. 1962.
 Kucharzewski J. „Od bialego caratu do czerwonego“. Warszawa. 1928.
 Labin S. „Vietnam – an Eye-Witness Account“.
 Lamb H. „The March of Moskovy 1400–1648“. N.Y. 1948.
 Lane A.B. „I Saw Poland Betrayed“. N.Y. 1948.
 Lane M. „Rush to Judgement“.
 Langres L. „Les Societes Sechetes en Allemagne“. Paris. 1819.
 Lansing R. „The Peace Negotiations“. N.Y. 1921.
 „War Memoires“. N.Y. 1935.
 Lasky V. „J.F.K. the Man and the Myth“. N.Y. 1963.
 Lavine H. „War Propagands and USA“. New Haven. 1940.
 Ledre C. „La Masoneria“. Andorra. 1958.
 Leese A. „Gentile Folly“.
 „The Jewish War of Survival“. N.Y. 1947.
 Le Forestier. „Les Illumines de Baviere“.
 Lemann A. „L'Entree des Juifs dans la Societe Francaise“.
 Levi E. „Dogme et Rituel de la Haute Magie“. Paris. 1861.
 „Histoire de la Magia“. Paris. 1859.
 Levinthal I. „Judaism“. N.Y. 1935.
 Levy H. „Jews and the National Question“. London. 1958.
 Lewishn L. „Israil“. N.Y. 1926.
 Lichtenberg H. „The Third Reich“. N.Y. 1947.
 Lilienthal A.M. „The Other Side of the Coin“.
 „There Goes the Middle East“. N.Y. 1957.
 „What Price Israel“. Chicago. 1953.
 Lipmann W. „The Public Psychology“.
 Litson A. „The Banking Conspiracy“.
 Liu F.F. „A Military History of Modern China 1924–1949“. Princeton. 1956.
 Lochner L.P. (edit.) „The Goebbel's Diaries 1941–43“. N.Y. 1948.
 Loiseleur J. „La doctrine secret des Templiers“. Paris. 1872.
 Lord W. „The Day of Infamy“. N.Y. 1947.

Lukacs J.A. „The History of the Cold War“. N.Y. 1961.
 Lunberg F. „American Sixty Families“.
 Luther M. „The Jews and Their Lies“. Los Angeles. 1948.
 Lyons E. „Assignment in Utopia“. N.Y. 1928.
 MacArthur D. „Reminiscences“.
 Mackinder H.J. „Democratic Ideals and Reality“. London. 1919.
 MacLeod G. „Money“. Glasgow. 1963.
 Mallan L. „Big Red Lie“. N.Y. 1959.
 Manly C. „UN Record“. Chicago. 1955.
 Manuel F.E. „The Realities of American-Palestine Relations“.
 Mar D. „History of Money“.
 Margiotta D. „Adriano Lemmi“.
 Margoline A.D. „Jews in Eastern Europe“. N.Y. 1926.
 Margoliouht M. „The History of the Jews in Great Britain“. London.
 Mark J. „The Modern Idolatry“. London. 1934.
 „Analysis of Usury“.
 Marshalko L. „The World Conquerora“. London. 1958.
 Marsden V. „The Protocols of Zion“.
 Martovych C. „100 Years of Russian March to World Conquest“. Edinburg. 1953.
 Marx K. „La Russie et l'Europe“. Paris. 1954.
 „A World Without Jews“. N.Y. 1959.
 and Engels F. „The Russian Menace to Europe“. Glengoe. 1952.
 Master Mason. „Freemasonry: Its Pretensions Exposed“. N.Y. 1828.
 Mazour A.G. „Russia Tsarist and Communist“. N.Y. 1962.
 McCarran M.P. „Fabianism in the Political Life of Britain“. Chicago.
 McCarthy J. „America's Retrest From Victory“. N.Y. 1952.
 „The Fight for America“.
 „Treason in Washington“.
 Mears H. „Mirror for Americans; Japan“. Boston. 1948.
 Mehner K. „Stalin Versus Marx“. London. 1952.
 Meinertzhagen R. „Middle East Diary“. London. 1959.
 Meinvielle J. „El Judio en el misterio de la Historia“. Buenos Aires 1959.
 Menuhin M. „The Decadence of Judaism“.
 Mesnil-Thoret H. „Les Forces Occultes en Allemagne“.
 Meurin L. „Filosogia de la Masoneria“. Buenos Aires. 1954.
 Meyer F.S. „The Moulding of Communism“. N.Y. 1961.
 Meyer M. „Jew and Non-Jew“.
 Michelet J. „Proces des Templiers“. Paris. 1841.
 Miksche F.O. „Unconditional Surrender“. London. 1952.
 Milman H.H. „History of the Jews“.
 Millis W. „Road to War“. Boston. 1935.
 Mills H.T. „Money, Politics and the Future“.
 Mills C.W. „The Power Elite“. Oxford. 1956.
 Milosz C. „Captive Mind“.
 Mirabeau H. „Memoires“. Paris. 1834.
 „Sur la Reform politique des Juifs“. Paris. 1787.
 Moellering R.L. „Modern War and the American Churches“. N.Y. 1957.
 Monat P. „Spy in the USA“.
 Montgomery Lord. „Memoires“.
 Morgan C. „Liberties of the Mind“.
 Morton F. „The Rothschilds“. N.Y. 1963.
 Mousseaux G. „Le Juif, le Judaisme et la Judaisation des Peuples Chretiens“.

Paris. 1886.

Mowery E. „HUAC and FBI“. N.Y. 1961.

Mullins E. „History of the Jews“.

Munson L.H. (edit.) „For the Sceptic“. N.Y. 1959.

Muralt L. „From Versailles to Potsdam“. Chicago. 1948.

Murchin M.G. „Britain's Jewish Problem“. London.

Mussolini B. „The Corporative State“. Firenze. 1936.

Neilson F. „The Churchill Legend“. Appleton. 1954.

„The Makers of War“. Appleton. 1950.

„The Tragedy of Europe“. Appleton. 1946.

Newton F. „Fifty Years in Palestine“. N.Y. 1947.

Niemeyer G. „Inquiry Into the Soviet Mentality“. N.Y. 1956.

Nixon R. „Six Crisis“. Toronto. 1962.

Nomad M. „Socialistic Hieretics“.

Norfleet M. „Forced School Integration in USA“.

O'Grady O. „Beast of the Apocalypse“.

Oliver G. „The Historical Landmarks of Freemasonry“. London. 1845.

Orwel G. „Nineteen-Eighty-Four“. N.Y. 1964.

Орвел Г. „Колгосп тварин“. Мюнхен. 1945.

Palaprat F.J. „Recherches historuques sur les Templiers“. Paris. 1835.

Palmer C. „The British Socialist Illfare State“. London. 1952.

Parker H. „The Federal Reserve System“. N.Y. 1923.

Parkes J. „A History of Palestine“. N.Y. 1909.

Peek G. „Why Quit Our Own?“. N.Y. 1936.

Pelley W.D. „Jews Say So“.

Penabaz F. „Bluprints to Abolish USA“.

Pendlebury J. „Web of Gold“. London. 1962.

Peters J. „The Communist Party“. N.Y. 1956.

Petrovich M. „The Emergence of Russian Panslavism“. N.Y. 1956.

Pickney G. „Jewish „Anti-Communism“. Union. 1956.

Pinay M. „The Plot Against the Church“.

„Complotto contro la Chiesa“. Roma. 1962.

Pinkerton M.B. „The Right to Work Versus Slavery“. N.Y. 1945.

Poncins L. „La Mysterieuse Internationale juive“.

Popkins R. „The Second Oswald“.

Powell A. „The Unseen Empire of Finance“.

Pranaites I.B. „The Talmud Unmasked“. N.Y. 1939.

Prychodko N. „Moscow's Drive for World Domination“. Toronto. 1961.

Rafferty M. „Suffer Little Children“.

Raisin J.S. „The Haskalah Movement in Russia“. Philadelphia. 1914.

Ramsay A.H. „The Nameless War“. London. 1962.

Rappaport A. „The Pioners of the Russian Revolution“. London. 1918.

Raschhofer H. „Political Assassination“. Tubingen. 1964.

Rebold E. „Histoire des Trois Grandes Loges de Franc-Macons en France“.

Paris. 1864.

Reed D. „Lest We Regret“. London. 1943.

„Disgrace Abounding“. London. 1946.

„Far and Wide“. London. 1951.

„Insanity Fair“. London. 1947.

„Somewhere South of Suez“. N.Y. 1951.

Rennap I. „Anti-Semitism and the Jewish Question“. London. 1942.

Reswick W. „I Dreamed Revolution“.

Roberts A. „Victory Denied“.

„The House that Hitler Built“. N.Y. 1939.

Roderich-Stoltheim F. „The Riddle of the Jew's Success“.

Rogers A. „The Palestine Mystery“.

Rooney A. „Conqueror's Peace“. N.Y. 1947.

Root E.M. „Brainwashing in the High Schools“.

„Collectivism on the Campus“. N.Y. 1961.

Rostow W. „The United States in the World Arena“. N.Y. 1960.

Rudd A.G. „Bending the Twig“.

Runes D. „The Jew and the Cross“. N.Y. 19??.

„A World Without Jews“. N.Y. 1959.

Russel B. „The Impact of Science on Society“. London. 1953.

St.George M. and Dennis L. „Trial on Trial“.

Salluste. „Marxism and Judaism“. N.Y. 1947.

Salvemini G. „Prelude to World War II“. N.Y. 1954.

Samuel M. „The Great Hatred“. N.Y. 1940.

Sampter J. „Guide to Zionism“.

Sanborn F.R. „Design for War“. N.Y. 1951.

Sargent P. „Getting USA Into War“. Boston. 1941.

Schellenberg W. „Memoires of Walter Schellinberg“. N.Y. 1956.

Schelting A. „Russland und Europa“. Bern. 1948.

Schilling B. „How the War Began“. London. 1925.

Schoonmaker E.D. „Democracy and World Dominion“. N.Y. 1939.

Schwarz F. „You Can't Trust the Communism“. Jersey City. 1962.

Scott J.C. „Hidden Government“. London. 1960.

Scrinio F.H. „Expansion of Russia“. London. 1951.

Seeling „Destroy the Accuser“.

Seton-Watson H. „The Decline of Imperial Russia“. N.Y. 1953.

„New Imperialism“. London. 1961.

Shapiro B.A. „America's Great Menace“.

Shearon M. „The Pursuit for Power“.

Sheen F.J. „The Church, Communism and Democracy“.

Sidebotham H. „British Interests in Palestina“. London. 1934.

Silde A. „The Profits of Slavery“. Stockholm. 1958.

Simard E. „Communisme et Science“. Montreal. 1963.

Simon L. „Studies in Jewish Nationalism“.

Simpson C. „The Death of James Forrestal“.

SISS. „The Bang-Jensen Case“.

„The Communist Party of USA“.

„Interlocking Subversion in Government Departments“.

„The New Drive Against the Anti-Communist Program“.

Skousen C. „The Naked Communist“. Salt Lake City. 1961.

Smith E.T. „The Fourth Floor“. N.Y. 1963.

Smith-Kyle K. „America in the Round“. London. 1956.

Soddy F. „Wealth, Virtual Wealth and Debt“. N.Y. 1926.

„The Role of Money“.

Sombart W. „Die Juden und das Wirtschaftsleben“.

„The Jews and Modern Capitalism“.

Sontag R. I. „European Diplomatic History“. N.Y. 1933.

Sorel G. „La decomposition du Marxisme“. Paris. 1910.

Sorel G. „Les illusions du Progres“. Paris. 1911.

Spaight J.M. „Bombing Vindicated“. London. 1944.

- Spanier J.W. „American Foreign Policy Since World War II“. N.Y. 1960.
- Steciuk W. „East-West Tension in the Light of Psychology“. 1954.
- Straus-Hupe R. „Geopolitics“. N.Y. 1942.
- Sykes M. „Two Studies of Virtue“. London. 1953.
- Talmud. „Der Talmud in nichtjüdische Beleuchtung“. Budapest. 1931.
- Tansill C.O. „Back Door to War“. Chicago. 1952.
- Taylor A.J. „The Origin of the Second World War“. N.Y. 1962.
- Taylor E. „The Strategy of Terror“. Boston. 1940.
- Tenney J. „Cry Brotherhood“.
- „Zion's Fifth Column“.
- „Report on World Zionism“.
- Theobald R.A. „The Final Secret of Pearl Harbor“. N.Y. 1954.
- Togo Shigenori. „The Cause of Japan“. N.Y. 1956.
- Tomasik D. „The Impact of Russian Culture on Soviet Communism“. Glencoe. 1946.
- UNESCO. „Towards World Understanding“.
- Ubersberger H. „Panslawismus und Imperialismus“. Munchen. 1949.
- US Gov. Prim. Office. „Conference of Yalta 1945“. Washington. 1955.
- „Murder International Inc.“ Washington. 1963.
- „Communist Activities Among Aliens“. Wash. 1950.
- „Communist Target – Youth“. Washington. 1961.
- „Guide to Subversive Organisations“. Wash. 1949.
- US Library of Congr. „The Soviet Empire“. Washington. 1958.
- US State Depart. „Postwar Foreign Policy Preparation“. Wash. 1948.
- „United States Relations With China 1944–49“. W. 1949.
- Utley F. „Will the Middle East Go West“. Chicago. 1957.
- Valentin H. „The Jews and the Bolshevism“. N.Y. 1937.
- Veale F.J. „War Crimes Discreetly Veiled“. London. 1958.
- Vennard W. „The Federal Reserve Corporation“. Boston. 1956.
- Vickers V.C. „Economic Tribulation“. London. 19??.
- Vulliaud P. „La Kabbale Juive: histoire et doctrine“. Paris. 1923.
- Wagner R. „Judaism in Music“.
- Waite A.E. „The Doctrine and Literature of the Kabbalah“.
- „The Real History of the Rosicrucians“.
- „The Secret Traditions in Freemasonry“.
- Waldrop F.C. „D.McArthur on War“.
- Walker E.A. „Censorship and Survival“. N.Y. 1961.
- Ward I. „European Freemasonry: Its Aims and Its Ideals“.
- Watts V.O. „The United Nations: Planned Tyranny“. N.Y. 1955.
- Webster N.H. „The Surrendered of an Empire“. London. 1931.
- „World Revolution“. London.
- Wedemeyer A.V. „Wedemeyer's Reports“. N.Y. 1958.
- Wegerer A. „ORigin of the Second World War“. Peterborough. 1941.
- Weil N. „The Jew in American Politics“.
- Weizmann C. „The Jewish People and Palestine“. London. 1939.
- Welch R. „The Blue Book of the John Birch Society“. Belmont. 1961.
- „The Politician“. 1963.
- Weyl N. „Red Star Over Cuba“.
- White T.H. „Thunder Out of China“. N.Y. 1946.
- Widener A. „Behind the UN Front“. N.Y. 1955.
- Wilcke W.F. „Geschichte des Tempelherrenordens“. Leipzig. 1827.
- Willoughby C.D. „D.McArthur 1941–1951“. N.Y. 1954.
- „Shanghai Conspiracy“. Dutton. 1952.
- Wilson M. „Monarchy of Money Power“.
- Wise S. „Challenging Years“. N.Y. 1949.
- „Unseen Government“.
- Witt J. „Les Societes Secretes se France et d'Italie“. Paris. 1830.
- Wittman H. „Reporter in Search og God“.
- Wittmer F. „The Yalta Betrayal“. Coldwell. 1961.
- Wolf L. „Cromwell's Jewish Intelligencers“. London. 1901.
- „Crypto-Jews Under the Commonwealth“. London. 1894.
- „Manasseh ben Israel's Mission to O.Cromwell“. London. 1901.
- Wolfe B.D. „Three Who Made a Revolution“. N.Y. 1948.
- Woods D.J. „Subversive Influences in Methodism“. Shreveport. 1962.
- Wright D. „Roman Catholicism and Freemasonry“. London. 1922.
- Yockey F.P. „Imperium“. Sausalito. 1969.
- Young L. „Deadlier Than the H-Bomb“.
- Yutang L. „The Secret Name“. N.Y. 1958.
- Zacharias E.M. „Behind Closed Doors“.
- „Secret Mission“.
- Zawodny J.K. „Death in the Forest“. Notre Dame. 19??.
- Zernov N. „Moscow: The Third Rome“. London. 1937.
- Zink H. „American Military Government in Germany“. N.Y. 1947.

Показник

КП США – Комуністична партія США
НКВД – Народний секретаріат внутрішніх справ СРСР.
ОУН – Організація Українських Націоналістів.
УПА – Українська Повстанська Армія
Advisory Defence Council – Рада державної оборони США
Allied Control Council – Союзна перевірна комісія.
American Civil Liberties Union – Американський союз громадянських свобод
American Civil Liberties Union (ACLU) – Союз громадянських свобод
American Communication Association – Спілка телеграфістів
American Communist Party –
American Federation of Labor – Союз Робітничих Союзів
American Federation of Teachers – Учительський Союз США
American Flag Committee – Лава американського прапору
American Friends Service Committee (Quakers) – Лава американських приятелів прислуги
American Fund for Political Education – Американська фундація задля політичної освіти
American Jewish Committee – Американська жидівська лава
American Jewish Congress – Американське жидівське об'єднання
American League Against War and Fascism – Американське товариство проти війни і фашизму
American Youth Congress – Американський союз молоді
Americans for Democratic Action – Американці демократичного чину
Americans United for World Organization – Об'єднання американців задля світової організації
Anti-Defamation League of B'nai B'rith (ADL) – Антитерористичне товариство
Atomic Development Authority UN – Управа атомної сили ООН
Averican Legion – Союз колишніх вояків США
Banc for International Settlement – Банк Міжнародних Розрахунків
Bereau of Industrial Researches – Канцелярія промислових дослідів
Board of Directors – Лава управителів
Board of Government of Federal Reserve System – Рада управителів Державного Банку США
Carnegie Endowment for International Peace – Фундація А. Карнегі
Center for International Studies – Осередок міжнародного вивчення
Center for the Study of Democratic Institutions – Осередок вивчення демократичних установ
Central Intelligence Agency (CIA) – Центральне розвідувальне управління США (ЦРУ)
Civil Rights Committee. Emergency Civil Liberties Committee – Лава громадянських прав
Civil Rights Congress – Союз громадянських прав
Civil Service Commission – Державна добірча комісія
Civilian Police Review Board – Лава перегляду поліційних учинків
Committee for Democratic Action – Комісія демократичного чину
Committee to Frame a World Constitution – Лава укладання світової Конституції
Campaign for World Government – Боротьба за світовий уряд
Congress of Racial Equality (CORE) – Організація расової рівності

D. Gallup's Poll – Установа дослідів громадської думки в США
Department of Interior USA – Міністерство домашніх справ США
Fabian Society – Фабіанське товариство
Federal Bureau of Investigation (FBI) – Федеральне Бюро Розслідувань США (ФБР)
Federal Reserve System – Державний Запасовий Банк (ДЗБ)
Federal Security Agency – Служба безпеки США
Fellowship of Faiths – Братерство вір
Food and Agricultural Organization UN – Харчова і сільськогосподарська установа ООН
Foreign Policy Association – Товариство закордонної політики
Foundation for World Government – Інститут Світового Уряду
Fund for Republic – Фундація задля республіки
General Secretary of UN – Голова Об'єднаних Держав
Geneva Disarming Conference – Женевська розбройовальна нарада
House Cjmmitee on Un-American Activities (HCUA) – Слідча комісія протиамериканської діяльності
House Committee on Un-American Activities (HCUA) – Парламентська комісія дослідження протиамериканської діяльності
House of Representatives – Парламент США
Institute des Relations Internationales – Інститут Міжнародних Стосунків
Institute of International Education – Інститут Міжнародної Освіти
Institute of Marxism – Інститут марксизму в Нью-Йорку
Institute of Pasific Relations – Інститут Тихоокеанських стосунків
International Bank of Reconstruction – Міжнародний Банк Розбудови
International Campaign for World Government – Міжнародна боротьба за Світовий Уряд
International Development Association – Міжнародний розвитковий союз
International Labor Organization – Міжнародна установа праці
International Monetary Fund – Міжнародний Грошовий Банк
International Refugee Organization (IRO) – Міжнародна установа втікачів
International Trade Organization UN – Міжнародна установа торгівлі (ООН)
Jefferson School of Social Science – Школа суспільних наук
Jewish World Economic Organization – Світова жидівська економічна установа
Joint Congressional Committee – Спільна Парламентська і Сенатська слідча комісія
League of Neighbors – Союз сусідів
Millitary Intelligence – Військова розвідка
National Ass'n for the Advancement of Colored People (NAACP) – Об'єднання негрів США
National Council of American-Soviet Friendship – Крайова Рада американо-радянської дружби
National Council of Churches – Всекрайова Рада Церков
National Education Association – Крайове освітнє товариство
National Farmers Union – Фермерський союз США
National Lawyers Guild – Крайовий союз юристів
National Lawyers Guild – Союз (крайовий) юристів
North-Atlantic Treaty Organization (NATO) – Північно-Атлантичний Союз (НАТО)
Office of War Information – Канцелярія воєнних новин
Office of War Information of the State Department – Новинарський відділ Міністр. закорд. справ США
Political and Economic Planning – Лава політичного і економічного планування (фабіанська)

Royal Institute of International Affairs – Королівський Інститут Міжнародних Справ
 School for Social Research – Школа суспільних досліджень у Нью-Йорку
 Secret Service – Політична розвідка США
 Secretary of Navy USA – Міністр Військового Флоту США
 Secretary of War USA – Міністр Військовий США
 Security Council of UN – Рада Безпеки ООН
 Senat Internal Security Committee – Сенатська слідча комісія
 Senat Investigating Committee – Сенатська слідча комісія
 Sex Information and Education Council – Рада статевої освіти
 State Department of USA – Міністерство закордонних справ США
 Students for Democratic Society – Студентське товариство демократичного суспільства
 The Council of Foreign Relations (CFR) – Рада закордонних стосунків (РЗУ)
 The Defenders of the Constitution of the USA – Оборонці Конституції США
 The Jewish Labor Committee – Жидівська робітничка лава
 The John Birch Society – Товариство ім. Джона Бьорча
 The League for Industrial Democracy – Союз задля промислової демократії
 The Religion and Labor Foundation – Релігійна і робітничка фундація
 The Security Council of UN – Рада Безпеки Об'єднаних Держав (ОД)
 The U.N. International Childrens Emergency Fund (UNICEF) – Міжнародна Фундація допомоги дітям (ООН)
 The United Parents Association – Банківський Союз
 The United World Federalists – Об'єднання світових федералістів
 Treasury Department of USA – Міністерство скарбу США
 U.N.Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO) – Установа освіти, науки, культури (ЮНЕСКО ООН)
 U.S. Government Printing Office – Державна друкарня офіційних документів
 Union Now – Об'єднання тепер
 Union of East and West – Об'єднання Сходу і Заходу
 United Nations Organization (UN) – Організація Об'єднаних Націй (ООН)
 United Relief and Rehabilitation Administration (UNRRA) – Допомога і переселенська управа (ДПУ ОД)
 United States of America – Сполучені Штати Америки
 Universal Postal Union – Міжнародний поштовий союз
 War Production Board – Рада воєнної промисловості
 War Resisters League – Союз противників війни
 Workers for World Security – Працівники задля світової безпеки
 World Citizenship Movement – Рух за світове громадянство
 World Council of Churches – Світова Рада Церков
 World Fellowship – Світове Братерство
 World Health Organization (WHO) – Світова установа здоров'я ООН

Зміст

Передмова. <i>Омельян Никоненко</i>	3
ВСТУП	9
I. ТАЄМНІ ТОВАРИСТВА	31
Спартаківці	35
Масонство	40
Теософія	46
II. ЖИДІВСТВО	51
Жидівська релігія	55
Сіонізм	75
III. ЖИДИ В США І У СВІТІ	77
IV. ФАБІАНСЬКИЙ СОЦІАЛІЗМ	119
Фабіанці в Англії	123
Фабіанський соціалізм у США	128
V. П'ЯТА І ШОСТА КОЛОНИ	136
Шоста колона	141
Фундації США	160
Шоста колона в уряді США	167
Вбивство президента Дж. Кеннеді	175
Куба	179
Психополітика	182
VI. МАФІЯ В УРЯДІ США	192
Зрада	198
Допомога комуністам	211
VII. БАНКІРИ	218
Державний Фондовий Банк	229
VIII. ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА	236
Атлантична хартія	247
План Г. Моргентгау	252
Касабланкська нарада	260
Тегеранська нарада	264
Ялтинська нарада	272
IX. АЗІАТСЬКА ПОЛІТИКА	282
Японська війна	293
Корейська війна	296
В'єтнамська війна	299
X. ІЗРАЇЛЬСЬКА РЕСПУБЛІКА	302
XI. ОРГАНІЗАЦІЯ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ	312

Допомогова і переселенська управа	319
Катанґа	320
Установа Освіти, Науки і Культури	322
Світова наддержава	327
XII. СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ АМЕРИКИ	331
Марнотратство США	337
Безбожництво	343
Злочинність, розпушта	348
Духовна гнилизна	351
Соціалізм у США	355
Майбутнє США	361
XIII. УКРАЇНА	364
Згадані джерела	388
Література	392
Показник	402

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНЕ ВИДАННЯ

Штепа Павло

Підписано до друку з готових діапозитивів 12.06.02.
Формат 60x84¹/₁₆. Папір офс. № 1. Гарнітура SchoolBookC.
Офсетний друк. Умовн. друк. арк. 23,8. Обл.-вид. арк. 22,4.
Наклад 10000 прим. Зам. № 253-2.

Виробничо-поліграфічний кооператив «Глобус»
79035 , м. Львів, вул. Зелена, 101/5.

Відкрите акціонерне товариство
«Львівська книжкова фабрика «Атлас»
79005, м. Львів, вул. Зелена, 20.

Ø90 Øòàìà Ìààèì.
Ìàò³ÿ³ Óèðàçìà.– Ëüâ³à: ÆÏË „Ãèìáóñ“, 2002.– 408 ñ.

ISBN 966-95118-5-2

Ëìèàà „ìàðìÿ“ (1971) – àèùèé àòàì ìñòìðèèì-ò³èìñòìñùèìàì ñèìòàçó òàìð-ìñò³ Ìààèà Øòàìè. Ó èìèç³ Ìà ààààòìò³ ò³òìðè-ììò Ìàòàð³àè³, òàèòàò, ñà³à-àììÿò ðìçììà³àà³òùñÿ ìðì à³ÿèùì³ñòù Ìà-ììòéÿòìðà ñàìòìàìç ãðè ààìò ìñòàììò òðàòèì ààààòÿòìàì ñòìèò-òÿ – àñàñàìòìùìç Ìàòìç – ñòðàøììç òììàìñìàìç ììòàè, ÿèà ì³àìò³ à ñìàì Ìàèìàòðìàìèèé òììàìñìàèé èàììòàèìçì ç ìñàààìñìòìàèèìðè-ììò Ìààìèìàì³ò ì ì ñòòì ñòàììàèòù ñìàì³ òàèìà òìèà, ììðè ñàìé òììàìèé ðìçììàìè Ìà çàòìàìèé „èìààðàèùìèé ààìèðàòèçì“ òà ìì-èìàñùèèé èììòììðè-ìèé òìòàèìòàðèçì.

Ëìèàà ðìçòàòìààìà ÿè Ìà òàò³àò³à – ò³òìðèè³à, ììè³òìèà³à, òàè³ Ìà òèðìèìàì Ìàñìàìàì ÷èòà-à.

ÆÏË 66.5.(4ÓËÐ)

Ëì èàò „Ì àò³ÿ³ Óèðàçìà“ Ì Ì æì à Ì ðèàààòè çà àì ò³àèò:

ÆÏË àì àè-:

ВФ „Відродження“ (вул. Т. Шевченка, 2. Тел.: 2-17-94)

Ëüâ³à

ТзОВ „Українська книгарня“ (пр. Шевченка, 8. Тел.: 79-86-52)

ТзОВ „Глобус“ (пл. Галицька, 12. Тел.: 74-01-77)

ТзОВ „Еней“ (вул. Тургенева, 52/7. Тел.: 35-12-93)

Підприємство „Читальня“ (вул. В. Винниченка, 12. Тел.: 72-68-36)

²ààì Ì-Óðàì è³àñùè

ТзОВ „Арка“ (вул. Вічевий майдан. Тел.: 3-04-60)

Òàðì Ì Ì³èù

ТзОВ „Джура“ (вул. Лук'яновича, 3а. Тел.: 25-88-80)

×àðèèàñè

ПП Дядик В.І. (вул. Байди Вишневецького, 37. Тел.: 35-52-11)

Ëèçà

ТзОВ „Книгарня Сяиво“ (вул. В. Васильківська, 6. Тел.: 235-61-44)

Ì Ì Ì àðàðàòòì èò:

Видавнича фірма „Відродження“ (вул. Т. Шевченка, 2. м. Дрогобич Львівської обл. 82100)

Р/р 26006319810390 у Дрогобицькій філії АТ „Кредит Банк (Україна)“. МФО 325202. ЗКПО 22407558 (з поміткою у платіжці: за книгу П. Штепи „Мафія і Україна“). Ціна 10 грн. за 1 прим.

Система знижок: при умові предоплати більше 500 прим.– знижка 10 %, 1000 прим.– 15 %, 2000 прим.– 20 %.

Çàì Ì àèòè Ì Ì øòì ð çà ààðàñàì è

(Ì ðààì Ì èàòì ð ààì Ì ñèÿì Ì èàòì ð) çà òàèàòì Ì àì è:

- 1.) Бабик Ігор (а/с 480, м. Львів-49. 79049)
- 2.) Надія Волянська (вул. Т. Шевченка, 2. ВФ „Відродження“ м. Дрогобич Львівської обл. 82100)
- 3.) За тел./факсом у Львові: (0322) 40-59-39. Абонент: Ігор Бабик
- 4.) За тел. у Дрогобичі: (03244) 2-17-94. Абонент: Надія Волянська
- 5.) По електронній пошті: babyk@lviv.farlep.net (тема: Pavlo Shtepa)
- 6.) Через сайт: www.tryzub.com.ua

Вартість книги для мешканців України: 13 грн.
(10 грн.+ 3 грн. на поштові витрати);